

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up, low-angle shot of a man with dark, curly hair lying down. His eyes are closed, and a single strawberry is balanced on his lower lip. A hand is visible on the right side of the frame, holding the strawberry. The lighting is dramatic, with strong highlights and deep shadows, creating a sensual and intimate atmosphere. The background is dark and out of focus.

TASTE *of the* DARK

A BILLIONAIRE OFFICE ROMANCE

NICOLE FOX

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

KARANLIĞIN TADI

MİLYARDER OFİS
ROMANTİZMİ

İZOTOV BRATVA
KİTAP 1

NICOLE FOX

Telif hakkı © 2026 Nicole Füm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

KARANLIĞIN TADI

IZOTOV BRATVA KİTAP BİR

"Fifty Shades of Grey" ile "The Bear"ın buluşması — Amazon'un en çok satan yazarı Nicole Fox'tan milyarder ofisi ve mafya romantizmi.

**Bırakmaya çalıştım.
Patronum hayır dedi.**

Milyarder restoran işletmecisi Bastian Hale için çalıştığınızda, her gün bir dayanıklılık egzersizi gibidir.

Yarısı kadar personelin önünde sana bağıyor mu? *Katlan.*

İşini paramparça edip yeniden başlamanı mı söylüyor?
Dayan.

Sana seni seni gömleksiz içinde ofiste ofiste
geç bir gece

Dayan... sonra eve git ve utançtan öl. Bastian Hale'e altı yıl

dayandım.

Her şeye dayanabilirim.

... Ta ki doktorum doksan gün içinde kör olacağımı söyleyene kadar.

Aniden, *dayanmak* artık hedef değil.

Amaç yaşamak.

Işıklar sonsuza dek sönmeden önce görebildiğim her şeyi görmek.

Ve bu tek bir anlama geliyor: Yetişkin hayatımın tamamını tüketen işimi bırakmak.

Tek bir sorun var:

Bastian istifamı kabul etmiyor. Bunun

yerine, mektubumu parçalara ayırıyor... kalmam

için bana bir milyon dolar teklif ediyor...

ve yemin ediyor veriyor beni son son günlerimi
günlerimi günü görme hatırlanmaya değer.

Adam kibirli. Acımasız. Soğuk hava deposu kadar soğuk. Ama elleri sıcak.

Ve karanlıkta, gözlerimin asla göremeyeceği şeyleri bana öğretiyor.

**Işığı son bir kez görmek istedim. Bunun
yerine karanlığın tadını aldım.**

TASTE OF THE DARK, Bastian ve Eliana'nın hikayesinin 1. kitabıdır. Romantizmleri 2. kitap TASTE OF THE LIGHT'ta son bulur.

TROPES:

Milyarder kahraman

şef / gurme havası

Düşmanlardan

aşıklara

Patron/alışan ofis romantizmi Zorunlu

yakınlık

Sözleşme / sahte ilişki Yasak ilişki

Ahlaki açıdan belirsiz, dövme, ıslah olmuş kötü

ocuk Engellilik (kör kahraman)

Bucket list romantizm

Hafif mafya

İÇİNDEKİLER

1. [Eliana](#)
2. [Eliana](#)
3. [Eliana](#)
4. [Eliana](#)
5. [Eliana](#)
6. [Bastian](#)
7. [Eliana](#)
8. [Bastian](#)
9. [Bastian](#)
10. [Eliana](#)
11. [Eliana](#)
12. [Eliana](#)
13. [Bastian](#)
14. [Bastian](#)
15. [Eliana](#)
16. [Eliana](#)
17. [Eliana](#)
18. [Eliana](#)
19. [Bastian](#)
20. [Bastian](#)
21. [Eliana](#)
22. [Eliana](#)
23. [Eliana](#)
24. [Eliana](#)
25. [Eliana](#)
26. [Bastian](#)
27. [Eliana](#)
28. [Bastian](#)
29. [Eliana](#)
30. [Eliana](#)
31. [Eliana](#)
32. [Bastian](#)

33. [Eliana](#)
34. [Eliana](#)
35. [Eliana](#)
36. [Eliana](#)
37. [Eliana](#)
38. [Eliana](#)
39. [Eliana](#)
40. [Eliana](#)
41. [Eliana](#)
42. [Bastian](#)
43. [Bastian](#)
44. [Eliana](#)
45. [Eliana](#)
46. [Bastian](#)
47. [Bastian](#)
48. [Eliana](#)
49. [Eliana](#)
50. [Bastian](#)
51. [Eliana](#)
52. [Bastian](#)
53. [Eliana](#)
54. [Bastian](#)
55. [Eliana](#)
56. [Bastian](#)
57. [Eliana](#)
58. [Eliana](#)
59. [Eliana](#)
60. [Bastian](#)

[Posta Listesi](#)

[Nicole Fox'un diğ er eserleri](#)

ELIANA

a·muse-bouche: /ə,mōōz' bōōSH/: isim

1: Yemekten önce iştah açıcı veya tatlandırıcı olarak servis edilen küçük bir yiyecek.

2: Beklenmedik bir lezzet, sizi çok daha fazlasını istemeye teşvik eder.

Hayatımın en kötü gününü yaşayacaksam, en azından önceden biraz uyarı alsaydım iyi olurdu. Kötü şeyler olacaksa, evrenin sana bunu önceden haber verme nezaketi göstermesi gerekmez mi? Bu zor bir şey değil. Kozmostan küçük bir uyarı mesajı. Belki de "*Kemerini bağla, tatlım, çünkü yarın sana büyük bir darbe vuracak*" yazan bir şans kurabiyesi.

Ama hayır. Hiçbir şey yok.

Bunun yerine, her pazartesi sabahı olduğu gibi, tüm varlığımla nefret ettiğim alarm sesiyle saat 5:45'te uyanıyorum. Her zamanki pazartesi sabahı coşkuyla (yani, hiç coşku duymadan) yataktan kalkıyorum ve hemen dizüstü bilgisayarımın şarj cihazına takılıp düşünüyorum.

şarj cihazına takılıyorum. Bu da beni, hiç de hanımefendiye yakışmayacak bir homurtuyla yüzüstü komodine çarpmama neden oluyor.

O andan itibaren işler daha da kötüye gidiyor.

Hava gri, yağışlı, soğuk ve acımasız, sadece Şubat ayında Chicago'da olabileceği gibi. Bir UPS kamyonu bana soğuk bir sokak suyu sıçratıyor. Kahve dükkanında latte'm için karamel şurubu kalmamış. Göz doktorumun muayenehanesine giden merdivenlerde parmağımı çarptım ve randevuma girdiğimde Dr. Haggerty bana asla duymak istemediğim bir şey söyledi.

Doksan gün içinde kör olacaksın.

Oh, evet. O.

Bu gerçekten oldu.

Komik, değil mi? Saçma sapan bir şey — sıfat, rapçi değil. Birinin gözlerine bakarak bunu söyleyebilmesi gerçekten çok saçma.

Gün batımlarının, güzel çiçeklerin ve komik Western filmlerinin tadını çıkarmak için doksan günün kaldı.

Sevdiklerinizin yüzlerini ve L treninde gördüğünüz bir yabancının bebeğinin mutlu gülümsemesini ezberlemek için doksan gününüz kaldı.

Durduramayacağın bir genetik hastalık tarafından her şey senden alınmadan ve her şey sonsuza kadar kararmadan önce, şimdiye kadar değer verdiğin her şeye bakmak için doksan günün var.

Ama o öyle dedi. Dr. Haggerty gözlerimin içine baktı, çok uzun zamandır yavaş yavaş beni hayal kırıklığına uğratan ve çok kısa bir süre içinde beni tamamen hayal kırıklığına uğratacak olan gözlerimin içine.

daha da kötüleşecek olan gözlerime baktı ve "*Üzgünüm Eliana, ama yapabileceğim hiçbir şey yok*" dedi.

Kalan zamanını en iyi şekilde değerlendirmeni öneririm.

İmkansız.

Saçma. Ama

gerçek.

Günün geri kalanı gerçeküstü bir sersemlik içinde geçiyor. Robot gibiyim. Duygusuz, hissiz bir robot. Bu yüzden, en sevmediğim iş arkadaşım Kyle, bazı belgelerin geç gelmesinin benim hatam olduğunu ima eden gizemli bir toplu e-posta gönderdiğinde, neden umursayayım ki? Asansör bakım nedeniyle çalışmadığında ve öğle molasından sonra on yedi kat merdiven çıkmak zorunda kaldığımda, neden rahatsız olayım ki? Kyle'ın endüstriyel-politik entrikaları yüzünden, *onun* haftalar önce hazırlaması gereken bir raporu hazırlamak için geç saatlere kadar kalmak zorunda kaldığımda, neden umurumda olsun ki?

Umursamadım.

Rahatsız olmadım.

Önemli.

Değil.

Lanet olsun, "*Siktir git Kyle*" cümlesini şirket diline çevirecek enerjim bile yok. Saat 5 olduğunda, sadece iç çekip herkesin ofisten çıkmasını izlerken, ben masama zincirlenmiş halde kalırım.

Şimdi, güneş Michigan Gölü'nün yüzeyinin çok altına batmışken,
Hale

Hospitality'nin yirminci katındaki ofisinde, bilgisayar monitörümün soğuk ışığı altında oturuyorum.

Gözlerim ağrıyor. Normalde bu, beş alarmlı bir yangın gibi hissettirmezdi - sonuçta, bütün gün burun deliklerim kadar derin bir hesap tablosuna dalmıştım - ama bu sabahki bomba haberle birlikte, her bir göz küresi ve göz kırpması, bir felaketin habercisi gibi. Paniklemekten kendimi alamıyorum.

Bu mu? Işıklar sönecek mi?

Dişlerimi sıkıp raporu katın diğer ucundaki yazıcıya gönderiyorum. Sonra, yazdırılmasını beklerken, hesap tablosunu küçültüp yeni bir sekme açıyorum.

Leber konjenital amauroz — Dr. Haggerty böyle adlandırdı. "Bu kadar geç ortaya çıkması son derece nadirdir," dedi. "Aslında siz tıbbi açıdan oldukça sıra dışı bir vakasınız."

Harika. 27 yaşındaki herkesin duymak isteyeceği bir şey. Hey, en azından ben özelim.

Ofis mezar gibi sessiz. Diğer herkes, tüm o mutlu normal insanlar, normal sorunları ve normal işlev gören retikalarıyla normal hayatlarına, evlerine gittiler.

Yirmi kat aşağıda, Chicago şehir merkezi Perşembe gecesi işlerine devam ediyor. Ama burada, sadece ben, HVAC sisteminin uğultusu ve yaklaşan kaderimin ağırlığı var.

Masamdan kalkıyorum. Kyle'ın aptal raporu bekleyebilir. Geleceğimin korkunç ayrıntılarını Google'da aramak bekleyebilir. Her şey bekleyebilir, değil mi? Büyük resimde, bunların hiçbirinin önemi var mı?

Ayağa kalkıp gözlerimi kapatıyorum.

Karanlık ani ve mutlak. Kalp atışlarım hızlanıyor, ama gözlerimi kapalı tutmaya zorlarım. Eğer

Bu, doksan gün sonra benim gerçekliğim olacaksa, Şimdiden pratik yapmaya başlasam iyi olur.

nce küçük adımlarla başlayayım. Bu ofisi avucumun içi gibi biliyorum —en azından öyle sanıyorum.  adım ileri gidersem, blmemin kenarına gelmiş olurum. B-filmindeki bir zombi gibi ellerimi uzatarak ileri doğru srnrm ve hemen kalamı masamın köşesine arparım.

"Tamam, düzeltme:  adım değil, iki adım ileri."

Korkmuş, burunlu sesimin sesi beni utandırıyor. Boş bir ofiste kendimle konuşurken kr kadının blfn oynuyorum.

Bu en dip nokta değilse de, en azından bodrum katına yakın bir yer.

Tekrar deniyorum. Bu sefer, kabinimden çıkıp ana koridora başarılı bir Şekilde ulaşıyorum. Çürük kalam çok minnettar.

Dinlenme odasına on adım var. Onları sayıyorum, rehberlik etmesi için parmaklarımı duvar boyunca gezdiriyorum. Duvar kağdının dokusu, boyalı alıpanın pürüzsüz yüzeyine dönüşüyor...

"Kahretsin!"

Yanlışlıkla, bu sabah Dr. Haggerty'nin ofisinde parmağımı çarptığım yerin aynısı olan, başkan yardımcısının ofisinin dışındaki bekleme bankına tekme atıyorum. Acı, istifa etmek istememe neden oluyor. Yere kıvrılıp, inekler eve dönene kadar ağlamak ne kadar da güzel olurdu.

Ama pes etmiyorum, ağlamıyorum ya da korkmuş bir bebek gibi başımı bacaklarımın arasına sokmuyorum.

Devam ediyorum.

Çünkü Eliana Hunter böyle biridir. Babası ailesini terk ettiğinde, üniversiteye gidebilmek için üç işte birden çalışmak zorunda kaldığında, herkesin Bastian Hale gibi acımasız bir patronun olduğu Hale Hospitality gibi acımasız bir şirkette resepsiyondan öteye geçemeyeceğini söylediğinde bile pes etmez.

Ve şimdi de devam ediyor...

...nereye gittiğini göremese bile.

Dinlenme odası daha kolay. Kokudan kahve makinesinin yerini biliyorum (çoğunlukla kimse onu düzgün temizlemediği için). Pasif-agresif yapışkan notlarla sonsuz bir gerilla kampanyası yürütmeme rağmen, birinin kesinlikle balığı ısıtmak için kullandığı buzdolabını ve mikrodalgayı başarıyla kaçınıyorum.

Başarımdan cesaret alarak, daha da ileri gitmeye karar veriyorum. Yönetici kanadı koridorun sonunda. Genellikle mesai saatleri dışında, C-suite'ten biriyle doğrudan çalışmıyorsanız, buraya giriş yasaktır.

Ama ne yapacaklar, beni kovacaklar mı?

Tabii, bu da bir seçenek. Tanrı biliyor ki, Bay Hale çok daha küçük suçlar için yeterince kişiyi kovdu. Ofisinden çıkan halıya kalıcı olarak kazınmış bir gözyaşı izi var resmen.

Parmaklarımla duvarı okşayarak kapıları sayıyorum. Konferans Odası A, Konferans Odası B, bir keresinde iki satış elemanını kesinlikle profesyonel olmayan bir şekilde sarılırken yakaladığım malzeme odası ve sonra...

Duvar sona eriyor. Bu alanı biliyorum. Burası Bay Hale'in ofisinin dışındaki gayri resmi dinlenme alanı, parlak deri kanepeler ve hiç

bu ana kadar, aslında göremediğim halde, tam olarak takdir etmediğim göl manzarası.

Bastian Hale. Patronun ta kendisi. 1,80'den uzun boylu, sarışın ve mavi gözlü bir mükemmeliyet, Tom Ford takım elbiseleri ve kendi çekim alanına sahip bir ego ile sarılmış. Adil olmak gerekirse, bunu hak etmiş sayılır — bu adam kırk yaşına gelmeden sıfırdan bir konaklama imparatorluğu kurdu.

İlk sorun, kendisinin bir dahi olduğunu bilmesi.

Diğer sorun ise, bunu kimsenin unutmamasına asla izin vermemesi.

Asistanlarını kağıt mendil gibi değiştiriyor ve söylentiler doğruysa, romantik partnerlerini daha da hızlı değiştiriyor. Personeldeki kadınların yarısının ona bakışlarına bakılırsa, söylentiler muhtemelen gerçeği hafifletiyor.

Onu baktığımdan değil. Çok. Tamam, ben de insanım ve işlevsel gözlerim var - en azından önümüzdeki doksan gün boyunca - bu yüzden evet, genetiklerin bu kadar eşitsiz dağıldığı için sinir bozucu derecede çekici olduğunu fark ettim. Gereğinden fazla uzun ve işinin gerektirdiğinden daha iyi kokuyor.

Ama aynı zamanda onun için çalışmanın tam bir kabus olduğunu da fark ettim. Şu anda bulunduğum proje yöneticisi pozisyonu, önceki kız menü düzeninde yanlış krem rengi kullandığı için onun tarafından sinir krizi geçirmesine neden olduğu için boşalmıştı.

Neyse ki, şu anda ofisi boş. Saat dokuzu geçti ve Bastian Hale bile bir ara eve gitmek zorunda. Muhtemelen Michigan Gölü'nün manzarasına sahip Gold Coast'taki penthouse'una ve bu hafta yatak çarşaflarını süsleyen VS süper modeline.

Tabii arşıafları varsa. Drakula gibi tabutta uyuyorsa da şaşırımm.

Adım adım, yavaş yavaş güven kazanarak ilerliyorum. Belki aptalca ama neredeyse başım dönüyor. Sanki bir şeyden kurtulmuşum gibi. Neredeyse her şeyimi elimden alan bir günde, kontrolün küçük bir parçasını geri kazanıyorum.

Hızlanıyorum. Ellerim artık duvarlara tutunmak yerine serbestçe sallanıyor. Bunu yapabilirim. Uyum sağlayabilirim. Beni güçlendiren inatçılık ve azimle her şeyi aşabilirim. Güçlüyüm, kuvvetliyim, ben bir kadınımm, beni dinleyin!

Ne?

Avuç içlerim sıcak bir şeye dokunuyor. Sert bir şeye. Perşembe günü saat 9'da bir ofiste olması gereken duvar, mobilya ya da cansız bir nesne olmadığı kesin olan bir şeye.

Bu bir deri. Sıcak, çıplak bir deri, kesinlikle saçma sapan bir kas miktarının üzerine gerilmiş. Sahibinin ya ciddi bir spor salonu bağımlılığı olduğunu ya da Michelangelo'nun özellikle ilham dolu bir döneminde yarattığını düşündüren türden bir gövde.

Korkunç, sonsuz bir saniye boyunca ellerimi orada tutuyorum. Beynim olan biteni anlamaya çalışırken kısa devre yapıyor.

Sonra, yavaşça, genellikle tüm şirkete son derece uygunsuz bir cevap gönderdiğini fark eden insanların yaşadığı türden bir dehşetle gözlerimi açtım.

Aslında, en kötü senaryo gerçekleşmiştir.

Bastian Hale, üstsüz, bir elinde beyaz bir gömlek sallanarak orada duruyor. Bana, çok iyi yaptığı o alaycı ve yorgun bakışıyla bakıyor. Bu bakış, "*Sen benim ilgimi bile hak etmiyorsun, öfkemi ise hiç hak etmiyorsun*" diyor.

Ne yazık ki benim için, bu bakış ona çok yakışıyor.

Bunun suçlusu çenesi. Çok mükemmel bir şekli var. Henry Cavill dışında hiç kimsenin bu kadar sanatsal, bu kadar erkeksi, bu kadar keskin bir çenesi olmamalı.

Bastian'a bakıp bu felaketin sonuçlarının ne kadar kötü olacağını merak ederken, belki de kaşlarının da bu konuda suçu olduğunu düşünmeye başlıyorum. Mavi gözlerinin üzerinde, iki buzlu dağ gölüne bakan iki uçurum gibi uzanıyorlar, burnunun hafifçe eğri sırtının iki yanında yer alıyorlar. Ağzı sert bir çizgi, yukarı doğru kıvrılmış, yüzde on gülümseme, yüzde doksan somurtma.

Ah, boş ver; karar veremiyorum. Tüm yüzü, onun bu kadar zehirli saçmalıkları söylemesine izin verdiği için suçlu. Şu tür saçmalıklar gibi:

"Bayan Hunter." Sesi bariton bir gürültü gibidir. "Ne yaptığınızı açıklamak ister misiniz?"

Ellerim hala onun göğsünde. Neden ellerim hala onun göğsünde? Neden hareket edemiyorum? Neden gömleksiz? Neden beynim tam da bu anda, sol köprücük kemiğinin hemen altında küçük bir yara izi olduğunu, sol göğüs kasında bir dövme olduğunu ve göğsünden karın kaslarının vadisine doğru uzanan, sonra da aşağıya doğru inerek beni tahrik eden hafif bir tüyler olduğunu fark ediyor?

"Ben..." Ellerimi o kadar hızlı geri çekerim ki neredeyse dengemi kaybediyorum. "Ben... Bu... Neden gömleksizsin?"

Tanrım, sesimin kulağıma nasıl geldiğinden nefret ediyorum. Çok tiz ve cırtlak. Sokağın aşağısında bir köpek benim için çok endişelendi.

Bastian'ın kaşlarından biri yukarı kalkar. "Genelde, kıyafet değiştirdiğinde böyle olur."

"Saat gece dokuz!"

"Ne kadar da dikkatlisin. Ben de gözlerini kapattığını sanmıştım." Başını eğdi. "Bu da bizi daha ilginç bir soruya getiriyor: Neden karanlıkta ofisimde dolaşıp, elle taciz edecek kurbanlar arıyordun?"

Ağzımı açarım. Kapatırım. Tekrar açarım.

Ne demeliyim? *Hey patron, komik bir hikaye: Üç ay içinde kör olacağım, bu yüzden ofiste dolaşmayı pratik yapayım dedim ve yanlışlıkla sana dokundum? Bir nevi "görev başarısızlıkla sonuçlandı" durumu.*

"Ben... bir şeyi deniyordum."

"Sonuçlar tatmin edici miydi?"

Ses tonunda, boynumdan aşağıya doğru bir sıcaklık hissettiren bir şey var. Bu tabii ki saçma. Bu Bastian Hale. Yüzleri reklam panolarında yer alan ve radyoda müstehcen pop şarkıları söyleyen kadınlarla çıkıyor. Yönetici seviyesinin altındaki kimseyle imalı konuşma yapma yeteneğinden genetik olarak yoksun. Onun gözünde potansiyel bir seks partneri değilim, bir solucanım, bir kir parçasıyım.

"Buna devam eden bir çalışma diyebilirim." Dönmeye başlıyorum. "Gitmeliyim. Uzun bir gün oldu."

"Hm." Yolumdan çekilmiyor. "Ve bu uzun güne çözümün karanlıkta dolaşmak mıydı?"

"Uzun ve *karmaşık* bir gündü."

"Ben milyarlarca dolarlık bir konaklama imparatorluğu yönetiyorum, Hunter. Karmaşık şeyleri kahvaltıda yerim. Genellikle imkansızlık ve tavsiye edilmezlikle birlikte."

Her şeye rağmen - teşhis, karanlık, patronumun göğüslerine ellerimi koymuş olmam - dudaklarımın bir gülümsemeye benzediğini hissediyorum. "Kahvaltı için çok fazla sıfat."

"Ben aç bir adamım." Hâlâ çok yakın duruyor, çenesinin kenarındaki sakal izlerini görebileceğim kadar yakın. "Deneyin."

Ona bakıyorum. Bastian Hale'e, yetenekli, korkutucu, varlığımın belası ve maaş çeklerimin altında imzası olan adama.

Ve bir saniye için, ona söylemeyi düşünüyorum.

Çünkü Tanrı biliyor ki, çok uzun zamandır çok fazla şey katlandım. Babam, ben onun yüzünü ezberleyemeyecek kadar küçükken bizi terk etti ve annem her zaman yetişkin bir kadının vücudunda bir çocuk gibi davrandı, bu yüzden onu benim yetiştirdiğimden çok daha fazla ben yetiştirdim. Hayat, şanslı olan insanlar için bile yeterince zor, ama ben hiç şanslı olmadım, bir kez bile, hiç... Gıda kuponları, morarmış bacaklar ve şurupsuz latteler aldım, ve gözlerim ağrıyana ve tırnaklarım çatlayana kadar çalışmışım, ama karşılığında sadece acınası bir miktar para kazanmışım. Ama bunu yapmak zorundaydım, çünkü *birinin* yapmak zorunda olduğu bir şeydi, çünkü bu acımasız bir dünyaydı ve hayatta kalmanın tek yolu başını eğip çalışmak, çalışmak ve *çalışmaktı*. Ve bir kez olsun, sadece *bir kez* olsun, birinin gözlerine bakıp ona bugün biraz nezakete ihtiyacım olduğunu söylemek güzel olurdu, çünkü hayatım uzun oldu ve başından beri nezaket kıt bir şeydi.

Ama yapmıyorum. Bunların hiçbirini söylemiyorum. Neden söyleyeyim ki? Bana ne faydası olacak ki, özellikle de *bu* adamdan?

Bastian Hale kırılganlık göstermez. Verimlilik ve mükemmellik gösterir ve muhtemelen şu anda aklıma gelmeyen başka e-harfli kelimeler de gösterir, çünkü beynim hala gömleksiz olayı sindirmeye çalışıyor. Ama kırılganlık?

Hayır. Bir kez bile. Asla.

Sanki beni haksız çıkarmak istercesine, Bastian'ın yüzü bir anlığına yumuşar. "Eve git, Hunter. Ne olursa olsun, sabah da orada olacak."

Ama sorun da bu: Öyle olmayacak. Tam olarak değil. Her sabah, biraz daha az olacak. Biraz daha az ışık, biraz daha az renk, biraz daha az her şey, benim için doğal olan her şey.

Ve sonra doksan gün sonra, hiçbir şey kalmayacak.

ELIANA

mis·fire: /'mis, fɪ(ə)r/: isim

1: bir yemeğin istenildiği gibi pişmemesi.

2: mükemmel bir jestin, kendini beğenmiş, kendini önemli gören bir patron tarafından paramparça edilmesi.

Sabah 3 civarında uyumaktan vazgeçiyorum, ki bu muhtemelen en iyisi, çünkü beynim dün geceki utanç verici olayları tekrar tekrar göstermeye karar verdi.

Ancak bu beyin, bazen olmayı sevdiği küstah küçük yaramaz gibi davranarak, bu karşılaşma için *çok* farklı bir son yazmış.

Gerçek hayatta, tüm bu fiyasko en fazla beş dakika sürmüş olabilir. Ancak REM döngüsünün derinliklerinde, beş dakika beş yüzyıl gibi geliyor. Her ayrıntı büyütülüyor.

Artık sadece Bastian Hale'in göğsünü görmüyorum. O göğsün üzerindeki her bir sarı saç teli, ultra net 4K HD kalitesinde büyütülmüş olarak görünüyor. Her kasın her kıvrımı,

, burnunuz tuvalin yüzeyine değecek kadar yaklaştığınızda bir tablodaki fırça darbeleri gibi.

Bu sadece bir "dövme" değil. Bu, bronzlaşmış, sıcak ve sabun ve kış yeşili kokan cilde kazınmış bir kartalın kanatları.

Ve bu sadece "Ne yaptığını açıklayabilir misin?" değil. Şimdi, hasta olduğum için, düşüncelerim hasta olduğu ve fantezilerim hasta olduğu için (ve muhtemelen son başkanlık döneminden beri cinsel temas yaşamadığım için), Bastian'ın sesi çok, çok farklı bir şey mırıldanıyor:

Hiç sormayacağını sanmıştım.

O andan itibaren her şey tamamen rayından çıkar. Parmakları bileğimi nazikçe kavrayıp beni kendinden uzaklaştırmak yerine, şimdi o parmaklar ellerimi aşağı, aşağı, aşağı itiyor. Yumuşak göğüs kıllarını geçip, altı, evet *altı adet* belirgin karın kası çizgisini geçip, V'nin doğrudan kemer tokasına işaret ettiği yere doğru.

Sonra devam ediyor.

Orada kendimi uyanmaya zorluyorum, çünkü Bastian'ın dövmeli, yaralı, nasırlı elleri, *benim* çok masum, çok ağırbaşlı, çok iyi nemlendirilmiş ellerimi işyerinin ortasında iğrenç cinsel eylemlerde bulunmaya teşvik ediyor ve bu çok fazla.

Ayrıca, patronumla birlikte fantastik bir şekilde eğlenmek —önceliklerim arasında ilk sırada yer almıyor.

Endişelenecek daha önemli şeylerim var. Gözlerim beni terk etmeye çalışıyor, ki bu açıkçası çok kaba bir davranış. Patronumun pazısındaki kalın mavi damara ya da bana bakıp sırtıttığında gözlerindeki ışıltıya değil, buna odaklanmalıyım.

Sabah 4 olduğunda, duşumu almış, giyinmiş ve banyo aynasındaki yansıma bakarak irislerimin tam olarak hangi yeşil tonunda olduğunu ezberlemeye çalışıyorum. Meğer içlerinde küçük ela lekeler varmış. Kim bilebilirdi ki?

Saat 5 olduğunda, ofisten üç blok uzaklıktaki, kruvasan için on iki dolar isteyen lüks fırın Grain & Gather'ın önünde duruyorum. Bu bir suç, ama asıl suç, her kuruşuna değmesi.

Sahibi Fletcher, tabelayı "*Açık*" konumuna çeviriyor. "Eliana!" Beni görünce yüzü aydınlanıyor. "Senin için bile erken geldin."

"Böcekleri böyle yakalarsın, değil mi?"

Hasta, ahlaksız beynim elde etmek istediği diğer "solucanlar"ı düşünmeye başlamadan önce bir saniye gülümserim ve istenmeyen şehvetli düşünceleri kafamdan atmak için başımı sallamam gerekir.

"Her neyse, uyuyamadım." Derin bir nefes alıp, taze ekmek ve tereyağının aromasını ve midemi guruldatan tarçınlı tatlılığı içime çekiyorum. Birdenbire yine sırtıtıyorum. "Tamam, bu koku delicesine lezzetli. Her şeyden üç tane istiyorum."

O gülüyor. "Emin misin? Küçük bir bayan için çok fazla karbonhidrat."

"Öncelikle, şeker tüketme yeteneğime nasıl saygısızlık edersin? İkincisi, bunlar benim için değil. Yani, *hepsi* benim için değil. Test mutfağı ekibine yemek veriyorum."

Fletcher'ın kaşları yukarı kalkıyor. Hale Hospitality'nin test mutfağı efsanedir — Chicago'nun en yetenekli on beş şefi, ayrıca küçük bir sous şef ordusu, stajyerler, bulaşıkçılar, hazırlık personeli ve daha fazlası, Bastian'ın sürekli genişleyen mutfak imparatorluğu için cesur yeni konseptler geliştirmek için gece gündüz çalışıyor. Onlar en iyilerin en iyileri.

Ayrıca şu anda çok mutsuzlar. Bastian tüm hafta boyunca nadir görölen bir formda, bir yemeği birbiri ardına reddedip, tüm menüleri sert yorumlarla yeniden düzenlenmeye gönderiyor. Menülerin üst kısmına kocaman kırmızı harflerle *NGE* yazmaya başladı. Bu, **Not Good Enough (Yeterince İyi Değil)** anlamına geliyor. Bu kadar özlü bir şekilde devasa bir pislik olmayı başarması gerçekten etkileyici.

"Çok naziksin," diyor Fletcher, ısıkla, kutulara uzanıp bana kilolarca şekerli lezzet yüklemeye başlarken. "Ne var ne yok?"

Onun çalışmasını izliyorum, ellerini hızlı ve ustaca kullanarak hamur işlerini seçiyor. Chicago şafağı, bir sıra kouign-amann'ın üzerindeki glaze'yi yakalıyor. Taze bomboloni'nin üzerindeki tozlu kakao. Sabah çöreğinin mükemmel spirali.

Benim gibi tatlı bağımlısı biri için bu neredeyse pornografik bir şey.

"Patron, Project Olympus'un lansmanına yaklaşırken herkesi işe yaramaz küçük parçalara ayırıyor. Bence o bir sadist. Ben sadece acı çeken arkadaşlarımla yükünü hafifletmek için elimden geleni yapıyorum."

Bu kısmen doğru; Project Olympus'un tamamlanması nihayet ufukta görünürken, Bastian her zamankinden daha canavarca davranıyor.

Diğer kısmı ise, gece geç saatlerde yatakta dönüp dururken kafamda dolaşan bir düşünceydi.

Doksan günüm kaldı — aslında doksan eksi bir — ve bu çok da uzun bir süre değil. Hala yapabiliyorken her şeyi tatmak, her şeyi görmek, her şeyi deneyimlemek istiyorum. Ve bunu yaparken stresli bir grup şefe de biraz neşe katabilirim?

Bu, bir taşla iki kuş vurmak olur.

İki yüz dolar ödedikten sonra, üç pasta kutusu ve bir tepsi kahveyle Hale binasının döner kapılarından geçmeye çalışıyorum. Güvenlik görevlisi Kyle (beceriksiz Kyle değil, başka bir Kyle) yardım etmek için hemen ayağa kalkıyor.

"Bayan Hunter, izin verin ben..."

"Ben alırım," diyorum, ama hemen ardından kahve tepsisini düşürmek üzereyken kendimi yanıldığımı kanıtlıyorum. "Tamam, belki sadece kahveyi alırım."

Gülümseyerek tepsiyi alır. "Test mutfağı mı?" "Nasıl bildin?"

"Sabah 6'dan önce bu kadar çok şeker getiren tek neden bu olabilir. Ayrıca Şef Rubio bana dün Bay Hale'in üç kişiyi ağılattığını mesaj attı."

"Üç mü? Ben iki duydum."

"Pastacı geç tepki verdi. Arabasına binene kadar etkisini hissetmemişti."

Asansörle on beşinci kata çıkıyoruz. Test mutfağı bu katın yarısını kaplıyor. Bastian'ın en sevdiği proje olan bu mutfak, bir mutfaktan çok uzay gemisine benzeyen son teknoloji bir tesis. Ekibin mutfağı tertemiz tutmasını sağlıyor — "diş fırçalarıyla derzleri fırçalamak" düzeyinde bir temizlikten bahsediyoruz — bu yüzden göz alabildiğince uzanan, pırıl pırıl, lekesiz bir beyaz ve paslanmaz çelik okyanusu var. Efsaneye göre, sağlık müfettişi burayı ilk kez açılış için onaylamaya geldiğinde dizlerinin üzerine çöküp sevinç gözyaşları dökmüş.

Kapılar henüz tam olarak açılmamışken Şef Rubio ortaya çıkar. Normal şartlar altında, o insan formunda bir espresso gibidir: Porto Rikolu, çok gürültücü, bastırılamaz bir gülümsemeyle ve kimsenin duyamadığı salsa müziğine sürekli sallanan kalçalarıyla.

Ancak bugün ilk düşündüğüm şey, onun çok yorgun görüldüğü. Gözlerinin altında neredeyse torbalar var.

"Lütfen bunların Grain & Gather'dan olduğunu söyle," diyor bana, taşıdığım şeyi görünce kısık ve boğuk bir sesle.

Göz kırıyorum. "Sana başka bir şey getirir miyim?"

"*Mija*, seni öpebilirim. Ağzından. Dilimle." Neyse ki, sabahın erken saatlerinde dil banyosundan kurtuldum. Bunun yerine, iki kutu aldı ve omzunun üzerinden hızlıca İspanyolca bir şeyler söyledi. Birkaç saniye içinde, şefler tarafından çevrildim, hepsi de yiyecekleri kapmak için birbirleriyle yarışıyor ve zombi ordusu gibi sessizce inliyorlardı.

"Aman Tanrım, kouign-amann," diye inliyor biri.

"Bunlar kahverengi tereyağlı kruvasanlar mı? Eliana, sen bir meleksin." "Kahve hala sıcak!"

İşlerin nasıl gittiğini soruyorum, biri Fransız ve Avusturya hamur işlerindeki laminasyon teknikleri arasındaki farkı açıklamaya başlıyor ve birkaç dakika boyunca her şey normal gibi geliyor.

Aslında normalden daha iyi. İnsanların basit zevklerden dolayı yüzlerinin aydınlanmasını izlemek çok güzel bir şey.

Şef Rubio, sabah çöreğini ısıtırken gözlerini kapatıp iç geçirir. Aşçılık okulundan yeni mezun olan en yeni mutfak aşçısı, kruvasanını sanki altından yapılmış gibi havada tutar.

"Biliyor musun? Sen resmen en sevdiğim insansın," diyor, ağzı hala dolu halde. Yaka kartında *Samuel* yazıyor ve saçları sanki elektrik prizine spatula sokmuş ya da bütün gece sinirinden saçlarını elleriyle taramış gibi dik durmasına rağmen, sektörün henüz içindeki coşkuyu yok edemediği bir enerjiye sahip.

Şeflerden biri kahkahayla gülerek, ağzındaki yaban mersinli kek parçalarını her yere saçıyor. "LeBastard olmadığına emin misin?"

Büyük patronun adı geçince herkes aynı anda inler. Fransız stajyerlerden biri, içten gelen bir nefretle o lakabı tekrar mırıldanır ve bu beni irkiltecek kadar etkiler. "*LeBastard. Ce fils de pute.*"

Fransızca bilmem gerekmiyor ki, onun övgüsünü söylemediklerini anlamak için.

Yüzümü buruşturarak Samuel'in gözlerine bakarım. "O kadar mı kötü?"

"Hayal edebileceğinden daha kötü," diyor şiddetle.

Rubio'ya bakıyorum, o da onaylayarak başını sallıyor. "Project Olympus için yatırımcı ön gösterimine üç hafta kaldı ve o, sunduğumuz her yemeği reddetti."

Olympus Projesi — Bastian'ın bebeği, onun başyapıtı. Bu, kaliteli yemeklere adanmış gökdelen büyüklüğünde bir övgü. Tek bir çatı altında bir düzine restoran konseptini barındıran on dört katlı bir kompleks, her biri dünya mutfağında devrim yaratmak gibi mütevazı bir hedefe sahip. İtalyan, Kore, Chicago'nun en iyileri — Bastian, burayı iyi yemeklerin mekânı haline getirmek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Tabii ki bunun bir bedeli var. Yani yatırımcıların ön izleme yemeği, projenin finansmanı için çok önemli.

. Rakamları gördüm; eğer başarabilirse, potansiyel olarak 3 milyar dolarlık bir değerlendirme söz konusu.

"Eğer" kısmı ise herkesin gece yarısına kadar çalışmasına neden oluyor.

"Belki de birisi onunla yatmalı. Huysuz herifin huysuzluğunu biraz azaltmalı, anlarsın ya?" diyor Tony, yardımcı şeflerden biri. Korkarım ki, dönüp bana kaşlarını oynatmaya başlıyor. "Takım için fedakarlık yap, Eliana. Sen yeterince güzelsin ve Tanrı biliyor ki onun biraz gerginliğini atması lazım."

Yüzüm kızarır. Dün gecenin hayali fantezileri geri gelir — sıcak ten, sabun kokusu, aşağıya doğru inen eller... Ya yapsaydım? Ya yapsaydık?

"Pfft, lütfen," diye homurdanıyorum, umarım ve dua ediyorum ki bu, umursamaz, *asla* reddetmeyeceğim bir tavır olarak algılanır. "Bastian Hale beni insan olarak bile görmüyor, kadın olarak görmesi imkansız. Ben onun için temelde duyguları olan bir ofis mobilyasıyım."

"Bilemiyorum," diyor Şef Rubio, bana kurnazca bakarak. "Güzel bacakların var, *chica*. Ve bekarsın, değil mi? Kıvılcımlar görüyorum. Ve bence o inatçı *hijo de puta* da görüyor. Sana bakıyor, biliyorsun."

"Muhtemelen beni yasal olarak bulaşık yıkamaya zorlayabilir mi diye merak ediyordur," diyorum, ama zihnim hızla çalışıyor ve nabzım bundan daha da hızlı atıyor.

Tony gülüyor. "Burada çok uzun süre kalmış biri gibi konuşuyorsun. Umutların, hayallerin, temel insan onurun varken hatırlıyor musun?"

"Belli belirsiz," diyorum ve herkes yine gülüyor, ama bunda bir parça gerçeklik var. Altı yıldır, resepsiyonistlikten bu yana kendimi yukarıya çıkarmak için çabalıyorum, haftada yetmiş saat çalışıyorum, tatilleri kaçırıyorum, doğum günlerini kaçırıyorum. Tıpkı annemin her zaman

söylediği gibi: *Başını eğ, sessiz ol, dalga yaratma*. Tabii ki annem, babamdan sonra çıkan çeşitli erkek arkadaşlarının içki alışkanlıkları, evimize izinsiz giren ev sahibi, hayatın bize yaşattığı her türlü hayal kırıklığı hakkında da aynı şeyi söylerdi.

Dalga yaratma, Eliana. Bu sadece işleri daha da kötüleştirir. Sadece katlan.

Peki, bunun beni nereye getirdiğine bakın: yirmi yedi yaşında, iç karartıcı bir şekilde bekar ve kör olmak üzere.

Belki de "dayanmak" kelimesi abartılıyor.

"Ayrıca," diye devam ediyorum, "hayal edebiliyor musun? Ben ve Bastian? Muhtemelen işi yapmadan önce bana bir PowerPoint sunumu hazırlatırdı."

Mutfak kahkahalarla çınlar ve spot ışığının yanan yüzümden uzaklaştığını hissedirim. *Tanrıya şükür.*

"Aman Tanrım, evet," diye hırıltıyla söylüyor Samuel. "Performans ölçütleri olurdu!"

"Her şey için KPI'lar," diye ekler Tony, gözlerinden yaşları silerken. "Müşteri memnuniyeti puanları."

"İnlemeleriniz sadece yüzde yetmiş kapasitede." Şef Rubio, Bastian'ın kesik kesik ses tonunu mükemmel bir şekilde taklit eder. "Her alanda mükemmellik bekliyorum Bayan Hunter. Bu yeterli değil."

O kadar çok güldüm ki, cappuccino burnumdan çıkacaktı. "Muhtemelen kışıma Sharpie kalemikle **NGE** yazardı."

Bu zihinsel görüntü herkesi yeni bir histeriye sürükler. Hazırlık aşçılarından biri, kelimenin tam anlamıyla yerde yatıyor ve karnını tutuyor.

"Dur, dur," Fransız stajyer nefes nefese. "Nefes alamıyorum!"

"Her şeyi zamanlamayı severdi," diye devam ediyorum, onların kahkahaları ve az önce çaldığım kouign-amann'ın şeker patlamasıyla cesaretlenerek. "Ön sevişme: on iki dakika, bir saniye bile fazla değil. Daha uzun sürerse, zaman yönetimi kötü demektir."

Şef Rubio alaycı bir şekilde gülüyor. "Kızım, çok cömertsin. O adam seks yapmayı iş toplantısı gibi planlardı. 'Saat 3'teki konferans görüşmemle 3:45'teki portföy incelemem arasında boş vaktim var.

"Kırk beş dakika mı?" Tony başını sallar. "Hayır, en fazla on beş dakika ayırırdı. Beş dakika eylem için, beş dakika eleştiri için, beş dakika e-postalarını kontrol etmek için."

"Hâlâ yataktayken," diye ekler Samuel.

"Hâlâ senin *içindeyken*," diye düzeltirim.

Herkes kahkahalarla gülüyor; bu arada, ben de Bastian'la böyle dalga geçmek tehlikeli ve heyecan verici. Gaz kaçağı olan bir yerde kibritle oynamak gibi.

Bir yanım, bizi duyabilseydi ne düşünürdü diye merak ediyor. O buz mavisi gözleri, midemi garip bir şekilde hoplatacak şekilde kısılır mıydı? Çenesi sıkılır mıydı? Elleri sıkılır mıydı? Gözleri yanar mıydı?

"En kötü kısmı ne olurdu biliyor musun?" diyorum, zorba patronun hakkında kötü konuşurken iş arkadaşlarını güldürmenin eşsiz heyecanını yaşarken. "Bastian sana bir bakış atar ve..."

"Ahem."

Birinin boğazını temizlediğini duyarım ve dönmeye başlarken bile neyle karşılaşacağımı biliyorum.

Tabii ki, öyle de oldu.

Bastian Hale mutfak kapısında duruyor, her zamanki gibi kusursuz, dirseklerine kadar kıvrılmış manşetli pudra mavisi gömleği ile. Bugün yüzündeki somurtkan ifade tam güçte. Dün gecenin yüzde onluk sırtışı ortada yok — bu saf zehir, saf öfke, saf *"ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"* ifadesi.

Gözlerimiz mutfakta buluşuyor.

Kahkaha boğazımda kalıyor.

"Yapma durma durma durma benim diye diyor.
"Bana Bana Bayan Hunter: Sana bir bakış attığımda ne yapardım?"

Eğer spontan insan yanması gerçek olsaydı, şu anda bir kül yığını olurum. Keşke öyle olsaydı.

Herkes yavaş çekimde dönüyor, sanki koşmaya çalışıyor ama yeterince hızlı hareket edemiyormuşsunuz gibi. Yüzlerindeki dehşet, kendi kişisel kıyametim yaşamıyor olsaydım komik gelebilir.

"Bay Hale!" Şef Rubio ilk kendine gelir ve beni kurtarmaya çalışır.
"Ben..."

"Sen değil, Şef." Mutfğa adımını attığında, herkes bilinçsizce bir adım geri çekilir. Sanki antilopların aslanın yaklaştığını hissedip, onun öğle yemeği olarak hangi zavallı kurbanı seçeceğini bekledikleri bir doğa belgeseli izliyormuşsunuz gibi. "Lütfen, Bayan Hunter, devam edin."

Ölmek istiyorum. Yere eriyip fayanslarla bir olmak istiyorum. Zamanı geri almak ve geçmişteki bana, Bastian Hale'in senin içindeyken ne yapıp ne yapmayacağı konusunda aptal ağzını kapalı tutmasını söylemek istiyorum.

Ama bunların hiçbirini yapamam.

Tek yapabileceğim, mutfağın ortasına bile gelmeden çöküp yanan, acınası bir "Özür dilerim" demek.

Bastian, başka türlüünü beklemiyormuş gibi başını sallar. Mutfağa doğru bir adım daha atar ve her bir kızarmış, suçlu yüzü ezberlemek istercesine etrafına bakınır. "Kahvaltı partisi düzenlemek ne kadar düşünceli bir davranış, Bayan Hunter. Sabah programını sosyal saatleri de içerecek şekilde yeniden düzenlediğimizi bilmiyordum."

Elimdeki kouign-amann sallanır. "Bu değil..." diye başlarım. "Sadece düşündüm ki..."

"*Düşündünüz.*" Bir adım daha yaklaşır. "Son derece önemli bir yoğun saatte tüm mutfak personelim dikkatini dağıtmanın uygun olacağını *düşündünüz...*" Bir kutuyu alır ve içinde bir suç delili varmış gibi inceler. "Pastalar."

"Bay Hale," Şef Rubio tekrar dener, "biz sadece..."

"İşe geri dönüyorsun, sanırım." Ona bakmıyor bile. Gözleri benim üzerimde ve dün gecenin sıcaklığından hiçbir iz yok, *hiçbir* iz. "Tabii Bayan Hunter da bunu senin için üstlenmediyse? Belki yatırımcı yemeği için tadım menüsü hakkında fikirleri vardır? Evet, Bayan Hunter? Dinliyorum."

Yüzüm yanıyor. Herkes ayakkabılarına, yarısı yenmiş hamur işlerine, bize bakmamak için her yere bakıyor.

"Kibar olmaya çalışıyordum," diyorum boğuk bir sesle.

"İş tanımınızda 'nazik' kelimesi geçiyor mu, Bayan Hunter?" "Hayır, ama..."

"Ama hiçbir şey." Kutuyu yere düşürdü ve bir çörek hüzünlü bir şekilde uzaklara yuvarlandı. "Siz özel değilsiniz Bayan Hunter ve kurallardan veya işten muaf değilsiniz. Siz bir çalışansınız. Birçok çalışandan biri. Ve diğer tüm çalışanlar gibi, çalışması gereken insanlara yemek perisi oynamak yerine asıl işinize odaklanmanız bekleniyor."

Bu adam da kim? Bağırarak ve dinleyecek olan herkese sormak istiyorum. Dün geceki parlak gözlü, alaycı adam ne oldu? Bu pislik, bu zorba, bu yabancı da kim?

Ve ben kimim?

Dün gece, belki aptalca ya da safça, ama onun için *önemli biri* olduğumu hissettim.

Bu sabah ise, ben bir hiçim. Sadece başka bir çalışan. Kanatları koparılmış bir yemek perisi.

Gözlerim yanıyor. *Ağlama. Bastian Hale ve tüm test mutfağı çalışanlarının önünde ağlama.*

"Erken geldim," diyorum. "Kendi zamanımda."

Yüzünde öfkeli bir kızgınlık dalgası geçer. "Eğer buna yeterince sahipsen, belki de sana yeterince zorluk çıkarmıyoruz. İş yükünü ayarlamam gerekecek."

"Gitmeliyim," diyorum, dün gecenin korkunç derecede hüzünlü yankısıyla. "Evet," diye onaylıyor. "Gitmelisin."

Ayrılmak için döndüğümde, mutfak personeli Kızıldeniz gibi ikiye ayrılıyor. Kimse göz teması kurmuyor. Birisi – sanırım arabasında ağlayan pasta şefi – yanından geçerken kolumu sıkıyor, ama ona bakamıyorum. Kimseye bakamıyorum.

Ama geçerken Bastian'ın eli uzanıp bileğimi yakaladı. Dün geceki fantezi gibi, ama bir kabusu dönüşmüş

kâbusa dönüşmüş gibi. Avucunun içi, yünlü süveterimin üzerinden bile sıcak ve ağır. Kumaşın yandığını kokladığımı neredeyse yemin edebilirim.

Gözleri yüzümün yan tarafına dikilmiş. Benimkiler ise düz ileriye, ondan uzaklaşan, buradan uzaklaşan çift kapıya kilitlenmiş durumda.

"Burası bir iş yeri, Eliana. Hayır kurumu değil. Ve kesinlikle hiyerarşideki yerlerini anlayamayan çalışanlar için bir sosyal kulüp de değil."

Dün gece, onun tenine dokundum. Dün gece, o da bana dokundu.

Bu sabah, beni sert ve acımasızca yerime koydu.

ELIANA

de·glaze: /dē'glāz/: fiil

1: tavaya sıvı ekleyerek kızarmış parçaları eritmek ve lezzetli bir sos oluşturmak.

2: kurtarmak kurtarmak bir şeyi kurtarmak
bir şey tamamen mahvolmuş gibi görünen bir
şeyden

"Ne dedi?!" Yasmin'in sesi restoranın yarısına yayılır. Birkaç kişi endişeyle bize doğru başlarını çevirir.

"Yas, sesini alçalt," diye fısıldarım. "Bunu konuşmuştuk."

Dürüst olmak gerekirse, onun öfkesine minnettarım. Bu sabahki aşığılanmanın ardından, yanımda birine ihtiyacım var.

O kişi bir sis düdüğü kadar sağduyulu olsa bile.

Noodle Theory'deyiz, kuru temizlemeci ile vergi dairesi arasında sıkışmış, 9 dolara buharlı kâseler dolusu cennet sunan sevimli küçük bir ramen restoranı. Son iki yıldır bizim mekanımız oldu — öğle molaları için ofis binamıza yeterince yakın, benim bütçeme uygun ve

şirket çalışanlarının kulak misafiri olmadan gerçek sohbetler yapabileceğimiz kadar gürültülü.

"Beni kim duyarsa duysun umurumda değil." Yasmin, sanki Bastian'ın göz çukuruna saplanıyormuş gibi çubuklarını tonkotsu'ya batırıyor. "O adam bir sosyopat. Önce, flörtöz ve gömleksiz falan davranıyor - bu arada, *bu* durumu konuşmamız lazım, seni utanmaz baştan çıkarıcı - sonra da pasta getirdiğin için seni herkesin önünde aşağılıyor? Pasta, El! Pasta!"

"Biliyorum." Yumuşak haşlanmış yumurtayı kasem içinde itip kakıyorum. Sabah boyunca iştahım yok denecek kadar azdı, hatta aktif olarak düşmanca bir hal aldı. "Ne yanlış yaptığımı anlamıyorum."

"Sen yanlış *bir şey* yapmadın, bebeğim. Mesele de bu." Yasmin bana sertçe bakıyor. Hale'de çalışmaya başladığımdan beri en iyi arkadaşımdır. Patagonia yelekleri giyen, Zyns'i tam zamanlı bir işmiş gibi içen erkeklerden oluşan departmanımızda tek kadın olan, yarısı kadar takdir görmek için iki kat daha fazla çalışmanın ne demek olduğunu anlayan tek kişidir. "Bunun ne olduğunu biliyor musun? Bu, onu savunmasız gördüğün için seni yerine koyması."

"Sadece gömleksizdi, savunmasız değildi. Ve karın kaslarının görünüşüne bakılırsa, tam olarak öyle sayılmaz... Biliyor musun, konudan sapıyorum."

"Elly, bu adam şirketi Seal Team Six gibi yönetiyor. Takvimini gördün. Kıyafetlerini gördün. Onun tüm *havasını* gördün. Yine de onu hazırlıksız yakaladın. Bu muhtemelen onu çok korkutmuştur."

Tartışmak istiyorum, ama söylediklerinde bir şeyler doğru gibi geliyor. Dün geceki Bastian, bu sabahki buz heykelinden tamamen farklı bir insandı.

"Zaten önemi yok," diyorum ve kendimi zorlayarak bir lokma erişte yiyorum. Karton gibi tadı var, ama bu ramenın suçu değil. Dr. Haggerty'nin hayatımı mahveden teşhisinden beri her şeyin tadı karton gibi. "Benim durumumu çok net bir şekilde ortaya koydu. Sadece başka bir çalışan."

"Siktir et," diyor Yasmin. "Nerede durduğunu bilmek mi istiyorsun? Sen altı yıl önce, bir devlet üniversitesi diploması ve ayakkabılarında delikler olan bir kadın olarak o binaya giren ve sırf zekânla kıdemli proje müdürüne kadar yükselen kadınsın. Sen bir rock yıldızısın, El."

"Nedense, onun böyle görmediğini sanmıyorum."

"O zaman istifa et! Siktir et onu! O sana, senin ona ihtiyacın olduğundan çok daha fazla ihtiyaç duyuyor. Böyle başka *bir* iş bulursun..." Parmaklarını şıklatır. "...çünkü sen harikası, o ise berbat ve gerçekler böyle, kızım."

Bırak. Tanrım, bu korkunç bir kelime. Sabah boyunca bunu düşündüm, bu çılgın, pervasız fikir zihnimin derinliklerinde bir köşeye takılıp kalmış durumda. Bırak. Uzaklaş. Bu değerli doksan günü -şimdi seksen sekiz buçuk gün kaldı- Bastian Hale'in öfke nöbetleriyle uğraşmaktan daha tatmin edici bir şey için kullan.

"Bırakamam," diye kaseye fısıldıyorum. "Neden

bırakamayayım ki?"

"Birincisi, sağlık sigortası. Ayrıca, bilirsin, kira, yemek, yaşamak için paraya ihtiyacım olduğu gibi radikal fikirler."

"Sen harikası Elly. Bu sektörde bir şey bilen herkes, seni mavi gözlü piçten çalmak için parmaklarını yalayacaktır."

"Evet, tabii. Yani, belki. Ama ben..."

Yasmin elini benimkinin üzerine koyar. "Bak, bu adam için kendini öldürdüğünü gördüm," diye devam eder, şimdi daha yumuşak bir sesle. "Her zaman ilk gelen, son çıkan. En çok sen çalışıyorsun ve asla kolay yolu seçmiyorsun. Peki ne için? Birkaç güven fonu sosyopatı, *iyi kalpli* olduğun için seni küçük düşürsün diye mi? İlgilendiğin için mi? Hayır. Tekrar söylüyorum: Siktir et."

Gözlerim yine yanıyor, ama bu sefer aşağılanmaktan değil. Her şeyden, taneden, yorgunluktan, merdivene tırmanmaya o kadar odaklanmışım ki, merdivenin doğru duvara yaslanmış olup olmadığını sormayı hiç düşünmemişimdir.

"Başka bir şey daha var," diyorum.

Yasmin'in kaşları daha da çatılır. Beni yeterince iyi tanır, bir şeylerin gerçekten yolunda olmadığını anlar. "Ne oldu? Eli...?"

"Hastayım." Bu kelimenin kulağa hoş gelmemesinden nefret ediyorum, bu yüzden hemen ekliyorum: "Kanser falan değil, korkma, ama gözlerim... Ben... Kör oluyorum, Yas. Doksan gün içinde. Doktor öyle söyledi. Üç ay sonra her şey karanlık olacak."

Restoranın gürültüsü etrafımızda devam ediyor — kaselerin tıkırdaması, mutfakın uğultusu, yan masadaki birinin kahkahası — ama Yasmin tamamen sessizleşmiş.

"... Ne?" diye soruyor sonunda.

"Buna *Leber konjenital amauroz* deniyor. Görünüşe göre genetik bir hastalık. Bu kadar geç ortaya çıkması çok nadir, bu da beni tüm yanlış yönleriyle bir tek boynuzlu at yapıyor." Gülmeye çalışıyorum, ama sesim çatlak ve mutsuz çıkıyor. "Evet, bu yüzden dün gece gözlerim kapalı yürümek için pratik yapıyordum. Bu yüzden gömleksiz Bastian'a çarptım. Ve bu yüzden bu sabah herkese pasta getirdim —"

Çünkü hala yapabiliyorken iyi bir Şey yapmak istedim ve bakın sonuç ne oldu."

Yasmin diğeri eliyle masanın üzerinden uzanıp iki elimi avuçlarının arasına aldı. "Elly, aman Tanrım."

"Lütfen ağlama," diye yalvarıyorum, çünkü o ağlarsa ben de ağlarım ve bugün banyoda ağlama kotamı zaten doldurdum.

"Ben mi? Ağlamak mı? Asla." Gözlerindeki yaşları siler ve burnunu çeker. "Tedavisi var mı? Ameliyat? Herhangi bir Şey?"

"Hayır. Sadece evrenin sana büyük bir 'siktir git'i var." Elini sıkıyorum. "Evet, bu da bırakamamamın bir başka nedeni. İhtiyacım olan tüm eğlenceli adaptif ekipmanlar için sağlık sigortasına ihtiyacım var. Ekran okuyucular, hareketlilik eğitimi, her Şey."

"Sigortayı unut." Yasmin yine kaşlarını çatıyor, benim kk vahşi kaplanım. "Görme yeteneğin üç ay kaldı ve bu süreyi Bastian Hale'in seni bok gibi hissettirmesine izin vererek mi geçirmek istiyorsun? Kyle'ın aptalca hesap tablolarını düzelterek mi? Hayır. O gri kübik odada tek başına rmeni izlemeyeceğim."

O böyle söyleyince, kulağa delice geliyor. "Ama..."

"Ama yok. Ne yapman gerektiğini biliyor musun? Aurora Borealis'i izlemek. Louvre'da dolaşmak. Her gün batımını izlemek ve ertelediğin tüm kitapları okumak. Sevdiğin insanların yüzlerine bakmak." Son cümlede sesi titredi, ama hemen toparlanıp sözlerine devam etti: "Bastian Hale'in sözlü kum torbası olarak değerli günlerini boşa harcamak değil. Buna izin vermeyeceğim."

Gözlerimin dolduğunu görmemesi için başka yere bakıyorum. O sırada, çantamın açık ağzından telefonumun ışığının yandığını görüyorum. E-posta bildirimi. Neredeyse görmezden geliyordum, ama konu başlığı midemi bulandırdı.

ACİL: Gelir Analizi Gerekli.

Bir elimi serbest bırakıp telefonumu alıyorum ve açmak için dokunuyorum, kötü bir haber olacağını zaten biliyorum.

KİMDEN: Bastian Hale

KİME: Eliana Hunter

KONU: ACİL: Gelir Analizi Gerekliyor Bayan

Hunter,

Bu sabah açıkça bolca boş zamanınız olduğu için, ekteki gelir analizini halledebileceğinize eminim. Önerilen üç pazar penetrasyon stratejimizin her biri için mevsimsel değişiklikler, rekabetçi konumlandırma ve risk değerlendirmeleri dahil olmak üzere beş yıllık tahminlerin tam bir dökümüne ihtiyacım var.

Teslim tarihi: Bugün saat 17:00.

Senin gibi yetenekli birinin bunu zor bulmayacağından eminim.

B. Hale

CEO, Hale Hospitality Group

Ekli dosyayı kontrol ediyorum. Elli sekiz sayfalık ham veri var.

"Bu imkansız," diyor Yasmin, omzumun üzerinden okurken. "Bu en az bir haftalık iş."

"Mesele de bu." Göğsümde sıcak, keskin bir his yükseliyor. Bu sefer gözyaşları değil, başka bir şey. Bu, yirmi yedi yıl boyunca başımı eğik tutmak, küçümsenmek, olmak göz ardı göz ardı ve takdir edilmeme, hepsi tek bir anda mutlak bir öfkeye dönüşüyor.

"Beni başarısızlığa uğratmaya çalışıyor. Ya imkansız bir teslim tarihine yetişmek için kendimi öldürmemi ya da herkesin önünde başarısız olmama neden olarak, kendi sapkın güç hırsını haklı çıkarmak istiyor."

"O zaman oynamayın."

Yasmin'e bakıyorum. "Ha?"

"Onun oyununa gelme." Telefonumun ekranına dokunarak Notlar uygulamasını açtı. "Şöyle yapacaksın: O ofise geri döneceksin ve şimdiye kadar kimsenin görmediği en iyi istifa mektubunu yazacaksın. Mektubu köşeleri kıvrılana kadar katlayıp, onun kışına sokacaksın. Sonra başın dik ve onurun yerinde olarak oradan çıkacaksın ve sen ve ben, önümüzdeki seksen dokuz günü kimsenin daha önce yaşamadığı kadar eğlenceli hale getireceğiz."

Onun ateşini bir şişeye doldurup kendim de bir yudum almak istiyorum. Yas'a bakıp elini tuttuğum sürece bu mümkün gibi geliyor. Ama gözlerimi kapattığım anda, kafamın içindeki karanlık, son yirmi dört saat içinde dünyamı altüst eden Bastian'ın farklı hallerinin görüntüleri ile doluyor ve sonunda her zamankinden daha fazla kafam karışıyor.

"İstifa mektubu nasıl yazılır bilmiyorum bile," diye itiraf ediyorum.

"En iyi arkadaşının metin yazarı olması ne kadar da iyi." Yasmin'in parmakları çoktan telefonunun ekranında uçmaya başlamış. "İki hafta önceden haber vermek mi?"

Bu sabahı düşünüyorum. *Sadece başka bir çalışan. Birçok çalışandan biri.*

"Hemen geçerli olsun," diyorum.

Yasmin'in sırtıtsı kesinlikle acımasız. "Aferin kızıma."

Yemeğimizi bitirip birlikte ofise geri dönüyoruz. Yasmin, pazarlama departmanının bulunduğı onuncu katta ayrılmak zorunda, ama asansör kapıları kapanmadan önce elimi sıkıca tutuyor. "Seni seviyorum, Elly Belly," diyor bana. "Her zaman ve sonsuza kadar."

Sonra kapılar kapanır ve ben yine yalnız kalırım.

ELIANA

mince: /mɪns/: fiil

1: yiyecekleri genellikle doğrayarak veya öğüterek çok küçük, ince parçalara ayırmak.

2: onu sadece kesmeyin, lanet olasıca *onu öldürün*.

Geri döndüğümde yirminci kat öğleden sonra sessizliğiyle kaplıydı. Geçerken birkaç kişi bana baktı, muhtemelen bu sabah test mutfağında yaşanan olaydan sonra iyi olup olmadığımı merak ediyorlardı. Eminim hikayeler çoktan yayılmıştı. Onlara profesyonel ve sade bir gülümsemeyle karşılık verdim, enerjimi bundan sonra olacaklar için sakladım.

Küçük odam her zamankinden daha küçük geliyor. Gri duvarlar, uzun süredir içinde yaşadığım ve kilitli olduğunu unuttuğum bir kafes gibi beni çevreliyor. Oturuyorum, telefonumu tekrar çıkarıyorum ve Yas ile birlikte hazırladığımız şeyi inceliyorum.

Sayın Bay Hale,

Bu mektubu, Hale Hospitality Group'ta Kıdemli Proje Yöneticisi olarak görevimden istifa ettiğime dair resmi bildirim olarak kabul ediniz. İstifa kararım derhal yürürlüğe girer.

Şirkette geçirdiğim zamanı ve bana sağladığı mesleki gelişim fırsatlarını çok değerli bulsam da, hedeflerime daha uygun başka fırsatları değerlendirmek üzere karar verdim.

Mevcut tüm projelerin belgelendirilmesini ve sorumluluklarımı devralacak kişiye erişilebilir olmasını sağlayacağım.

Hale Hospitality'de çalışma deneyimim için teşekkür ederim. Şirketin başarılarının devamını dilerim.

Saygılarımla

Eliana Hunter

İki kez okudum. Profesyonel, nazik ve tamamen duygusuz. Bir istifa mektubunda olması gereken her şey var. Bastian'a bana ulaştığını bilmenin tatminini yaşatacak hiçbir şey yok.

Ama bir şeyler yanlış geliyor. Silip baştan başlıyorum.

Sayın Hale,

İstifamı sunuyorum, derhal geçerlidir.

Bu sabah, benim 'sadece başka bir çalışan' olduğumu ve nezaket gösterme çabalarımın şirketinizin işleyişini bozan istenmeyen unsurlar olduğunu açıkça belirttiniz. Haklısınız, ben buraya ait değilim. Hiçbir zaman da olmadım.

İnsanlık yerine verimliliğe değer veren, altı yıllık örnek bir çalışmanın acımasız ve anlamsız bir tiyatroyla bir anda yok sayılabileceği bir yere ait değilim.

Bunu resmi bildirimim olarak kabul edin. Başka biri sizin sözlü hedef alıştırmanız olabilir.

Benim zamanımı daha iyi şeyler için kullanacağım. Eliana Hunter

Daha iyi, ama yine de yeterli tam doğru. Çok duygusal. Çok açık.

Yine siliyorum.

Bu sefer düşünmüyorum. Sadece içimden geldiği gibi konuşuyorum.

Bay Hale,

istifa

ediyorum.

Hayat, Grain & Gather'dan kouign-amann'ı boğazına tıkıp boğulana kadar yediren, insanlık sevgisini tanımayan biri tarafından aşağılanarak geçirmek için çok kısa.

İstedığınız gelir analizi yapılmayacak. Bunu yapamayacağımdan değil, ikimiz de

gözlerim kapalıyken yönetici ekibinizin yarısını alt edebileceğimi biliyoruz — ama bunu yapmamayı *tercih ettiğim* için.

Zamanımı önemli şeylere harcamayı tercih ediyorum.

Bu sabah bir konuda haklıydın: Ben, kendisini asla "sıradan bir çalışan"dan fazlası olarak görmeyecek insanlara kendini kanıtlamaya çalışarak hayatını boşa harcadığını yeni fark eden yirmi yedi yaşında bir kadıyım. Bu yüzden artık bıktım. Daha da önemlisi, *senden* bıktım.

Erişim kartımı iade ettim. Bilgisayarımdan çıkış yaptım. Senin tüm çabalarına rağmen, onurum hala sağlam.

"Bir zevkti" demek isterdim, ama ikimiz de bunun yalan olacağını biliyoruz.

Eliana Hunter

Kalbim çarparken ekrana bakıyorum. Bunu göndermek, köprüleri yakmaktan daha fazlası, bu kesinlikle delilik.

Mükemmel.

Mektubu yazdırıp gidip alıyorum. Doğrudan Bastian'a götürebilirim. Ona mektubu verip yüzünün buruşmasını izlemek karanlık bir tatmin duygusu yaratır.

Ama bu onu tekrar görmek anlamına gelir ve ben Bastian Hale'in yüzünü bir ömür boyu yeterince gördüm.

Onun yerine, asistanının masasına doğru yürüyorum. Patricia, altmış iki yaşında olduğu ve kimseden emir almadığı için diğerlerinden daha uzun süre dayanmış olan kişi.

"Patricia, Bay Hale'e bunu iletir misin lütfen?" Önünde adı yazılı olan zarfı ona uzattım.

Zarfı, sonra beni baktı ve gözlerindeki bir şey, benim yaşadıklarımı biraz olsun anlayabildiğini gösteriyordu. "Elbette, canım. Hemen mi?"

"Ne zaman uygun olursa," diyorum. Ne fark eder ki? Ben zaten gitmişim.

"İyi şanslar, Eliana," diyor. Acaba kaç kişiyi gördü, kaç çalışanın Bastian tarafından ezildiğini izledi bunca yıl boyunca?

"Teşekkürler, Patty," diyorum. "Her şey için."

Dönüp uzaklaşıyorum. Asansör yumuşak bir sesle geliyor. İçeri giriyorum, lobi düğmesine basıyorum ve katların geri sayımını izliyorum. On altı. On beş. On dört.

Her sayı, burada geçirmeyeceğim bir gün. Korkmayacağım bir sabah. Katlanmayacağım bir aşağılama.

Lobiye vardığımda, Bastian Hale'i hiç düşünmüyorum.

ELIANA

re·duc·tion: /rə'dəkSH(ə)n/: isim

1: sıvıyı kaynatarak lezzetini yoğunlaştırma işlemi.

2: gereksiz her şey ortadan kaldırılıp sadece gerekli olanlar kaldığında ortaya çıkan durum.

Dış dünyaya tam üç adım attıktan sonra, korkunç bir hata yapıp yapmadığımı merak etmeye başlıyorum. İstifa mektubu — benim güzel, köprüleri yakma manifestom — korkakça bir veda mektubu gibi zarfın içinde duruyor. Ve aniden, bu şekilde yapamayacağımı kesin olarak anlıyorum.

LeBastard Hale hayatımın altı yılını çaldı ve ben onun asistanı tarafından teslim edilen bir mektupla gizlice kaçacağım? Patricia'nın istifamı ona teslim etmesine izin vereceğim, o da omuz silkip görmezden gelecek!

Hayır. Kesinlikle hayır.

Bu köprüyü yakacaksam, lanet kibriti çakarken Bastian Hale'in buz gibi gözlerine bakacağım.

Patricia, bilgisayarından başını kaldırıp benim öfkeyle geri döndüğümü görünce kalemle çizilmiş kaşlarını kaldırdı. "Fikrini mi değiştirdin canım?"

"Aslında, evet." Masanızdan zarfı alıyorum. "Bunu kendim teslim edeceğim."

Yine, onun bir şekilde söylediğinden çok daha fazlasını bildiğini hissediyorum. Başını sallar ve "Ofisinde. Dikkat et: Bütün öğleden sonra Project Olympus hakkında telefon görüşmeleri yaptı. Ruh hali... " Duraklar ve kelimelerini dikkatlice seçer. "... özellikle zorlu."

"Mükemmel." Umarım ruh hali olabildiğince kötüdür. Umarım en huysuz, en aksi, en kurumsal mızımız bebek halindedir. Bu, bu *efi-you'yu* daha da tatlı hale getirecektir.

Ofisine giden yol hem sonsuz hem de çok kısa geliyor. Spor ayakkabılarım cilalı zeminde gıcırıyor. Bu sabah topuklu ayakkabı giymiştim, ama pasta olayıdan sonra masamda tuttuğum acil durum düz ayakkabılarımı giydim. Şey, *tutuyordum*. Artık geçmiş zaman. Ve yaklaşık beş dakika sonra, artık "benim" masam olmayacak, değil mi?

Kapısı hafif aralık. Sesini duyabiliyorum, hayal kırıklığıyla titriyor.

"—Yasal süreyi umursamıyorum, Hoffman. Ay sonuna kadar o izinleri almamız lazım, yoksa tüm proje mahvolur."

Kapıyı çalıyorum, ama ya duymuyor ya da umursamıyor. Aralıktan, masasının arkasında bir elini kulağına dayayıp telefonla konuşurken, diğer eliyle havada keskin hareketler yaptığını görebiliyorum.

"Yatırımcılar zaten tedirgin. Bir son tarihi daha kaçırırsak..." Durup dinliyor. "Hayır. Hayır, bu kabul edilemez. Burada potansiyel olarak üç milyar dolarlık bir değerden bahsediyoruz, milyarın B'si ile."

Bu sefer daha yüksek sesle tekrar kapıyı çaldım. Kapıya doğru baktı, beni gördü ve bir parmağını kaldırdı. *Bekle.*

Başka bir gün olsaydı, beklerdim. Başka bir gün olsaydı, iyi bir çalışan gibi burada durur, Bastian'ın bana ilgi göstermesini beklerdim.

Ama beklemekten bıktım.

Kapıyı itip içeri giriyorum.

Gözleri kısılır, ama yine de Hoffman denen kişiyi dinlemeye devam eder. "...karmaşıklığını anlıyorum, ama bu yüzden sana aşırı miktarda para ödüyorum. Bir çözüm bul."

Masasının önünde durup bekliyorum. Lanet olsun, çok yakışıklı görünüyor. Chicago'nun öğleden sonra ışığı yüzünü bronz, saçlarını altın rengi yapıyor. Sinirli ve yerinde duramayan halde olsa bile, dünyada yerini hiç sorgulamamış birinin rahatlığı ve kaygısızlığıyla hareket ediyor.

Güzel olmalı.

"Hoffman, gitmem gerek. Revize edilmiş zaman çizelgesini saat altıya kadar bana e-posta ile gönder." Vedalaşmadan telefonu kapatıyor, sonra buz mavisi gözlerini bana dikeyyor. "Bir toplantı planladığımı hatırlamıyorum, Bayan Hunter."

"Planlamadınız," diye cevap veriyorum. "Uzun sürmez."

"İyi, çünkü benim gerçek işlerim var. Bazı insanlar gibi benim zamanım yok..." Durur. Bakışları elimdeki zarfa kayar. "O nedir?"

İşte bu. Benim anım. Asansörle merdivenlere çıkarken bu konuşmayı kafamda defalarca prova ettim. Ne yapacağımı biliyorum: nazik ama keskin, onurlu ama yıkıcı. Ona yönetim tarzının neye mal olduğunu, ne kadar kurumsal bilgiyi kaybetmek üzere olduğunu, beni değiştirmek için ne kadar çabalayacağını söyleyeceğim ve sonra kalmam için yalvarmaya çalıştığında yüzüne gülüp geçeceğim.

Zarfı masasına attım. "İstifam. Derhal geçerlidir."

Hiçbir şey söylemiyor. Zarfı da almıyor.

"Bu sabah benim durumumu netleştirdiğiniz için size teşekkür etmek istedim," diye devam ettim. "Haklısınız, ben de diğer çalışanlar gibi sadece bir çalışanıam. Birçok çalışanlardan biri. Ve bu nedenle, mesleki hedeflerime daha uygun başka fırsatlar aramak için hakkımı kullanıyorum."

Yine de kıpırdamıyor. Tek kelime etmiyor. Ama gözleri masasından kalkıp benimkilere bakıyor.

"Bunun kısa bir süre olduğunu biliyorum," diyorum, "ama sizin gibi yetenekli birinin benim yerime geçmenin zor olmayacağından eminim. Sonuçta, ben sadece..."

"Dur."

Zarfı alır. Açar. Okumaya başlar.

Gözlerinin sayfada dolaşmasını izliyorum. İfadesi değişmiyor, ama sanki her an bir kasırga kopacakmış gibi havada bir elektriklenme hissediyorum.

Okumayı bitirdiğinde mektubu nazikçe masaya koyar. "Hayat aşağılanarak geçirmek için çok kısa" diye alıntı yapar.

Yüzüm kızarır, ama yerimden kıpırdamam. "Her kelimesinin arkasındayım."

"Bu sabah seni 'aşağıladığımı' düşünüyorsun." "Öyle yaptın."

"Seni bu şirketteki herkese uyguladığım standartlara göre değerlendirdim."

"Pastaları getirdiğim için otuz kişinin önünde beni azarladın."

"Hazırlık saatlerinde mutfağımı aksatan profesyonelce olmayan davranışını ele aldım."

Duyduklarıma neredeyse inanamıyorum. "Profesyonelce olmayan davranışlardan mı bahsetmek istiyorsun? Kapısı ardına kadar açıkken ofisinde üstünü değiştirmene ne dersin?"

"Bu küçük patlamanın sebebi bu mu? Unutma, bana elini süren sensin." Ağzı acımasız, alaycı bir sırıtışla bükülüyor. "Hâlâ o davranışını açıklamadın."

Ona söyleyebilirim. Kör olan bir kadını azarladığını fark ettiğinde yüzünün değişmesini izlemek neredeyse hoş olurdu. Geri adım atmaya, özür dilemeye, durumu düzeltmeye çalışırken onu görmek. Korkakça davranan Bastian hoş bir değişiklik olabilir.

Ama onun acıma duygusunu istemiyorum. Onurumu istiyorum.

"Önemli değil," diyorum. "Hiçbiri önemli değil. Ben bırakıyorum."

"Öylece mi? Altı yıl çalıştıktan sonra, benim değerli duygularını incittiğim için istifa mı ediyorsun?"

"Sen incitmedin... *Tanrım*, sen tam bir... Sen 'duygularımı incitmedin', tamam mı? Sana asla bu kadar güç vermeyeceğim

"Ona doğru yavaşça yürüdüğünde, mesafeyi korumak için bir adım geri attım. "Hatta, duygularımı netleştirdin. Bu şirket için kendimi öldürüyorum ve bu sabah tek yaptığın, bu fedakarlığımın ne saygı gördüğünü ne de değerli olduğunu gösterdi. Bu yüzden gidiyorum. Senin, seninle temas kurma şanssızlığına uğrayan herkesin hayatını mahvetmekten bu kadar zevk aldığın şeyi bitirmeden senden uzaklaşmak istiyorum."

Cevap vermek yerine, beklemediğim bir şey yapar: İstifa mektubumu alır ve yırtmaya başlar. Parça parça, öfkeli sözlerim konfetiye dönüşür.

Ağzım açık kalır. "Ne yapıyorsun..." "Hayır."

"Hayır mı? Hayır ne demek?"

"Hayır, istifa edemezsin." Parçaları çöp sepetine atıyor. "Kabul etmiyorum."

"*Kabul* etmiyor musun?" Saçımı yolmak istiyorum, çünkü söyledikleri hiç mantıklı değil. "Sen gerçekten deli misin? İstifa böyle olmaz, Bastian. Sen öylece..."

"İzle de gör." Kollarını göğsünde kavuşturur. "İmzaladığın sözleşmenin şartlarına uyacaksın, bu kesin."

"Yoksa ne? Beni dava mı edeceksin?" Öfkeden titriyorum. Kesinlikle öfkeden köpüren, ağzından köpükler saçan bir vahşi gibiyim. "Devam et. Yılda 68 bin dolar kazanan kadını mahkemeye ver. Eminim bu, itibarına çok iyi gelecektir."

"Benim itibarım bunu kaldırabilir." Bana doğru yaklaşır, isterse elini uzatıp bana dokunabilecek kadar yaklaşır. Nefesi nane kokar, kolonyası misk kokar, gözleri parlak ve keskin bakışlıdır. "Senininki ise? O kadar değil. Bastian Hale'den ayrıldıktan sonra Chicago'da bir otelde işe girebilmek için

Bastian Hale'i terk ettikten sonra Chicago'da bir otelde iş bulabilmek için bol şans."

BASTIAN

em·ul·si·fi·ca·tion: /ə,məlsəfə'kāSH(ə)n/: isim

1: süreç süreç bir birleştirme iki bir
birbirini doğal olarak iten iki malzemeyi kararlı bir karışım
haline getirme süreci.

2: Yağ ve sirke birbirlerinden nefret ettiklerinden daha çok
birbirlerine ihtiyaç duyduklarını keşfettiklerinde.

"Az önce..." Eliana bir kez, iki kez gözlerini kırıştırdı. "Az önce gerçekten istifamı *parçaladın* mı?"

"Her zamanki gibi, hiçbir şey senden kaçmıyor." Floresan ışıklar, tenindeki bal rengi tonları yakalıyor ve boynuna, utançla ilgisi olmayan bir kızarıklık yayılıyor. Bu, saf, içten içe yanan bir öfke. "Bir de bakmışım, sana istifa edemeyeceğini söylediğimi hatırlatıyorsun."

"Sen delisin." Sanki bu gerçeği yeni keşfetmiş gibi söylüyor, sanki benim için çalıştığı son altı yılın yeterli kanıt sağlamamış gibi. "Aslında sen resmen

delisin. Ve kötüsün. Kötü olduğunu söylemiş miydim? Bence sen de kötüsün."

"Sözler canımı yakmaz, Bayan Hunter. Bana böyle diyen ilk kişi siz değilsiniz ve bir şekilde, son kişi olacağınızı da sanmıyorum."

O burun kıvırdı. "Şaşırdım. Ama ne ekersen onu biçersin. Beni resmen şantaj yaparken kötü denilmesine kızamazsın."

"Durumun gerçekliğini açıklıyorum." Ses tonumu sabit tutuyorum. Bu, yıllar önce öğrendiğim bir numara: Yıkıcı haberleri ne kadar sakın bir sesle verirsen, o kadar yıkıcı olur. "Chicago'da misafirperverlik küçük bir dünyadır. Herkes herkesi tanır. Haberler çabuk yayılır."

"Yani bu mu? Ya senin için çalışır ya da hiç çalışmaz?"

"Kapitalizm budur." Omuz silkiyorum. "Arz ve talep."

Sanki ona kahvaltıda bebek yediğimi söylemişim gibi bana bakıyor. Benim karakterim hakkında sahip olduğu bariz yanılgıları göz önüne alındığında, bu aslında bir gelişme olabilir.

Benim acımasız olduğumu düşünüyor, ama öyle değil. Bu kişisel bir şey değil, sadece iyi bir iş. Project Olympus üç ay sonra başlayacak ve Eliana'yı şimdi kaybetmek felaket olur. O, Hale soyadını taşımayan şirket çalışanlarından daha iyi, projenin tüm ayrıntılarını biliyor. Ayrıca, aynı şeyi bana iki kez açıklamamı hiç istememiş tek proje yöneticisi.

Onun kıvrınmasını izlemekten zevk alıyor muyum? Belki de almam gerekenden fazla. Ama bunu bu yüzden yapmıyorum.

En azından kendime böyle söylüyorum.

"Bu tamamen saçmalık ve... ve... ve *yanlış*," diye devam ediyor, saçlarını elleriyle tarayarak

"Bu tür şeylere karşı yasalar olmalı."

"Neye karşı? Önemli projeleri haber vermeden terk eden eski çalışanlar hakkında profesyonel görüşümü paylaşmaya mı?"

"Ben hiçbir şeyi terk etmedim! Senin istediğin her şeyi yaptım..."

"Dava açılmaması için gereken asgari şeyi yaptın." Masama yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum. "Olympus Projesi asgari şeyden fazlasını gerektirir, Hunter. Ayrıca lanet olası bir pasta yüzünden sinirleri bozulmayan birini gerektirir. Kırılan duygular para kazandırmaz."

Bana dönerek, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bakıyor. "Külot mu? Pasta mı? Sen... Tanrı aşkına, hâlâ bunun benim *duygularımla* ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?!"

"Öyle değil mi?" Başımı eğip onu inceliyorum. Burada başka bir şey var, onun öfkesinin altında, tam olarak tanımlayamadığım bir şey. Baş ağrısı varmış gibi şakaklarını ovuşturup duruyor ve dün gece orada olmayan koyu halkalar gözlerinin altında belirginleşiyor. "Bu sabah duyguların incindi ve şimdi de öfke nöbeti geçiriyorsun."

"Doğru. Evet, kesinlikle. Tabii ki senin için durum bu." "Başka ne diyebilirsin ki?"

"Kendini koruma."

Sesinde bir şey var, birinin duygusal iskeletinin derisinden görüldüğü gibi bir çıplaklık, o kadar açık bir savunmasızlık ki, son on yılda kurumsal savaşlarda geliştirdiğim tüm içgüdülerim bana yaklaşıp Eliana Hunter'ı harekete geçiren şeyin ne olduğunu görmem için bağırıyor.

Bu, elbette, birçok açıdan tamamen saçma bir durumdur. En önemlisi, Eliana Hunter bir çalışandır — elbette değerli bir çalışan, beyni bazen beni bile şaşırtan türden bir çalışan — ama yine de temelde benim işimin devasa makinesinin sadece bir dişlisidir.

Öyleyse neden, gözlerinde biriken kemiklere kadar işleyen yorgunluk, göğsümü bu tuhaf ve özel şekilde sıkıştırıyor?

"Neyden kendini korumak?" diye soruyorum. "Zorlu bir patron mu? Amerika'nın kurumsal dünyasına hoş geldin, tatlım."

"Evet, senden. Sen ve insanları küçük düşürerek elde ettiğin o hastalıklı tatmin."

"Ben insanları küçük hissettirmiyorum. Onları daha iyi hale getiriyorum." "Onları meslektaşlarının önünde küçük düşürerek mi?"

"Onları sorumlu tutarak." Masadan kalkıp ona doğru bir adım attım. "Aşağılanmanın neye benzediğini bilmek ister misin, Hunter? Birisi kendini kuralların üstünde gördüğü için üç milyar dolarlık bir anlaşmayı kaybetmek."

O geri adım atmıyor, ki bunu ilginç bulduğumu itiraf etmeliyim. Çoğu insan şu anda asansöre doğru yol almış olurdu, ama Eliana ayaklarını yere sağlam basıyor ve savaşa hazırlanır gibi çenesini kaldırıyor.

"Senin 'sorumluluklarını yerine getirmeleri' dediğin şeye ben 'kızgın bir bebek gibi güç gösterisi yapmak' derim. Çünkü Tanrı korusun, insanlar işlerinden gerçekten zevk alsınlar." Sinirlenerek ellerini havaya kaldırıyor. "Tanrı korusun, takdir edildiklerini veya değer verildiğini hissetsinler ya da - Tanrı merhamet etsin! - seni daha da zengin etmek için haftada yetmiş saat çalışırken, bir saniye bile olsa gerçekten *mutlu* olsunlar." Kapıya doğru yürümeye başlar, sonra geri döner

geri döner. "Bütün bunların en acınası yanı ne biliyor musun?"

Kaşlarımı kaldırırim. "Aydınlat beni."

"Aslında sana saygı duyuyordum." Bu itiraf onu da beni şaşırttığı kadar şaşırtmış görünüyor. "Altı yıl önce, Güney Yakası'ndan gelen, ayakkabılarında delikler olan ve kağıt üzerinde yazan değeri bile olmayan bir ön lisans diplomasına sahip, önemsiz bir resepsiyonistken, Bastian Hale'in çalışmaya değer biri olduğunu düşünüyordum. Anlamalı bir şey inşa eden bir dahi."

"Ben anlamalı bir şey inşa *ettim*."

"Sen bir makine inşa ettin," diye düzeltiyor kadın, sesinde sertlik var. "İnsanları çiğneyip tüküren, soğuk, ruhsuz bir makine ve kendini bunun başarıyla aynı şey olduğuna ikna ettin."

Ona daha önce söylediğim şeyin arkasındayım: Daha iyi insanlar tarafından daha kötü şeyler söylendi bana. Ama Eliana'nın sesindeki hayal kırıklığı, gerçek acı, bir kat daha derine iniyor.

"Sen ne dediğini bilmiyorsun."

"Öyle değil mi?" O bana yaklaşır ve parfümünün kokusu beni sarar. "En son ne zaman sırf iyi bir şey olduğu için bir şey yaptın, Bastian? En son ne zaman sırf yapabildiğin için birini gülümsettin?"

"Ben insanları gülümsetmekle uğraşmıyorum." "İnan bana, biliyorum. Sorun da tam olarak bu."

Şu anda birbirimize çok yakınız. O kadar yakın ki, ela gözlerindeki yeşil benekleri görebiliyorum. Parfümü burnuma bastırılmış bir çilek gibi ve bana tuhaf, tarif edilemez, haksız şeyler yapma isteği uyandırıyor.

"Böyle bir şirketi yönetmenin ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun," diye homurdanıyorum.

"Haklısın. Bilmiyorum." Benden uzaklaşıyor ve kendime, hissettiğim rahatlamanın uygun mesafeye geri döndüğümüz için olduğunu söylüyorum. "Ve umarım bunu asla öğrenmem."

Geçen hafta Sage'in bana söylediği bir şey aklımdan geçince bir anlığına gözlerimi kapattım. *Biliyorsun Bash, ara sıra insanlara nazik davranmayı deneyebilirsin. Bal, sirkeye göre daha çok sinek çeker, değil mi?*

Bunu sana kim öğretti? diye sordum.

Sen öğrettin. Annem sana bunu hep söylerdi demiştin.

O anda boğazım düğümlendi, annemizden bahsedildiğinde her zaman olduğu gibi. O sıkışıklığı, o anlık mide bulantısını nefret ediyordum. Ve hemen ardından ona söylediğim şeyden dolayı kendimi nefret ediyordum:

Şimdi o öldü. Yani bal ona hiç fayda etmedi, değil mi?

Gözlerimi tekrar açtığımda Eliana hala önümde duruyor, öfke ve kederle titriyor ve kim bilir başka nelerle.

"Ya sana bunun karşılığını verirsem?" diye soruyorum ona.

"Şantajdan rüşvete mi geçtik?"

"Doksan gün kalman için sana bir milyon dolar ödeyeceğim."

Çenesi dizlerine kadar düşüyor. Ama bu aptalca, düşüncesiz karar ne kadar aptalca olursa olsun, şimdi durmayacağım.

"Doksan gün," diye devam ediyorum. "Doksan gün kal ve Project Olympus'un lansmanını gör, ben de sana bir çek yazayım. 'fuck you' money, ve sadece gibi, benim

tavsiyem ya da tavsiyem olmaması artık senin için önemli olmayacak."

Bana sanki yabancı bir dilde konuşmuşum gibi bakıyor. "Doksan gün."

"Doksan gün," diye onaylıyorum.

"Neden özellikle doksan gün?"

Omuz silkiyorum. "Proje o zaman başlıyor. Ondan sonra, benim rızamla sonsuza kadar ortadan kaybolabilirsin."

Bir an için titrediğine yemin edebilirim, sanki bir ürperti geçiyormuş gibi. Ama sonra geçiyor ve ben bunun gerçekten olup olmadığından bile emin olamıyorum.

Uzun bir süre sessiz kalır ve kafasında düşüncelerinin döndüğünü neredeyse görebiliyorum. Ona ne oluyor olursa olsun, bu ani kaçma ihtiyacını ne tetikliyor olursa olsun, bu pastalar yüzünden incinen bir egodan daha büyük bir şey.

"Bu delilik," dedi sonunda. "Bu iş meselesi."

"Bu şantaj."

"Bu bir teklif." Ona bakıyorum. "İyi bir teklif. Başka kimseden alabileceğinden daha iyi bir teklif. Tek yapman gereken kalmak ve altı yıldır yaptığın işi yapmaya devam etmek."

Kararsız. Ellerini ovuşturmasından, nefesinin kesilmesinden, burnunu kırıştırmasından bunu anlayabiliyorum. "Bu senin için neden bu kadar önemli?" diye soruyor. "Gerçekten. Neden beni bırakamıyorsun?"

Çünkü dün gece göğsüme dokunan ellerin, Sage'in yaralandığı gün öldüğünü sandığım bir şeyi içimde uyandırdı ve ben bunu bırakmaya hazır değilim.

"Çünkü sana ihtiyacım var," diyorum onun yerine. "Projeye ihtiyacın var."

"Doğru. Proje." Gülerek başını sallar. "Her zaman proje."

"Başka ne olabilir ki?"

Sanki bir şey arıyormuş gibi yüzüme dikkatle bakar. "Bilmiyorum. Bir an için, belki de..." Başını sallar. "Boş ver."

"Söyle bana."

"Önemli değil."

"Benim için önemli."

Eliana'nın gözleri hafifçe büyür ve farkında olmadan öne eğildiğimi, aramızdaki mesafeyi tekrar kapattığımı fark ederim.

"Hayır, önemli değil," diyor. "Senin için benimle ilgili önemli olan tek şey, senin değerli projen için ne kadar yararlı olduğum."

"Bu doğru değil."

"Değil mi?" Başını yana eğdi. "O zaman bana işle ilgili olmayan bir şey söyle."

"Ne?"

"Benim senin için önemli olduğumu mu iddia ediyorsun? Kanıtla. Eliana Hunter hakkında, hesap tabloları, sunumlar veya proje zaman çizelgeleriyle ilgisi olmayan bir şey söyle bana."

Ağzımı açıyorum, sonra kapatıyorum. Çünkü dürüst cevap —onun kahvesini karamel şurubu ile içtiğini ve gülünç bir Garfield kupasından içtiğini, kimsenin görmediğini düşündüğünde masasının altında topuklu ayakkabılarını çıkardığını, konsantre olduğunda falsolu mırıldandığını,

bir keresinde ögle arasında lobide annesini bulamayan ağlayan bir çocuğu teselli ettiğini biliyorum — onu ne kadar izlediğimi, hayatının küçük ayrıntılarına ne kadar dikkat ettiğimi ortaya çıkarır.

Ve bunu söyleyemem. Bu, şu ana kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir sınırı aşmak olur.

"Gördün mü?" Sanki en kötü şüphelerini doğrulamışım gibi başını sallıyor. "Söyleyemezsin, çünkü bilmiyorsun. Ben senin için bir insan değilim, bir kaynağım. Çok yararlı, çok harcanabilir bir kaynak. Ama biliyor musun, Bastian? Ben bir insanım. Ve bir insan olarak, bir hayatım, duygularım, hayallerim, iyi ve kötü günlerim ve... ve sınırlı bir zamanım var."

"Sınırlı süre" derken kullandığı üslupta, kafamda alarm zilleri çalmaya başlayan bir şey var.

"Hunter... burada gerçekten neler oluyor?" "Hiçbir şey. Önemli bir şey yok."

"Bir sorun var."

O gülüyor, ama sesi daha çok hıçkırık gibi geliyor. "Ne yanlış olabilir ki? Hayallerimin işini, kabuslarımdaki adam için yapıyorum, hayatta kalmak için zar zor para kazanırken, o benim çalışmamla gittikçe zenginleşiyor. Amerikan rüyasını yaşıyorum, değil mi?"

"Demek istediğim o değil, bunu sen de biliyorsun. Dün iyydin. Bugün ise parçalanıyorsun. Arada bir şey oldu."

"Belki de sonunda herkesin senin hakkında bildiği şeyi ben de fark ettim."

"Ya da belki benimle hiçbir ilgisi olmayan bir şey oldu ve sen bu sabahki küçük tartışmamızı, o şeyden kaçmak için bir bahane olarak kullanıyorsun."

Yüzü bembeyaz oldu. "Sen ne dediğini bilmiyorsun."

Tam olarak anlamadığım bir içgüdüyle ısrar ediyorum. "Dün ne oldu, Hunter? Ne değişti?"

"Dur."

"Ne oldu?" "Dur

dedim."

"Neyden kaçıyorsun?" "KÖR

OLUYORUM!"

Sanki bu sözleri baskı altında tutuyormuş gibi patlar gibi çıkar ve ardından gelen sessizlik o kadar tamdır ki, duvarlarda HVAC sisteminin uğultusunu duyabiliyorum.

Nefes nefese, göğsü inip kalkıyor. Elleri titriyor.

"Kör oluyorum," diye tekrarlar, şimdi daha sessiz ama yine de aynı derecede kederli. "Doksan gün, belki biraz daha fazla, belki biraz daha az, ve sonra ışıklar sonsuza kadar sönecek. Bu yüzden, kalan görüşümü sabahları donut getirmek neden insanlığa karşı bir suç olduğu konusunda ders dinleyerek harcamak istemediğim için beni affedin."

Sessizlik. Daha

fazla sessizlik.

Daha fazla gıcırta, hırıltı, korkunç sessizlik. "...

Tanrım, Hunter."

"Yapma." Elini kaldırdı ve gözlerinin köşelerinde gözyaşlarının biriktiğini görebiliyordum. "Bana öyle bakmaya cüret etme

bana bakmaya cüret etme."

"Ben öyle bakmıyorum..."

"Evet, öylesin ve inkar ediyormuş gibi davranarak beni aşağılamaya kalkışma. Yüzünden okunuyor." Kızgın bir şekilde gözlerini ovuşturur. "İşte bu yüzden sana söylemek istemedim. Senin sempatine ihtiyacım yok, Bastian. Onuruma ihtiyacım var. Bu yüzden gidiyorum. Dünyayı görmek için seksen dokuz günüm kaldı ve bunları Bastian Hale'in kum torbası ya da sadaka vakası olarak geçirmek istemiyorum."

"Sen..." diye başlıyorum, sonra duruyorum. Bu cümleyi bitirmenin ikimize de bir faydası olmayacağı kesin.

"Öyleyse bu kadar." Kapıya doğru yürür. "Benden bu kadar. Bu konuşmadan, bu işten, her şeyden bıktım. 'Gerekli kaynağın' olacak başka birini bul."

"Başka kimse yok."

Elini kapı koluna koyarak durur. "O zaman bir sorunun var demektir."

"Senin de var. Ve benim bir çözümüm var." Elinin hareketsiz kaldığını, dönmediğini fark ettim. Henüz değil. "Bir milyon dolardan fazlasına ihtiyacın var. Sağlık sigortasına ihtiyacın var, değil mi? Gururundan çok daha fazla ihtiyacın var."

"Ben... başka bir çözüm bulurum."

"Öyle mi? Yılda 68 bin dolarla mı? Görme kaybı tedavisinin ne kadar tuttuğunu biliyor musun? Sürekli bakımın?"

Sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. "Bu çok alçakça, senin gibi sefil bir piç için bile."

"Bu gerçek. Ve gerçek, senin duygularını umursamaz."

"Görünüşe göre sen de umursamıyorsun."

"Haklısın. Bilmiyorum." Boğazımı temizledim. "Sana bir anlaşma öneriyorum, iyi bir anlaşma. İstersen şeytanla anlaşma de, ama sonunda ikimiz de istediğimizi elde edersek, bu iyi bir anlaşma demektir."

Hâlâ huzursuz, gergin ve kararsız. "Ben... Düşünmem lazım."

Kafamı salladım. "İstediğin kadar düşün. Sana bir gece süre veriyorum."

Sonra o çoktan uzaklaşmış, beni ofisimde, parfümünün kokusu ve göğsümdeki garip bir ateşle yalnız bırakmış.

Cam bölmeden, omuzları dik, çenesi yukarıda, dış ofisten geçerken onu izliyorum...

...asansör onu yutana ve gözümün önünden kaybolana kadar.

ELIANA

sous vide: /sōō 'vĕd/: isim

1: yiyeceklerin vakumla kapatılıp hassas bir şekilde kontrol edilen sıcaklıklarda pişirildiği bir pişirme yöntemi.

2: çıkış yolu olmayan hava geçirmez bir durumda sıkışıp kaldığınızı ve ısının kontrolünün başkasında olduğunu fark ettiğinizde.

Turuncu plastik koltuğa çökünce L altımda gürültüyle sallanıyor. Tren vagonu neredeyse boş — sadece ben, uyuyan bir evsiz adam ve kapağında gömleksiz bir kovboyun resminin olduğu bir aşk romanı okuyan bir kadın var.

Neredeyse gülmek üzereyim. En azından onun hayalindeki erkek hayatını mahvetmeye çalışmıyor. Benimki ise bana üç ay boyunca şirketinin rehinesi olmam için bir milyon dolar teklif etti.

Vücudum birden kemiklerime çok ağır geliyor. Kış uykusuna yatma düşüncesi hiç bu kadar çekici gelmemişti. Sadece ben, rahat bir mağara ve üç ay boyunca uyku mu? Lütfen beni de yazın, teşekkürler.

Ama uyumak, önümüzdeki üç ayı geçirebileceğim en sıkıcı yollardan biri. Bastian Hale için çalışmaktan sonra ikinci sırada.

Ona söylediğime hala inanamıyorum. Gerçekten *söyledim*. Chicago'nun misafirperverliğinin buz kralı Bastian Hale, artık benim en derin, en korkunç sırrımı biliyor.

Peki onun tepkisi ne oldu? Sağlık sigortası ihtiyaçlarımı bana karşı silah olarak kullandı.

Ama şaka benim aleyhime, değil mi? Yani, ne bekliyordum ki? Sempatı mı? Anlayış mı? Bir kucaklaşma, bir meyve sepeti ve Hallmark'tan bir *taziye* kartı mı?

Bastian Hale'in birini kucakladığı düşüncesi o kadar saçma ki, gerçekten yüksek sesle güldüm. Romantik roman okuyan kadın başını kaldırdı, muhtemelen benim bir kriz geçirdiğimi düşünüyordu. Evet, bir nevi öyleydim.

Telefonum titriyor.

YASMIN KAUR

Nasıl gitti??? Boş musun?

Ekrana gözlerimi kısarak bakıyorum, başparmağım klavyenin üzerinde duruyor. Yas'a nasıl açıklayabilirim ki, istifa etmeye çalıştım ama LeBastard istifa mektubumu parçaladı, sonra da ona tıbbi teşhisimi kusarcasına anlattıktan sonra bana bir milyon dolar teklif etti?

😞 O bir karşı teklifte bulundu.

TABİİ Kİ ÖYLE YAPTI. O manipülatif piç. Ne kadar?

...delirdiğimi hissettirecek kadar öp ve anlat Elly! Öp ve

anlat!

Yedi haneli bir rakam.

Telefonum hemen çaldı. Sesli mesaja yönlendirdim. Sonra tekrar çaldı.

"Yedi HANELİ?" Yasmin, sonunda cevap verdiğimde çığlık attı. "MİLYON mu? M ile mi?"

"Ses kontrolünün bir erdem olduğunu bir kez daha hatırlatacağım," diye mırıldanıyorum, her ne kadar toplu taşıma araçlarında olan o olmasa da.

Her zamanki gibi, hiç umursamıyor. "Ne kadar sürecekt?"

"Üç ay. Olympus piyasaya çıkana kadar.

"Bu sanki... Bekle, hesap yapıyorum; bu yüzden beynim sanki tamponlama yapıyormuş gibi ses çıkarıyor... Bu *günde* on bir bin dolardan fazla eder. Eliana, bu delilik. Bu çoğu insanın bir ayda kazandığından daha fazla. *Günde*."

O böyle söyleyince, daha da gerçek dışı geliyor. "Biliyorum."

"Kabul ediyorsun, değil mi? Lütfen kabul ettiğini söyle. Kredilerini ödeyebilir, annene yardım edebilir, en iyi tıbbi bakımı alabilirsin..."

"Sağlık sigortamı koz olarak kullanıyor," diye sözünü kestim. "Bunun... gözlerim için gerekli olduğunu biliyor."

Sessizlik. Sonra: "Ona söyledin mi?"

"Bir şekilde ağzımdan çıktı."

"Ah, canım."

Sesindeki sempati, ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar fazla. Alnımı serin pencereye dayayıp, Chicago'nun bulanıklaşarak geçip gitmesini izliyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum, Yas. Bir yanım ona siktirip gitmesini söylemek istiyor. Şansımı denemek, sosyal hakları olan başka bir iş bulmak istiyorum."

"Ama..."

"Ama ya yapamazsam? Ya dediği kadar kindar biriye ve Şehirdeki tüm saygın Őirketlerden beni kara listeye alırsa? Engellilik meselesini hiç saymıyorum bile. Ya tedavim sigortamla bile karŐılayamayacađım kadar pahalı olursa? Ya..."

"Ya korkuyorsan?" Yasmin nazikçe cümleyi tamamladı.

O soruyu sorar sormaz, korkuyu düşündüğümde her zaman olduğu gibi ağzım balonlu sakız tadı ile doldu. Çünkü duyguların tadı vardır, biliyor musun? Ve korku... korkunun tadı balonlu sakız gibidir.

Yedi yaşımdan beri, sallanan mutfak masasında oturup, pembe nehirler gibi bileğime damlayan sakızlı dondurma yediğimden beri tadı sakız gibi. En iyisinden, altından iterek çıkardığın plastik kılıflı olanlardan. Annem işten eve özel bir sürpriz olarak getirmiŐti.

Ama artık o gece o kadar da özel gelmiyordu. Annemin erkek arkadaşı — adını hatırlamıyorum ama adı her zaman D ile baŐlıyordu; Daniel miydi, David miydi? — her neyse, D bir Şeye sinirlenip spagetti tabağını duvara fırlattı.

Makarna ve kırmızı sos yer döŐemesine kayarken, eriyen pembe buzlu Şeker bileğimden aşağı akarken, annem nefes alamayacak kadar hıçkırarak ağladı.

"Lütfen, bebeğim, lütfen," diye yalvardı, sesi kırık cam gibi tiz ve çatlak çıkıyordu. "Daha iyi olacağım, söz veriyorum. Eski sevgilin hakkında soru sormayı bırakacağım. Bu kadar sık aramayı bırakacağım. Ben..."

"Tanrı aşkına Georgia, kes Şunu," diye bağırdı. "Sen çok acınası birisin."

Dışarı çıktı. İlk tanıştığımızda bana ona "baba" dememi söylemişti, ama kapıdan çıkarken bir kez bile arkasına bakmadı.

Ben de oturup onu izledim ve dondurmamı yedim, çünkü korkuyordum ve başka ne yapacağımı bilmiyordum.

O andan itibaren, korku her zaman sakız gibi tadı oldu. Yapışkan ve sentetik, dilinde suyun yıkayamayacağı bir kalıntı bırakıyor.

Korku, seni koruması gereken kişinin kendini bile koruyamadığını bilmek gibi bir tada sahiptir.

Tren benim durağıma geliyor. Çantamı alıp ayağa kalkıyorum. "Gitmem gerek."

"Eli..."

"Seni sonra ararım."

O cevap veremedi telefonum kapatıyorum ve merdivenleri iki basamak birden atlayarak caddeye iniyorum. Şubat havası yüzüme çarparak bir anlığına keskin ve ferahlatıcı bir his verir, ama sonra yine acımasız ve berbat haline döner. Tanıdığım başka birine benziyor.

Yüzümü atkıma gömerek, üç blok ötedeki daireme olabildiğince hızlı yürüyorum. Yine de, binanın lobisine girdiğimde kirpiklerimde buz kristalleri oluşmuş.

Anahtarlarımı ararken telefonum tekrar çalıyor. Bu sefer arayan annem. Tabii ki. Sanki bu gün duygusal olarak yeterince yorucu geçmemiş gibi.

"Merhaba anne."

"Sonunda! Bütün gün aradım. Artık hiç cevap vermiyorsun."

Telefonu omzum ve kulağımın arasına sıkıştırıp, aptal, yapışkan kilidimi sallamaya çalışıyorum. "İş yerindeydim."

"Patronun seni çok çalıştırıyor. Bayan Guerrero'nun kızı bir bankada işe girdi, biliyor musun? Sabah dokuzdan akşam beşe kadar, hafta sonları izinli. Belki sen de..."

"Anne." Kilit sonunda açılır. Her zamankinden daha küçük ve daha eski görünen stüdyo daireme girerim. "Gerçekten çok uzun bir gün oldu."

"Oh, zr dilerim. Seni rahatsız mı ediyorum? Seni tek başına büyüten, her şeyini feda eden, ara sıra sesini duymak isteyen annen mi?"

O tanıdık suçluluk duygusu karnımın derinliklerinde uyanırken gözlerimi kapatıyorum. "Hayır anne. Beni rahatsız etmiyorsun."

"İyi. nku seninle bir şey konuşmam gerekiyor."

İşte başlıyor. Her zaman bir şey çıkar. deyemediği bir fatura. Karşılayamayacağı bir tamirat. Futonuma kyorum, birikimlerimin ne kadar olduğunu hesaplıyorum, daha o bir kelime bile söylemeden, bunun annemin sonsuz boşluğunu doldurmaya yetmeyeceğini biliyorum.

"Ev sahibi yine kirayı artırıyor," diye şikayet ediyor. "İki yüz dolar! İnanabiliyor musun? Bu resmen soygun. Ona hiç ödemeyi geciktirmediğimi söyledim, ama umurunda mı?"

"Ne kadar lazım?"

"Cuma gününe kadar ödeme yapmazsam, tahliye işlemlerini başlatacağını söyledi. Artış tutarı ve geçen ayın kirası gerekiyor, hatırlarsın, geçen ay biraz sıkışmıştım, yani toplamda yaklaşık sekiz yüz dolar."

"Anne, geçen ay sana beş yüz dolar gönderdim."

"Biliyorum, bebeğim, ve çok minnettarım. Ama arabanın yeni lastiklere ihtiyacı vardı, ve bu günlerde market fiyatları... Elimden geleni yapıyorum."

O her zaman "elinden geleni yapıyor". Sorun da bu. "Elinden geleni" bir dizi berbat erkek arkadaş, tutunamadığı işler ve bir genci utandıracak finansal kararlar içeriyor.

Ama ben ne yapabilirim ki? O benim annem. Babam bizi terk ettiğinde, başımızı sokacak bir evimiz olsun diye üç işte birden çalışan kadın. Elimizde sadece makarna ve peynir varken, bunu bir ziyafet gibi hissettiren kadın. Yastığına gözyaşlarını sakladığı geceleri bilsem de, bana asla ağladığını göstermeyen kadın.

"Bu gece transfer edeceğim," dediğimi duyuyorum.

"Oh, şükürler olsun. Teşekkürler, bebeğim. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum. Sen çok iyi bir kızsın. Kaliforniya'ya taşınıp hiç aramayan Nancy Patterson'ın kızı gibi değilsin. Bana az önce söylüyordu..."

Suçluluk duygusu on dakika daha devam ediyor. Her şeyin ne kadar zor olduğu. Ne kadar yalnız olduğu. Benimle ne kadar gurur duyduğu ama aynı zamanda çok çalıştığım, erkek arkadaşım olmadığı, gençliğimi bir ofiste boşa harcadığım için ne kadar endişelendiği.

"Aslında anne, iş konusunda... Bazı değişiklikler yapabilirim."

"Değişiklik mi? Ne tür değişiklikler? Eliana, iyi bir işin var. Hayalperestlik yapıp onu bir kenara atma."

Bir dakika önce işimi bırakmamı söylüyor, bir dakika sonra kalmamı söylüyor. Asla tutarlı değil, bir saniyeden fazla aynı yerde kalamıyor. Yirmi yedi yıldır böyle. "Bu boş bir hayal değil. Bana bir terfi teklif edildi. Bir nevi."

"Terfi mi! Oh, bu harika! Daha fazla para mı?" "Evet. Önemli ölçüde daha fazla."

"Ne kadar fazla?"

Ona gerçek rakamı söyleyemem. Ya yalan söylediğimi düşünür ya da hemen parayı nasıl harcayacağını planlamaya başlar. "Daha fazla yardım etmeye yetecek kadar. Belki seni daha iyi bir yere yerleştirebilir."

"Oh, Eliana!" diye bağırıyor. "Bana karşı çok iyisin. Senin gibi bir kızı hak etmiyorum."

"Anne..."

"Senin için endişeleniyorum, o dairede tek başına, kendini öldürecek kadar çalışıyorsun. Hastalanırsan ne olacak? Sana kim bakacak?"

Bu ironik durum midemi bulandırıyor. *Bana kim bakıyor?*
Ben, anne. Çünkü sen hiç bakmadın.

Üç ay sonra kör olacağım ve o bunun farkında bile değil. Ben gerçek, yakın bir sakatlıkla karşı karşıya kalırken, o teorik hastalıklar hakkında endişeleniyor.

"Kendime ben bakarım anne."

"Ama ne kadar süre? Sen yirmi yedi yaşındasın. Ben senin yaşındayken sen vardın. Bir ailem vardı."

"Ve sonuç ne oldu, bak," kendimi durduramadan söylüyorum.

Ardından gelen sessizlikte utanç içinde kıvranıyorum.

"Özür dilerim," diye ekliyorum aceleyle. "Demek istemedim..."

"Hayır, haklısın." Şimdi fısıldıyor. Sesi zayıf, incinmiş, az önce parçalanmış ve ölüme terk edilmiş

ve ölüme terk edilmiş gibi. "Hatalar yaptım. Tanrı biliyor ki çok fazla hata yaptım. Ama sen... sen asla onlardan biri olmadın. Sen benim yaptığım en iyi şeysin."

Gözlerim yanıyor. "Anne..."

"Terfiyi kabul et, bebeğim. Kabul et ve arkana bakma. Benim gibi olma, hep çabalamak zorunda kalma, hep geride kalma. Sen akıllısın. Benden çok daha akıllısın. İyi şeyleri hak ediyorsun."

"Sen de öyle."

"O tren çoktan kaçtı, tatlım. Ama senin hala zamanın var. Onu boşa harcamayın."

Gece yarısından itibaren seksen sekiz gün, beynim yardımcı olmak için hatırlatıyor. Senin için kalan zaman bu kadar.

Telefonu kapatıp parayı transfer ettikten sonra, bana kalan Hesabımda 242,83 dolar var. Apartmanımın giderek kararan karanlığında oturuyorum. Işığı açmam gerek, ama karanlıkta oturup geleceğimi prova etmek bir şekilde uygun geliyor.

Bir milyon dolar.

Öğrenci kredilerimi ödeyebilirim. Annemi, kar eridiğinde çatısı akmayan düzgün bir daireye yerleştirebilirim. Ve zamanı geldiğinde, deneysel olsa bile, bana yardımcı olabilecek her türlü tedavinin masraflarını karşılayabilirim. Bu gerçekleşene kadar, ışıklar sonsuza dek sönmeden önce seyahat edebilir, bir şeyler görebilirim — gerçekten görebilirim.

Tek yapmam gereken, Bastian Hale ile üç ay hayatta kalmak.

Telefonumu çıkarıp e-posta uygulamasını açıyorum.

Konu: Re: Teklifiniz

Bay Hale,

Dikkatlice düşündükten sonra, şartlarınızı kabul ediyorum. Konuştuğumuz gibi, doksan gün. Sözleşmeyi yarın sabaha kadar bekliyorum.

Saygılarımla,

E. Hunter

Gönder tuşuna bastım ve hemen kusmak istedim. Ne yapıyorum ben? Şeytanla anlaşma yapıyorum, işte bunu yapıyorum. Gordon Ramsay'i oyuncak ayı gibi gösteren bir şeytanla.

Telefonum çaldı. O olamaz, değil mi? Otuz saniye oldu.

Konu: Re: Re: Teklifiniz

Evrakları hazırladım bile.

İkimiz de senin her zaman evet diyeceğini biliyorduk.

—Bastian

BASTIAN

mise en place: /,mēz än 'pläs/: isim

1: Fransızca "her şey yerli yerinde" anlamına gelir; yemek pişirmeden önce tüm malzemeleri hazırlamak ve düzenlemek için kullanılan mutfak terimi.

2: tüm parçalar bir araya geldiğinde — ve gösteri başlar.

"Geber, seni kampçı orospu! Seni duvarın arkasında gördüm!"

"Diline dikkat et, Sage," diye bağıyorum ve anahtarlarımı penthouse asansörünün yanındaki kaseye bırakıyorum.

"Siktir git, Bastian," diye cevaplar küçük kardeşim neşeyle, gözlerini devasa televizyondan ayırmadan, animasyonlu askerlerin birbirlerini korkutucu derecede gerçekçi yüksek çözünürlükte öldürdüğü televizyondan. "Ben on altı yaşındayım, altı değil. Ayrıca, Zeke bütün öğleden sonra denizci gibi küfür ediyordu. Sen ona ders vermiyorsun."

Köşeyi döndüğümde Sage'i tekerlekli sandalyesinde deri koltuğa uzanmış, elinde kumanda, koyu saçları benimkiyle aynı mavi ama bir şekilde daha sıcak, daha bağışlayıcı gözlerine düşmüş halde buldum.

Karşısında, aşçılık okulundan beri en iyi arkadaşım ve Hale Hospitality'nin en değerli mekanlarından biri olan Nova'nın şu anki baş aşçısı Zeke Bautista, koltuğunda kendi kumandasıyla uzanmış, kolunda bir şişe bira dengede duruyor.

"Beni disiplin sorunlarına karıştırma," diyor Zeke başını kaldırmadan. Filipinli aksanında büyükannesinin Tagalog dilinin izleri hafifçe hissediliyor. "Ben burada misafirim."

"Haftada dört gece buradasın. Misafirden çok bir deniz kabuğu gibisin."

"Ama sana iyi bira getiren bir deniz kabuğu." Zeke sonunda başını kaldırıp beni görünce kaşlarını çatıyor. "Bu arada, altı tane falan içmen gerekmiş gibi görünüyor. Ofiste zor bir gün mü geçirdin tatlım?"

Sage oyunu durdurur ve bana dönerek bakar. Onun da beni incelediğini görebiliyorum. İkisi de ruh halimi okuma konusunda sinir bozucu bir yeteneğe sahipler ve daha da sinir bozucu bir şekilde, onları tatmin edecek en azından biraz duygusal ipucu verene kadar beni taciz etme eğilimindeler.

Lanet çakallar.

"Dur tahmin edeyim," diyor Sage, sinsî bir gülümsemeye. "Bir çalışan daha istifa etti ve kapıdan çıkarken kışına bir kasap bıçağı sokmanı söyledi, değil mi?"

"Kimse istifa etmedi."

Teknik olarak bu doğru. Onun istifasını kabul etmedim.

"Ah." Zeke'nin kaşları saç çizgisine doğru yükselir. "Yani biri istifa etmeye *çalışmış*. İlginç bir olay. Tanıdığımız biri mi?"

Mutfağa geçiyorum, ama burası istediğim gibi güvenli bir sığınak değil. Aslında, burası oturma odasının bir uzantısı, çoğunlukla dokunulmamış mermer ve çelikten yapılmış. Estetik için tasarlanmış, yemek pişirmek için değil, ve yemek pişirmekten çok içki içmek için kullanılıyor. Özellikle de küçük kardeşim ve en iyi arkadaşım, zaten tuhaf geçen bir günde bana sataşmak için komplo kurduklarında.

Kendime üç parmak Macallan 25 dolduruyorum ve dört parmak yapmayı ciddi olarak düşünüyorum. "Muhtemelen hayır. Eliana Hunter. Proje yöneticisi."

Sage, kontrol cihazına başparmağıyla işaret ederken, ekrana dikkatle bakıyor. "Seksi mi?"

"On altı yaşında değil, yani senin için önemsiz." "Bu bir evet demek," diye mırıldanır Zeke.

"Kesinlikle evet," diye onaylar Sage.

"Eminim çok seksidir."

"Ateşli." "Işıltılı."

"Elektrikli."

"Siz ikiniz birbirinizi becermeyi bitirdiniz mi?" diye araya giriyorum. Dördüncü parmak viskiyi de ekliyorum, çünkü ilk bir buçuk parmak çoktan bitti ve ruh halim hiç de iyileşmedi.

Sage ve Zeke birbirlerine, sonra bana bakarlar. "Ona ne yaptın?" diye sorar Z.

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden bir şey yaptığımı düşünüyorsun?"

"O bırakmaya çalıştı, aptal. Kimse sebepsiz yere bırakmaya çalışmaz. Ayrıca seni tanıyorum ve ne zaman bir şey yaptığını bilirim. Gözlerindeki o küçük ateş, *kesinlikle* bir şey yaptığını gösteriyor."

"Amin," diye Sage de araya girer. "Suçlu gibi görünüyor."

Gözlerimi deviriyorum, ama ikisi de tam gaz devam ediyorlar ve beni bu kadar kolay kurtarmayacaklar. "O rahatsız edici davranıyordu ve ben ona şirket protokolünü hatırlattım."

"Rahatsız ediciyi tanımla."

"O..." Tereddüt ediyorum. "Test mutfağına pasta getirdi."

Ardından gelen sessizlik o kadar tam ki, buzdolabındaki buz makinesinin çalıştığını duyabiliyorum.

"O... pasta... getirdi..." Zeke yavaşça tekrarlar.

"Hazırlık saatlerinde," diye ekliyorum. "Çalışanlarımın Olympus menülerini hazırlamaya odaklanması gereken saatlerde."

"Uh-huh." Sage, Zeke ile bir bakış alışverişinde bulunur ve bu bakış, öncesinde atılan yarım düzine anlamlı bakıştan bile daha az hoşuma gider. "Peki, bu iğrenç donut dağıtımına verdiğin tepki neydi... tam olarak neydi?"

Cevap vermek yerine viskiden bir yudum alırım.

"Oh, bu iyi," diyor Zeke, kehribar rengi gözleri parlayarak. "Sessizleşti. Bu, batırdığını bildiği anlamına gelir."

Boğazımı temizlerim. "Durumu profesyonelce ele aldım."

"Çeviri: Herkesin önünde onu parçaladın," diyor Sage. "Bu 'profesyonel yaklaşımı' kaç kişi gördü?"

"Bu değil..."

"Kaç kişi, Bastian?"

"Tüm test mutfağı personeli oradaydı, ama tekrar söylüyorum, bunun konuyla ilgisi yok. Önemli olan..."

"Tanrım." Zeke başını sallar. "Şunu bir netleştirelim: Aşırı alıştırılan, düşük maaşlı ve *lanet olasıca* takdir edilmeyen mutfak personeline yemek getiren bir çalışanı azarladın. Otuz kişinin önünde."

"Sınırları korumak benim işim. Bu insanları zorlamazsam, kendilerini zorlamazlar."

"Ona ne dedin?" Sage'in sesi çok alaldı, bu her zaman tehlikelidir. Çok sert bir şey söylemek üzereyken bu tonu kullanır —ve benden yirmi yaşı daha genç olması, onun acı veren noktalara nişan almayı bilmediği anlamına gelmez.

Dişlerimi sıktım. "Sadece nazik olduğunu düşündüğü için kurallardan muaf olmadığını açıkladım. Ve ona bir çalışan olduğunu hatırlattım. Birçok çalışandan biri."

"Ouch." Zeke yüzünü buruşturur. "Bu senin için bile çok soğuk."

Sage kaşlarını çattı. "Orada durup bunu kabul mi etti? Karşı koymadı mı?"

Acı bir kahkaha attım. "Tam olarak değil. Yönetim tarzıma karşı olduğunu ifade etti."

"Eminim öyledir. Sana ne dedi?" "Önemli değil."

"Senin için önemli, yoksa burada durup sanki biri mısır gevreğine işemiş gibi görünmezdin." Sage birkaç santim öne doğru kayar. "Ne dedi, B?"

Kalan viskinin yarısını bir yudumda içtim. "İnsanların hayatlarını mahvettiğimi söyledi. İnsanları çiğneyip tüküren bir makine kurduğumu söyledi."

Sage artık video oyununu tamamen bırakıp bana bakıyor. "Bu durum seni gerçekten rahatsız ediyor," diyor. "Her zamankinden daha fazla."

Pencereye yürüyüp aşağıda uzanan Chicago manzarasına bakarak zaman kazanırım. Işık çizgileri geceyi delip geçer. Orada bir yerde, Eliana ayakkabı kutusu gibi küçük dairesinde oturmuş, sağlık sigortası ve onurun bedeli hakkında imkansız hesaplamalar yapıyor ve bana cehenneme gitmemi söyleyip söyleyemeyeceğini düşünüyor.

"O sadece bırakmaya çalışmadı," diyorum sonunda. "Bana *nedenini söyledi.*"

"Ee? Hepimiz bekliyoruz."

Şimdi, onların tüm dikkatini ısı lambaları gibi hissedebiliyorum. "O hasta," diyorum neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle. "Kör oluyor. Genetik bir şey."

"Tanrım." Zeke bu kelimeyi aceleyle söyler. "Bu... Kahretsin, Bastian. Bu korkunç."

Sage hareketsiz kalır. Bu evde, mümkünse tıbbi konulardan bahsetmeyiz. O ve ben, hastane koridorlarında çok fazla gece geçirdik ve omurilik yaralanmaları, adaptif ekipmanlar ve felç ile parapleji arasındaki fark hakkında dikkatli bir şekilde üstü kapalı konuşan doktorlarla çok fazla sohbet ettik. On iki yaşındaki bir çocuğun, saatte 130 kilometre hızla bir telefon direğine çarpması sonucu bel omurları kırıldığında hayatın nasıl görüldüğü hakkında.

"Yani o bırakmak istedi," diyor Sage dikkatlice, "ne için, kalan zamanını en iyi şekilde değerlendirmek için mi?"

"Öyle bir şey." "Ve sen hayır dedin."

"Kalmaya değecek bir şey yapacağımı söyledim."

"Ne kadar değerli?" diye sorar Zeke, ancak ses tonunda, cevabın saçma olacağını zaten tahmin ettiği anlaşılır.

"Olympus Projesi'nin lansmanına kadar kalması için bir milyon dolar."

Sage alçak sesle ıslık çalar. Zeke ise sadece bana bakar.

"Sen aklını mı kaçırdın?" Zeke, birayı o kadar sert bir şekilde masaya koyar ki köpük kenarından taşar. "Kadın görme yetisini kaybetmekle karşı karşıya ve senin cevabın ona bir sürü para atmak mı?"

Öfkem alevlenir. "Bu, 'zor bir dönemde ona maddi güvence sağlamak' için çok komik bir tanımlama."

"Sanki sen hiç bu kadar düşünceli olabilirsin! Olympus Projesi'nin lansmanına bu kadar az zaman kala, yerine geçecek birini bulmanın zorluğuyla uğraşmak zorunda kalmamak için ona kalması için rüşvet veriyorsun."

En iyi arkadaşım ve küçük kardeşim tarafından azarlanmayı pek sevmiyorum. Sorun şu ki, yanılmıyorlar. Yatırımcılar ensemde, izinler tam bir kabus ve Eliana'yı şimdi kaybetmek felaket olur.

Ama onun gitmesine izin veremememin tek nedeni bu değil. "Onun kadar deneyimli başka kimse yok," diye tartışıyorum.

"Bana saçmalama dostum." Zeke ayağa kalkar ve mutfak adasına doğru yürür. "Yeni birini eğitebilirsin. Tabii ki bu çok zahmetli olur, ama yapabilirsin. Hatta

başka bir şirketten birini, harcadığın parayla transfer edebilirsin."

"Zaman çizelgesi..."

"Zaman çizelgeni siktir et, Bastian. İkimiz de bunun lanet olası bir zaman çizelgesiyle ilgisi olmadığını biliyoruz."

Sage sessizleşir. Diziyle oynar, derin düşüncelere daldığında her zaman yaptığı gibi eski yara izlerini ovuşturur.

"Peki neyle ilgili?" diye ısrar ediyor Z.

Bardağı kaldırıp viskinin son damlasını bir dikişte yudumladım, boğazımda yanma hissi uyandırdı. Gözlerinin hala üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

İzliyorlar. Bekliyorlar.

Sage'in kazasından sonra en kötü zamanlarda Zeke yanımdaydı, neredeyse hiç uyumadan, neredeyse hiç yemek yemeden, kendimi manik ve intihara yakın bir yoğunlukla işe atmıştım.

Ve Sage... Sage tüm bunları yaşadı. Suçluluk duygusu, aşırı koruma. Hiçbir şeyin ona bir daha zarar veremeyeceğinden emin olmak için tüm hayatımı yeniden inşa ederken, o bunu en ön sıradan izledi.

"Bu şirketi sıfırdan kurdum," diyorum. "On beş yıl önce, sağlık kurallarının hiçbirine uymayan bir mutfakta bulaşık yıkıyordum ve biriktirebildiğim her kuruşu Sage'in sağlık masraflarını ve fizik tedavisini karşılamak için gönderiyordum. Şimdi ise yirmi üç şubemiz, beş Michelin yıldızımız ve bizi ülkenin en iyi konaklama grupları arasına sokan bir değerimiz var. Ve ben bizi zirveye taşımak üzereyim. Olympus bizi oraya ulaştıracak. Bu yüzden, başarıya bu kadar yakınken, birinin önemsiz küçük çöküşünün beni mahvetmesine izin vermeyeceğim."

"Peki, kimin başarısı?" diye sordu Sage sessizce.

"Kimin için mi? Tabii ki bizim için! Bizim için çalışan herkes için. Ne..."

"Senin için çalışarak *hayatta* kalabilen herkes için demek istiyorsun." Bu sözler beni durdurur.

"Bu yıl kaç tane asistan değiştirdin?" Sage ısrarla sorar. "Kaç kişi haber vermeden istifa etti? Zeke, senin düşüncelerini okuyamayan birini kovmaman için kaç kez seni ikna etmek zorunda kaldı?"

"O farklı." "Nasıl?"

"Çünkü..." Duruyorum, iyi bir cevabım olmadığını fark ediyorum. Viski her şeyi biraz belirsiz hale getiriyor.

"Neden farklı?" Sage tekrarlar, ama sesi artık uzak geliyor, aniden geri gelen anılarla boğulmuş gibi.

Artık dairemde değilim, viski içip en iyi arkadaşım ve kardeşimden gelen sorgulamayla yüzleşmiyorum. Bunun yerine, yine yirmi yaşındayım, Le Bernardin'de stajımın üçüncü haftasındayım ve *boğuluyorum*.

Benim istasyonum felaket durumda — soslar çok hızlı azalıyor, garnitürler dağınık, siparişler her yerde yığılıyor. Benim yüzümden mutfak tıkanmış durumda ve Şef Ripert'in mutfağın diğer ucundan bana baktığını hissedebiliyorum. Üç tabağı aynı anda hazırlamaya çalışırken ellerim titriyor ve bir sıkma şişesi limon yağını deviriyorum, yağ kesme tahtamın üzerine sıvı bir utanç gibi yayılıyor.

"Dur."

Şefin sesi kaostan içinden keskin bir şekilde duyuluyor. Mutfak tamamen sessizleşiyor. Şef benim çalışma alanıma doğru yürüyor. Omzumun üzerinden duruyor. Benim yarattığım kaosu izliyor ve iç çekiyor.

"Şuna bak," diyor, diğer aşçılar duymak için kulaklarını kabartmak zorunda kalacak kadar sessizce. "Ne görüyorsun?"

"Özür dilerim, Şef. Ben deniyorum..."

"Ne yapmaya çalıştığını sormadım. Ne gördüğünü sordum."

Kendimi onun gözünden kendi durumuma bakmaya zorluyorum. Bir damla limon yağı kesme tahtasının kenarında bir gözyaşı gibi birikiyor. İzlerken, ayaklarımın dibindeki fayansın üzerine düşüyor.

"Bir dağınıklık görüyorum, Şef."

"Dağınıklık. Evet." Havlularımdan birini alır, düzgünce katlar ve yerine geri koyar. "Mise en place'in ne anlama geldiğini biliyor musun, Bastian?"

"Her şeyin yerli yerinde olması, Şef."

"Evet. Her şey yerli yerinde olmalı." Konuşurken benim çalışma alanımı düzenlemeye başlar. Bıçaklar silinir ve rafla yerleştirilir. Kaşıklar toplanır. Baharatlar çöpe atılır. "Sadece malzemeler değil. Sadece aletler de değil. Zihnin de yerinde olmalı. Niyetlerin, kontrolün." Önlüğünden havluyu çıkarır ve limon yağını siler. "Çalışma alanındaki kaos, kafadaki kaos demektir. Kafadaki kaos ise tabaktaki kaos demektir. Tabaktaki kaos kabul edilemez. Benim restoranımda olmaz."

Geri adım atar ve birdenbire, istasyonum yeniden yönetilebilir hale gelir.

"Mükemmellik, her şeyi aynı anda yapmak anlamına gelir sanıyorsun," diye devam ediyor. "Ama mükemmellik bu değildir. Mükemmellik, düzenle elde edilir." Bana origami gibi keskin bir şekilde katlanmış temiz bir havlu uzatıyor. "Kaostan güzellik yaratamazsın, Bastian. Önce düzeni sağla. Ancak o zaman, ancak o zaman değerli bir şey yaratabilirsin. Mise en place. Bunu unutma."

Anı beni serbest bırakıyor ve Sage ve Zeke'nin sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana baktığı penthouse'uma geri dönüyorum.

"Basti...?" Sage'in sesi endişeli. "İyi misin?"

Bardağımı masaya koyuyorum. "Önce düzeni sağla," diyorum. *"Ancak o zaman değerli bir şey yaratabilirsin."*

Cep telefonum cebimde titrediğinde onlardan uzaklaşıyorum. Test mutfağının yöneticilerinden Jose'den bir mesaj geliyor. Bu akşam menülerimizden birinin küçük bir pilot testini yapıyorlar, bir nevi yumuşak açılış gibi, ve ben ona bana güncellemeleri iletmesini görevlendirdim. Sorun olmamalıydı.

Ama mesajında öyle yazmıyor.

JOSE TREJO

Acil durum, patron. Rubio elini kötü bir şekilde kesti, dikiş atılması gerekiyor. Samuel panik atak geçiriyor. Mutfak tam bir kaos içinde.

Mesajı okumayı bitirmeden kapıya doğru koşmaya başladım. "Gitmem gerek. Acil durum."

"Ne tür bir acil durum?" Zeke de ayağa kalkmış, her zamanki gibi yardıma hazır.

"Rubio yaralandı, Samuel çöküyor ve akşam yemeği servisi mahvoluyor." Asansörde duruyorum. "Geliyor musun?"

Ceketini omuzlarına atıyor. "Tabii ki."

Sage bize katılmak için öne doğru eğiliyor. "Ben de gelmek istiyorum." "Kesinlikle olmaz. Senin ödevin var."

"Üç saat önce bitirdiğim matematik ödevim *var*, çünkü ben aptal değilim ve haftalardır dışarı çıkmadım. Hadi ama Bastian. Kimseye engel olmayacağıma söz veriyorum."

Hayır demek istiyorum. Kriz sırasında bir restoran, on altı yaşındaki bir çocuk için uygun bir yer değil, özellikle de tekerlekli sandalyede oturan bir çocuk için. Çok fazla keskin köşe, çok fazla kaos, işlerin ters gitmesi için çok fazla neden var. Ama yüzündeki ifade beni durduruyor.

"Tamam. Ama işler çok çığırından çıkarsa..."

"Uber'imi arayıp eve dönerim," diye söz veriyor. "Ne yapacağımı biliyorum. Şimdi, lütfen gidebilir miyiz? Tüm eğlenceyi kaçıracağız."

BASTIAN

ex·po: /'ekspō/: isim

1: "expeditor" kelimesinin kısaltması; mutfak ve yemek odası arasında koordinasyonu sağlayan kişi.

2: iki dünya arasında sıkışmış.

"Gerçek bir acil durumda asla seninle aynı arabaya binmemem gerektiğini bana hatırlat," diye mırıldanıyor Zeke, ben Range Rover'ı teknik olarak yasal ama ahlaki açıdan tartışmalı bir dönüşe sokarken.

Test mutfağı personeli, fiziksel mağazalarımızdan biri olan Quail's Egg'de yumuşak açılışını yapıyor. River North'da dönüştürülmüş bir deponun zemin katını kaplıyor. Kırmızı tuğla, çelik kirişler, Edison ampulleri, aylar öncesinden rezerve edilen masaların üzerine sıcak bir ışık saçıyor. Tam Chicago tarzı.

Her şeyin başladığı yer burası. İmparatorluğumun ilk tuğlası. Aynı zamanda, şu anda bir felaket.

Mutfağa varmadan önce bile kaosun sesini duyabiliyorum. Tencere ve tavaların çıkardığı seslerin üzerine, hayal kırıklığıyla yükselen sesler geliyor. Birisi emirler yağdırıyor ama kimse onu dinlemiyor gibi görünüyor. Yemekhane personeli de keyifsiz görünüyor.

"Tanrım," diyor Zeke. "Rubio ne zamandır yok?"

"Yarım saat," diye cevaplıyor Jose, kariyerinin gerçek zamanlı olarak yok olduğunu izleyen bir adamın mahzun ifadesiyle yanımda beliriyor. "Samuel mutfağı devralmaya çalıştı, ama hiç tam hizmet vermedi. Sanırım bir tür sinir krizi geçiriyor olabilir. Bilmiyorum dostum."

Geçiş penceresinden, Samuel'in mutfağın ortasında donmuş bir şekilde durduğunu görebiliyorum, etrafında asılı biletler ve hareket etmeyen tabaklar var. Yirmi dört yaşında, lezzetler ve teknik konusunda çok yetenekli, ancak hiç baskı altında tüm servisi koordine etmek zorunda kalmadı. Elleri titriyor.

Tereddüt etmiyorum.

"Zeke, sen CDC'sin. Siparişleri kontrol et ve pişirmeye başla." Ceketimi çıkarıyorum, kollarımı sıvıyorum, Jose'nin elinden önlüğü kapıp başıma geçiriyorum. "Sage, bar ekibine bak. Buzları azalmışsa yenilerini getir."

Kapıdan içeri girdiğimde mutfak sessizliğe bürünüyor. On iki çift göz bana dönüyor; bazıları rahatlamış, çoğu korkmuş, hepsi ne yapacağımı bekliyor.

"Rapor verin," diyorum sakın bir şekilde, en yakın istasyonda ellerimi ovarken.

"Uygulamalarda yirmi dakika gerideyiz," diye kekeliyor Samuel. "Ördek göğsü sürekli fazla pişiyor, altı numaralı masa hala amuse-bouche'larını bekliyor ve kuzu eti spesiyali için tabaklama notlarını bulamıyorum."

Kaosu gözden geçiriyorum. Her şey karışık ama kurtarılamaz durumda değil.

Her şey yerli yerinde.

Önce düzeni sağla. Sonra, ancak o zaman, değerli bir şey yaratabilirsin.

"Derin nefes al," diyorum Samuel'e, expo istasyonuna yaklaşıyor. "Yemeklerin senin gergin olman umurunda değil. Tek umurunda olan, ne yaptığını bilmen. Ve sen ne yaptığını biliyorsun."

Nefesi yavaşlamaya başlar.

"Garcia, iki ördek göğsü daha pişir, orta pişmiş, deri gibi olmasın. Becker, altı kişilik amuse-bouche nerede? Önce crème-fraîche'yi, sonra havyarı yap." Sesim bağırmadan mutfakın her yerine ulaşıyor. "Samuel, kuzu eti notları pasın altındaki klasörde. Her zaman önce oraya bak."

Sonraki üç saat boyunca, mutfakı hiç ayrılmamışım gibi yönetiyorum. Ellerim tavaların ağırlığını, servisin ritmini, bireysel aşçıları birleşik bir takım haline getiren hassas koreografiyi hatırlıyor.

Bu çok *iyi* hissettiriyor.

"Arkada!" diye bağıryorum, Maria'nın yanından mükemmel pişmiş deniz tarağı dolu bir tava ile geçerken. "Samuel, bu sosu tat, ne eksik?"

Kaşığı alır, düşünür. "Asit mi?" "Güzel. Ne kadar?"

"Sadece bir damla limon. Belki yarım çorba kaşığı." "Mükemmel.

Damak tadına güven. Düşündüğünden daha iyi."

Saat 10:45'te son tabağı servis ettiğimizde, mutfak saat gibi çalışıyor. Geri çekilip, servis tezgahına gelen mükemmel yemeklerin aralıksız geçit törenini, birbirlerini hiç aksatmadan dans eden şeflerin balosunu izliyorum.

Personel bana hayranlık dolu bir bakışla bakıyor, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi.

Bir bakıma öyle. Çoğu beni sadece tadımlara ve toplantılara katılan CEO olarak tanıyor. Beni hiç mutfakta çalışırken görmediler, hiç yemek hazırlarken ya da servis yaparken izlemediler.

Bu iş için doğduğumu bilmiyorlar.

"Kibirli bir yönetici için fena değil," diyor Zeke, gülümseyerek yanıma yaklaşıyor. Terden sıırıslık ve yorgun, ama gözlerindeki ışık benimkine benziyor.

Onun gibi ben de yorgunum ama garip bir şekilde enerjik. "Bir zamanlar tek bildiğim şey buydu."

"Özlüyor musun?"

Bu bir soru değil, aslında. Zeke beni yüzümdeki ifadeyi okuyacak kadar iyi tanıyor. Gözleri ellerime düşüyor. Şu anda bile, bu yaralı, yanık, dövmeleli parmaklarımın, istasyonları silmek için kullandığım havluyu bırakmak istemediğini görüyorum.

"Bazen." Mutfağı bakıyorum — artık işletmesem de, aslında *benim* mutfağı. "Burada işler daha basit. Yemek ya başarılı olur ya da olmaz. Servis ya sorunsuz yürür ya da çöker. Politika yok, yönetim kurulu toplantıları yok, her kararı sorgulayan yatırımcılar yok."

"Eliana Hunters gibi pastalar yüzünden istifa edenler yok."

İçimden irkiliyorum. Bunu unutmayı başarmıştım.

"Ofise uğramam lazım," diye cevap veriyorum. "Yarın öncesi bazı şeyleri kontrol etmem lazım. Sage'i eve götürür müsün?"

Zeke şüpheyile bakar. "Bu görevi başkasına devredebilirsin. Gece saat 11'de acil ve kesinlikle uydurma olmayan bir krizle ilgilenmesi gereken birini gönder."

Yüzümü görmemesi için arkamı dönüyorum. "Sorun yok. Uzun sürmez. Sadece hızlıca..."

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sözümü

kesiyor. "Keşke sormasan."

Ama yine de devam eder. "En son ne zaman mutlu oldun dostum? Çünkü söylemeliyim ki, bu gece orada görüldüğün kadar canlı görüldüğün üzerinden çok zaman geçti."

Mutlu. Tanrım. En son ne zaman mutlu oldum? Gerçekten, içtenlikle mutlu?

İki gece önce Eliana'nın göğsüme dokunan ellerini düşünüyorum ve cevabın orada bir yerde olduğunu biliyorum, ama kabul etmeye hiç niyetim yok.

"Hatırlamıyorum," diye itiraf ediyorum.

Zeke bu cevabı bekliyormuş gibi başını sallar. "Evet. Ben de öyle düşünmüştüm."

Sage bir dakika sonra arabayla gelir. Gece boyunca barmen yardımcısı olarak çalışmaktan yorgun düşmüştür, ama kendini yararlı hissetmesi güzel bir şey. Çok uzun bir süre, bağımsızlığını elinden aldığı için dünyaya öfkeliydi. Ben onun *için* bir şeyler yapmak, hayatını kolaylaştırmak istesem de, o bağımsızlığını geri kazanmayı çok istiyordu. Bazen başkalarına verebileceğimiz en iyi hediye, onlara yardım etmeden yaşamalarına izin vermek olduğunu anlamam uzun zaman aldı.

Bütün bunları onun için yaptım. Restoran grubunu, imparatorluğu, her şeyi. Ama şimdi ona bakınca, yanlış nedenlerle yanlış şeyler mi yaptım diye merak ediyorum.

"Bu gece iyi iş çıkardınız, ikiniz de," diyorum onlara. "Sage, Z seni eve götürecektir. Sonra görüşürüz."

Onları geride bırakıp arabayı almaya gidiyorum. Ofise giden yol sessiz ve sakin, ama damarlarım hala işten gelen adrenalinle dolup taşıyor. Parmağımı dudağıma götürüp sosun limon tadını alıyorum.

Ofis binası geldiğimde çoğunlukla karanlık. Sadece güvenlik ışıkları ve çıkış işaretlerinin kırmızı ışığı yanıyor. Benim katım, temizlik ekibi dışında boş. Onlar da yanlarından geçerken saygıyla başlarını sallıyorlar. Artık beni tanıyorlar — gece vardiyasıyla çakışacak kadar geç saatlere kadar çalışan CEO'yu, Giovanni'ye her zaman Rusça "günaydın" diyen CEO'yu. Çünkü Giovanni bir keresinde torununun ona sadece İngilizce konuşmayı kabul ettiğini ve değişiklik olsun diye kendi dilini duymak hoşuna gittiğini söylemişti.

Ofisimin kapısı kapalı, ama kenarlarından ışık sızıyor.

Elimde anahtar kartıyla duruyorum, birden emin olamıyorum. Geç saatlere kadar çalışan Patricia olabilir. Bina bakımı ekibi olabilir. Herhangi biri olabilir.

Ama nedense, öyle olmadığını biliyorum.

Anahtar kartını okuyucuya sokup kapıyı açıyorum.

ELIANA

prix fixe: /,prē 'fēks/: isim

1: Bir restoran tarafından belirli bir fiyata sunulan, servis edilen yemeklerde sınırlı seçenek sunan veya hiç seçenek sunmayan tam bir yemek.

2: beğenip beğenmediğinize bakılmaksızın, sonuna kadar devam etmek zorunda olduğunuz bir deneyime kendinizi adanmak.

Evrakları hazırladım bile. İkimiz de senin her zaman evet diyeceğini biliyorduk.

Tekrar okudum ve ilk seferinde olduğu gibi, çok kızmak istiyorum. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, öfkeyi kendimde bulamıyorum. Her şeyi harcadım mı, yoksa başından beri fazla bir şeyim yok muydu, benim için net değil, ama aslında çok da fark etmiyor.

Geriye kalan tek direniş kıvılcımı, hayatımı ne zaman feda edeceğimi seçmek. LeBastard Hale'e, sağlık sigortasının tatlı, tatlı nektarı karşılığında, tam olarak ölümsüz olmayan bağlılığımı taahhüt ediyorsam, bunu *kendi* şartlarımla yapacağım.

Bu gece.

Şimdi.

Hala damarlarımdan isyanın elektriği akarken.

Erişim kartım hala çantamda. İstifa mektubumda yazdığım gibi onu masamın çekmecesinde bırakmadım. Bir parçam buradan gerçekten ayrılmadığımı biliyor olmalı. Ya da belki de Bastian Hale'in insanları bu kadar kolay bırakmayacağını biliyordu.

Tren yolculuğu boyunca, bir dizim piston gibi zıplarken, çok gergindim. Güvenlik görevlisi Kyle, saat 22:28'de kartımı okuttuğumda şaşırılmış görünüyordu.

"Bayan Hunter? Saatler önce çıkmamış mıydınız?"

"Ofisimde bir şey unuttum," diye yalan söylüyorum. "Uzun sürmez."

O da başını sallar ve geçmemi işaret eder. Asansör yolculuğu her zamankinden daha uzun sürer. Parlak çelik kapılarda yansımam bana bakıyor. Yorgun görünüyorum. Dikkatsiz. Belki biraz da dengesiz.

Hepsi oldukça doğru.

Yönetici katı mezar gibi sessiz, ortalıkta kimse yok. Böylesi daha iyi. Bu doksan gün bittiğinde benim yaşayıp yaşamadığımı umursamayacak bir adama, onurumun son kırıntılarını sunarken kimse şahit olmasın.

Masama gitmiyorum. Bunun yerine, doğrudan Bastian'ın ofisine yöneliyorum.

İçerisi her zamanki gibi tamamen steril: cam, krom, deri, *sıkıcı*. Burası şimdiye kadar gördüğüm en kişisel olmayan yer.

Hayatımda gördüğüm en ilginç şeylerden biri, "**Başarılı CEO, 2024 Yılı**" başlıklı bir müze sergisi gibiydi. Kişisel fotoğraflar nerede? Her kötü patronun masasında olması gereken, tıklayıp tıklayan gümüş toplar nerede? En azından kokain çekip kendi yüzüne hayranlıkla bakmak için küçük bir el aynasına ihtiyacı yok mu?

Pencerenin yanındaki kitaplıkta beş Michelin yıldızı ödülü var, bu yüzden onun savunması olarak, belki de sahip olmak istediği tek dekor bu. Dürüst olmak gerekirse, bu oldukça havalı bir gösteriş.

Çantamı konferans masasının üzerine bırakıp masanın onun tarafına doğru yürüyorum. Deri koltuk, üzerine oturduğumda sanki kıcımın ağırlığını taşıdığı için minnettarmışçasına iç çekiyor. Ama rahat etmek için kıpırdamaya çalıştığımda, sanki "*Dur bakalım, ikimiz de senin buraya ait olmadığını biliyoruz*" der gibi bana bir tür ses çıkarıyor.

Bu yanlış değil. Ama yargılayıcı bir sandalyenin burada kuralları belirlemesine izin vermeyeceğim.

"Peki o zaman," boş odaya seslenerek, yavaşça dönerek, ayaklarım yerden çok yüksekte sallanıyor çünkü Bastian benden birkaç kilometre daha uzun. "Majesteleri'nin çekmecelerinde ne sakladığını görelim."

İlk çekmecedeki ofis malzemeleri var. Renklerine göre gruplandırılmış kalemler, farklı boyutlarda yapışkan notlar, hiç sınırlı bir şekilde bükülmemiş ataçlar. Sıkıcı.

İkinci çekmecedeki Bastian'ın kıyameti atlatmasına yetecek kadar protein barı var. Daha da sıkıcı.

Üçüncü çekmece kilitli.

İlginç.

Ama çekince açılacağıının hiçbir işareti yok, bu yüzden bu gizemi şimdilik bir kenara bırakıyorum. Bunun yerine, dosya dolabına doğru kayıp, rastgele klasörleri çıkarmaya başlıyorum. Her şey Project Olympus ile ilgili: mimari planlar, satıcı sözleşmeleri, yatırımcılar, finansörler. Bazılarını daha önce görmüştüm, bazıları ise gözlerimi kanatacak kadar sıradan.

Ama başka dosyalar da var. Daha eski olanlar. Hale Hospitality'nin orijinal iş planını buluyorum, on beş yıl önce Bastian'ın el yazısıyla yazılmış olmalı. Kenar boşlukları notlar, hesaplamalar, karalamalar ve banka soygunu gibi görünen çizimlerle dolu. İmkansız rakamları çalıştırmaya çalışan inatçı bir adamın çaresiz matematiği.

5nitial inre<c e>c eeted: \$st,ttt Cv×'e>c

as<ecs: \$2,BCC

??? = /igv'e i9 cLe f<c ov9

Dosyalara o kadar dalmışım ki, asansörün sesini ya da koridordaki ayak seslerini duymuyorum. Kapı açılıp Bastian Hale içeri girene kadar hiçbir şey fark etmiyorum. Sanki tamamen farklı bir hayattan çıkmış gibi görünüyor.

Kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, eski yanık izleri ve dövmenin kenarı olabilecek izler bulunan ön kolları ortaya çıkmış. Normalde mükemmel olan saçları dağınık, alnına düşen saçları onu daha genç, daha vahşi ve, tamamen dürüst olmak gerekirse, daha çekici gösteriyor. Mutfak dumanı, limon yağı ve pahalı kolonya kokuyor. Beynim bir saniye boyunca, gazın ateşini yakmaya çalışan ateşleyici gibi, bir tür patlama yaşar.

Beni sandalyesinde görünce aniden durdu. Gözleri kağıtları yayılmış masasının üzerinde, çeşitli

Çekmeceler ardına kadar açık. "Kendini evindeymiş gibi hissediyorsun, anlıyorum."

Kendimi zorlayarak ona küstahça bir gülümseme attım. "Erken kalkan köşe ofisi kapar, değil mi?"

Beklediğim gibi yüzünde somurtkan bir ifade belirmeye başladı, ama sanki her zamanki tavrını tam olarak sergileyemeyecek kadar yorgunmuş gibi, yarı yolda durdu. "Onlar gizli belgeler, biliyorsun."

"O zaman işe alındığımda gizlilik anlaşması imzalamam iyi olmuş, yoksa beni kazığa bağlayıp yakmak zorunda kalırdın." Önümdeki dosyaya hafifçe vuruyorum. "Bu arada, 2010'da el yazın berbatmış. Kırk altı bin dolarlık farkı hiç çözebildin mi?"

Odaya yavaşça giriyor, sanki kaçabilecek ya da ısırabilecek vahşi bir hayvana yaklaşıyormuş gibi. Ya da her ikisini de yapabilecek. Ve biliyor musun? Belki de yaparım. Yukarıdakilerin hepsini.

"Arabamı ve saatimi sattım ve hak etmediğim üç kredi kartı çektim."

"Cesurca."

"Evet, başka seçeneğin olmadığında öyle olmak kolaydır." Masasının kenarında durup sandalyesinden bana bakıyor. "Koltuğumu geri verecek misin, yoksa bu da pazarlık stratejisinin bir parçası mı?"

"Duruma bağlı." Parmaklarımı şeytani bir deha gibi birleştiriyorum. "İşe yarıyor mu?"

Ağzının köşesi titrer, neredeyse gülmek üzereyken, arkasını döner. Eyer çantasından bir dosya çıkarır ve aramızdaki masanın üzerine bırakır. "Konuştuğumuz gibi."

Hemen uzanmam. Bunun yerine, yavaşça ayağa kalkarım ve bana yer açması için geri adım atmasını sağlarım. Artık çok yakınız, o kadar yakınız ki, içindeki enerjinin altında yorgun olduğunu görebiliyorum. Aşağıya bakarım ve parmak eklemlerinin arkasında yağ yanıklarından oluşan bir takımyıldız fark ederim. Yeni gibi görünüyorlar, hala sızıyor.

"Bu akşam yemek yaptın mı?"

"Nasıl..." Durur, muhtemelen bunun çok açık olduğunu fark eder. Sonuçta, kızarmış ördek gibi kokmaktadır. "Quail's Egg'de acil bir durum vardı. Ben hallettim."

"Nasıl gitti? Bıçağın hangi ucunun sivri olduğunu hala hatırlıyor musun?"

"Evet. İtaatsiz çalışanlara doğrulttuğunuz taraf."

Şimdi sıra bende, o görmeden gülümsememi çabucak bastırmam gerekiyor. "Öncelikle, bu bana bir tehdit gibi geldi, ki bu hem kaba hem de yasa dışıdır," diyorum. "Ayrıca, istifa ettim, unuttun mu? Yani artık senin çalışanın değilim. Henüz değil. İmzalayana kadar değil."

"O zaman ikimize de bir iyilik yap ve imzala." Masasından kalemi almak için bana uzanıyor. Bu hareket, kokuyu tekrar burnuma getiriyor: karamelize tereyağı, kış yeşili, limon suyunun ekşi kokusu, ter ve duman, ve erkek. Çok fazla erkek.

O kadar bitkinim ki, elini aramızda havada tuttuğu birkaç saniye geçene kadar bana kalemi uzattığını fark etmiyorum. Aslında *o kadar* bitkinim ki, hala almadığım için Bastian bileğimi tutuyor, elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde açıyor ve kalemi oraya koyuyor.

Hemen bırakıyor, ama parmaklarının çıplak tenime değdiği beş nokta bir süre sonra da yanmaya devam ediyor.

Yutkunup, tekrar kendime gelmeye çalışıyorum. "Eğer daha iyi bilmesem, beni gerçekten istediğini söyledim," diye mırıldanıyorum, yine esprili şakalarla geri çekilmeye çalışıyorum.

O bu tuzağa düşmez. "Sözleşmeyi imzalayın, Bayan Hunter."

Klasörü alıyorum, ama henüz açmıyorum. "Bu senin paran mı, yoksa şirketin parası mı?"

"Ne fark eder ki?"

"Sadece benim için yine eşyalarını rehin vermek zorunda kalmanı istemem."

Elinin sol bileğine gidip oraya dokunduğunu fark etmemek imkansız. Hayallerini gerçekleştirmek için sattığı saatin hayaleti hâlâ bazen orada ağırlık yapıyor gibi.

"Şirketin parası," diyor sonunda, ellerini cebine sokarak. Ellerini cebinden çıkardığında neredeyse özlüyorum onları, bakması hoş. "Acil durum tutma masrafları" başlığı altında bütçelendirilmiş.

"Ne kadar gurur verici. Artık acil durum muyum? Ben de kendimi 'sıradan bir çalışan' sanıyordum. 'Birçoklarından biri'."

"Sen bir gerekliliksin." Ben masadan kalktığım için, o da masanın etrafında dolaşarak yerini geri alıyor. "Projenin sürekliliği gerekiyor."

Sözleşmeyi açıp ilk sayfayı gözden geçiriyorum. "Her zaman projeyle ilgili. Kimse senin odaklanma eksikliğinden şikayet edemez. İlk çocuklarına bu kadar takıntılı anneler bile görmedim."

"Ondan daha büyük bir şey," diyor, sesinde bir parça sinirlilik var. "Olympus sadece başka bir 'proje' değil. Otelciliğin tüm geleceği için bir kavram kanıtı."

"Kimse senin egonun eksik olduğunu söyleyemez," diye mırıldanıyorum.

Beni görmezden geliyor. "Tek çatı altında on iki konsept, her biri farklı ama birbiriyle bağlantılı. Kaliteli yemek, rahat, deneysel, geleneksel..."

"Yani kısacası, çok pahalı bir alışveriş merkezi yemek alanı."

"Ondan çok daha fazlası." Şu anda öne doğru eğilmiş, elleri masanın üzerinde duruyor ve onu daha iyi tanımıyorsam, normaldeki acı ve karamsar tavrını bir kenara bırakıp gerçek bir vizyonerin geniş gözlü iyimserliğine büründüğünü söyleyebilirim. "Orada bir hafta geçirebilirsiniz ve aynı deneyimi iki kez yaşamazsınız. Sadece yemek yemek değil, *deneyimlemek*. Hiç bilmediğiniz duyularınızı uyandırmak. Kimsenin anlamadığı şey bu..."

"Çok parası olan insanlar yenilik için her şeyi öderler mi?"

Durur. Bana bakar. "Beni kızdırmaya çalışıyorsun." "İşe yarıyor mu?"

Çenesindeki kaslar seğiriyor, ama gözleri neredeyse eğleniyor gibi. "Bundan daha fazlasını yapmalısın."

Etkilendiğim için kendimden nefret ediyorum. Onun çizdiği tabloyu bu kadar net görebildiğim ve yatırımcıların neden bu projeye milyarlarca dolar yatırdığını anında anlayabildiğim için kendimden nefret ediyorum. En çok da, bu şekilde konuştuğunda -tutkulu, zeki ve henüz var olmayan bir dünyadan kesinlikle emin bir şekilde- tehlikeli ve çılgınca çekici hale geldiği için, binlerce güneşin beyaz sıcaklığıyla nefret ediyorum.

Kendimi sözleşmeye odaklanmaya zorluyorum. Bu düşünce treninin raylar üzerinde hızla ilerlemesine izin verirsem, işler hızla kontrolden çıkacak.

"Şartları konuşalım. Kırmızı kalemi verin."

"Hepsi orada. Doksan günlük çalışma için bir milyon dolar."

"Evet, ama istihdam ne anlama geliyor?" İlk sayfayı işaretlemeye başlıyorum. "Burada 'Olympus Projesi için gerektiğinde kullanılabilir' yazıyor. Bu kabul edilemez derecede belirsiz."

"Bu mutlaka esnek olmalı."

"Bu grotesk bir sömürü." Ona bakıyorum. "Sadece paylaşmak istediğin bir düşüncen olduğu için sabahın üçünde beni aramandan ne engelleyebilir?"

"Sağduyu mu? Kendi REM döngülerime olan sağlıklı saygım mı?"

"İstifa mektubumu parçaladın. 'Sağlıklı saygı' açıkça senin güçlü yanın değil. Ve hepimiz senin vampir gibi uyuduğunu biliyoruz."

Kaşlarını çatarak "Ha?" diye sormaya başlar ama onu görmezden gelip devam ederim.

Satırı çizip kenarına not yazıyorum. "Standart çalışma saatleri artı önceden onaylanmış fazla mesai. Hafta sonları sadece önceden bildirimde bulunulması halinde. Yazılı olarak sunulacak. Üç nüsha halinde. Şahsen." Emin olmak için, anlarsın ya?

Masadan dolaşıp omzumun üzerinden okumak için yaklaşıyor ve yine bir anda çok yakınımda oluyor. Mutfakta çalışmaktan hala sıcak olan vücudunun ısınısını hissedebiliyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu geceki küçük kaçamağı için fırına ihtiyaç duymasına bile şaşıyorum — kendi başına yeterince ısı yayıyor ki, ben de bir ördek göğsü gibi cızırdamaya başlıyorum.

Bu Bastian'ın özelliği mi? Erkeklerin özelliği mi? Muayene ettirmesi gereken bir sağlık sorunu mu? *Benim* muayene ettirmem gereken bir sağlık sorunu mu?

Söz konusu ısının içimde garip şeyler yaptığı gerçeğinden kendimi uzaklaştırmaya mı çalışıyorum?

Dünya bunu asla bilemeyecek.

"Proje lansmanları böyle yapılmaz," diyor somurarak.

"Zor, çünkü bu iş böyle yürüyecek." Kırmızı kalemle yazmaya devam ediyorum, onun yakınlığının el yazımı titretmesine aldıriş etmemeye çalışıyorum.

Elini benimkinin yanındaki sayfaya koyuyor, işaret parmağı başka bir cümleyi gösteriyor. Kolunu koluma değdiriyor ve ben tepki vermemek için çok uğraşmak zorunda kalıyorum.

"Seyahatle ilgili bu bölüm..."

"Ne kadar nazıksın! Ben de tam..." Üzerine kocaman kırmızı bir X çiziyorum. "...oraya. Ah, çok daha iyi."

"Dalga geçiyorsunuz herhalde."

"Oh, Bay Hale, sizi temin ederim ki bu çok ciddi ve resmi bir süreç. 'Seyahat' pek çok insan için pek çok anlama gelebilir. Ne *kadar* seyahat? *Kaç* gün önceden haber verilecek? Ne tür bir konaklama ve neden 'birinci sınıf, tüm şampanya masrafları dahil'?"

"Bu gece birisi huysuzmuş."

"O 'biri'nin kaybedecek hiçbir şeyi yok," diye karşılık veriyorum.

Sonunda, o gülümseme yüzünün her yerine yayılır. Alaycı sırıtışı ve dağınık saçlarıyla, onu hiç bu kadar samimi görmemiştim. Bu ona yakışıyor.

"Artık bir kozun olduğu için çok cesur oldun."

Başımı çevirip ona doğru bakmak için yukarı kaldırıyorum, ki bu bir hata, çünkü düşündüğümde daha yakın. Buradan

gözlerinin sadece mavi olmadığını görüyorum. Ayrıca eski bir televizyon ekranındaki parazit gibi küçük gri lekeler de var. Donmuş bir gölün üzerindeki kar gibi.

"Daha çok, ölmek üzere olduğum için artık çok umursamaz hale geldiğim gibi."

Yüzü yine değişiyor. Onun da normal insan duygularını gösterebildiğini öğrenince neredeyse başım dönüyor. Sadece bu gece, bir gülümseme, bir kaş çatma, bir kahkaha gördüm ve şimdi de bu ne? *Acıma* mı? Sempatimi?!

Titreyerek yüzümü çeviriyorum. Teşekkürler ama gerek yok. Bunlara ihtiyacım yok. En azından ondan.

"Aslında ölmüyorum," diye mırıldanarak açıklığa kavuşturuyorum. "Sadece dramatik davranıyorum."

Sözleşmeyi satır satır inceleyerek, her maddeyi ayrıntılı bir şekilde müzakere ediyoruz ve bu da onun neden başarılı olduğunu anlamamı sağlıyor. Bazı değişiklikleri reddediyor, diğerlerini kabul ediyor ve bazen benim önerdiğimden daha iyi alternatifler sunuyor. İkimiz de aynı sayfaya uzandığımızda ellerimiz birbirine değiyor. Bir bölümü okumak için eğildiğinde omuzlarımız birbirine değiyor.

"Gizlilik maddesi çok geniş," diyorum, başka bir bölüme geçerken. "Temelde, Hale Hospitality'de olan hiçbir şeyi bir daha asla konuşamayacağımı söylüyor."

"Gizliliğin amacı da budur."

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum. "Ne söyleyeceğimden bu kadar korkuyorsun? Donutlara olan gizli nefretinden mi?"

"Bir kadına, nefret ettiği işinde kalması için bir milyon dolar teklif ettiğim gerçeği, diğer şeylerin yanı sıra."

"Haklısın," diyorum. "Bu senin itibarın için çok kötü olur. İnsanlar senin gerçekten bir kalbin olduğunu düşünebilir."

"Neyse ki ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Öyle miyiz gerçekten? Chicago çok aşağıda uykuya dalarken, bu loş ofiste ne kadar uzun kalırsak, kendimi içine attığımı sandığım her şeyin farklı bir şekil aldığını o kadar çok hissediyorum. Gündüz vakti asla aklımın ucundan geçmeyecek sorular sorarken buluyorum kendimi. Bastian Hale'in bir kalbi var mı? Bunu söylediği nedenlerden dolayı mı yapıyor? Ya ben?

"Peki." Son sayfayı gösterişli bir hareketle imzalıyorum. "Çok pahalı rehineniz göreve hazır."

"Sen rehine değilsin." Sözleşmeyi alır ve benim imzamın altına kendi imzasını atar. "Rehineler şartlarını pazarlık etmez."

"O zaman ben neyim?"

Bana uzun bir süre bakar ve yemin ederim ki gerçek bir şey, dürüst bir şey, aramızdaki bu garip gerginliği nihayet kabul eden bir şey söylemek üzere olduğunu hissederim.

Ama öyle olmadı. Bunun yerine, imzalı sözleşmeyi bir dosyaya koydu. "Sen benim proje yöneticimsin. Ne daha fazlası, ne de daha azı."

"Doksan gün boyunca."

"Doksan gün," diye onayladı.

Onun fazla mükemmel ofisinde duruyoruz, aramızdaki sözleşme hem bir duvar hem de bir köprü gibi. Dışarıda ay yükseliyor, Chicago'yu gümüş tonlarına büründürüyor. Yakında, o ay ışığını artık göremeyeceğim.

Ama şu anda her şeyi görebiliyorum. Görmek istediğim şeyleri. Görmek istemediğim şeyleri.

Ve biz orada dururken, ben ve o, o ve ben, her şeyin olabileceği bir an var. Bir kelime ya da bir jestle, ikimizden biri burada gerçekten olanları, kırmızı kalemle yazdığımız hiçbir şeyle ilgisi olmayan bu garip, kimyasal çekimi kabul edebilir.

Ama o an, her zamanki gibi geçer ve ben eşyalarımı toplayıp ayrılırım.

"Bayan Hunter?"

Kapıda duruyorum. "Evet?"

"Bizimle kaldığınız için mutluyum."

Syleyişinde bir şey var, sözlerinde bir ağırlık var. Sanki görünmez bir çizgiyi aştığımızı, ikimizin de tam olarak anlamadığı bir şeye girdiğimizi kabul ediyormuş gibi.

"Teşekkür ederim, Bay Hale."

Onu, imzalı sözleşmesi ve parmak eklemlerindeki yağ yanıklarıyla birlikte steril ofisinde bırakıyorum. Ama asansörü beklerken, temel bir şeylerin değiştiği hissini bir türlü atamıyorum. Hl bize verilen rolleri oynuyoruz, ama senaryo değişti.

Doksan gün boyunca, Bastian Hale ve Project Olympus'a aitim.

Soru şu: Tam olarak neye imza attım?

ELIANA

sear·ing: /'si(ə)riNG/: fiil

1: suyu hapsetmek ve lezzetli bir kabuk oluşturmak için yüksek ısı uygulamak.

2: ateşli ısı, inatçı metalle karşılaştığında ve her iki taraf için de ne yazık ki, lezzetli bir şey ortaya çıkar.

Milyon dolarlık köleliğimin ilk günü patlama ile başlıyor. Ben geldiğimde test mutfağı çoktan hareketlenmişti. Paslanmaz çelik çift kapının pencerelerinden Bastian'ı görebiliyorum. Samuel'e sosun nasıl karıştırılacağını gösteriyor.

Orada durup izliyorum.

Bir şeyde gerçekten, olağanüstü derecede iyi olan birini izlemenin kendine özgü bir yanı vardır. Normal insanlarda görülen tüm beceriksizlikler ortadan kalkar ve geriye sadece saf işlev, saf amaç kalır. Elleri... Dün geceki aptal rüyalarımdeki ellerin aynısı: dövmeli, yağ lekeli

yara izli, yetenekli ve bronz, güzel, narin, tehlikeli eller... Hiç tereddüt etmiyorlar, hiç hata yapmıyorlar. Bakmadan her şeyin yerini tam olarak biliyorlar. Kas hafızası o kadar kökleşmiş ki, sanki birinin nefes almasını veya göz kırpmasını izlemek gibi.

Garip olan şey, Bastian'ın şımarık, inatçı bir tiran olmadığı zaman ne kadar *genç* görüldüğü. Üç parçalı Tom Ford zırhı olmadan, sosu tatma şekli korkutucu derecede *savunmasız* bir hava yaratıyor. Gözleri bir saniye için kapanıyor ve yüzündeki tüm pürüzlü çizgiler yumuşuyor. Bir şeyi ayarlıyor. Biraz baharat ekliyor. Karıştırıyor. Kaşığı dudaklarına götürüyor ve tekrar tadına bakıyor.

Bu süre boyunca, o LeBastard Hale, günleri mahveden, gözyaşlarına neden olan, sağlık sigortasını manipüle eden kişi değildir.

O sadece *Bastian*. Sevdiği bir şeyi yapan bir adam. Ve bunu *iyi* yapıyor.

Dişlerimi sıkıp kapıdan içeri giriyorum.

Ben içeri girdiğimde başını kaldırmıyor, ama varlığını fark ettiğini biliyorum. Omuzlarında hafif bir gerginlik var, hareketlerinde bir duraklama var, bu da odada tam olarak nerede olduğunu bildiğini gösteriyor.

"Bayan Hunter." Sesi, sesini yükseltmeden mutfağın diğer ucuna kadar ulaşıyor. "Saat altıda başlıyoruz. Altı-sıfır-üç değil."

Ona "git başımdan" demek için kendimi zor tutuyorum. Önümüzdeki doksan gün boyunca bu şarkı ve dansı yapmak zorunda kalacağım, bu yüzden iyi bir başlangıç yapmak istiyorum.

"Emredersiniz, efendim!" Bunun yerine, özensiz bir selam ve iyi niyetle topuklarımı birbirine vurarak cevap veriyorum.

O iç çeker. "Demek bu sabah durum bu?"

"Her sabah böyle, çavuş. Sen ne kadar yükseğe zıplamamı istersen, ben zıplamaya hazırım. Ve eğer sınav istiyorsan, evlat, ben sınavda iyiyimdir! İyi bir günde iki ila beş sınav, sorun değil."

İkinci kez iç çeker. Sonra, benim saçmalıklarımı görmezden gelmenin en iyi yol olduğuna karar vermiş gibi —ki bu onun açısından kötü bir içgüdü sayılmaz, ama kesinlikle eğlenceli de değildir— arkasını döner.

"Bunu tat," diye emreder genç şeflerden birine, bir kaşık uzatarak. Çocuk — yirmi iki yaşından büyük olamaz — gergin bir şekilde kaşığı alır, yüzünde önce konsantrasyon, sonra düşünme ve son olarak da şaşkınlık ifadesi belirir.

"Tadı... güzel mi, Şef?"

"İyi." Bastian'ın sesi alçak ama gergindir. "Hepsi bu mu?"

"Hayır, Şef. Demek istediğim..."

"Hiçbir şey demek istemedin. Çünkü hiçbir şey tatmadın. Duyularını kullanmadan hareketleri yapıyorsun." Başka bir şefe döner. "Riggs. Aynı yemek. Neyin yanlış olduğunu söyle."

Daha yaşlı ve daha deneyimli olan Riggs, dikkatlice tadar. "Denge bozuk. Yeterince tatlı değil."

"Daha iyi. Ama hala tam değil." Bastian kaşığı kendisi alır ve gözleri kapalı olarak tadar. "Sorun tatlılık değil. Sorun tuz. Fleur de sel kullanmamız gerekirken Maldon kullanıyoruz. Kristal yapısı, emülsiyonun damakta nasıl hissedildiğini etkiliyor."

Elbette haklı. Diğer şeflerin başlarını sallamalarından bunu ben bile anlayabiliyorum.

"Bayan Hunter," diye seslenir aniden. "Buraya gelin."

Yutkun.

O, muhteşem bir yemeğin başında durduğu tezgaha yaklaşıyorum. Nefes kesici bir manzara: renk ve doku katmanları, yemekten çok soyut bir sanat eserini andırıyor. Istakoz olabilir gibi görünen bir şey, neredeyse kesin olarak siyah trüf mantarı olduğunu düşündüğüm bir parça ve fasulye olabilir de olmayabilir de küçük yeşil şeyler var.

"Ne görüyorsun?" diye soruyor. Tüm gözler üzerimde.

Dikkatlerin beni etkilemediğini göstermeye çalışarak omuz silkiyorum. "Güzel görünüyor."

Birkaç kişi cesaretini toplayıp gülümsüyor, ancak çoğu bunu yapamıyor ve Bastian kesinlikle onlardan biri değil. "Bu," diyor, genellikle yeni ebeveynlerin duyduğu türden bir gururla, "Olympus'u diğerlerinden ayıran şey. Tabaktaki her ürün, dünyadaki türünün en iyisidir. Deniz tarağı, Okinawa'daki kayalıklardan elle avlanıyor. Beyaz trüf yağı, on dört nesildir üretim yapan Alba'daki bir aile işletmesinden geliyor. Deniz fasulyesi, Pasifik Kuzeybatı'daki özel gelgit havuzlarından elle hasat ediliyor ve fazla tuzluluğu gidermek için tek tek soyulup hazırlanması gerekiyor."

Yaklaşıp karmaşık aromayı içime çekiyorum. Kokusu... pahalı. Sürdürülemez derecede pahalı.

"Her tabakın maliyeti ne kadar?" diye soruyorum.

Çenesi titriyor, bunun onun içinde büyük bir öfkenin biriktiğinin açık bir işareti olduğunu çabucak anlıyorum. "Bu ne biçim bir soru? Kim mükemmel bir şeyi ısıırıp dolar banknotlarını düşünür ki?"

"Proje yöneticileri öyle yapar." Tabletimi çıkarıp not almaya başlıyorum. "Japon tarakları pahalı uçak biletleri gerektiriyor gibi geliyor bana. İtalya'nın belirli bir bölgesinden gelen beyaz trüf yağı, tek bir tedarikçiye bağlı olduğumuz anlamına geliyor. Kötü hasat olduğunda ne olur? Ya da nakliye geciktiğinde? Ve tek tek hazırlanması gereken elle hasat edilmiş deniz fasulyesi?"

Kötü bir hasat olduğunda ne olacak? Ya da nakliye geciktiğinde? Ve tek tek hazırlanması gereken elle hasat edilmiş deniz fasulyesi? Ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun, bir tabak için sadece bir garnitür için on beş dakika emek mi?"

Mutfak ölümcül bir sessizliğe büründü. Herkes bizi izliyor.

"Yemek tasarlandığı gibi mükemmel," diye homurdanıyor.

"Mükemmel" ölçeklenemez. Tabletimi ona doğru çeviriyorum, böylece aceleyle yaptığım hesaplamaları görebilsin. "On iki lokasyonda, orta düzeyde bir talep olduğunu varsayarsak - ki umarım "orta düzey"den çok daha iyisini başarırız - sadece ilk ay içinde tedarik sorunları yaşayacaksınız. Tek başına trüf yağı..."

Elini kaldırarak beni susturur. "Yaratıcı kararlarımı sorgulaman için sana para ödemiyorum. Onları uygulamak için para ödüyorum."

"Bastian, şu gerçeği görmezden geliyorsun..."

"Trüf yağı tedarikçisi bana önümüzdeki beş yıl için tekel dağıtım hakkı garanti etti. Yabani hasat sürdürülemez hale gelirse, deniz fasulyesi kontrollü ortamlarda yetiştirilebilir. Bu yemeğin her bir ögesi aylarca süren geliştirme sürecinde test edildi, yeniden test edildi ve mükemmelleştirildi. Tuz, lanet olası tuzdur." Bana yaklaşır ve sesini sadece benim duyabileceğim bir tonda alçaltır. "Bir daha bana böyle soru sorma."

Mutfak personeli birbirlerine rahatsız edici bakışlar atıyor. Şef Rubio dışında kimse bana bakmıyor. Dün gecedен beri eli hala bandajlı olan Rubio, bana sempati dolu bir yüz ifadesi takınıyor.

Bir an için, bariz olanı düşünmeyi düşünüyorum: 'ın küçülmesi.
'ın özür dilemesi. 'ın solup gitmesi.

Bastian Hale için çalışan herkesin, sanki işe alım sürecinin bir parçasıymış gibi sonunda ustalaştığı bir hiçlik. *Evet, Şef. Özür dilerim, Şef. Bir daha olmayacak, Şef.*

Ama sonra, istemeden bir anı su yüzüne çıkar.

Sekiz yaşındayım, annem yine bir ev sahibiyle tartışırken, daracık mutfağımızda duruyorum. Bu ev sahibinin adı Carl ve yüzünden kaçmaya çalışıyormuş gibi görünen, öfkeli, diken diken bir bıyığı var. Onu suçlamıyorum, yüzü öfkeden morarmış ve çirkin. Ben de kaçmak isterdim.

Anneme cuma gününe kadar evi boşaltmamız gerektiğini söylüyor. "Ve artık lanet olası acıklı hikayelerini anlatma, tamam mı?"

"Lütfen!" diye yalvarır annem. "Sadece bir hafta daha. Pazartesi maaşımı alacağım..."

"Bu benim sorunum değil," diye Carl sözünü kesiyor. "Ödemeyi geciktirmeden önce bunu düşünmeliydin."

Annemin küçülmesini, özür dilemesini, yok olup gitmesini izliyorum. Sanki yapabilseydi kendi içine çekilip kaybolacakmış gibi omuzlarının içe doğru kıvrıldığını görüyorum.

Ve sekiz yaşındaki kalbimde bir şey sertleşip küçük bir öfke çakıl taşı haline geliyor.

"Sen çok kötüsün," diyorum Carl'a, onunla annemin arasına girerek. "Ve bıyığın çok aptalca görünüyor."

Carl'ın yüzü daha da morarır. "Dinle beni, seni küçük..."

"Hayır, sen dinle!" Okulda sert kızların yaptığı gibi ellerimi belime koyuyorum. "Annem iki işte çalışıyor. Senin iğrenç dairen eski çorap kokusu yerine vanilya mumları kokuyor. Ve bize bir hafta daha süre vereceksin çünkü doğru olan bu."

"Yoksa ne olur?" Carl alaycı bir şekilde sorar.

"Yoksa karına, Bayan Washington'ı öptüğünü gördüğümü söylerim."

Sessizlik hakim olur. Carl'ın bıyığı seğirir. Annem elini omzuma koyar, beni geri çekmek için değil, hafifçe sıkmak için. Sessizce "Aferin kızıma" der.

Carl bize bir hafta süre verir.

Yirmi yıl sonra, Bastian Hale'in Carl 2.0 gibi üzerimde durduğu, daha iyi sakal bakımı ve çok daha şişirilmiş bir özgüvenle, aynı küçük öfke taşının göğsümde tekrar sertleştiğini hissediyorum.

"Haklısın," diyorum. "Seni sorgulamamalıydım." Omuzları gevşemeye başlıyor. *Çok kendini beğenmiş. Çok emin.*

"... Seni kenara çekip, neden 'mükemmel yemeğin' lojistik açıdan bir kabus olduğunu ve 'moleküler gastronomi' demeden önce paranı eriteceğini açıklamalıydım."

Bastian'ın yüzü kararır. "Anlamadım?"

"Duydun beni." Omurgamı düzelterip, 162 santimlik boyumla onun 180 santimlik dövme ve öfkeli tavırlarına ayak uydurmaya çalışıyorum.

"Bayan Hunter..."

"Henüz bitirmedim," diye terslerim. "Beni, sizin görmediğiniz şeyleri gördüğüm için işe aldınız. Sıkıcı, çekici olmayan, ama mutfak dehası olmanızı 'çalışanlarına maaş ödemek' ve 'kar elde etmek' gibi çılgın, duyulmamış şeyler yapan işleyen bir işletmeye dönüştüren son derece önemli şeyler. Evet, yaratıcı kararlarınızı sorgulayacağım."

Bu kararlar, inşa etmeye çalıştığın şeyin temelini tehdit ediyor. Beni istediğin kadar nefret edebilirsin, ama benim görüşlerimin tam olarak senin ödediğin şey olmadığını iddia ederek ikimizi de aşağılamayın.

Bastian, sanki kafamda ikinci bir kafa çıkmış gibi bana bakıyor. Ya da belki de beni ilk kez görüyormuş gibi. Çenesi bir an sessizce hareket ediyor.

"İçeri gir," diye homurdanır sonunda.

"Ne?"

"Dondurucuda buluşalım. Hemen."

Arkasını dönüp soğuk odaya doğru büyük adımlarla yürür, açıkça benim de onu takip etmemi bekler. Mutfak personeli Kızıldeniz gibi ikiye ayrılır. Herkes birdenbire mise en place'lerine çok ilgi gösterir. Geçerken Şef Rubio'nun gözüne bakarım, bana yarı *"sen öldün"* yarı *"bu çok harikaydı"* der gibi bakar.

Yutkunuyorum.

Kendimi

hazırlarım. Sonra

yürümeye başlarım.

ELIANA

walk-in freez·er: /'wôk in 'frēzər/: isim

1: bozulabilir malzemeleri sıfırın altındaki sıcaklıklarda saklamak için kullanılan soğutmalı oda.

2: Gıda hizmetleri sektöründe çalışanların, ağlamamaları gereken gözyaşlarını dökmek, yapmamaları gereken seks yapmak ya da her ikisini birden yapmak için sık sık gittikleri soğuk, karanlık, ses geçirmez bir yer.

Bastian mutfaktan geçip giderken onu takip ediyorum. Yanından geçtiğimiz kimse bana bakmıyor, sanki kötü enerjim bulaşıcıymış gibi.

Oraya vardığımızda, Bastian dev gümüş kapıyı açarak dondurucu odasına girer. Ben de onu takip ederim, çünkü başka seçeneğim var mı?

Kapı arkamızda pnömatik bir tıslama sesiyle kapanır. Bir anda, yalnız kalırız. Asılı etlerin ve buzla kaplı rafların bulunduğu bu dar, soğuk mezarda mahsur kalırız, nefeslerimiz aramızda bulutlar oluşturur.

Aniden bana dönüyor, neredeyse göğsüne çarpıyordum. "Kendini zeki mi sanıyorsun?"

"Gerçekliği anladığımı düşünüyorum," diye karşılık veriyorum. "Senin fantezinde kaybolduğunda söyleyebileceğinden daha fazlası..."

O ilerliyor, ben geri çekiliyorum, ta ki omuzlarım dolabın paslanmaz çelik kapısına çarpana kadar. Kapı, çıplak enseme değdiğinde beni nefesimi kesen bir soğuklukla karşılıyor. "Gerçeklikten mi bahsetmek istiyorsun? Gerçeklik, bu şirketi sıfırdan kurduğumdur. *Gerçeklik*, Hale Hospitality çatısı altındaki her bir konseptin tahminleri aştığıdır, çünkü kaliteden ödün vermem."

"Kaliteyi tutarlı bir şekilde sunamıyorsan, kalitenin bir önemi yok." Göz teması kurmak için başımı geriye eğmem gerekiyor. Tanrım, neden bu kadar uzun boylu olmak zorundasın? Sanki Jolly Green Giant ile tartışmak gibi, tabii Jolly Green Giant ne neşeli ne de yeşil olsaydı. "Trüf mantarı tedarikçin..."

"—sözleşmemizi yerine getirecek, çünkü senin bilmediğin bir kozum var." Bir elini başımın yanındaki duvara dayayıp, benim seviyeme eğiliyor. Her yerde o var—floresan ışıkları engelliyor, görüş alanımı dolduruyor, mutfak dumanı, kış yeşili ve ateşli erkeksi hayal kırıklığıyla duyularımı bastırıyor. "Masandan her şeyi gördüğünü sanıyorsun, ama bu işin nasıl yürüdüğünün yarısını bile bilmiyorsun."

"O zaman *söyle* bana!" Bu, benim istediğimden çok daha fazla sızlanan bir yalvarış gibi geliyor. "Beni, büyük bir işe geri dönen geçici bir sekreter gibi davranmayı bırak ve işimi yapmak için bilmem gerekenleri gerçekten söyle."

Serbest elini kafamın diğer tarafına koyarak beni hapsetti. "O trüf mantarı tedarikçisinin oğlu kokain sorunu var. Onu rehabilitasyona sokan benim — sessizce, gizlice, aile işlerini mahvetmeden."

Onlar hiçbir yere gitmiyorlar. Deniz fasulyesi tesisi yatırımcısını kaybetti çünkü onu çekilmeye ikna ettim. Neden mi? Çünkü onlara daha iyi bir teklif sunmak üzereyim: genişleme sermayesi karşılığında münhasır tedarik hakları.

Sessizlik.

Dondurucunun uğultusu. Buz

kristallerinin çıtırtısı.

Bastian'ın gözlerinin mavisi, gittikçe derinleşiyor, derinleşiyor,

kayboluyor. "Sen..." Yutkunuyorum. "Hepsini sen ayarladın."

"Her bir ayrıntıyı." Yaklaşıyor. Bu soğuk havanın ortasında, o bir şekilde hala bir fırın gibi. "O yüzden mutfağıma gelip benim imza yemeğimin felakete davetiye çıkardığını söylemeden önce, belki de benim buraya tesadüfen gelmediğimi düşünmelisin. Buraya bu şehirdeki herkesten daha iyi, daha akıllı ve daha acımasız olarak geldim."

"Yalnız olmalısın," diye fısıldarım, ikimizi de şaşırtarak. Gözlerini kırpar. "Ne?"

Yutkunuyorum. Geri dönmeliyim, ama artık çok geç. "Dedim ki, herkesten bu kadar üstün olmak yalnızlık verici olmalı. Her zaman on adım önde olduğunda sana eşlik edecek kimse var mı?" Tanrım, susmalıyım. Kesinlikle susmalıyım. Ama ona bu kadar yakın olmak, burada, karanlık, dondurucu bir hücrede, kimseye görünmeden, beni pervasızlaştırıyor. "En son ne zaman biri seni şaşırttı, Bastian? En son ne zaman biri sana hayır dedi ve bunu içtenlikle söyledi?"

"Sözleşmemizin sana benim çalışanlarımın önünde bana saygısızlık etme hakkı verdiğini sanıyorsun galiba." Dilini çıkarıp ağzının köşesini ıslattı. "Öyle mi

bunu mu düşünüyorsun, Eliana? Bir milyon doların sana benim otoritemi zayıflatma hakkı verdiğini mi düşünüyorsun?"

"Benim uzmanlığımı istediniz. İşte, istediğinizi alıyorsunuz." Nabzım sadece öfkeden değil, başka şeylerden de hızlanıyor. Gözlerinin sürekli ağzıma kaymasından, yaklaştığında omuzlarından sarkan gömleğinden ve hepsinden önemlisi, o ellerin yemek pişirmek dışında neler yapabileceğine dair beynimi dolduran uygunsuz düşüncelerden. "Ve benim uzmanlığım, sizin imza yemeğinizin yıl sonuna kadar bizi iflas ettireceğini söylüyor."

"Yanılıyorsun."

"Kanıtla."

Bizi saran sessizlik, aslında hiç de sessizlik değil. Mikro seslerin oluşturduğu bir kakofoni. Kompresörün sonsuz mekanik homurtusu, mutfaktan gelen şeflerin bıçaklarının çınlaması, Bastian'ın yutkunduğunda boğazından gelen sesler. Kendi kalp atışlarım, sanki hala mantıklı düşünebilen vücudumun herhangi bir kısmına *tehlike, tehlike, tehlike* mesajı göndermeye çalışır gibi, kaburgalarımda panik içinde mors alfabesi gibi atıyor.

Gözlerini izliyorum. Kenarları lacivert, göz bebeklerinin çevresi buz gibi soluk, gri benekler var. Ve artık bana tam olarak odaklanmıyorlar ama gözlerini de tam olarak başka yere çevirmiyorlar. Sanki aramızdaki havada yazılmış bir şeyi okuyormuş gibi. İkimizin de imzalamadığı görünmez bir sözleşme.

Aramızdaki mesafe artık santimetrelerle ölçülebilir.

Nefeslerle.

Kalp atışlarıyla.

Söylemediğimiz tüm kelimelerde.

Uzaklaşmam lazım. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, alana, havaya, özgürlüğe, *başka bir yere* ihtiyacım var. Ama kapı kolunu bulmak için yarıya bile dönmeden, Bastian'ın eli bileğimi yakalıyor.

Kaba bir şekilde değil. Başparmağı nabzımın attığı yere dokunuyor ve kalbimin ne kadar hızlı attığını hissedebildiğini biliyorum. Dokunuşu cildimi yakıyor, koluma elektrik akımı gönderip Bastian Hale'e tepki vermesi gereken yerlere doğru ilerliyor.

Donmuş gibi duruyoruz, parmakları bileğimi kavlıyor, vücudum hala buzdolabının kapısına yaslanmış, gövdesi sıcak ve kocaman bir şekilde bana yaslanmış. Aramızdaki hava yanıcı gibi.

Ne olacağını bilmiyorum...

... sonra telefonu titrer.

Bastian bir an boyunca kıpırdamadı. İki saniye boyunca. Başparmağı nabzıma son bir kez hafifçe dokunduktan sonra aniden beni bıraktı ve cebinden telefonunu çıkarmak için geri adım attı.

Ekranda gördüğü şey onu tamamen değiştirir.

"Buna sonra devam ederiz." Beni geçip kapıyı açar, sonra telefonunu kulağına dayayarak uzaklaşır. "... Ne? ... Hayır? ... Dalga mı geçiyorsun? Dinle..."

Soğutucu kapısına yaslanmış duruyorum, bileğim hala onun dokunuşundan karıncalanıyor. Titrediğimi fark etmem biraz zaman alıyor.

Muhtemelen artık beni ısıtacak o burada olmadığı içindir.

BASTIAN

car·ry·o·ver: /'kerē,ōvər/: isim

1: Isı kaynağından çıkarıldıktan sonra bile yiyecekleri pişirmeye devam eden artık ısı.

2: Isıyı kapattığını sandığın halde, hasarın çoktan meydana geldiği ortaya çıktığında.

Dondurucu kapısı arkamda kapanıyor, ama hala vücudumda onun vücudunun sıcak izini hissedebiliyorum.

En son ne zaman biri seni şaşırttı, Bastian?

Sen yaptın, Eliana, neredeyse söyleyecektim. Ofisime girdiğinden beri her gün.

"... Bay Hale? Beni duydunuz mu?"

Patricia'nın sesi telefonda cızırtılı çıkıyor, ben test mutfağında büyük adımlarla ilerliyorum. Personel, aniden açılan ışık altında hamam böcekleri gibi dağılıyor ve ben onlara ikinci kez bakmadan aralarından geçiyorum.

"Bir daha söyle."

Boğazını temizliyor. "Ofisinde beklemek isteyen bir ziyaretçin var. O... Hayır cevabını kabul etmiyor ve güvenlik müdahale etmek istemiyor gibi görünüyor."

Çenem kilitlenir, derimin altında tendonlarım aniden gerginleşir. Güvenlik ekibimi "tereddütlü" yapan tek bir kişi vardır.

"Hemen geliyorum."

Koşmam. Koşmak personele panik sinyali verir ve ben uzun zaman önce paniğin yağ yangınına yayılan alevlerden daha hızlı yayıldığını öğrenmiştim.

Ama acele de etmiyorum. Görünmez olur olmaz, ana asansör yerine servis asansörüne atlıyorum. Katlar yükselirken — çok yavaş, çok yavaş, ne halt yiyor bu lanet şey? — beynimi zorluyorum.

O burada ne arıyor? En son konuştuğumuzdan bu yana on altı yıl geçti ve on yedi yıl olsaydı çok sevinirdim. Hayatımın o kısmının annemizin cenazesi ile birlikte yakıldığını varsaymak daha iyi geliyor.

Aleksei'nin başka fikirleri var galiba.

Sonunda kapılar açılır ve beni ana kata çıkarır. Bu köşe sessizdir. Patricia'nın masası boştur. Akıllı kadın, ortadan kaybolmuştur. Ofisimin kapısı kapalıdır, ama altından ışık sızmaktadır ve mentollü sigara kokusu gelmektedir. İstemediğim ve ihtiyacım olmayan bir teyit. O her zaman bu aptal şeyleri severdi. Gösterişçi, kendini beğenmiş piç.

Kapıyı iterek açıyorum.

Aleksei Izotov sandalyemde oturuyor, ayakları masamın üzerinde, mentollü sigara yanıyor arasında onun dövmeli

parmak uçları. Serbest elinde benim Michelin plaketterinden birini tutmuş, inceliyor. İçeri girdiğimde, sigarasını tam çiçeğin ortasına söndürüyor, sonra izmariti odanın ortasına fırlatıyor. İzmarit, ayaklarımın dibindeki halının üzerine düşüyor.

Üzerine basıp topuğumla ezip yok ettikten sonra iç çekip yukarı bakıyorum.

O pek değişmemişti — ikimizin de annemizden miras aldığımız aynı keskin elmacık kemikleri, aynı soğuk mavi gözler, ama onunki benimkinden daha koyu. Daha da acımasız. Takımı köpekbalığı derisi gibi, parlak ve gösterişli. Yakasının altından boynuna doğru bir dövme uzanıyor. On altı yıl önce orada yoktu.

Kartalın kanatlarının ucundaki iki yıldız. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. *Artık taç onun.*

"Küçük kardeş." Tırnaklarını kontrol ediyor, birinin ucunu çiğniyor. Sanki sıkılmış gibi. "Güzel bir ganimet."

"Teşekkürler. Hak ettim."

Kaşlarını kaldırır. "Gurur duyuyor olmalısın."

Omuz silkiyorum. "Bu bir plaket, bir küllük, anlamsız. Umurumda bile değil."

"Yine de meşruiyetin güzel sularında vaftiz edilmek çok iyi hissettiriyor olmalı, değil mi?" Sırıttıyor. Dişlerinden biri altın kaplı. O da yeni.

Olduğum yerde kalırım, bir ayağım kapının içinde. Tanrım, buradan mentol kokusunu çıkarmak çok uzun zaman alacak. Halıyı söküp yeniden başlamak zorunda kalacağım. "Benim koltuğumda oturuyorsun, Al."

Beni görmezden geliyor. "Annemiz gurur duyardı." Gözlerini yavaşça, tembelce, sanki yerçekimi ona daha fazla etki ediyormuş gibi

"Onun değerli k Semyon'u, zenginleri soymak yerine onlara yemek yediriyor."

Uzun zamandır duymadığım bu isim beni rpertir. *Moy Semyon, benim k prensim, bebeğim, oğlum...* Sanki tam arkamda duruyormuş gibi sesi kulağımda yankılanır. Dönüp bakmamak için tüm irademi kullanmam gerekir.

"Samalamayı kes, Al. Ve ondan bahsetme."

"Neden olmasın? O benim de annemdi." Ayaklarını yere indirir ama kalkmaz. "Bizi tamamen silip sprdğn için bunu bilmen pek mümkün değil ama. Söylesene, burada Rusça konuştugunu bilen var mı? Yoksa Bastian Hale'in Amerikan toprağından bir anda ortaya çıktığına mı inanıyorlar?" Benim evlatlık adımda kullandığı abartılı Orta Batı aksanı, *Semyon'un* yaptığı kadar beni utandırıyor.

Ofise girip arkamdan kapıyı kapatıyorum. Patricia'nın bunu duymasına gerek yok, tabii hala bu katta ise. "Ne istiyorsun?"

"Bir adam kardeşini ziyaret edemez mi? On altı yıl oldu Semyon. Bu çok uzun bir süre."

"Bastian. Benim adım Bastian."

"Tabii ki öyle," diyor alaycı bir kahkaha atarak. "Bastian Hale, ikon, efsane, restoran patronu. Lanet olası iek plaketleri alan dürüst bir vatandaş. Ben yemek salonunda borçları tahsil ederken arka mutfakta yemek pişiren Izotov'un oğluyla hiçbir ilgisi yok."

Bu da omzumun hemen arkasından fısıldayan başka bir anı: dvmelerimden önce, n kolumda yağ lekeleri oluşmadan önce, on bir yaşındayken Tolstoy's'ta çalışırken, on yedi yaşındaki Aleksei

kendinden iki kat büyük yetişkin erkekleri koruma parası için altlarına işetiordu. O zaman bile, farklı yollardaydık. Ben tavukları parçalamayı öğreniyordum, o parmakları kırmayı öğreniyordu.

İkimiz de payımıza düşen kanı döktük.

"Sen aile işleri için her zaman fazla iyiydin," diye devam ediyor Aleksei. "Annem bile bunu biliyordu. 'Semyon özel biri olacak,' derdi. 'Temiz biri. Onu bu karmaşadan uzak tut, *tamam mı Alyosha?*'"

Yumruğumu yanımda sıkıyorum, tırnaklarım avucuma iz bırakacak kadar sertçe batıyor. Ailemiz her zaman berbat bir durumdaydı. Aleksei ve ben... şey, çok zor zamanlar geçirdik. Konuyu burada kapatmayı tercih ediyorum.

Ama annemizden bahsettiğinde dayanamıyorum. Bana haberi veren oydu: Annemiz, ben yirmi yaşındayken, aşçılık okulundaki ikinci yılının ortasında, Sage'i doğururken ölmüştü. Aleksei'nin kanlı parasıyla mümkün olan bir eğitimdi bu.

O zaman bile, onun koruma şantajları ve tefecilikten elde ettiği kirli paranın, benim temiz bir hayat sürme çabamı finanse ettiği ironisi gözümünden kaçmadı. Onun ölümünü, olaydan üç gün sonra, Aleksei kampüs yakınındaki daracık stüdyo daireme bir elinde bir şişe votka, diğer elinde küçük bir bebek kucaklayarak geldiğinde öğrendim. Gözleri o kadar kırmızı ve şişmişti ki onu zar zor tanıdım.

Ağlıyordu — çocukluğumuzdan beri görmediğim bir şeydi bu, annemin o ay karşılayabildiği boktan bir apartman dairesinde birbirimize sarılarak uyuduğumuz günlerden beri. Yeraltı dünyasında şöhretini çoktan kazanmış büyük Aleksei Izotov, bizi bu dünyaya getiren ve sonra uyanık olduğu saatlerin çoğunu

uyanık saatlerinin çoğunu bir şişenin dibinden kaçmaya çalışarak geçirmişti.

"Bu yüzden mi buradasın?" diye soruyorum. "Anıları yad etmek için mi?"

"Kısmen." Sonunda ayağa kalkar ve masamın etrafında dolaşmaya başlar, o tırnaklarından birini masanın ahşap yüzeyinde sürter. Kazıma sesi ensemdeki tüyleri diken diken eder. "Burada etkileyici bir şey inşa etmişsin, küçük kardeş. Hale Hospitality. Çok saf. Sarışın, mavi gözlü bir Amerikan çocuğu, hayallerini yaşıyor. Burada kirli bir şey yok, millet, hiç kirli bir şey yok."

"Bu yalan değil. Yasal olarak değiştirdim."

"Adını değiştirebilirsin, ama kanını değiştiremezsin." Plaketi yere düşürdü. Plaket, çirkin bir sesle yere çarptı, ama kırılmadı. "Bu arada, en küçük kardeşim nasıl? Hâlâ o sakat sandalyesinde mi?"

Beni saran öfke anında, ateşli ve mutlak. Aleksei'ye çenesini kapatmasını söylememe bile gerek yok, çünkü yüzüme bir bakış attıktan sonra kendini savunmak için ellerini kaldırıyor.

"Ne? Sage hakkında soru soramayacak mıyım? O benim de kardeşim, Semyon. Sırf sen Süpermen'i oynamaya karar verdin diye..."

Üç adımda odayı geçiyorum, ama yüzünü parçalamak istesem de ona dokunmuyorum. Şiddetin onun dili olduğunu, benim değil, uzun zaman önce öğrendim. "Onu *senden* uzak tutmaya karar verdim. O hayattan uzak tutmaya."

"O hayat, şu anda sahip olduğun her şeyin bedelini ödedi, *velet*. Nereden geldiğimizi unuttun mu? Ya da buraya nasıl geldiğimizi? Annem sarhoş olup çocukları olduğunu hatırlayamadığında seni besleyen bendim. Yaptığım her şeyi ailem için yaptım. Bizim için."

"Sen kendin için yaptın."

"Kısmen," diye kabul ediyor. "Kısmen. Ama yine de sana fayda sağladı." Ellerini ceplerine sokup bana bakıyor. Ondan yarım santim daha uzunum, ki o bunu her zaman küçümsemiştir. Göz göze gelmedikçe bunu asla anlayamazsın ve bunun için yeterince yakın olduğumdan bu yana uzun zaman geçti. "Bu da beni buraya getiriyor."

Elbette. Aleksei'nin her zaman bir amacı vardır.

"Yasal işler yoluyla biraz para transfer etmem gerekiyor," diyor, olabildiğince rahat bir şekilde. "Tehlikeli ya da kötü bir şey değil. Sadece temiz evraklar gerektiren bazı gayrimenkul yatırımları. Senin restoranların mükemmel olur..."

"Hayır."

"Koşulları duymadın bile."

"Duymama gerek yok. Cevabım hayır." "Semyon..."

"Bastian," diye tekrar düzeltiyorum. "Sage ve benim sana ihtiyacımız yok, Aleksei. On altı yıldır yok."

"Aile borçları zaman aşımına uğramaz," diye mırıldanır. "İsteddiğiniz kadar rol yapabilirsiniz *Bay Hale*, ama siz hala bir Izotov'sunuz. Tekerlekli sandalyedeki o sakat çocuk da hala bir Izotov. Ve bir gün, bu Michelin yıldızlarınızdan daha önemli hale gelebilir."

"Bu bir tehdit mi?" diye hırlıyorum.

"Hayır, hayır, hayır. Sadece bir hatırlatma." Ceketinin cebine uzanır. Gerginleşirim, ama o sadece oyulmuş tahta bir kutu çıkarır ve dikkatlice masamın üzerine koyar. "Bunlar eski ülkeden. Bir hediye."

İçinde ne olduğunu bilmek için açmama gerek yok. Ahşaptan kokusunu alabiliyorum: beyaz trüf mantarı, topraksı ve yoğun.

Bir anı daha, sanırım kötü şeyler üçer üçer gelir diye: Aleksei ve ben Tolstoy'un dondurucusunda korkarak saklanıyorduk, kardeşimin açık avucunda duran ceviz büyüklüğündeki trüf mantarını hayretle izliyorduk. Onu nereden bulduğunu bilmiyordum ve sormamayı tercih ettim. Ama onu kırıp burnuma tuttuğunda, bizim gibi sokak çocuklarının asla koklamaması gereken kokuları aldık.

O karanlık, soğuk odada otururken, dünyada yalnız olmadığımı hissettim. Beni korumak için korkunç şeyler yapabilecek bir ağabeyim vardı.

Sadece bu şeylerin ne *kadar* korkunç olacağını bilmiyordum.

Şimdiki zamanda, Al gözlerimi dikkatle izliyor. Kafamın nereye gittiğini biliyor ve ben de onun kafasının tam olarak aynı yerde olduğunu biliyorum. O gözlerle tanışalı on altı yıl oldu, ama onları her zamanki gibi çok iyi tanıyorum.

"Onlar henüz tazeyken tadını çıkar," diyor Aleksei, kapıya doğru yönelirken. "Her şey eninde sonunda bozulur, küçük kardeşim. Koruduğumuzu sandığımız şeyler bile."

Kapıda duruyor. Arkasına bakmıyor ve başka bir şey söylemiyor, ben de öyle. Ama orada durduğu sürece, yine sadece ikimiz varız: karanlık bir odada birbirine sarılmış Izotov kardeşler.

O trüf mantarı kokuyordu. Bu ise mentollü sigara, duman ve gömülü kalması daha iyi olabilecek çürümüş şeyler gibi kokuyor.

Sonra gider. O gittikten sonra, onun oturduğu için hala sıcak olan sandalyeye çöküp tahta kutuyu izlerim. Ellerimin titrediğini fark ederim ve onun hala üzerimde böyle bir etkisi olmasından nefret ederim. On altı yıllık bir mesafe ve tek bir ziyaret, beni yine iki dünya arasında sıkışmış, korkmuş bir çocuk gibi hissettirmeye yetiyor.

Kapağı, trüf mantarının aromasının hafifçe yayılması için yeterince aralıyorum. Sonra kapağı kapatıp odanın diğeri ucuna fırlatıyorum.

Alnımı masaya dayayıp serinliğin beni sakinleştirmesine izin veriyorum. On'dan geriye doğru sayarak, her nefes için bir tane, kalp atışlarımın yavaşlamasını, titrememin durmasını, parlak öfkemin ısını derece derece bırakmasını, sonunda tekrar kendime gelene kadar.

Ben Bastian Hale'im.

Semyon Izotov öldü.

BASTIAN

con·tam·i·na·tion: /kən,tamə'nāSH(ə)n/: isim

1: yabancı maddelerin temiz bir hazırlığı bozması; çiğ ve pişmiş gıdalar arasında çapraz bulaşma.

2: özenle hazırladığınız şimdiki zamana, sakladığınız geçmişiniz sızar ve her şeyi *mahveder*.

Bir süre işime dalarım, güneş gökyüzünde ilerleyip ufukta batana kadar. Bilgisayarımdaki takvim hatırlatıcısı çaldığında, masamın üzerine dağılmış kağıtlardan başımı kaldırırım.

***YATIRIMCI ŞARAP TADIM AT CORUSCANT in
60 dakika.***

"*Blyat*," diye homurdanırım, sonra gözlerimi kırıştırırım. Neredeyse on yıldır Rusça küfür etmemiştim. Bu alışkanlığımdan kurtulduğumu sanıyordum. Yüzümü buruşturarak telefonu kapar ve Patricia'yı ararım.

Hemen cevap veriyor. "Evet, efendim?"

"İki şey var. Birincisi, davetsiz misafirim binadan ayrılmış olsun. Kimsenin onunla konuşmasını istemiyorum, sadece buradan defolup gitmesini sağla. İkincisi, takvimimde bu madde ne? Oraya yazdığımı hatırlamıyorum."

"Dün bunun hakkında konuştuk efendim. Sınırlı ortaklar, Olympus sommelier ekibinin şarap sunumu için Coruscant'ta toplanıyor. Siz de onlara katılacaksınız. Randevunuz, yirmi beş dakika sonra dışarıda hazır olacağını doğruladı..."

"Randevu mu?" diye sözünü kestim. "Ne randevusu?"

"Bayan Francesca Morrow, efendim. Geçen ay Joffrey Ballet balerinleri için verdiğiniz yemekte tanışmıştınız. Bu gece için çok heyecanlı görünüyordu."

Bu sefer, kendimi sesli olarak değil, kafamın içinde "*Blyat*" demekle sınırlayabiliyorum. Ama lanet olsun, şu anda yapmak istediğim şey bu değil. Yatırımcıları ağırlamak, ilerlememizden memnun olduklarından emin olmak, hayallerimi gerçeğe dönüştürmek için ihtiyacım olan çekleri imzalamaya devam etmelerini sağlamak... Bu iğrenç, alçaltıcı bir iş, ama birinin yapması gerekiyor.

Ama randevu mu? Bu kesinlikle gerekli olamaz. Bu balerini etkilemek düşüncesi midemi bulandırıyor.

Ayağa kalkıyorum, manşetlerimi düzeltiyorum ve Aleksei'nin ziyaretinin izlerini silmek için elimden geleni yapıyorum. Ama hava hala mentol kokuyor ve sözleri dumanla birlikte havada asılı kalıyor: *Her şey eninde sonunda çürür.*

Ofis penceremden, bölme alanını görebiliyorum. Çalışanların çoğu evlerine gitmiş, ama ben izlerken, tanıdık bir kafa sallanıyor Eliana'nın

bakır rengi saçları floresan ışıkların altında ateşli bir kırmızıya dönüşüyor. Birinin dikkatini çektiğini görüyorum ve o gülümsüyor, selamını karşılarken ela gözleri parlıyor ve...

Her şey sonunda çürür.

O çürüyor. Ben çürüyorum. Hepimiz çürüyoruz ve çürümediğimizi iddia etmeye çalışıyoruz.

Ne yaptığımı tam olarak fark etmeden, ofisimden fırlayıp Patricia'ya telefonda bağıriyorum: "Arayıp randevumu iptal et. Bir işim çıktığını söyle. Gerekirse yalan söyle, umurumda değil."

"Uh, efendim?"

"Başka birini getireceğim." "Ben..."

Ama ben çoktan telefonu kapatmış ve kabinlere doğru yürümeye devam ediyorum. Eliana, ben yaklaşırken konuşmasından başını çeviriyor. Dönüp beni neredeyse üstünde bulduğunda neredeyse çığlık atıyor.

"Tanrım! Bir zil falan almalısın. Kedi gibi." "Ceketini al,"

diye emrediyorum.

"Anlamadım?"

"Ceketini. Benimle geliyorsun."

Gözlerini kırptırdı, yüzünde açıkça şaşkınlık vardı. "Nereye geliyorum?"

"Coruscant'ta yatırımcı şarap tadımı var."

"Kıyafetim uygun değil..."

"Giyinik gibisin." Aslında giyinikden de öte. Siyah eteği ve ipek bluz giydiği giydiği mükemmel uygun

uygun. Daha az uygun olan ise, o eteğin fermuarını açıp altında hangi renk külot olduğunu görmek için kendimi yakaladığım düşünceler. Benim tahminim siyah.

Ofisime, sonra bana bakıyor, açıkça niyetimi anlamaya çalışıyor. "Bu iş miyle ilgili mi?"

"Her şey işle ilgili." "Bu bir cevap değil."

Ona yatırımcılardan bahsedebilirdim, baş proje yöneticimin orada olmasının aslında ne kadar faydalı olacağından bahsedebilirdim. Bunu iş meselesi haline getirebilir, temiz ve profesyonel bir şekilde halledebilirdim. Bunun yerine, kendimi şöyle derken buluyorum: "Randevum iptal oldu. Olympus Projesi hakkında herkesi sıkmadan ve bunu yaparken de yarı yarıya düzgün görünecek birine ihtiyacım var."

Gülümsemesi kayboldu. "Her zamanki gibi gururumu okşuyorsun. Gerçekten de konuşma yeteneğin var."

"Beş dakika kadar zorluk çıkarmaz mısın?"

O sertleşir, ama sonra beni geçip sandalyesinin arkasından ceketini alır ve *lanet olsun*, çilek şampuanının kokusu Aleksei'nin lanet olası sigaralarının kokusundan burnuma ışık yılları kadar daha iyi gelir.

Yarıya kadar çekip durur. "Birinden bir şey istemek için daha nazik yollar var, biliyorsun."

Tabii ki haklı. Ama Aleksei'nin ziyareti beni mahvetti ve nezaket kuralları hatırlamak istediğim son şey. "Geliyor musun, gelmiyor musun? Unutma, ben bunu rica etmiyorum."

Sonunda içini çekiyor ve kazandığımı anlıyorum. "Tamam," diyor. "Ama bunun için tehlike primi alacağım."

"Zaten günde on bir bin dolar alıyorsun. tehlike ödeneği."

Ceketinin fermuarını kapatırken titriyor. "Belli ki, risk sermayedarlarıyla şarap tadımına hiç katılmamışsın. Onlar vampirler gibidir, ama daha kötüdürler. En azından vampirler seni çabucak öldürme nezaketini gösterirler."

Her şeye rağmen, ağzımın bir gülümsemeye doğru kaydığını hissediyorum. "Görünüşe göre bu konuda tecrübeniz var."

"İki yıldır sizin proje yöneticinizim, Bay Hale. Birçok şey gördüm. Korkunç şeyler. Çoğu sizin hatanızdı."

Asansöre doğru birlikte yürürken adımlarımız uyum içinde.

"Bu arada," diyor, düğmeye basıp beklerken, "manşetinde bir şey var."

Aşağıya baktım ve gerçekten de beyaz gömleğimde trüf mantarı lekesi vardı. Aleksei'nin hediyesinden kaynaklanan bir kirlenme. Geçmiş, bugüne sızıyordu.

"Endişelenme," diye mırıldandım.

Bana tuhaf bir bakış atıyor ama yorum yapmıyor.

Asansör gelir ve içeri gireriz. Kapılar kapanırken, cilalı çelikte yansımamızı görürüm. Yanımda inanılmaz derecede küçük görünür. Ama kalçasının çıkıntısı, çenesinin sıkılması... Orada bir ateş var. İkimiz de gözlerimizi öne doğru tutarız. Ne dense, bu daha güvenli gelir.

"Peki," diyor, asansör aşağı inerken, "beni getirmenin özel bir nedeni var mı, adı neydi? Svetlana mı? Tatiana mı? Bond filmlerindeki kötü karakterler gibi bir şey mi?"

"Adı Francesca'ydı."

"Hiç hayal kırıklığına uğratmıyorsun, Bastian."

"Ben de."

Eliana şaşkınlıkla bana dönüp baktı. "Bu bir
"Bir gözlem, daha fazlası değil." "Bastian Hale'den
gelen bir gözlem, bu temelde bir evlilik teklifidir.

Biri gelin marşını çalsın."

"Bastian Hale'den gelen bir söz, bu resmen evlilik teklifi. Biri gelin
marşını çalsın."

Asansör, ben cevap veremedimden açılır, muhtemelen en iyisi budur.
Ama otoparka doğru yürürken, temel bir şeyin değiştiğini
hissetmeden edemiyorum. Kozmik, tektonik, *devasa* bir şey.
Aleksi'nin ziyareti içimde bir şeyi kırdı, geçmişle şimdiki zaman
arasında özenle koruduğum bir bariyeri.

Ve Eliana Hunter, bu gezegendeki onca insan arasından, tam da bu
boşluktan geçiyor.

Her şey sonunda çürür, küçük kardeşim.

Ben engelleyebilirsem değil.

ELIANA

tan·nins: /'tanənz/: isim

1: şarapta bulunan, ağızda kuru ve buruşuk bir his yaratan, ancak yapı ve yaşlanma potansiyeli sağlayan buruk bileşikler.

2: tadı kötü olduğunu düşündün; ama meğer, hayal ettiğinden daha iyiymiş.

Bastian'ın söyledikleri beni şaşırtıyor değil. Yani, *sadece* söyledikleri değil. Onun söylediklerini söyleme *şekli*, ön lobuma delice ve açıklanamayan bir etki yapıyor.

"Ceketini al, Hunter. Benimle geliyorsun" diye homurdandığında, birdenbire "sağduyu" veya "sosyal beceriler" gibi şeylere sahip yetişkin bir kadın olmaktan çıkıyorum. Bir mağara kadını oluyorum. Bir Neandertal. Beynim yaklaşık kırk bin yıl geriye gidiyor ve tek düşünebildiğim şey, "Büyük adam git dedi. Ben büyük adamla gidiyorum." oluyor.

Bu çok utanç verici.

Daha da utanç verici olan ne mi? O, beni arabasına doğru yönlendirmek için elini belimin altına koyduğunda, aptal ve hain bedenimin verdiği tepki. Neredeyse bir dokunuş bile değil — sadece parmak uçları paltomun içinden geçiyor — ama sinir uçlarım sanki biri derimin altında 4 Temmuz havai fişeklerini patlatmış gibi parlıyor. Otoparkta son derece uygunsuz olacak bir ses çıkarmamak için yanağımın içini ısırarak zorunda kalıyorum.

"Titriyorsun," diyor Bastian, onun arabasına, şık siyah Audi'ye vardığımızda.

" yle mi?" diye soruyorum, sesimde titremeyi gizlemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Mm." Bana yolcu kapısını açıyor — beklenmedik bir centilmenlik hareketi, bu da benim devrelerimi daha da karıştırıyor. "Neredeyse titriyor."

"Bu, senin derin dondurucunda hapsedilmekten kaynaklanan hipotermi," diye mırıldanıyorum. Koltuğa kayıyorum ve Ann Taylor giysili kığım Alman derisi üzerinde hanımefendiye yakışmayacak bir ses çıkartıyor.

Kapımı kapatıp sürücü tarafına geçer. Direksiyonun başına geçtiğinde, araba birdenbire çok küçük gelir. Sanki tüm oksijen, onun kolonyası, testosteronu ve beni çok akılsızca şeyler yapmaya iten feromonlarıyla değiştirilmiş gibidir.

Garajdan ıkarken, "Peki," dedim, "bana gerçekte neler olduğunu anlatacak mısın? Çünkü açıkçası, biraz kafam karıştı. Bu sabah beni öldürmek ve cesedimi donmuş sığır etlerinin yanına saklamak istiyordun. Şimdi ise, senin eşin olarak şık bir etkinliğe katılıyorum?"

"Coruscant'ta bir yatırımcı şarap tadımı var." Bir elin ile Chicago trafiğinde yolunu buluyor. diğer eli konsolun üzerinde duruyor.

konsolun üzerinde duruyor. Gözlerimi ondan ayırırsam, sanki tehlikeli bir şey yapacakmış gibi, ona tekrar tekrar bakmaktan kendimi alamıyorum. "Sen benim proje yöneticimsin. İkimizi de utandırmamaya çalış."

Coruscant. Chicago'nun en seçkin restoranı. Film yıldızlarına bile kapıyı gösteren türden bir yer. Adını yüksek sesle söylemek bile kendimi fakir hissettiriyor.

"Orada yemek yemeye param yetmez," diye mırıldanıyorum.

"Artık yetebilir," diye cevaplıyor Bastian.

"Tamam, peki, evet, cömertliğiniz hayatımı değiştirdi ve size sonsuza kadar minnettarım — gerçekten, ayaklarınızın dibinde tapınıyorum — ama cidden, hangi çatalı kullanacağımı, şarap isimlerini nasıl telaffuz edeceğimi bilmiyorum..."

"Sorun olmaz."

"Senin için söylemesi kolay. Muhtemelen anne karnından çıktığında hangi kaşığın çorba için olduğunu biliyordun."

Yüzünde bir gölge belirir, o kadar karanlık, soğuk ve ani ki neredeyse titriyorum. "Tam olarak öyle değil." Aramızdaki konsolda duran eli bükülür ve sonra tekrar düzelir.

Ne demek istediğini sormadan, Coruscant'ın vale standına varıyoruz. Bina, siyah cam ve zarif çelikten yapılmış dev bir yumurta gibi. Pencerelerden içini görebiliyorum: kristallerle süslenmiş avizeler, beyaz masa örtüleri, *Vogue* dergisinden çıkmış gibi görünen insanlar.

"Bunu yapamam." Vale kapımı açar, ama ben koltuğumda donmuş kalırım. "Bastian, ciddiym. Nasıl yapacağımı bilmiyorum..."

"Çık dışarı, Eliana."

Titrek bacaklarla arabadan inerim, iki yıllık ve satın aldığım da bile o kadar da güzel olmayan hazır giyim kıyafetime aşırı derecede dikkat ederim. Vale, kibar bir ilgisizlikle gözlerini üzerimde gezdirir, ama yine de onun değerlendirmelerini hissederim. *O buraya ait değil.*

Bu konuda haklısın dostum.

Bastian dirseğimin yanında belirir. Eli yine belimin alt kısmındaki o noktayı bulur. Ama beni takım elbiseli bir kapıcının beklediği ana girişe yönlendirmek yerine, binanın yan tarafına doğru yönlendirir.

"Nereye gidiyoruz?" "Hizmet girişine."

"Oh, ne güzel," diyorum alaycı bir şekilde. "Çünkü zaten yeterince hizmetçi gibi hissetmiyordum."

"Kendine acımayı bırak. Sana yakışmıyor."

İşaretsiz bir kapıdan geçerek, taze ekmek ve kahverengi tereyağı kokan dar bir koridora giriyoruz. Gümüş çatal bıçakları parlatmakta olan garsonları, mutfaklarını hazırlamakta olan aşçıları, ışık altında şişeleri inceleyen bir şarap garsonunu geçiyoruz. Kimse Bastian'ın varlığını sorgulamıyor, sadece saygıyla başlarını sallayıp işlerine geri dönüyorlar.

Beni küçük bir özel odaya götürür ve rafın altına gizlenmiş küçük bir buzdolabından şarap şişelerini çıkarmaya başlar.

"Uh... ne yapıyoruz?" diye soruyorum.

"Ders başlıyor. Hızlandırılmış kurs." Şişelerden birinin mantarını açıyor ve iki bardağa birer damla şarap döküyor. "Buluşacağımız yatırımcılar şarap meraklıları. Bardağı tutuş şekline göre otuz saniye içinde seni yargılayacaklar."

"Bu duyduğum en aptalca şey."

"Yüksek sosyeteye hoş geldin. Hayal edebileceğinden bile daha aptalca." Bana sıvı yakut gibi görünen bir bardak uzatıyor. "Buraya gel."

Dikkatlice yaklaşıyorum. Bardağa uzandığımda, o onaylamayan bir ses çıkarıyor. "Yanlış."

"Daha dokunmadım bile!"

"Aynen öyle. Sanki bir spor barında bira alıyormuşsun gibi uzanıyorsun." Bardağı yerine koyar. "Tekrar dene."

Bu sefer daha dikkatli bir şekilde uzanıyorum, ama görünüşe göre yine yanlış yapıyorum çünkü Bastian arkama geçiyor. Göğsü sırtıma bastırıyor, sert ve sıcak, ve eli benim elimi sarıyor.

"Sapından tut, kadehten değil." Parmakları tutuşumu düzeltir. "Aksi takdirde onu ısıtırsın, bu da sıcaklığını değiştirir ve tadını bozar. Böyle tut. Nazikçe. Bir sevgili gibi."

Nefesi kulağımı okşadı ve ona yaslanmamak için dizlerimi kilitlemek zorunda kaldım. Bu işkence. Zarif, kafa karıştırıcı bir işkence.

"Güzel. Şimdi, döndür." Elimi dairesel bir hareketle yönlendirir. Döndürdüğümde, şarap zarif, şıplayan dalgalar halinde bardağın kenarlarına tırmanır. "Ağırlığını hissediyor musun? Gerçek olduğunu böyle anlarsın. İyi şarap varlığını hissettirir."

"Senin gibi mi?" Bu alaycı bir şaka, gerçek bir espri olmalıydı, ama beynim ile ağzım arasında mesajın tonu değişti ve bunun yerine *Marilyn* Monroe'ya özgü boğuk bir ses tonuyla söylenen bir iltifat gibi çıktı.

Onun kahkahasını duymaktan çok hissediyorum — göğsünde, omurgama çarpan bir gürültü. "Karizmam mı var?"

"Bir şeyin var," diye mırıldandım, konuşmanın bu felaket dönüşünü önlemek için çaresiz bir çabayla. "Çoğunlukla kibir, ama dilenciler seçici olamazlar, sanırım."

Onun tepkisinin ne olacağını görmek için beklemek istemiyorum, bu yüzden içiyorum. Bardağı dudaklarıma götürüp, her zamanki gibi şarabı içtiğim gibi, yani marketin indirim reyonundan satın alan ve *Love Island'ı* izlerken kahve fincanından yudumlayan biri gibi, büyük bir yudum alıyorum.

"Tanrım, bunu izlemek ruhumu incitti." Serbest eliyle beni durdurur. Parmakları boğazıma bastırır. "Daha yavaş. Yutmanı hissetmeme izin ver."

Neredeyse boğuluyordum. "Anlamadım?"

"Suyu içer gibi içiyorsun. Şarap damak tadında zaman gerektirir." Parmakları boğazımda kalıyor ve refleks olarak yutduğumda, hareketimi takip ettiğini hissediyorum. "Tekrar. Daha küçük bir yudum."

Bu sefer şarabı dudaklarıma zar zor değdirdim. Tüm konsantrasyonum, parmaklarının cildime dokunduğu noktalara odaklanmıştı.

O elin tehlikeli olduğunu biliyordum. O

da benim çok haklı olduğumu kanıtlıyor.

"Daha iyi. Şimdi, bir süre ağzında tut. Biraz ısınsın. Seni tahrik etmesine izin ver."

Söyleneni yapıyorum. Şarabın tadı kaynıyor ve dilimin her yerine yayılıyor.

"Ne yap tadı tadı alıyorsun?" O hala arkamda benim hala yeterince yakın ki vücut ısınısını hissedebiliyorum.

"Kiraz mı? Yani, tadı altıncı sınıftaki dudak parlaticımın tadı gibi, o da kiraz tadı vardı, o yüzden 'kiraz' diyeceğim."

"Başka ne var?"

"Bilmiyorum. Toprak mı?"

"O toprak. Terroir. Başka ne var?"

"Keskin bir şey? Kuru?"

"Tanenler." Benden uzanarak kendi kadehini aldı. "Yapıyı oluştururlar. Onlar olmadan şarap, sadece hırslı bir üzüm suyu olur."

"Otobiyografimin adı," diye zayıf bir şaka yapıyorum.

Bastian gülmez. Bunun yerine, gözlerinin yüzümün yan tarafına delici bir şekilde baktığını hissederim. Bir an sessiz kalır, sonra uzaklaşır. Onun sıcaklığının kaybolması beni titretir. "Tekrar. Bu sefer önce havalandır."

"Nasıl?"

Bunu gösterir, şaraba hava katarak hafif bir şapırtı sesi çıkarır, bu normalde iğrenç olmalı ama o yaptığında bir şekilde öyle gelmez. Bastian'ın yaptığı her şeyde sinir bozucu bir zarafet vardır.

Peki ya ben? Onu taklit etmeye çalışıyorum ve şarap yanlış boruya kaçınca boğuluyorum.

"Çok şık," diyor kuru bir şekilde. "Tekrar dene. Daha az hava."

"Bu konuda iyi olup olmadığımı neden önemsiyorsun?" diye soruyorum sonunda, cesaretimi toplamak için bardağı bir dikişte içmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce bardağı masaya koyuyorum.

Bana uzun bir süre bakar. "Umurumda değil. Ama kör oluyorsan, geriye kalan duyularını geliştirmelisin diye düşünüyorum."

"

İlk başta, "*Bu şimdiye kadar duyduğum en acımasız şey*" diye düşündüm. Sanki bana ölüm cezası veriyor gibiydi. Bunu bana yapan o değil, ama böyle söylediğinde, cehennem gibi hissediyorum, belki de yapan odur.

Ama sonra ilk acı geçer ve farklı bir tepki ortaya çıkmaya başlar. Neredeyse... hoş, onun hiçbir şeyi umursamaması. Benim onu sevip sevmediğim ya da bu gezegendeki kimsenin onu sevip sevmediği umurunda değil. Ne nezaket ne de duygular umurunda. Etrafındaki insanları mutlu etmeye çalışarak kalp kırıklığı yaşamayı göze alamayan biriyle tanışmak, en garip şekilde, çok özgürleştirici.

Hayatım boyunca annemi mutlu etmeye çalıştım, ama hala başaramadım. O yükü omuzlarımdan atıp uzaklara göndermek düşüncesi... Bu önemli bir şey. Benim için *mümkün* olmayan bir şey, ama yine de... önemli bir şey.

"Bu..." Yutkunuyorum. "Aslında bu iyi bir tavsiye." "Bazen iyi fikirlerim olur."

Gözleri benimkilere sabitlenir. Bir an daha o bana bakar, ben ona bakarım ve dünyanın geri kalanı anlamsızlığa ve hiçliğe gömülür. Sonra...

"Peki," diye iç geçirerek, "ders bitmiştir."

"Nasıl yaptım?"

"D notu da diploma alır, derler."

Omzuna bir şaplak atıyorum. "Kaba! En kötü ihtimalle C+'lık bir çabaydı."

Ağzının yarısı sırıtıyor, diğer yarısı ise her zamanki somurtkan pozisyonunda kalıyor. "Damak zevkin o kadar da kötü değil,"

sonunda. "Bu, benim verebileceğim en iyi not. Köpekbalıklarını beslemeye hazır mısınız?"

"Hayır," derim düz bir sesle.

"Güzel. Güven fazla abartılıyor." Manşetlerini düzeltir — onun sıfırlama düğmesi olduğunu fark etmeye başladığım bir işaret — sonra kapıya doğru yürümeye başlar. Ancak yarı yolda durur. "Bir şey daha var."

"Ne?"

"Harold Fitzgerald — papyon takan adam — şarap koleksiyonundan bahsetmeye başladığında, etkilenmiş ama çok hevesli görünme. Sana mahzenini göstermeyi teklif edecek. Kibarca reddet."

"Neden?"

"Çünkü altmış üç yaşında altmış üç yaşında, evli, ve ellerini

Tüylerim diken diken oldu.

"İğrenç." "Katılıyorum. Bana yakın dur."

"Kadınlık namusumdan mı endişeleniyorsun?"

"Hiç de değil," diye homurdanır. "Sen onun parmaklarını kırdığında açılacak davadan daha çok endişeleniyorum."

"Onun parmaklarını kıracağımı mı düşünüyorsun?"

"Sen kırmazsan, ben kırarım." Önce benim geçmemi işaret ediyor. "Önden buyurun, Bayan Hunter."

Onun yanından geçip koridora çıkıyorum, vücudum hala şaraptan, onun yakınlığından ve aramızdaki bu imkansız gerilimden dolayı titriyor. Özel yemek odasına doğru ilerlerken, eli yine belimin altına geliyor.

Bu sefer, umursamıyormuş gibi bile davranmıyorum.

ELIANA

shuck·ing: /'SHəkiNG/: fiil

1: istiridye kabuğunu açma eylemi.

2: Birisi sonunda yeterince açılıp, size başından beri içinde sakladığı şeyi gösterdiğinde.

Yatırımcılar beni seviyor. Çoğu bunu uygun şekilde yapıyor — ancak Bastian'ın uyarısına göre, Harold Fitzgerald (üzerinde yelkenli baskıları olan papyon, sinsi bakışlar, reklamı kadar ürkütücü) peynir masasının yanında beni köşeye sıkıştırıp Eski Dünya ve Yeni Dünya şarapları arasındaki farkı açıklarken, bakışları sürekli göğüslerime kayıyor.

Ben başımı sallayıp etkilenmiş gibi sesler çıkarıyorum, ama içimden onun İtalyan mokasenlerini ne kadar sertçe ezmem gerektiğini hesaplıyorum.

"Mahzenimi mutlaka görmelisin," diyor, karaciğer lekeli eli dirseğıme uzanıyor. "Seni ağlatacak bir 1943 Cheval Blanc'ım var."

"Bayan Hunter'ı ağılatacak tek şey," diye araya giriyor Bastian, omzumun arkasında belirerek, "Singapur ekibiyle olan toplantımızı kaçırmak. Ki o da..." Saatine bakıyor. "...on iki dakika sonra başlıyor."

Harold'ın eli geri çekiliyor. "Singapur mu? Bu saatte mi?"

"Zaman dilimleri acımasızdır," diyor Bastian nazikçe. "İzninizle."

Sanki Harold'un kara deliğinin yörüngesinden sıkıntıda olan bir kadını kurtarmak ilk kez başına gelmiyormuş gibi beni uzaklaştırıyor. Son yatırımcı veda öpücüğü verip valeye teslim ettiği Tesla'sına doğru sendeleyerek yürürken, ben üç saat boyunca olmadığım biri gibi davranmaktan yorgun düşmüş durumdayım. Topuklu ayakkabılarla ayakta durmaktan ayaklarım ağrıyor, gülümsemekten yüzüm ağrıyor ve "sinerji" kelimesini o kadar çok söyledim ki artık anlamını yitirdi.

Ama Bastian "İyi iş çıkardın" dediğinde tüm bunlara değdiğini anlıyorum.

Bana bakmıyor, vale'nin son arabayı uzaklaştırmasını izliyor. Belki de bu yüzden gülümsemek ve kızarmak normal geliyor.

"Harold'ın parmaklarını bile kırmadım," diyorum gururla.

"Olağanüstü bir itidal örneği."

"Bunu düşündüm. Hem de çok. Hatta..."

Neler olduğunu kavrayamadan, Bastian beni kucakladı. Kısa sürdü, belki iki saniye, kesinlikle üç saniyeden fazla değildi, ama yeterliydi. Göğsünün sert duvarını göğsüme hissetmek için yeterli. Süper Toskana terroir ve Beluga havyarı ve temiz, erkeksi, sabunlu cildin kokusunu almak için yeterli. Bu, bir süper kötü adamın laboratuvarında tasarlanmış bir kokteyl g benim beynim kısa devre tamamen, bırakarak beni

aptal gibi orada dururken, o beni serbest bıraktığında, kollarım hala yarı kaldırılmış halde, sanki bir hayaleti kucaklıyormuşum gibi.

O da benim kadar olanlara şaşırmış görünüyor. Mükemmel elmacık kemiklerinde renkli lekeler beliriyor. Bastian Hale kızarmaz — ama kızardığında, sadece biraz, ve bu benim gördüğüm en sevimli şey olabilir.

"Bu gece iyi iş çıkardın," diyor sert bir sesle, ellerini sanki ona ihanet etmişler gibi ceplerine sokuyor.

"Sanki daha azını yapar gibi."

Saatine bakar ve yerinde duramaz. "Saat daha dokuz buçuk."

"Ofise geri dönmemiz gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun? Çünkü cevap hayır. Kesinlikle hayır. Kesinlikle olmaz. Günlük Bastian maruziyet limitimi çoktan aştım."

Ağzı seğirir. "İstiridye yemeyi önerecektim."

"İstiridye mi?" aptalca tekrarlarım. Bu, onun önerebileceğini düşündüğüm öneriler listemin en altında yer alıyordu, "Sears Tower'dan BASE atlama" ile "bir tarikata katılma" arasında.

"Tabii eve gitmeyi tercih etmiyorsan...?"

Eve gitmeliyim. Eve gidip buz gibi bir duş almalı ve Bastian Hale'in bana onu tolere etmem için milyonlarca dolar ödeyen patronum olduğunu, göğsünün ne kadar sert olduğunu ya da nadir gülümsemelerinin yüzünü nasıl değiştirdiğini fark etmemem gerektiğini kendime hatırlatmalıyım.

Ama ağzım, o hain sürtük, "Daha önce hiç istiridye yemedim" diyor.

İlklerle dolu bir gecede, Bastian'ın ağzının açık kalması belki de en beklenmedik olaydı. Tamamen şaşkın görünüyor. Sanki ben, anlatılamaz bir günah itiraf etmişim gibi. Cinayet. Kundaklama. Hiç istiridye tatmamış olmak. Hepsi temelde eşdeğer ve aynı derecede

iğrenç, değil mi? Bastian Hale'in gözünde öyle.

"Kabul edilemez. Gidiyoruz."

"Gitmenize gerek yok..."

"Eliana." Adımı söyleme şekli beni durdurur. Bayan Hunter değil, Hunter değil. *Eliana*. "Bu bir soru değildi."

Ve işte böylece, yine onu takip ediyorum.

Büyük adam istiridye yiyelim dedi. Ben de büyük adamla istiridye yemeye gidiyorum.

Mermaid's Purse, Coruscant'a hiç benzemiyor. Sarsak, dar merdivenlerden inip, tuzlu su ve bira kokan nemli bir bodrum katına iniyoruz. Bar, çiziklerle dolu ahşaptan yapılmış, sandalyeler birbirine uymuyor ve tezgahın arkasındaki adam, küçük bir arabayı bench press yapabilecek gibi görünüyor.

"Bastian Hale!" diye bağırır araba bench pressçısı bizi içeri girerken görür görmez.

Geniş göğüslü, gerçekten korkunç dövmelerle kaplı, oduncu bile kıskançlıktan ağlayacak kadar tuz ve karabiber rengi sakalları var.

Açtığı istiridyeleri bırakır, bıçağı tezgaha çarparak düşer ve hoparlörlerden çalan zaten çok yüksek sesli rock müziğin üstüne kulakları sağır eden bir sesle devam eder: "Biz sıradan insanları unuttunuz sandım."

"Dante." Bastian'ın tüm tavırları değişir. Omuzları düşer, omurgası o katı mükemmelliğini yitirir ve ağzı gerçek, samimi, *"dalga mı geçiyorsun*

"Chicago'nun en iyi istiridye satıcısını asla unutamayacağımı biliyorsun."

Kısa bir süre kucaklaşıyorlar — sırtını sıvazlayan erkeklerin kucaklaşması gibi, bir bakışta yılların geçmişini anlatan bir kucaklaşma. Büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Bu, daha önce hiç görmediğim bir Bastian. Rahat. Gevşemiş. Neredeyse... neşeli mi?

Ayrıldıklarında, Dante'nin gözleri bana kayar ve gülümsemesi genişler. "*Bu* güzel bayan da kim?"

"Eliana Hunter. Benim..." Bastian bir an tereddüt eder ve ben nefesimi tutarım. "...proje yöneticim."

Dante'nin kulaklarından kulaklarına uzanan sırtışı, bu unvanı çok komik bulduğunu gösteriyor. "Çocuklar bu aralar böyle mi diyor?"

"*Biz* öyle diyoruz, çünkü o öyle," diyor Bastian kararlı bir şekilde.

"Tabii, tabii." Dante bana göz kırpar. "Purse'a hoş geldin, Eliana. Seni uyarmalıyım: Burası senden daha iyi insanları mahvetti. Benim istiridyeyi bir kez tattıktan sonra, diğer her şey bok gibi gelir. Ve bu eğlenceli bir şekilde de değil."

"Birisi kendine çok güveniyor," diyorum gülerek.

"Ne yazık ki hem bizim hem de onun egosu için, o haklı," diyor Bastian. Bir bar taburesine oturuyor ve yanındaki tabureyi okşuyor. "Otur. Öğren."

Tabureye tırmanıyorum. Burası çok dar ve dizlerimiz neredeyse birbirine değiyor. Biraz sola kayarsam...

"İkiniz beni oldukça tuhaf bir ruh halinde yakaladınız," diyor Dante, buzun içinden istiridyeleri çıkarırken. "Gerçekten nostaljik." Bastian'a istiridye bıçağını doğrultuyor ve sırtıyor. "Bu sefil, somurtkan piçi ilk gördüğüm anı hatırlıyorum. Buraya ilk geldiğinde, iyi bir istiridyeyi kendi kışından ayırt edemiyordu."

"Dante..." Bastian uyarıyor.

"Hayır, hayır, bunu duyması gerekiyor." Dante'nin gözleri yaramazlıkla parlıyor. "Hayal et: on beş yıl önce, belki daha fazla. Yoksa... Ah, kahretsin, yaşılanıyorum. Her neyse, bu çocuk - ve gerçekten *çocuk* demek istiyorum, yirmiden fazla olamazdı, bıyığı üç telden ibaretti - sabahın erken saatlerinde içeri girer, iki düzine istiridye sipariş eder ve hepsini parçalamaya başlar."

"Deney yapıyordum," diye itiraz eder Bastian, elini yüzüne sürerek.

"O zavallı çift kabuklulara yaptığın şey bir trajediydi." Dante önümüze bir tabak koyar — ezilmiş buzun içinde altı adet mükemmel istiridye, her biri tertemiz. "Ben de ona acıyorum, değil mi? Ona nasıl yapıldığını gösteriyorum. Ve bu inatçı piç kurusu, şu anda senin oturduğun yere oturuyor ve elleri benim lanet tezgahımın her yerine kan bulaşana kadar pratik yapıyor."

"Abartıyorsun," diye ısrar ediyor Bastian.

"Hiç de abartmıyorum! Fotoğraflarım var." Dante telefonunu çıkarır ve Bastian onu durdurmak için üzerine atlar, ama Dante çoktan bana biraz bulanık bir fotoğraf göstermiştir. Fotoğrafta çok daha genç olan Bastian, saçları daha uzun ve dağınık, istiridyeye yoğun bir şekilde odaklanmış, elleri kan lekeli bar havlularıyla sarılmış halde. "Bir ay boyunca her gece, vardiyasından sonra gelip pratik yapardı. Ve sonra... Bisiklete binmek gibi bir şey, değil mi dostum?"

Bastian'a bir bıçak ve bir istiridye uzatır. Bastian'ın, kendini üstün gören tavrını korumak için reddedmesini beklerim, ama o ikisini de alır. Hafif bir gülümsemeyle işe koyulur. Menteşeyi bulur, bıçağı sokar, çevirir. Kabuk açılır ve içindeki mükemmel, parlak eti ortaya çıkarır.

"Gösterişçi," diye mırıldanıyorum, ama etkilenmişim ve bunu hepimiz biliyoruz.

"Sıra sende," diyor Bastian.

"Oh, hayır. Kesinlikle olmaz. Acil servise düşerim."

"Sana öğreteceğim." Daha küçük, kullanımı daha kolay bir istiridye seçer. "Buraya gel."

Arkamda durur — çünkü artık bu bizim geleneğimiz haline gelmiş gibi görünüyor, Bastian bana bir şeyler öğretirken sırtıma yaslanıyor — ve bıçağı tutan elimi kendi eliyle sarar.

"Menteşeyi bul," diye mırıldanır, parmaklarımı kabuğun kenarı boyunca yönlendirir. "İşte. O küçük boşluğu hissediyor musun? Giriş noktan orası."

"Bu bir şeyin metaforu gibi geliyor," diye mırıldanıyorum, esas olarak onun sıcaklığından, nefesinin kulağımı gıdıklamasından dikkatimi başka yöne çekmek için.

"Ha! Küçük kızın akli pisliklerle dolu," diye Dante kahkahalarla güler.

"Onu boş ver," diyor Bastian. "Şimdi bıçağı sok. Sabit basınçla, zorlama."

Onun talimatlarını uygulamaya çalışıyorum, ama kabuk direniyor. "Açılmak istemiyor."

"İyi şeyler asla kolay olmaz." Eli benimkini sıkıca kavrar ve biraz daha baskı uygular. "Sabırlı ol. Açılmak istediği anı hisset."

Küçük bir patlama sesi duyulur ve aniden kabuk açılır. İçinde istiridye parıldıyor.

"Başardım!" Bu küçük, anlamsız başarıdan saçma sapan bir şekilde gurur duyuyorum.

"Başardın." Bastian elimi bırakır ama hemen uzaklaşmaz. "Şimdi tadına bak."

"Çiğ mi? Sadece... çiğ mi?"

Gerçekten şaşkın görünüyor. "İstiridye başka nasıl yenir ki?"

"Bilmiyorum! Belki bir tür süreç vardır diye düşündüm?"

Dante gülüyor. "Çok sevimli. Onu nerede buldun?"

"O beni buldu," diyor Bastian, sonra kendini tutuyor gibi görünüyor. "İstiridyeyi tat, Eliana."

Kabuğu dudaklarıma götürdüm, tereddüt ettim, sonra geriye doğru eğdim. İstiridye dilimin üzerine kaydı — soğuk, tuzlu, altında beni şaşırtan bir tatlılık vardı. Tadı okyanus gibiydi.

"Oh," diyorum.

"Güzel mi?"

"Bu..." Kelimeleri arıyorum. "Karmaşık. Mineralimsi. Tatlı ama aynı zamanda tuzlu mu? Nasıl aynı anda tüm bu özellikleri taşıyabiliyor?"

Bastian gerçekten gülümsüyor — her zamanki keskin sırıtışı değil, daha yumuşak bir gülümseme. "Damak tadın iyi. Bu, Britanya Kolombiyası'ndan bir Kusshi. Tatlı sonlarıyla bilinirler."

Dante, her biri kendine özgü özelliklere sahip daha fazla çeşit sunuyor. Bastian bana bunları tanıtıyor: Washington'dan Kumamotos (tereyağımsı, neredeyse fındık gibi), Connecticut'tan Blue Points (keskin, gevrek, klasik), New Brunswick'ten Beausoleil (temiz, hafif, *benim* gibi yeni başlayanlar için mükemmel). Her biri hakkında her şeyi biliyor.

"Sen bir isticidye ansiklopedisi gibisin," diyorum ona altıncı ya da yedinci isticidyeyi yedikten sonra. Daha önce içtiğim şarap beni olması gerekenden daha cesur yapıyor.

"Burada çok zaman geçirdim," diye itiraf ediyor. "Kariyerime başladığımda, kendime bir isim yapmaya çalışırken. Burası benim için bir tür sığınaktı."

"Neyden?"

Çenesi gerildi. "Birçok şeyden. Dante hiç soru sormadı. Sadece burada oturup öğrenmeme izin verdi."

"Kardeşinden kaçıyordu," diye Dante yardımcı oluyor. Bu sözleri Bastian'ın keskin bakışlarına neden oluyor. "Ne? O senin projen, değil mi? Yani aileden sayılır."

"Dante."

Merakımı gidermek istiyorum, ama Bastian'ın yüzünde o fırtınanın izleri var. Artık, kaşlarını çatığında onu rahatsız etmemenin daha iyi olduğunu biliyorum. Bu yüzden sorularımı içime atıyorum.

"Kardeşim ve ben... farklıyız," diye gizemli bir şekilde açıklıyor, bakışlarımı fark edince. "O kendi yolunu seçti. Ben farklı bir yol seçtim."

"İstiridye yolu," diyor Dante ciddiyetle. "Asil bir meslek."

Gerginlik bozulur ve Bastian güler. Böylece fırtına da geçer. "Aynen öyle. İstiridye yolu."

Daha fazla çeşit deniyoruz ve Miyagi ile Wellfleet arasında bir yerde, onun patronum olduğunu unutuyorum. Kirli şakalar ve aptalca tartışmalar arasında gülüp bira içerek bu kolay sohbetin akışına kapılmak çok kolay.

Başka bir müşteri gelir ve Dante onlara hizmet etmek için ayaklarını sürüyerek uzaklaşır. O gittikten sonra, bu gece gördüğüm bu garip, Alice Harikalar Diyarında versiyonundaki Bastian'a yan gözle bakarım.

"Burada farklısın," diyorum ona. "Ofisten uzaktasın. Daha... hafifsin."

Gülümsemesi biraz soluyor ve doğru bir noktaya değindiğimi anlıyorum. "Dante bunu benden çıkarıyor," diye açıklıyor. "O beni... her şeyimden önce tanıyordu. Benim sadece dünyayı bir tabak bir tabak değiştirebileceğini düşünen inatçı bir çocuk olduğum zamanlardan beri."

"Peki sen yaptın mı?" diye soruyorum. "Dünyayı değiştirdin mi?"

Bir an sessiz kalır ve düşünceli bir şekilde parmakları arasında istiridye kabuğunu yuvarlar. "Bir şey inşa ettim. Bunun dünyayı değiştirmek olup olmadığına gelince... Olympus piyasaya çıktığında, doksan gün sonra bana sor."

Zaman çizelgemizden bahsedilince kısa bir sessizlik olur. Şarap, istiridye ve beklenmedik bir bağın yarattığı sıcak balon patlar ve bizi gerçekliğe geri döndürür. Ben ölüyorum

—hayır, ölmüyorum, sadece kör oluyorum, ama bazen ölüyormuşum gibi hissediyorum—ve o bana her şey yolundaymış gibi davranmam için para ödüyor.

"Doksan değil," diyorum.

"Ha?"

Gözlerimi kaldırıyorum. "Gece yarısı geçti. Bu da artık seksen yedi gün demek," diyorum. "Doksan değil."

Bastian kabuğu yere bırakır ve doğrudan bana bakar. Sıcak ışıktaki gözleri her zamanki kutup mavisi renginde değil, alacakaranlıkta okyanus gibi daha yumuşak bir renktedir. "O zaman onları değerli kılmalıyız."

Bakışlarının ağırlığı çok fazla. Gözlerimi kaçırıyorum, Dante'nin bizi barın köşesinden okunamayan bir ifadeyle izlediğini fark ediyorum.

"Bir tur daha?" diye sorar Dante nazikçe.

"Muhtemelen durmalıyım," diyorum. "Çok fazla istiridye yedim. Çok fazla istiridye. Bütün istiridyeleri."

"Hafif siklet," diye alay ediyor Bastian.

"Herkes senin gibi demir gibi bir vücuda sahip değil."

Hesabı öderiz — itirazlarıma rağmen Bastian öder — ve Dante ikimize de veda etmek için sarılır. "Onu tekrar getir, Bash!" diye bağırır kapıdan, biz merdivenlerden yukarı çıkarken. "O, senden çok daha hoş görünüyor!"

Bodrum barının sıcaklığından sonra gece havası keskin geliyor. Titriyorum ve Bastian'ın eli yine sırtıma konuyor. Bu dokunuş artık tanıdık geliyor. Tanıdık olması tehlikeli.

Arabada, işler yolunda gittiğinde, dünya hafif, kolay ve umut dolu hissettiğinde yaptığın gibi, onun yumuşak bir şekilde gülümsediğini fark ettim. Beni izlediğimi fark ettiğinde, gülümsemesi beklediğim gibi hemen kaybolmadı. Kenarları yumuşak, bulanık, tavada eriyen tereyağı gibi kalıcıydı.

"Ne?" diye soruyor.

"Hiçbir şey," diye yalan söylüyorum. "Sadece... Bu halini seviyorum."

Elleri direksiyonu sıkıca kavrar, parmak eklemleri bir an beyazlaşır, sonra onları zorla gevşetir. "Buna alışma."

Ama gülümseme, beni kapıma kadar götürmek için ısrar etmesinden, ikimizin de akşamı nasıl bitireceğimizi bilmediğimiz garip vedalaşmamıza kadar, daireme kadar devam ediyor.

Yerimde kıpırdanıyorum. Ayaklarımın altındaki beton hiç bu kadar büyüleyici olmamıştı. "Teşekkür ederim," sonunda cesaretimi toplayıp

"İstiridyeler için. Şarap dersi için. Ve Harold'un elleriyle beni kurtardığın için."

"Hepsi bölüm bunun anlaşmanın anlaşma diyor mırıldanıyor. "Günde on bir bin dolar, artı ürkütücü yatırımcılardan koruma."

"Ve kapsamlı istiridye eğitimi?"

"O şey..." Durur, kelimeleri arıyor gibidir. "O şey, sadece sen hiç yemediğin için. Yanlış görünüyordu."

"Sana pek çok şey yanlış geliyor." "Çoğu şey,"

diye onaylıyor. "Ama bu değil."

"Bu"nun ne olduğunu sormuyorum. İkimizin de cevap verebileceğinden emin değilim.

"İyi geceler, Bastian." "İyi

geceler, Eliana."

Ben içeri girene kadar, kilidin döndüğünü duyana kadar bekledi, sonra gitti. Sırtımı kapıya dayadım ve gözlerimi kapattım, hala tuz ve şarabın tadını alıyordum, hala ellerinin hayaletinin bana bıçağı nasıl tutacağını, direncin açılmaya dönüştüğü tam noktayı nasıl bulacağımı öğrettiğini hissediyordum.

Başım büyük belada.

ELIANA

cor-ked: /kôrkt/: sıfat

1: hatalı mantar nedeniyle bozulmuş şarap.

2: Her şey yolunda giderken, bir şey gelip her şeyi mahveder.

Kapının tıklaması, hiç bitmesini istemediğim bir cümlenin sonundaki nokta gibi geliyor. Duvara yaslanarak, hala giydiğim eski püskü eteğimle, berbat muşamba zemin üzerine oturuyorum. Parmaklarımı kucağımda birleştirip, perdelerin arasından sokağın ışıklarının migrenimden dolayı yarı aydınlattığı parmaklarıma bakıyorum. Titrediklerini fark ediyorum, ama bunun şaraptan mı, istiridyelerden mi, yoksa geçirdiğim zorlu günden mi kaynaklandığından emin değilim.

Kendimi bunalmış hissettiğimde her zaman yaptığım şeyi yapıyorum: Envanter çıkarmaya başlıyorum. Listeler tatmin edicidir. Listeler güvenlidir.

En azından genellikle. Ama bu liste, arka arkaya gelen bombalar ve tehlike bölgeleriyle dolu. Çünkü, kötü bir fikir olsa da

bir fikir olsa da, bu gece asla unutmayacağımı bildiğim her şeyi listelemekten kendimi alamıyorum.

(1) Bastian Hale'in başparmağı, Şili Carménère'yi yutarken boğazımı okşuyordu.

(2) Dante, 2017'deki Büyük Istakoz Çorbası Fiyaskosunu anlatırken, onun kahkahası - gerçek, samimi, içten, kendinden emin ve içten gelen bir kahkaha - on dört galon çorbanın yağmur oluşuna dökülmesi ve bir şekilde polisin çağrılmasıyla sonuçlanan olaydı.

(3) En önemlisi, Bastian'ın yüzündeki sürekli fırtına ve çelik ifadesi, benim hiç beklemediğim bir şekilde kayboldu. Benim hatırlayacağım şey bu. Işıklar söndükten sonra bile dilimde kalan tat bu olacak.

Seksen yedi gün kaldı, dedim ona. Doksan değil. Seksen yedi. O zaman onları iyi değerlendirmeliyiz.

Beni en çok korkutan şey, başıma gelecek olan hastalık değil — tabii ki hastalık da korkutucu — ama kontrolümden çıkan başka şeyler olduğu hissi. Küçük listelere sığdırılamayacak şeyler. *O zaman onları iyi değerlendirmeliyiz.* Eve dönerken arabada metastaz yaptı, arabada bizimle birlikte üçüncü bir şey haline geldi, yaşayan, nefes alan bir yaratık, kulağıma pis fanteziler fısıldıyordu.

Ayakkabılarımı çıkarıyorum. Ayakkabılar odanın ortasına düşüyor. Bu gece bana *sarıldı*. Hiç düşünmeden yaptı. Vücudu ona bunu yapmasını söyledi ve o da yaptı, ben de ona sarıldım çünkü başka ne yapabilirdim ki?

Bırakmam gerektiğini düşünüyorum. İşi değil, paraya ve sigortaya ihtiyacım var, ayrıca sözümünden asla dönmem

ama *bunu* bırakmalıyım. *Bu* her neyse. Bastian Hale gibi bir adam için kafayı yiyemem.

Sonunda beni mahvedecek. Tek olası sonuç bu. Çantamdaki telefonum titriyor. Yasmin, elbette.

YASMIN KAUR

SİKTİR, NEREDESİN??? Yatırımcı işinden sonra mesaj atacağını söylemiştin.

Evdeyim. Hayattayım. Biraz sarhoşum. Hiç deniz ürünü yedin mi?

Hemen açıkla yoksa seni sorgulamaya geliyorum

Bana istiridye yemeyi öğretti

Bu şimdiye kadar duyduğum en müstehcen şey ve sen öyle demek istememiştin bile

Kıkırdayıp, sonra gözyaşlarına boğulup, sonra da kendime korku duyuyorum çünkü bunlar delice tepkiler. Ama ben deliyim. Garip davranıyorum. Çünkü yerde oturmuş, hayali istiridyeleri tadıyor ve Bastian "bu değil" dediğinde "bu"nun ne anlama geldiğini sormaya cesaretim olsaydı ne olurdu diye merak ediyorum.

Ama *bunun* ne olduğunu zaten

biliyorum. Bu *bir sorun*.

Aniden, benim telefonum çıldırmaya başlıyor benim elimde. Ben

Yasmin olduğunu varsayıyorum, çünkü Tanrı biliyor ki bu kız okundu mesajlarına hiç tahammül göstermez, ama aşağıya baktığımda onun olmadığını görüyorum.

Elly bebeğim lütfen beni ara

Acil bir durum var

Sana ihtiyacım var

NEREDESİN???

Ben annenim

ÖLÜYOR OLABİLİRİM ve sen bunu bile bilmeyeceksin

Gözlerimi kapatıp on sayıyorum. Sonra yirmi. Akşamın kalan sıcaklığı, çok uzun süre açık bırakılmış şarap gibi buharlaşıyor, tüm güzel tatlar sirkeye dönüşüyor. Sonra, kemiklerimin derinliklerinden gelen bir iç çekişle, onun numarasını çeviriyorum.

İlk çalınıştta cevap veriyor, bu da elinde telefonla orada oturup beklediği anlamına geliyor. "Sonunda! Bir yerlerde bir hendekte ölü bulaşmışsın sandım."

"Ben iyiyim anne. İşle ilgili bir şey vardı."

"İş mi? Bu saatte? Annen kriz geçirirken mi?"

Parmaklarımla şakaklarımı ovuşturuyorum, Şili Carménère şarabıyla ilgisi olmayan bir baş ağrısının başlangıcını hissediyorum. "Ne krizi? Yaralandın mı? Yine para mı? Çünkü ben zaten gönderdim..."

"Telefonda söyleyemem." "Neden?"

"Çünkü sana burada ihtiyacım var. Kızımın bana ihtiyacı var."

"Anne, çok yorgunum. Bu iş yarın bekleyemez mi?"

"Anlıyorum. Kendi annene bile yorgun düşmüşsün. Şık işin ve 'iş meselelerin' yüzünden çok meşgulsün." Her zamanki martir gibi iç çekişlerinden birini yaptı. "Bilmeliydim. Tıpkı baban gibisin."

İşte bu. Hiç tereddüt etmeden patlatacağı nükleer seçenek. Beni, üç yaşındayken bizi terk eden, babamın yokluğunu hissettiren bir adamla karşılaştırıyor.

O, hangi düğmelere basması gerektiğini çok iyi biliyor, çünkü onları kendisi taktı.

"Bu adil değil."

"Seni tek başıma büyüttüm, Eliana. Tek başıma! Bu adil mi? Üç işte çalıştım, sırtımı mahvettim, daha iyi bir hayatın olsun diye her şeyden vazgeçtim, ve şimdi, sana ihtiyacım olduğunda, gerçekten ihtiyacım olduğunda, *işlerinle* çok meşgulsün."

Ayağa kalkıp, çıplak ayakla küçük dairemde volta atıyorum. Linolyum soğuk ve düşünmek istemediğim yerlerde hafifçe yapışkan. "Anne, lütfen bana neyin yanlış olduğunu söyle."

"Burada olmana ihtiyacım var. Bu gece. Bekleyemez."

"Gece yarısı geçti. Yarın işim var..."

"İş, iş, iş. Tek umursadığın şey bu. Ama ben..."

"Tamam!" O tam hızına ulaşamadan monologunu kestim. "Tamam. Gelirim."

"Gerçekten mi?" Sesi aniden şeker gibi tatlı bir mırıldanmaya dönüştü. "Oh, bebeğim, teşekkür ederim. Sana güvenebileceğimi biliyordum. Bu dünyada sahip olduğum tek şey sensin."

"Otuz dakika içinde orada olurum. Uber ya da — Kahretsin, evet, sanırım Uber'i kullanacağım. Sürer... Bekle, tamam mı? Yakında oradayım."

"Dikkatli sür, bebeğim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, anne."

Telefonu kapatıp telefonuma bakıyorum. Mermaid's Purse'un sıcaklığı artık tamamen yok olmuş, yerine görev ve suçluluk duygusunun tanıdık soğukluğu ve Georgia Hunter'ın kızı olmanın yorucu dansı gelmiş.

Ceketimi alıp dışarı çıkıyorum. Koridor beş dakika öncesine göre daha soğuk geliyor. Merdivenler daha dik görünüyor. Hafif ve mümkün gelen her şey şimdi ağır ve kaçınılmaz geliyor.

Köklerini yenemezsin. İstedğin kadar tekmelemek ve bağırarak, ama günün sonunda, onlar hala oradalar, seni doğduğun yerde, toprağa saplanmış halde tutuyorlar. Nefesini boşa harcamayıp bunu kabul etsen iyi olur.

Binanın ön kapısından içeri girdiğimde, birden durdum.

Bastian'ın arabası hala orada, kaldırım kenarında rölantide çalışıyor. Sürücü koltuğunda oturmuş, sanki kendisiyle bir şey hakkında tartışıyor gibi telefonuna bakıyor. İç ışık yüzüne gölgeler düşürüyor.

Kapıyı duyunca başını kaldırıyor. Beni görüyor. Ne olduğunu anlayamadan arabadan iniyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Evet, sadece... aile meseleleri." Çantamı omzumda daha yukarıya çekiyorum ve bu saatte L treniyle annemin evine varmamın ne kadar süreceğini kafamda hesaplıyorum. Biber gazım yanımda mı? Geceleri trende işler çirkinleşebilir, özellikle de yalnız bir kadın için.

Kaşları çatıldı. "Ne tür aile meseleleri?"

İtiraz edebilirim. Her şeyin yolunda olduğunu ısrarla söyleyip, hafif ve profesyonel davranmak ikimiz için de daha iyi olur. Ama yorgunum, şarap hala beni dürüst yapıyor ve o, her şeyi gören gözleriyle bana bakıyor.

"Sadece annem. Bana ihtiyacı var. Muhtemelen önemli bir şey değildir, neredeyse her zaman öyledir, ama onu kontrol etmeliyim."

Bastian çoktan arabaya doğru yürümeye başlamıştı. "Bin." "Ne? Hayır.

Bastian, buna gerek yok..."

"Arabaya bin, Eliana." Yolcu kapısını benim için açık tutuyor.

"Bu kaçırma," diye itiraz ediyorum. Ama isteksizce onun yardımıyla koltuğa oturuyorum.

Direksiyona geçiyor. "Nerede oturuyor?" "Bastian, gerçekten gerek yok..."

"Adres, Eliana."

Sesinde tartışmayı bırakmamı sağlayan bir şey var. Ona adresi veriyorum — Humboldt Park'ın çok uzağında, buradan arabayla tam otuz dakika uzaklıkta. Hiçbir şey söylemeden adresi GPS'ine giriyor ve binamdan uzaklaşıyor.

Birkaç dakika sessizce yol alıyoruz. şehir dışarıda akıp gidiyor, modaya uygun River North'tan daha sert mahallelere geçiyoruz. Her geçen blokta koltuğuma daha da gmlyorum, iki dünyamın gerçek zamanlı olarak çarpışmasını izliyorum.

Sonra radyoda "Baby Got Back" almaya başlar.

Sir Mix-a-Lot, büyük kalçaları coşkuyla övdüğü sırada ikimiz de donup kalırız. Ciddi an ile tamamen saçma sapan şarkı arasındaki kontrast o kadar çelişkili ki, ben kıkırdamaya başlarım. Bastian'ın ağzı seğirir. "*Anakondam, kalçaların yoksa seni istemez, tatlım*" kısmına geldiğimizde, ikimiz de gülüyoruz — gerçek, durdurulamaz, gözyaşları akan bir kahkaha.

"İstersen, biz..."

"Hayır!" O radyoyu değiştirmeden önce elini itiyorum. "şimdi karar vermemiz gerekiyor. Kural bu. Atlama yok,

asla."

Böylece, lüks bir arabada iki yetişkin otururken, Sir Mix-a-Lot kadın vücudu hakkında şiirsel sözler söylüyor. Bastian, "*L.A. face with an Oakland booty*" şarkısı sırasında direksiyona parmaklarıyla ritim tutuyor, bu da hayatımda gördüğüm en gerçeküstü şey olabilir.

Şarkı bittiğinde, ikimiz de hala aptallar gibi sırtıyoruz. Ama mahalleler gittikçe daha tehlikeli hale geldikçe, sokak lambaları azaldıkça ve aralarındaki mesafe arttıkça gerçeklik geri dönüyor.

"Bunu görmek zorunda değilsin," diyorum. "Hayatım... İstiridye barları ve Michelin yıldızlarıyla dolu değil."

Direksiyonda parmaklarını esnetiyor. "Seçilmiş bir versiyon istememiştim."

"Biliyorum, ama..."

"Ama hiçbir şey. Seni bırakıp gitmemi istemiyorsan..."

"Hayır." Bu biraz fazla hızlı ve çok fazla savunmasız bir cevap, ama yine de söylüyorum. "Sadece... Geldiğim yerden dolayı beni yargılama, tamam mı?"

Bana yan gözle bakıyor. "Hepimiz bir yerden geliyoruz, Eliana."

Annemin binasına varıyoruz, onlarca yıl önce daha iyi günler görmüş üç katlı, asansörsüz bir bina. Güvenlik kapısı düzgün kapanmıyor, sürekli bir tuğla ile açık tutuluyor. Posta kutularının çoğu grafiti ile kaplı. En az yarım düzine pencere tahta ile kapatılmış.

"Burada bekle," diyorum

ona. "Eliana..."

"Lütfen. Bana beş dakika ver."

O başını salladı, ama bundan memnun olmadığını görebiliyordum. Fikrini değiştirmeden önce aceleyle içeri girdim.

Merdiven boşluğu her zamanki gibi kokuyor: küf, eski yemek kokusu ve hiç tanımlayamadığım, kimyasal ve rahatsız edici bir koku. Annem ikinci katta, 2B dairesinde. Oraya vardığımda kapı aralık.

Kalbim hızla atmaya başlıyor. "Anne?"

İçeri giriyorum ve onu kanepede, açık şarap şişeleri ve gözyaşı lekeli mendillerle çevrili halde buluyorum. On iki yaşından beri giydiği aynı eski bornozu giyiyor ve yüzü ağlamaktan lekelenmiş.

"Bebeğim!" Beni görünce birden ayağa kalkıyor, sonra yana doğru eğiliyor ve bir yığın dergiyi deviriyor. Kesinlikle sarhoş. "Geldin! Herkes gibi beni terk ettiğini sanmıştım."

"Anne, kapın açıktı. Herkes girebilirdi..."

"Kilitlemek neye yarar ki? Çalacak bir şey kalmadı. Her şeyi aldı."

"Kim her şeyi aldı?"

"Derek! O piç kurusu! Üç ay birlikteydik ve o öylece... öylece *gitti*. Hiçbir uyarı, hiçbir açıklama olmadan. Bu sabah uyandığımda gitmişti."

Derek mi? Hangi Derek? Derek'i hiç tanımıyorum. Bu ana kadar varlığından bile haberdar değildim. Gerçek şu ki, uzun zaman önce annemin tüm Derek'leriyle ilgilenmeyi bıraktım. O, annemin hayatına giren, ona dünyaları vaat eden ve kaçınılmaz olarak her şeyi buldukları halinden daha kötü bir durumda bırakan uzun bir erkekler listesinin en sonuncusu.

Otomatik pilota geiyorom. Bu rutin nefes almak kadar tanidik. Ona su getirmek. Aspirin bulmak. Erkeklerin ne kadar değersiz olduğu, ona her şeyi verdiği, bir daha asla sevmeyeceği gibi aynı döngüsel hikayeyi dinlemek.

Tabii ki, gelecek hafta yeni biri gelene kadar, çünkü Derekler sonsuz bir kaynaktır. Yirmi yedi yıldır, dünyada hiç bitmediler.

"Hadi seni yatağa götürelim anne," derim, o sakinleşmeye başladığında.

"Yatmak istemiyorum. Artık hiç ziyarete gelmeyen kızım la konuşmak istiyorum."

"İki hafta önce buradaydım."

"Hiç de bile! Eskiden daha uzun kalırdın. Eskiden *önem* verirdin."

Onu yatak odasına yönlendirirken, suçluluk duygusuna kapılmamaya çalışıyorum. O sırada mutfak tezgahında bir şey fark ediyorum. Kırmızı kenarlı bir zarf. Onu yeterince kez gördüğüm için bir bakışta tanıdım.

Tahliye bildirimi.

"Anne," diye soruyorum, "bu ne?"

O eliyle işaret ederek "O aptal ev sahibi. Tamamen mantıksız davranıyor." der.

Zarfı alıp göz gezdiriyorum. "Kirayı üç ay geciktirdiğin yazıyor."

"Bu benim hatam değil! Derek yardım edecekti, ama sonra gitti, mağazadaki çalışma saatlerim kısaltıldı ve..."

"Anne." Mutfak sandalyesine çöküyorum, birdenbire yorgunluk basıyor. "Sana sekiz yüz dolar gönderdim."

"O da hiçbir şeyi karşılamadı! Kızın şehir merkezindeki lüks dairesinde lüks bir hayat sürerken, sen hiçbir şeyin olmadığı bir ortamda hayatta kalmaya çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

"Benim dairem senin mutfağın büyüklüğünde bir stüdyo."

"En azından bir dairen *var*! Kendi annen sokaklarda kalmak üzere ve sen bana para konusunda ders mi veriyorsun?" Yine ağlamaya başladı, çok iyi bildiğim o manipülatif gözyaşları. "Senin için her şeyi feda ettim. Ve sen bana böyle mi karşılığını veriyorsun?"

Konuşma her zamanki gibi göğsüme bıçak gibi saplanıyor. Tekrarlamak da etkisini azaltmıyor. İlk gerçek işime başladığımdan beri ona maddi olarak destek olduğumun bir önemi yok. Sayısız kez kirasını ödedim, ama bu yeterli mi?

Hayır. Asla yeterli değil. Asla, asla yeterli olmayacak. "Ne kadar?"

diye sorduğumu duyuyorum, sesim düz.

Aniden ciddi ve ayık bir hal alıyor. "Bin iki yüz." "Yarın havale ederim."

"Sen bir meleksin, bebeğim. Herkesin isteyebileceği en iyi kız evlatsın." Ucuz şarap kokan beni kucaklar. "Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

Onu yatağına yatırıyorum, komodinin üzerinde su ve aspirin olduğundan emin oluyorum, ocağın kapalı olduğunu iki kez kontrol ediyorum.

Sonunda çıkarken kapıyı kilitlediğimden emin olurum ve loş koridorda duvara yaslanmış Bastian'ı görürüm.

Siktir.

Ben çok uzun sürdüğüm için yukarı çıkmış olmalı. Her şeyi duymuş olmalı.

Utanç beni asit gibi yakıyor. Sıfırdan bir imparatorluk kuran, kimsenin kendisinden yararlanmasına izin vermeyen Bastian Hale, benim karttan bir ev gibi çöküşümü izledi.

Tek kelime etmeden arabaya doğru yürüdük. Arabaya bindiğimizde, ona bakamadan kucağımdaki ellerime bakakaldım.

"Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm..."

"Eliana." Sesi sert, neredeyse öfkeli. Bana dönüyor ve elini kaldırdığını görmekten çok hissediyorum.

Bir an için, yüzüme dokunup, çaresizce ihtiyacım olan ama isteyemediğim teselliye sunacağını düşündüm.

O el, yanağımdan milimetrelerce uzakta, avucundan yayılan ısıyı hissedebileceğim kadar yakın bir mesafede duruyor. Parmakları kıvrılıyor ve onun kendisiyle mücadele ettiğini, elini oraya götüren dürtüyle savaştığını anlıyorum.

Neredeyse dokunmak, gerçek dokunmaktan daha kötü. Bu Schrödinger'in samimiyeti: hem oluyor hem de olmuyor. Beynimin izni olmadan yüzüm avucuna doğru eğiliyor. Sıcaklığa ve yakınlığa karşı aptalca bir evrimsel tepki.

Büyük adam yüzüme dokunuyor. Ben büyük adama izin veriyorum.

Sonra eli düşer. Bir taş gibi kucağına düşer ve temasın kesilmesi beni gerçekten çok acıtır.

"Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm," diyorum sonunda.

Kafasını sallar. "Onun seçimleri için özür dileme."

"O benim annem. Ben sadece..." Duruyorum, savunulamaz bir şeyi savunmak üzere olduğumu fark ediyorum. Yine.

O başını sallar. "Bu sefer ne kadar paraya ihtiyacı var?"

"Bin iki yüz. Kira ve 'faturalar' için. Ama eminim en az yarısı şaraba ve gelecek hafta tanışacağı yeni Derek'e gidecek."

"Ve sen ona vereceksin."

İkimiz de cevabı biliyoruz. "Başka seçeneğim var mı? O benim annem. O..."

"Boğuluyor," diye sözümü kesti. "Ve seni de kendisiyle birlikte dibe çekiyor."

Sırf bu çok açık ve acı verici bir gerçek olduğu için bile içim sızlıyor ve bunu ondan duymak bana çılgılık atmak ya da ağlamak ya da her ikisini birden yapmak istememe neden oluyor.

Eve gidiyoruz. Radyo kapalı kalıyor. Apartmanımın önüne geldiğimizde, bu gecenin tam daire çizdiği yol tamamlanmış oluyor, ancak bir saat önceki gibi hissettirmiyor. Teşekkür etmek istiyorum, ama bunu zaten yaptık ve şimdi söylemek hem gereksiz hem de tekrarlayıcı geliyor.

Bu yüzden sadece arabadan iniyorum. Yarı yolda, sesi beni durduruyor. "Eliana."

Geri dönüyorum, bir ayağım kaldırımda, diğeri hala onun tertemiz arabasında

—bu, bölünmüş hayatımın mükemmel bir metaforu.

Gözleri sonunda benimkilerle buluştu. "Bu yeterli olmayacak. Onun için yeterli olmayacak. Asla yeterli olmayacak."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

Belki de bunu ilk kez yüksek sesle itiraf ediyorum.

Kapıyı kapatıp arkama bakmadan binama doğru yürüyorum. Ama onun beni izlediğini hissedebiliyorum. Ben güvenli bir şekilde içeri girene kadar arabasının orada beklediğini hissedebiliyorum.

Daireme girince, giysilerimle yatakta uzanıyorum. Ağzımda istiridye tadı ekşimiş. Bastian'ın ellerinin benim ellerimi yönlendirdiği anı, sanki başka birine aitmiş gibi geliyor. Annesi onu yanlış sevmemiş ve en kötü şekilde mahvetmemiş biri gibi.

Benim gibi olmayan biri.

ELIANA

yemek hazırlama: /mēl prep/: isim

1: yemekleri önceden hazırlama uygulaması.

2: ödevlerini gerçekten özleyen ve yeterli protein alımının değerini pişmanlıkla kabul eden, kontrol delisi bir inek öğrencinin haftalık masochist ritüeli.

Cuma gecesini... az önce yaptığım şeyi yaparken geçirdiğinizde, cumartesi sabahı farklı gelir. Sevdiğiniz birinin kendine zarar vermesine izin vermekten kaynaklanan o özel duygusal akşamdan kalma hissiyle uyanıyorum, ayrıca Şili Carménère şarabının *gerçek* akşamdan kalma hissiyle. Ağzımın tadı, Küçük Deniz Kızı'nın sualtı koleksiyonundaki kullanılmış bir küllük gibi. Kendimden nefret ediyorum.

Tavanıma gözlerimi kısarak bakıyorum, orada son altı aydır Avustralya şeklinde bir su lekesi yavaş yavaş büyüyor. Ev sahibim onu tamir edeceğine söz veriyor. Ama Bay Estrada'nın onu tamir etmesinden daha iyi ne olabilir biliyor musunuz?

Bastian'ın düzeltmesi.

Aynen böyle, benim ahlaksız küçük beynim çalışmaya başladı. Mavi kot pantolon giymiş, beline alçak bir alet kemeri takmış, üstsüz Bastian'ın görüntülerini canlandırıyor. Onu, biraz terlerken, göğüs kıllarına bir damla ter damlasının yerleşirken, çatıdaki sızıntıyı tamir etmek için çekiçle vururken, testereyle keserken, çivi çakarken ya da her ne yapıyorsa onu hayal ediyor.

O ellerin - Tanrım, o *ellerin* - tavanı tamir etmek için değil, ama muhtemelen başka bir sızıntıyı tamir etmek için çok işe yarayacak başka şeyler yaptığını hayal ediyor.

İğrenç. Ben iğrenç biriyim.

Yüzüstü dönüp yüzümü yastığa gömüyorum, ama bu da işe yaramıyor. Sadece arabada kokusunu hatırlamama neden oluyor. Tanrım, ne kadar zavallıyım. Adam bana onu tahammül etmem için günde on bir bin dolar ödemek zorunda kaldı, ama ben burada sırf o neredeyse-belki-birazcık yüzüme dokundu diye heyecanlanıyorum.

Hepimiz bir yerlerden geliyoruz, Eliana. O da öyle demişti.

Bastian Hale gibi bir adamı şekillendiren ne tür bir "bir yer" olabilir? Tanrı aşkına, "Baby Got Back" şarkısının sözlerini biliyordu. Böyle bir adamı yaratan güçlerin kombinasyonu ne olabilir?

Sanki romantik romanlarla büyümüş sapık bir manyak, Build-A-Boss Workshop'a girip gerçekten çılgın bir dizi bileşen bir araya getirmiş gibi. O bir pislik ve şakacı, bir bon vivant ve huysuz bir prens. O, inanılmaz bir damak zevkine sahip bir bilmece ve benim beynime, kalbime ve vücuduma yaptığı şeyler, kadınlara karşı işlediği savaş suçları nedeniyle Lahey'de yargılanmalı.

Bir süre orada yatıp, kendimi sonsuz döngüler içinde düşünürüm. Yasmin mesaj atmasaydı, muhtemelen bunu yapmaya devam ederdim.

YASMIN KAUR

30 dakika içinde Trader Joe's'a gelmezsen, bu hafta her öğünde mısır gevreği yiyeceğim.

Bu bizim haftalık ritüelimiz: birlikte market alışverişi ve yemek hazırlığı, çünkü ikimiz de biliyoruz ki, kendi başımıza bırakılırsak, TikTok'tan esinlenen standart "Kızlar Yemeği"ni gurme yemeği gibi gösteririz. Cumartesi Shop 'N' Yap'ımızı iptal ettiğimde Yas'ı kuru, haşlanmamış ramen noodle yerken yakaladım. Sadece baharatsız bir paket noodle'ı munching ediyordu. Korkunçtu.

Bu yüzden, hem onun hem de kendim için, kendimi zorla ayağa kaldırıp, en az rahatsız edici eşofmanımı giyip, yüzümü yeniden düzenleyerek yastığa ağlamış gibi görünmemesi için uğraşıyorum. Sonuç en iyi ihtimalle vasat ama neyse, Yasmin daha kötüsünü de görmüştür.

Saat 9:15'te, hafta sonu sabahları Trader Joe's'un özel cehennem çemberinde dolaşıyoruz. Burası Chicago'nun her kesiminden insanla dolu: ders sonrası ışıltısıyla yoga yapan anneler, hangi humusu alacaklarını tartışan çiftler, kıyamet kopacakmış gibi Two Buck Chuck şarabı stoklayan üniversite öğrencileri.

"Önce sebze meyve," diyor Yasmin, bir alışveriş arabası kaparak. "Gelenek olduğu gibi."

Bunu bilimsel bir şekilde hallediyoruz. O ıspanak ve lahana arasında kararsız kalırken ben biberleri alıyorum. Soğanları o alıyor çünkü soğanlar iyi günlerimde bile gözlerimi yaşartıyor ve bugün kesinlikle iyi bir gün değil.

Ama bir şeyler ters gidiyor. Yasmin sürekli telefonunu çıkarıp, ona gözlerini kısarak bakıyor, sonra titreyerek cebine geri koyuyor.

"Tamam, anlat. Ne oluyor?" Et reyonunun önünde dururken soruyorum.

"Hiçbir şey."

"Bu senin 'bir şey var' yüzün. Yanlışlıkla babana patlıcan emoji gönderdiğinde yaptığın yüz."

"Bunu bir daha asla konuşmayacağımıza karar vermiştik." Ama gülüşü zoraki ve kırılgan geliyor.

Telefonunu tekrar çıkarır ve isteksizce bana gösterir. Gördüğüm şey mesajlardır. Onlarca mesaj, hepsi kaydedilmemiş bir numaradan gelmiştir. Ön izleme, midemi bulandırmaya yeter.

Seni özledim

Konuşmalıyız

Neden beni görmezden

geliyorsun Kaltak

"Brandon?" diye soruyorum, burnumu kırıştırarak.

"Evet. O aldı bir yeni numara Yine." O titrek titrek parmaklarla mesajları siler, ama ben daha fazlasını görmeden önce:

Dün kahve dükkanında seni gördüm. İyi görünüyordun. Cevap ver bana.

Beni sonsuza kadar kaçamazsın, seni lanet olası sürtük

"Evet..."

"Üç ay oldu." Sesi çok düzgün, bu da onun toplum içinde ağlamamaya çalıştığının açık bir göstergesi. "Beş farklı numarayı engelledim ama fark etmedi. O yeni numaralar aldı. Dün gece..." Durur ve bir paket tavuk butunu sepete atar. "Dün gece, trenle beni takip ettiğinden eminim, bu yüzden

üç durak erken indim ve yarım saat boyunca Walgreens'te saklandım."

Floresan ışıklar birden fazla parlak gelmeye başladı. "Bu taciz, Yas."

"Biliyorum." Çok tiz bir şekilde güldü. "Ama ne yapmam gerekiyor? Polisler bir şey olana kadar umursamayacaklar. Taşınacak param yok. Kesinlikle işimi değiştiremem. Onun bunu yaparken ben sadece... var olmak zorundayım."

"Neden daha önce söylemedin?"

"Çünkü sen gerçekten kör oluyorsun, El. Senin gerçek sorunların var. Bu sadece..." Elini belirsiz bir şekilde salladı. "Drama."

"Dur." Elini elimle tutuyorum. "Bu 'drama' değil. Bu suç. Ve bu gece benim evimde kalacaksın. Vardiyalı uyumak zorunda kalsak bile umurumda değil, eve yalnız gitmeyeceksin."

O tartışmaya başlar, ama ben parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Nefesini boşa harcama, çünkü bunu duymak bile istemiyorum. Seni seviyorum ve eğer o bizim için gelirse, onu şiş kebab yapacağım, tamam mı? Yemek hazırlandıktan sonra polise şikayette bulunup uzaklaştırma emri çıkaracağız. Ama önce..." Onu fırına götürüyorum, bir kutu şekerli kurabiye alıp sağlıklı yemeklerimizin yanına ekliyorum. "Tatlı bir ikramı hak ettik. Ve belki de sana yürüyen bir tehlike işareti olmayan birini ayarlamaya çalışacağım."

"Tanrım, lütfen yapma. Şu anda senin çöpçatanlık enerjine dayanamam."

"Söz veremem."

Alışverişi nispeten normal bir şekilde bitiriyoruz — tabii normal derken, Yasmin'in birinin arabası çok yaklaştığında her seferinde zıplamasını da sayarsak

ve Brandon bir şekilde ortaya çıkarsa diye zihnimde her çıkışı kataloglamam da dahilse tabii. Böyle düşündüğüm gerçeği bile onu bulup yüzünü dizime vurmak istememe neden oluyor. Tekrar tekrar.

İlk tanıştığımızda Brandon'dan pek hoşlanmamıştım. Üçümüz River North'daki küçük bir bistroda akşam yemeği yedik ve o, yanımızdan geçen her garsonun kışına baktığını saklamaya hiç zahmet etmedi. Ama Yas onu sevmiş gibiydi, ben de düşüncelerimi içime attım.

Onlar çıkmaya başladıklarında bile, istediğimden daha sık susmak zorunda kaldım. Yas'ı çok sık ağlatıyordu ve onun için önemli olan şeylerde yeterince yanındaydı. Ayrılana kadar nihayet nasıl hissettiğimi itiraf edemedim.

Meğer başından beri haklıymışım. Brandon bir Derek'ti. Ve bu dünyada bildiğim bir şey varsa, o da bir Derek'i bir kilometre öteden tanıyabilmektir.

Daireme döndüğümüzde, yemek hazırlama ritmimize giriyoruz. Sebzeler yıkanıyor, kurutuluyor, doğranıyor. Pirinç pişirici işini yapıyor. Sadece iki ocağı çalışan eski ocakta üç tava cızırdamaya devam ediyor, bu yüzden sırayla kullanmak zorundayız ve bu sırada televizyonumda *The Golden Bachelor* oynuyor.

Yasmin, havuçlar neredeyse kızarana kadar bekledi ve sonunda benim gerçekten kaçınmak istediğim konuyu açtı.

"Peki. Hadi bu istiridyeleri konuşalım."

Bıçakla çalışmaya çok yoğunlaşıyorum. "Başlama."

"Başlamam mı? Neyi başlatayım? Kim başlatıyor? Ben hiçbir şey başlatmıyorum. Sadece, duygusal boşluğu ve kurumsal şeytanlığıyla ünlü Bastian Hale'in seni şehre çıkarıp, bilinen bir afrodizyak olan istiridyeyi elinden yedirmesini tamamen tarafsız bir gözlem olarak belirtiyorum."

"Zaten dışarıdaydık ve acıkmıştık, yani gerçekten, sadece uygun bir durumdu..."

"Sonra seni annenin evine götürdü ve koridorda bekledi, sanki bir tür..."
Kelimeleri arıyor. "Düşünceli koruyucu melek gibi. Bu arada, bu büyük bir erkek arkadaş enerjisi."

"O benim erkek arkadaşım değil."

"Öyle olduğunu söylemedim. Enerjisi var dedim."

Soğanları tavaya, belki biraz sinirli bir şekilde rendeliyorum. "Bir anlaşma imzaladık ve ben buna sadık kalacağım. Kesinlikle, son kullanma tarihi olan birine karşı hisler beslemeyeceğim."

"Bu klasik bir inkâr, Elly." Sözlerini vurgulamak için bana bıçak sallıyor. Ben de onun menziline çıkıyorum. Normalde ellerini kullanarak konuşur, bu yüzden keskin nesnelerin devreye girmesinden pek hoşlanmadığımı söyleyebilirim. "DSM'de tam anlamıyla 'inkâr' kelimesinin yanında senin yüzünün olduğu bir giriş var."

Bıçağın artık boğazıma doğrultulmaması için bileğini nazikçe yönlendiriyorum. "Lütfen berbat bir reality TV programı izleyip hayatımın normalmiş gibi davranabilir miyiz?"

"Hayatın hiç normal olmadı. Bu yüzden arkadaşız."

Ama o bunu görmezden geliyor. Ondan sonra rahat bir sessizlik içinde çalışıyoruz. Yas'ın kahve masamın üzerinde yüzüstü duran telefonuna bakıp durduğunu fark ediyorum, ama onu kontrol etmek için hiçbir hareket yapmıyorum.

Sonra, evrenin çarpık bir mizah anlayışı olduğu için, binanın yangın alarmı çalmaya başlar.

"Her hafta aynı şey," diye mırıldanıyor Yasmin, biz de iç çekip paltolarımızı alırken.

Dışarıda, binanın sakinleri hafta sonu dağınıklığı içinde kaldırımında toplanmışlar. Üst kattaki Bayan Byrd bornoz ve bigudilerle duruyor. 1A'daki adamlar açıkça dün gecedan kalma sarhoşluktan kurtulamamışlar. Ben ise delikli Northwestern eşofmanım, eski tişörtüm, saçlarım da nazikçe topuz denilebilecek ama daha doğrusu kuş yuvasına benzeyen bir haldeyim. Makyajsızım. Muhtemelen tişörtümde biraz sos lekesi vardır.

Tabii ki, tam o sırada Bastian koşarak geçiyor.

O yalnız değil. Yanında başka bir adam daha var — daha kısa boylu, daha tıknaz, koyu saçlı ve kolay gülümseyen biri. İkisi de gömleksiz, terli ve, Tanrım yardım et, *çok kaslı*.

Bastian beni görünce duruyor. Sanki biri onun ilerleme momentumuna duraklama tuşuna basmış gibi, adımının ortasında. Arkadaşı da ani duruşu fark edince o da duruyor, ama golden retriever enerjisiyle yerinde koşmaya devam ediyor.

"Eli... yani, Bayan Hunter." Bastian'ın gözleri utanç verici kıyafetimi baştan aşağı süzer, sonra arkamdaki binaya doğru kayar. "Her şey yolunda mı?"

"Yangın alarmı," diye açıklıyorum. "Muhtemelen biri yine patlamış mısırını yakmıştır."

"Ah. Tamam. Şey, uh..." Başka bir şey söylemek için etrafına bakınır ve sonunda hala yerinde zıplayan arkadaşına işaret eder. "Bu Zeke Bautista. Nova'nın baş aşçısı. Zeke, Eliana Hunter..."

"Mutfağa donut getiren proje yöneticisi." Zeke'nin sıcak ve anlamlı gülümsemesi, Bastian'ın ona tam olarak ne anlattığını merak etmeme neden oluyor. "Senden bahsedildiğini duydum."

Yüzüm kızarır. "İyi şeyler değil, eminim."

"Au contraire!" Zeke'nin gözleri Bastian ile benim arasında gidip gelir ve gülümsemesi bir kademe daha genişler. "Bash senin hakkında durmadan konuşuyor."

Bastian ona cehennemi dondurup şeytanın bile özür dilemesini sağlayacak bir bakış attı. "Devam etmeliyiz. İvmemizi kaybediyoruz."

"Oh, bir şey kaçırıyoruz," diye mırıldanır Zeke, ama şimdi alışılmadık bir şekilde sessiz olan Yasmin'e bakmaktadır. "Affedersiniz bayan. Tanışmış mıydık?"

"Yasmin." Elini uzattığı eli sıkıyor ve gereğinden fazla uzun süre tuttuğunu fark ediyorum. "Eliana'nın arkadaşı ve bugünkü yemek hazırlama seansının yardımcı şefi."

"Yemek hazırlığı, ha?" Zeke'nin gülümsemesi genişler ve aniden zıplamayı bırakır. Tüm enerjisi Yasmin'e odaklanır. "Menüde ne var?"

"Kızartma, biraz tahıl kasesi, muhtemelen çok fazla tavuk, çünkü but mu göğüs mü diye karar veremedik..." Yasmin durur, az önce söylediği şeyin farkına varır ve yakasından saç çizgisine kadar kızarır. "Tavuk türü. Tabii ki."

Zeke güler. "Ben şahsen but severim, ama benim işimde iyi göğüsleri takdir etmeyi öğreniyorsun."

Bastian ve ben aynı anda inliyoruz. Bu adamı tanımıyorum bile ama şimdiden ona bir tokat atıp, sanki benim küçük kardeşimmiş gibi susmasını söylemek istiyorum. Yasmin ise kahkahalarla gülüyor. Gözlerinde kalp emojileri dans ediyor sanki.

"Bu rotayı çoğu hafta koşuyoruz," diye devam ediyor Zeke, hala Yasmin

kalabalık kaldırım. "Hafta başlamadan önce kafayı boşaltır."

"Aynı. Yani, koşmak yerine yemek hazırlamak. Ama onun dışında aynı." Yasmin arkamızdaki binaya belirsiz bir şekilde el sallıyor.

"Ah, ritüelin büyüü." Zeke bilgili bir şekilde başını sallar. "Bash'ın sadistçe koşuları var ve ben de ara sıra katılmak zorunda kalıyorum; benim de..."

"Tarif deneme tablosu," diye Bastian kuru bir şekilde araya girer.

"—son derece normal ve hiç de takıntılı olmayan bir hesap tablosu, evet." Zeke çoktan telefonunu çıkarmış durumda. "Bu arada, gerçekten yenilebilir yemek hazırlama fikirleri istiyorsan, benim de fikirlerim var. Basti'ye göre çok fazla fikir."

"Doğru," diye onaylıyor Bastian.

"Yani, yeniden ısıtıldığında gerçekten lezzetli olan yemekler istiyorsan..." Zeke telefonunu Yasmin'e uzatır. "... o zaman ben senin adamınım."

Hiç de ince davranmaya çalışmıyor. Tanrı, Bastian ve saç maşası takmış Bayan Byrd'ün önünde doğrudan onun numarasını istiyor.

Ve Yas... Yas kararsız. Yüzünden anlaşılıyor. Alt dudağını ısıırıyor, gözleri benimle Zeke'nin telefonu arasında gidip geliyor.

"Yasmin her zaman yeni tarifler arıyor," diyorum, bana attığı uyarıcı bakışı görmezden gelerek. "Yaratıcı olan o. Ben sadece talimatları uyguluyorum."

"Daha da iyi. Merak kediyi öldürdü derler, ama zaten kimse kedileri sevmez."

"Sen bir aptalsın," diye mırıldanır Bastian.

Gülüyorum, ama aynı zamanda Zeke'in Yasmin'e nasıl sırtıttığını da fark ediyorum. O kadar samimi ve içten ki, ağlamak istiyorum. En son ne zaman biri bize öyle baktı?

O bunu hak ediyor.

Bu yüzden, bir saniye daha tereddüt ettikten sonra, numarasını onun telefonuna yazıp geri vermesine sevindim.

"Harika. İstenmeyen yemek pişirme tavsiyeleri ve birinci sınıf memlerle bombardımana tutulmaya hazır ol." Telefonunu cebine koyar ve birkaç uzun boylu zıplama hareketi yapar, neredeyse yanından geçen bir yayaya kafasını koparır. "Hadi, Bash. Kalp atışın düşüyor ve hedefimize ulaşamadığımızda huysuzlanıyorsun."

"Huysuzlanmıyorum ki..."

"Kesinlikle sinirleniyorsun." Zeke bize el salladı. "İkinizle tanıştığımıza memnun oldum! Bash'ın sizi çok çalıştırmasına izin vermeyin!"

Onlar koşmaya başlarlar ve ben kesinlikle Bastian'ın omuzlarının öğle güneşinde nasıl hareket ettiğini izlemiyorum. Saçlarının terden hafifçe nemli olduğunu kesinlikle fark etmiyorum. O vücudun benimkine yapıştığını, karanlık, özel bir yerde, mesela bir soğuk hava deposunda, istediğimiz her şeyi yapmak için bolca vaktimiz olduğu, onun beni döndürüp eteğimin fermuarını açıp bunu isteyip istemediğimi sorduğu ve benim de verebileceğim tek cevabı inleyerek verdiğim bir yerde nasıl hissedeceğimi kesinlikle düşünmüyorum.

Evet, Şef.

Onlar duyamayacakları bir mesafeye geldiklerinde, Yasmin bana dönüyor. "O neydi?"

"Ne neydi?"

"O adama numaramı vermemi sağladın! El, sana Brandon'dan bahsetmiştim..."

"Brandon, hemoroid ve cehennem ateşini hak eden bir sapık pislik." Ona tam olarak dönerek, ciddi bir ses tonuyla ve sert bir ifadeyle konuşuyorum. "Zeke, Bastian'ın en iyi arkadaşı ve Michelin yıldızlı bir restoranın baş aşçısı. Arada çok büyük bir fark var."

"Ben hazır değilim..."

"O adamla evlenmeni söylemiyorum. Birinin sana ilgi duyması ve onun ürkütücü, kabus gibi bir ezik olmaması nasıl bir his olduğunu hatırlamanın güzel olabileceğini söylüyorum." Omzuna hafifçe vuruyorum. "Ayrıca, o sevimli. Dostça, tehditkar olmayan, 'profesyonel aşçıyım, bu yüzden muhtemelen sarımsak kokuyorum' türünde bir sevimlilik."

Yasmin istemese de güldü. "Sen çok kötüsün."

"Ben iyi bir arkadaşım. Ve sen iyi şeyleri hak ediyorsun Yas. Brandon'ın saçmalıklarını değil."

Binadan her şeyin yolunda olduğu sesi duyulur. İçeri gireriz, ama kapıya ulaşmadan Yasmin durur.

"Sadece tek bir şey söyleyeceğim," diyor bana ciddi bir ifadeyle.

Bu "tek şeyi" beğenmeyeceğimi zaten bildiğim için içimden bir ürperti geçer. Ama o durmayacaktır, bu yüzden sadece başımı sallarım.

"O adam senden hoşlanıyor. Sen de ondan hoşlanıyorsun. Ve ikiniz de hoşlanmıyormuş gibi davranarak garip bir dans ediyorsunuz." Sesi çok sessiz ve nazikleşir. "Güzel şeylere sahip olabilirsin, El. Sen de bunları hak ediyorsun."

BASTIAN

in·fu·sion (/in'fyōōZHən/): isim

- 1: Malzemeleri sıvı içinde uzun süre bekleterek lezzetini çıkarmak.
- 2: Birinin özü, onu kendinden ayıramayacağın kadar hayatının her parçasına sızdığında.

Eliana'nın binasından yarım blok uzaklaştığımız anda, Zeke konuşmaya başlar. "Ah."

"Kapa çeneni," derim hemen. Nereye varmak istediğini zaten biliyorum ve bunun bir parçası olmak istemiyorum.

"Ahh."

"Zeke." "Ahhhhhh."

"Yemin ederim, bu dünyadaki tüm kutsal şeyler adına, o sinir bozucu lanet şeyi yapmaya devam edersen, yumruğumu suratına indiririm..."

"Ahhhhhhhhhhhhhh, Şimdi her Şey çok mantıklı!"

Gözlerimi ileriye dikip, koşu hızımı koruyarak hiçbir Şey söylemiyorum. Kaldırım önümde uzanıyor. Ne yazık ki, en iyi arkadaşımı ait olduğu, lağımla dolu Şehrin bağırsaklarına itmemi sağlayacak Zeke büyüklüğünde bir yağmur suyu kanalı yok.

Yazık.

"Kötü Şöhretli Eliana Hunter," diye devam ediyor Zeke. "Sadece adı bile alnındaki damarın seğırmesine neden olan bu kadınla nihayet tanışmak bir ayrıcalık."

"Alnım seğırmiyor." "Şu anda seğıriyor dostum."

Ben artırıyorum hızımızı hızımı
Umuyorumdaha kardiyovasküler rahatsızlığı onu susturur
diye umuyorum. Ama susturmuyor.

"O çok tatlı," diyor. "Baharatlı. Tam senin tipin." "Benim bir tipim yok."

"Tabii ki yok. Bu yüzden son beş yılda çıktığın tüm kadınlar 'keskin dilli ve duygusal olarak ulaşılmaz sorunları olan yetkin esmerler'in çeşitli versiyonlarıydı."

"Bu doğru değil..."

"Yine seğıriyorsun. Tanrım, dostum. Böyle devam edersen kalp krizi geçireceksin."

İ çekip dilimi ısırıyorum. Uzun ve yorucu kişisel deneyimlerimden biliyorum ki tartışmak onu sadece cesaretlendirecektir.

"Onun arkadaşı iyi iyi Zeke diyor, taktiklerini değiştirerek taktik değiştirerek. "Yasmin. Güzel isim."

"Yapma."

"Yeni tanıştığım güzel bir kadın hakkında konuşmam yasak mı?"

"Eliana hakkında bilgi almak için Yasmin'i kullanma."

"Bilgiye ihtiyacım olduğunu kim söyledi? Onu o eşofmanla gördüğünde neredeyse anevrizma geçirecektin, her şeyi sen doğruladın." Bana yan gözle sırttı. "Söylesene, o küçük istiridye randevunuzda da o giysiyi mi giymişti?"

"Benim... Oh, dalga geçiyorsun herhalde. Kim ispiyonladı?"

Zeke, birkaç kanarya yakalamış kedi gibi görünüyor. Yüzündeki o sırtışı silmek için elimden geleni yapsam da, yine de tüm gücümle denemek istiyorum.

"Dante bana mesaj attı," diye açıklıyor göz kırparak. "Seksi bir randevuyla geldiğini ve ilk kez gülümsediğini söyledi. Felç geçirdiğini düşünmüş. Alnındaki damarın seğirdiğini görmüş olmalı."

Lanet olası Dante. Lanet olası Zeke. Hayatımdaki herkes lanet olsun, sanki benim tek bir anlık mutsuzluk yaşamam tıbbi bir acil durummuş gibi davranıyorlar.

"Bu bir randevu değildi. Önemli bir yatırımcı toplantısını yeni bitirmiştik. O da iyi bir performans sergilemişti. Bu profesyonel bir kutlamaydı."

"Profesyonel." Tabii. O yüzden onu eve bıraktın.

O kadar ani durdum ki, Zeke üç adım fazla ilerledi ve geri dönmek zorunda kaldı. "*Bunu* nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Bilmiyordum. Ama az önce sen doğruladın." Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Basti. Kardeşim. Ne yapıyorsun?"

Bu çok iyi bir soru. Kendime defalarca sordum. Ama yatakta kaç kez uzanıp tavana bakarak bunu kendi kendime tekrar etsem de, aynı kaçınılmaz sonuca varıyorum.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim sessizce. "Onunla ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum."

"Öyleyse, bir çözüm bul," diye azarladı Zeke. "Çünkü benim gördüğüm kadarıyla, ya bu kızla yatacaksın ya da onu mahvedeceksin, ve her iki seçenek de ikiniz için de iyi sonuçlanmayacak."

"Bu harika analiz için teşekkürler." Bu sefer daha hızlı koşmaya başlıyorum. "Görüşün not edildi ve dikkate alınmadı."

"Ciddiyim, Bash. Birine yakınlaşıp sonra da..."

"Sonra ne?" diye ters bir şekilde soruyorum. "Sonra bunun için yaratılmadığımı fark etmek mi? Sonra birinin bana bağlanmasına izin verdiğimde ne olduğunu hatırlamak mı?"

"Sage'in kazası senin hatan değildi."

Yüzümü buruşturuyorum. "Arabayı süren bendim dostum."

"Yanlış." Başını sallar. "Siyah buz sürüyordu. Sen sadece fizik devreye girdiğinde direksiyonun başındaydın."

Bu tartışmayı yüzlerce kez yaptık. Hiç kolaylaşmıyor. O yaranın etrafındaki yara dokusu kalın olabilir, ama Zeke tam olarak nereye baskı yapması gerektiğini biliyor.

"Bak," diye devam eder, çünkü Zeke, konuşmak istemediği bir gerginlik anıyla hiç karşılaşmamıştır. "Tek söylediğim, belki de kendini cezalandırmayı bırakmanın zamanı gelmiştir. Belki bu kız..."

"Bu kız benim çalışanım," diye hırlıyorum. "Benim için çalışıyor. Maaşını ben ödüyorum. Konu kapanmıştır."

"Tabii. Bu yüzden onu çöldeki son bardak suymuş gibi izliyordun."

"Ben öyle yapmıyordum..."

"Peki neden onun nerede yaşadığını biliyorsun?" "Bu..."

"Ve neden şu anda Olimpiyatlara katılabilecek kadar hızlı koşuyorsun, çünkü duyguların hakkında konuşmak istemiyorsun."

"Benim duygularım yok!" Neredeyse bağırarak söylüyorum ve corgi köpeğini gezdiren bir kadın bize şaşkın bir bakış atıp uzaklaşıyor. "Yürütmem gereken bir işim, bakmam gereken bir kardeşim ve tüm dikkatimi vermem gereken büyük bir projem var. Eliana Hunter, bir hesap tablosundaki bir satır. İşinde olağanüstü iyi olan, çok pahalı bir satır."

Zeke birkaç adım boyunca sessiz kalır ve ben de belki sonunda bu konuyu kapatır diye düşünürüm. Ama sonra:

"Sorununun ne olduğunu biliyor musun?"

"Lütfen, beni aydınlat."

"Birini önemsemek, ona karşı sorumlu olmak anlamına gelir sanıyorsun." Başını sallar. "Haberin olsun kardeşim: Bazen insanlar sadece seninle olmak isterler. Senin tarafından *kurtarılmak* istemezler. Senin tarafından *kontrol edilmek* istemezler. Sadece seninle olmak isterler."

Ateşli bir öfke dalgası içimi kaplar ve kendimi durduramadan ağzımdan kötü sözler dökülür. "Öyle mi? Sage için nasıl sonuçlandı bu? Annemiz için? Lanet olsun, senin için nasıl sonuçlanıyor, Tinder'daki felaketler dizisiyle?"

Zeke'in yüzü dikkatlice ifadesizleşir ve ben sınırı aştığımı anlarım.

Ama geri alamam. Çünkü özür dilerim, birazcık bile yumuşarsam, Eliana Hunter'ın o saçma sapan eşofmanla görünüşünün neden göğsümü sıkıştırdığını sorgulamak zorunda kalabilirim.

Son kilometreyi sessizce tamamlıyoruz.

BASTIAN

duman noktası: /'smōk ,point/: isim

1: Isıtılmış yağın bozulmaya başlayıp gözle görülür duman çıkarmaya başladığı sıcaklık.

2: işlerin çok kızıştığını fark ettiğinizde, her şey alevler içinde kalmadan önce çaresizce geri çekilmeye çalıştığınız an.

Daireme döndüğümde, koşu şortumu çıkarıp duşa giriyorum. Suyu en sıcak dereceye ayarlıyorum. Cam duş kabini buharla doluyor, ama Eliana'nın kaldırımında durduğu, bol pamuklu giysilerin içinde boğulmuş, benim hiç bilmediğim bir şekilde istediğim her şey gibi görünen görüntüsünü silemiyor.

Zeke'nin sözleri kafamda yankılanıyor: *Bazen insanlar sadece seninle olmak isterler.*

Alnımı serin fayanslara dayadım. Sorun, bu kavramı anlamamam değil; sorun, onu çok iyi anlamam. Biriyle *birlikte* olmak,

risk almak demektir.

Ve o gece, karanlık buz okyanusun ortasında, parçalanmış bir arabanın arkamızda yanarken, kardeşimin kırık, kanayan bedenini kucağıma aldığımında, riski geride bıraktım.

Duştan çıktıktan sonra, evimdeki çalışma masasına oturup çalışmaya çalışıyorum. Yemek masamın üzerinde Project Olympus'un mali belgeleri yayılmış durumda: yatırımcı raporları, izin başvuruları, inşaat takvimleri, tedarikçi sözleşmeleri, falan filan, sıkıcı şeyler.

Ama lanet olası hiçbir şeye odaklanamıyorum. Anlamları açısından hiyeroglifler kadar anlamsızlar. Gelir tahminleri, inşaat maliyetleri ve *Eliana'nın yüzünün yanlarından dökülen dağınık saçları* birbirine karışıyor.

Bunu düşünmeden edemiyorum. Ne de o lanet olası eşofmanları, ne de yanağındaki o lanet olası gamzeyi, ya da daha da kötüsü, lanet olası annesinin lanet olası dairesinin lanet olası kokusunu.

O koku — bayat kutulu şarap, Glade PlugIns ve derin depresyon — on beş yılımı ve birkaç milyon dolarımı unutmaya çalışarak geçirdiğim bir şey.

Kahretsin, o koku. Adını "*Kırık Hayaller Parfümü*" koymak daha iyi olurdu. Bu koku, beni ilk dairemize geri götüren bir zaman makinesi gibidir. Annem, Aleksei'ye migren yapan zehirli oda spreleriyle küf kokusunu örtbas etmeye çalışırdı.

Onları dolar mağazasından toplu olarak satın alırdı, miktarın kalitenin yerini alabileceğine inanırdı. Sanki yeterince "Mountain Breeze" kokusu, hamamböceği istilasına uğramış bok çukurumuzu saygın bir yere dönüştürebilirmiş gibi.

Ama yapamazdı. Hiçbir şey yapamazdı. Ne oda spreyleri, ne annemin birçok işi, ne de Aleksei'nin giderek tehlikeli hale gelen "ek işleri". Sorun şu ki, yoksulluğun kokusu sadece fiziksel değil, aynı zamanda varoluşsal da. Kemiklerinize ve rüyalarınıza işliyor ve Glade'in ürettiği hiçbir şey onu sizden çıkaramıyor.

Ve Eliana... Tanrım, Eliana hala onun içinde sıkışıp kalmış durumda. Hala annesinin dediğini yapıyor, asla tatmin olmayacak bir ihtiyaç kara deliğine para akıtıyor.

Bu döngüyü tanıyorum çünkü ben de yaşadım – ta ki yaşamayana kadar. Annem yerine Sage'i, Aleksei yerine saygınlığı seçtim.

Bunun bedeli, ruhumun son parçası oldu.

Benim gözümde bu, ödenmesi gereken iyi bir bedeldi. Seni yavaş yavaş öldüren sıcaklık yerine, seni hayatta tutan soğukluk olmayı tercih ederim.

Eliana da bu dersi öğrenecek. Eninde sonunda. Ya da öğrenmeyecek ve kurtarılmak istemeyen birini kurtarmaya çalışırken kör ve meteliksiz kalacak.

Her halükarda, bu benim sorunum değil.

Biliyor musun? Siktir et. Burada oturup aptalca, gereksiz, döngüsel düşüncelere dalıp duramam. Anahtarlarımı alıp kapıya yöneliyorum. Project Olympus'un yeri arabayla yirmi dakika uzaklıkta — kafamı boşaltmak için yeterince uzak, ama bunun meşru bir iş ihtiyacı olduğunu ve yoksulluğun hayaleti ve Eliana Hunter'ın kafama yaptığı her ne halattan kaçmadığımı iddia edebileceğim kadar yakın.

Saha, Randolph ve Clinton'ın köşesinde bulunuyor. Hafta sonları, sendika kuralları gereği çoğu işçi izinli olduğu için genellikle terk edilmiş durumda. Ancak bugün, park yerinde bir kamyonet var

kamyonet var. Yanında *Moretti Construction* yazıyor. Kaşlarımı çatıyorum.

Arabamı park edip servis girişinden içeri giriyorum. Talaş ve taze boya kokusu hemen burnuma geliyor. Hoş bir koku. Bir şeylerin inşa edildiğinin, hayallerin gerçeğe dönüştüğünün kokusu. Mountain Breeze'den çok daha iyi, orası kesin.

Yemek salonları çok güzel şekilleniyor. Ana salonda, öğle yemeği servisi sırasında odayı doğal ışıkla dolduran, akşam yemeğinde ise mum ışığını yansıtan aynalara dönüşen 9 metrelik pencereler var. Özel odalar, darlık hissi vermeden samimi bir atmosfer sunuyor. Şarap mahzeni ise bir sanat eseri. Tabii ki iklim kontrollü, on bin şişe alabilen özel raflar ve restoran işini bırakıp sommelier olmak istememe neden olan bir tadım alanı var.

Ama mutfak. Mutfak, benim burada olmamın nedeni.

Burası tüm operasyonun kalbi. Garde manger istasyonundan pasta mutfağına ve şeflerimin her gece balelerini sergileyecekleri ana hatta kadar, özenle planlanmış 20.000 fit kare çalışma alanı. Bu alanı tasarlamak için üç yılımı harcadım, en küçük ayrıntısına kadar takıntılı bir şekilde çalıştım.

Frank Moretti'yi ortasında dururken buluyorum. Köpeğinin ödevini yediğini yeni keşfetmiş bir adamın ifadesiyle, havalandırma kanallarına somurtarak bakıyor.

"Bay Hale!" Beni görünce şaşırıyor, bu ilginç. Frank otuz yıldır inşaat sektöründe. Onu pek hiçbir şey sarsmaz. "Cumartesi günü sizi burada görmeyi beklemiyordum."

"Aynısını ben de senin için söyleyebilirim, Frank."

Ağırlığını kaydırıyor ve elinde HVAC şemaları gibi görünen bir tablet tuttuğunu fark ediyorum. "Sadece hafta sonu denetimleri yapıyorum. Kalite kontrol, nasıl olduğunu bilirsin."

Nasıl olduğunu biliyorum. Ayrıca saçmalığı kokusundan da anlarım ve Frank Moretti şu anda endüstriyel miktarlarda saçmalık üretiyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

Yerinde kıpırdanıyor. "Aslında bir sorun yok..."

"Frank." Sesimi sabit tutuyorum, ama altında çelik gibi bir sertlik var. "Bu işte yeterince uzun süredir çalışıyorum, sosyal ziyaret ile sorun arasındaki farkı bilirim. Hangisi?"

Birinin hafta sonunu mahvedeceğini bilen bir adamın iç çekişi gibi içini çekti. "Dün sistem testleri sırasında bir sorun bulduk. Trüf yağı hazırlama istasyonundaki havalandırma."

Bu, zaten yeterince darbe almış olduğum bir günde bir darbe daha vurmak gibi bir şeydi, ama yüzümü ifadesiz tuttum. "Devam et."

"Onayladığınız özellikler, planladığınız hacim ve ısı gereksinimleri için yeterli değil." Frank tabletinde bir şemayı açar ve kalın parmağıyla bir kanal sisteminin bir bölümünü gösterir. "Yüksek ısıda işleme, hazırlanan yağ miktarı, bu pişirme yöntemi için özel havalandırma gereksinimleri... Bunların hiçbirisi orijinal HVAC tasarımında doğru bir şekilde hesaba katılmamış. Dün sistemleri yük altında test etmeye başladık ve havalandırma bunu kaldıramıyor. Yangın tehlikesi ile karşı karşıya kalırsınız. Bu, gerçekleşmesi an meselesi olan bir kural ihlali, kardeşim."

"Ne kadar kötü?" diye soruyorum.

"Onarmadan denetimden geçemememiz yeterince kötü. En azından ana kanal sisteminin yeniden yönlendirilmesinden bahsediyoruz. En kötü ihtimalle, egzoz kapasitesini yükseltmemiz ve muhtemelen ek ağırlığı taşıyabilmek için bazı yapısal destekleri güçlendirmemiz gerekecek." Daha fazla plan çizimini inceler. "HVAC uzmanım rakamları hesaplıyor, ama düzgün bir şekilde onarmak için yaklaşık iki yüz bin dolar gerekecek. Belki daha fazla."

İki yüz bin dolar. Project Olympus'un genel bütçesi içinde bu rakam yönetilebilir. Acı verici, ama yönetilebilir. "Bu, zaman çizelgesini nasıl etkileyecek?"

"Her şey yolunda giderse iki hafta ekler. Kanal sistemini açtığımızda başka sorunlar bulursak daha fazla olabilir. Ve genellikle başka sorunlar buluruz."

İlk içgüdüm, yumruğumu duvara vurmaktır. Ya da, bu olmazsa, Frank'in yüzüne vurmaktır. Bu, içimdeki İzotov kanı, geçmişimin hayaletleri kulağıma bağırtıyor, şiddet bu sorunu çözecek diye.

Ve lanet olsun, belki bir zamanlar tam da bunu yapardım. Tanrı biliyor ki, taleplerimi yerine getirmek için zamanı ve mekanı bükmeyi kabul edene kadar yeterince astımın yüzüne bağırdım.

Ama içimde bir şey değişti. İnce bir değişiklik ama inkar edilemez. Yumruk artık en iyi seçimim gibi gelmiyor.

Aleksei'yi suçlayabilirim. Ama bu değişimin gerçek suçlusunu biliyorum: *Elia*.

Bu durumdan hiç hoşlanmıyorum.

"Yap şunu," diyorum Frank'e. Birdenbire yorgunluk hissediyorum. "Doğru olan neyse onu yap. Salı gününe kadar revize edilmiş tahminleri bana getir."

"Emin misin? Zamanın kısıtlı olduğunu biliyorum..."

"Çalışmayan bir şey yaparsak zaman çizelgesi mahvolur. Hızlı yapmaktansa doğru yapmak daha iyidir."

Bana tuhaf bir bakış atıyor ama başını sallıyor. "Evet, efendim, Bay Hale."

İnşaat alanından geldiğimden daha kötü bir ruh haliyle ayrılıyorum. Eve gitmek istemiyorum. Sage yakında fizik tedaviden dönecek ve küçük kardeşim beni rahatsız etmeye başlamadan önce birkaç saat sessizliğe ihtiyacım var.

Bu yüzden kendime, birkaç şeyi kontrol etmek için ofise uğrayacağımı söylüyorum. Bu bir yalan ve bunun bir yalan olduğunu biliyorum, ama bu günlerde kendime yalan söylemede gerçekten çok iyi hale geldim.

Asansöre binerken Jovanni'ye *merhaba* derim, sonra sessizce yukarı çıkarım. Kapılar karanlığa açılır. Işıklar sönmüş, konferans odaları karanlık, her şey hafta sonu için kapatılmış.

Ama bir şey var.

Durduğum yerden, bölme alanını görebiliyorum. Katın çoğu karanlık, ama bir lamba hala yanıyor.

Eliana'nın masası.

Yatırımcı yemeği için onu aceleyle dışarı çıkardığımda lambayı açık bırakmış olmalı. Onun bölmesine doğru yürürken, kendime sadece enerji tasarrufu yaptığımı, gereksiz bir ışığı kapattığımı söylemek üzereyim.

Ama bu yine yalan söylemek olurdu.

Onun alanı küçük. Tüm kübik odalar gibi gerçekten de iç karartıcı. Ama küçük dokunuşlarla burayı katlanılabilir hale getirmiş.

Bir restoranda arkadaşı Yasmin ile gülüşürken çekilmiş bir fotoğrafı, ikisi de sos damlayan bir şeyi yerken. Monitöründe "**Zor şeyleri başarabilirsin**" yazan bir yapışkan not. Her sabah içtiğini gördüğüm Garfield kupası.

Kendimi masasındaki dosyalara bakarken buluyorum. Tam olarak gözetlemek değil. Sadece... anlamaya çalışmak. Onun bakış açısıyla dünyayı görmeye çalışmak, haftada yetmiş saatini benim vizyonumu gerçeğe dönüştürmek için geçirdiği bu daracık küçük alandan.

Kağıt yığınının altında, market listesi veya telefon mesajları için kullanılan türden küçük bir spiral not defteri var. Ama bu sıradan bir şey değil. En üstte, onun el yazısıyla "**90 GÜN**" yazıyor ve altında bir liste var:

- *Gölün önünden güneşin doğuşunu izleyin*
- *İzlemek Casablanca (ve aslında dikkat dikkat edin)*
- *Art Institute'u ziyaret et, yoksa artık resimleri göremeyeceğim*
- *Unutma ne annemin nasıl nasıl gülümsediğinde gülümsediğinde*
- *Şehrin ışıklarını yüksek bir yerden izlemek*
- *Yağmurda dur ve /yüzümde hisset*

Her bir öge küçük bir rüyadır. Acı verici derecede basit, dayanılmaz derecede acil. Çoğu insanın hafife aldığı şeyler,

hiçbir maliyeti olmayan ama karanlığa doğru geri sayarken her şey anlamına gelen deneyimler.

Düşünmeden onun sandalyesine oturuyorum. Buradan ofisimin penceresini doğrudan görebiliyorum. Her gün gördüğü manzara bu. Onun gördüğü manzara bu: gece geç saatlere kadar yanan ışığım, camın arkasında hareket eden silüetim.

Bu duyguyu tanıyorum. Sage'e karşı hissettiğim koruma içgüdüsüyle aynı; birini zarardan korumak, yükünü taşımak, dünyasını daha güvenli hale getirmek için kemiklerime kadar işleyen bir ihtiyaç. Ama Eliana'da bu, daha fazlası. Adını koymayı reddettiğim bir şey, çünkü adını koymak onu gerçek kılar ve gerçek şeyler insanı incitebilir.

Sonra korku, soğuk ve tanıdık bir şekilde içime çöküyor.

Korumaya çalıştığım insanlarla ilgili geçmişim berbat.

Sage, benim çok hızlı ve çok kibirli sürüşüm yüzünden felç oldu.

Annem, benim aşçılık okulunda olduğum ve kendi geleceğime odaklandığım için onun durumunu kontrol edemediğim için, karşılayamayacağı bir bebeği doğururken öldü.

Hatta Aleksei bile... O da kısmen, onu o hayattan kurtaramadığım için bir canavara dönüştü. Ben yetmedim.

Sevdiğim herkes, korumaya çalıştığım herkes sonunda yıkılıyor.

Eliana'yı önemsemek onu tehlikeye atarsa ne olur? Karanlığım her şeyi mahvettiği gibi onu da mahvederse ne olur?

Zaten görme yetisini kaybediyor. Zaten onu duygusal ve maddi olarak tüketen bir annesi var.

Bastian Hale'in vereceği ek yükü kaldırarak durumda değil.

Kararımı verdim: Ondan uzak duracağım. Profesyonel, samimi, daha fazlası değil. Sözleşmenin vaat ettiği her şeyi almasını sağlayacağım. Sağlık hizmetleri, para, özgürlük.

Ve sonra, seksen altı gün sonra, özgür olacak. Hale

Hospitality'den özgür.

Project Olympus'tan özgür.

Benden özgür.

Bu şekilde daha güvenli. Hepimiz için.

Ayağa kalkıp masasını düzeltir, her şeyin tam olarak bıraktığı gibi olduğundan emin olurum. Dosyalar tam olarak yerlerine geri konur. Kalemler tam olarak sıralanır. Lambasını kapatır, kabini karanlığa boğarım.

Ama çıkarken, elim kendiliğinden hareket ediyor.

Not defterini alıyorum. Küçük bir hırsızlık, ama çirkin bir hırsızlık. Onun bir parçası, benim saklamaya hakkım olmayan bir parça.

Uzaklaşırken, elimdeki çalıntı not defterine bakıyorum. "Seksen altı gün," diye fısıldıyorum. "Onu seksen altı gün boyunca güvende tutabilirim. Sonra benden kurtulacak."

Not defterini cebime koyup dışarı çıkıyorum. Asansör karanlık binada aşağı iniyor ve her katta kendime aynı yalanı tekrar söylüyorum.

Böylesi daha iyi.

Lobiye vardığımda, neredeyse buna inanmıştım.

ELIANA

seized: /sēzd/: fiil

1: sıcaklık şoku veya nem nedeniyle çikolata aniden taneli hale gelip kullanılamaz hale geldiğinde.

2: ani ve felaketle sonuçlanan bir olay, *çok* lezzetli görünen bir şeyi tamamen ve tamamen mahveder.

Pazartesi sabahı, Winnie the Pooh gibi tişört giymiş ve pantolonsuz bir şekilde dolabımın önünde duruyorum. Neredeyse aynı olan iki bluzu elimde tutuyorum ve hangisini giyeceğime karar vermek için aptalca bir zaman harcıyorum.

Neden önemsiyorum ki? Daha önce hiç umursamamıştım. Kıyafetlerim "iş kıyafeti" gibi düşük bir çıtayı geçtiği sürece, ne ben ne de Hale Hospitality'deki kimse o gün nasıl giyindiğimi umursamıyor.

Ama bu hafta sonu her şeyi değiştirdi.

Yangın alarmı fiyaskosundan sonra tüm hafta sonu boyunca kendimi tedirgin hissettim. Annem buna "pantolonumda karıncalar var" derdi. Ama cildimin altında karıncaların dolaştığını hissetmek daha doğru bir tanım olurdu. İşte bu duygu... Her şeyi sürekli olarak algılama hissi. Kokular, tatlar, bacaklarımı çaprazladığımda veya yatakta döndüğümde hissettiğim sürtünme. Gün bitmeden beni delirtmeye yetecek kadar aşırı bir uyanıklık.

Yas bir süre dairemde kaldı, önemsiz şeyler hakkında sohbet etti. Sanırım ikimizin de ciddi konulardan uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Brandon olayı, onun hayatının arka planında beliren korkunç bir hayalet gibi. Bastian olayı da benim hayatımın arka planında benzer şekilde beliriyor, ancak "korkunç" kelimesi Bastian Hale için hiç kimse tarafından kullanılmamıştır.

Yine de, ikimiz de *Love Island*'ın palyaço kadrosu hakkında dedikodu yapmak ve sindirim sistemimiz izin verdiği sürece süt içermeyen patlamış mısır yemekten oldukça mutluyduk.

Ancak o gittiğinde kendimi yalnız hissettim ve biraz da korktum. Onun sürekli konuşması olmadan, sadece kendi düşüncelerimle baş başa kaldım.

Bu, günümüzde olabilecek en kötü arkadaşlıktır.

Çünkü düşüncelerim Bastian'ın tüm halleriyle dolu. Şef Bastian, Tamirci Bastian, Ofisinde Gömleğini Değiştiren Bastian. Terli Koşucu Bastian da bu karışıma yeni eklenen bir karakter ve şimdiden fantezilerimin büyük bir bölümünü kaplıyor.

Dün gece pantolon giymeden karıncalarla uykuya dalarken, terli koşucu Bastian kafamın içinde tur üstüne tur atıyordu.

Cebelitarık Kayası gibi karın kasları ve uçak pistindeki ışıklar gibi sarı saçlı mutlu izi, "*Burası iniş için güzel bir yer gibi görünüyor...*" diyordu.

Mmm.

Hayır, *iğrenç*.

Tamam, peki, mmm. İnkâr edilemez bir şekilde mmm.

Bu da beni Pazartesi sabahına getiriyor, o düşüncelerin tam olarak yüzde sıfırı buharlaşmış ve yüzde yüzü azgınlık kalmış durumda.

Karıncalar da hala orada. Yüksek yakalı, boğazımı sıkıca saran leylak rengi, tül gibi bir bluz seçerken, karıncalar sürünüyor.

L treninde kahvemi içerken, karıncalar dolaşıyor.

İş başlamadan önce kendimi hazırlamak için biraz zaman kazanmak için merdivenlerden ofise çıkarken, inanabilirsiniz: Karıncalar dolaşıyor.

Yakın zamanda duracaklarını sanmıyorum.

Yirminci kata çıktığımda her zamanki gürültü var. Pislik Kyle, kabininden bana alaycı bir gülümseme atıyor ve temizlikçi Giovanni dirseğime dokunup bugün güzel görüldüğümü söylüyor.

Odanın en ucunda, Bastian'ın kapısı her zamanki gibi sıkıca kapalı. Bu en iyisi. Her şey yolunda. İçsel Zen'e ulaştım.

Bu durum yaklaşık üç adım sürer.

Ben odama girer girmez Bastian'ın kapısı açılır ve karşı duvara çarpar. Tüm gözler

ona çevrilir, sanki biz bir mirket kolonisiymişiz ve ufukta bir leopar belirmiş gibi.

"Üst düzey ekip, hemen konferans odasına," diyor. Sesini yükseltmiyor, ama herkes sanki avazı çıktığı kadar bağırmış gibi irkiliyor.

Tanrıya şükür ben kıdemli ekipte değilim, çünkü bugün alnında belirgin bir kırışıklık var ve bu sadece bela anlamına gelebilir.

Ama yine de, onu görmek karıncaları koşturmaya başlıyor. Bir kez daha cildimin her santimetresinin acı verici bir şekilde farkındayım. Pantolonumun fermuarının göbek deliğime bastırđını ve sütyenimin telinin göğüs kafesimi sıktığını hissediyorum.

Bugün iyi görünüyor. Kızgın olsa bile görünüşü bozulmuyor. Hatta, ekstra yoğunluğu çene hattını keskinleştiriyor ve elmacık kemiklerini daha belirgin hale getiriyor. Bir gecede boyu mu uzadı? Yemin ederim, eskiden başının tepesi kapı çerçevesine değmezdi, ama bugün değiyor, o kirli sarı saç tellerini biraz kabartacak kadar.

Her zamanki gibi, dirseklerine kadar kıvrılmış manşetleri olan, yeni ve temiz beyaz bir gömlek giyiyor. O ellerin bir istiridyeyi açıp bana yedirmesini hayal ediyorum ve karıncalardan çok daha içgüdüsel bir şey karnımın derinliklerinde dalgalanmaya başlıyor.

Sakin ol kızım, içimden kendimi azarlıyorum. Ne zamanı ne de yeri. Bastian kızgın görünüyor, o yüzden kabinine gir, üst düzey ekip baskıyı üstlensin, okul kızı hayranlığın devam ederse daha sonra onunla konuşabilirsin.

Harika. Kesinlikle yapılabilir.

Ancak bu plan, az önce ofise girdiğimde bulduğumu sandığım Zen gibi, uzun sürmüyor.

"Hunter," diye bağıır Bastian, tam da kabinime doğru yürümeye devam ederken, "neredeye gittiğini sanıyorsun?"

Gözlerimi kırıştırırım. Gerçek hayattaki Bastian'ın birçok fantezi versiyonuma müdahale etmesi rahatsız edici. O versiyonlar bana her zaman nazik davranır. (Şey, her zaman değil, bazıları özellikle küfürbaz ve "nazik" denemeyecek kadar dominanttır, ama önemli olan, bana asla böyle bağırılmazlar.)

"Masama?"

Geniş, dövmeli, istiridye açmada uzman elini konferans odasına doğru uzatır. "İçeri gir. Hemen."

Kaşlarımı çatıyorum. Teknik olarak konuşursak, ben üst düzey bir ekip üyesi değilim. Bu unvan, unvanlarının başında "Şef" yazan kişilere aittir ve sözleşmede kabul ettiğim maaşın önünde birçok sıfır olmasına rağmen, kimse bana yakın zamanda "Şef" diye hitap etmeyecek.

Göz gezdiriyorum. İş arkadaşlarım birdenbire klavyelerine ve/veya tırnak etlerine dalmışlar. Oradan yardım gelmeyecek.

Bu yüzden, pes etmiş bir iç çekişle kahve termosumu masamda bırakıp, diğer üst düzey ekip üyeleriyle birlikte cam duvarlı konferans odasına giriyorum.

Hepimiz buraya sıkışmışız, sanki bir akvaryumdayız. Masanın en ucuna oturuyorum. Şanslıysam, mobilyaların arasına karışırım. Kimse beni fark etmez bile.

Bastian en son giren kişi. Kapıyı *kararlı bir şekilde* kapatıyor. "Bir sorunumuz var," diye önsöz yapmadan duyuruyor. "Olympus'taki trüf yağı istasyonu tam bir felaket. HVAC sistemi ısı ve havalandırma gereksinimlerini karşılayamıyor. Her şeyi baştan aşağı yenilememiz gerekiyor."

CFO Nylah Gardner yüzünü buruşturur. "Ne kadar?"

"İki yüz bin," diye cevaplar Bastian. "En az. Ayrıca süreye iki hafta ekleniyor."

Oda genelinde toplu bir inilti yayılır. İki hafta çok fazla gibi görünmeyebilir, ancak yatırımcıların ön izleme yemeği çoktan ayarlandığı için her gün önemlidir.

"Asıl sorun," diye devam eder Bastian, gözleri sonunda bana takılır, "bunun aylar önce tasarım aşamasında fark edilmesi gerekirdi. Yani biri işleri batırmış."

Boğazım kurur. *Ne demek istiyor?*

"Hunter," diyor, en kötü korkularımı doğrulayarak, "inşaat özelliklerini sen yönetiyordun. Bunun nasıl gözden kaçtığını bize anlat."

Bir düzine çift göz birdenbire bana doğru çevrilir. Mikroskop altında, sabitlenmiş ve kıvranan bir böcek gibi hissediyorum kendimi.

"Ben, şey..." Sesim gıcırdayan bir kapı menteşesi gibi çıkıyor, bu yüzden boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "HVAC özellikleri, tasarım ekibi tarafından sağlanan parametrelere dayanıyordu. Bunları ana belgeye derleyen benim, ancak teknik incelemeyi onaylayan..."

"Sizin tarafınızdan," diye Bastian sözümü keser. "Onay belgesinde sizin adınız yazıyor."

"Sizin ve üç mühendisin yanı sıra," diye karşılık veriyorum. İlk şokun etkisi geçiyor ve yerini daha sıcak bir duygu alıyor. "Mart ayındaki inceleme toplantısında notlarımda ısı yükü hesaplamalarıyla ilgili endişelerimi belirtmiştim. Siz şöyle demiştiniz, aynen alıntı yapıyorum: 'Mühendisler ne yaptıklarını biliyorlar. Onların işine karışmayın.'"

Bastian volta atmayı bırakıp bana dönüyor. "Suçu başkasına atmaya mı çalışıyorsunuz, Bayan Hunter?"

"Olanları doğru bir şekilde aktarmaya çalışıyorum." Titreyen ellerimle tabletimi çıkarır ve kaydırmaya başlarım. "İşte. 15 Mart. Frank Moretti ile e-posta yazışmaları. Yüksek ısıda yağ işleme için havalandırma gereksinimlerini özellikle sordum. Sistemin yüzde yirmi fazla kapasiteli olduğunu garanti etti."

"Açıkça görülüyor ki, öyle değildi."

"Sanırım hayır. Evet, birisi matematikte berbat. Ama o kişi ben değilim." Kalbim *Alien filmindeki* gibi göğsümden fırlayıp çıkmaya çalışsa da, ona bakarak gözlerini kaçırmadım. "Ben işimi yaptım, Bastian. Doğru soruları sordum. Her şeyi belgeledim. Mühendisler bize yanlış rakamlar verdiyse, bu benim suçum değil."

Nylah koltuğunda kıpırdanıyor. CMO Rebecca gergin bir şekilde öksürüyor. Kyle adında kıdemli bir tasarımcı (Shithead Kyle ya da Security Guard Kyle değil, başka bir Kyle — bu şirkette çok fazla Kyle olduğunu şimdi fark ettim) kalemimi tıklayıp tıklamayı sürdürüyor ve bu beni delirtiyor.

Ama ben hiçbirine ilgi duymuyorum. Doğrusu, onların orada olduklarını bile zar zor fark ediyorum. Sadece odanın önünde dik ve insanlık dışı bir güzellikle duran Bastian'a bakabiliyorum, sanki her an masanın üzerinden atlayıp küstahlığımdan dolayı beni boğazlayacakmış gibi somurtuyor.

"Bir varsayım üzerinde duralım," diyor. "Bir proje yöneticisinin projesi programın gerisinde kalır ve bütçeyi aşarsa, bunun proje yöneticisinin hatası olduğunu düşünmez misiniz? Bu, *lanet olası iş tanımında* ima ediliyor mu?"

"Yanlış rakamlar aldığımda ne yapmam gerekiyor?" diye haykırıyorum öfkeyle. Tartışmamız uzadıkça, odanın geri kalanı gözden kayboluyor.

Bastian hiç etkilenmiyor. "Kontrol et. Düzelt. İşini yap."

"Ben proje yöneticisiyim, inşaat mühendisi değilim, Bastian. Ve bana lojistik için para ödüyorsun, büyücülük için değil. Ama büyücülük istiyorsan, komşumun altı yaşındaki çocuğunun doğum günü partisinde bir sihirbaz şapkadan tavşan çıkardı. Sana onun numarasını alayım mı?"

Bastian'ın elleri masaya çarptığında neredeyse çılgılık atıyordum. Sanki bir yıldırım çakmış gibi. Ve bir saniye sonra, gürleyen sesi duyuldu: "Herkes dışarı," diye bağırdı. "Hunter hariç."

Oh, lanet olsun.

Batmakta olan gemideki fareler gibi, hiç tereddüt etmeden kaçışıyorlar. Rebecca bana bakmıyor, Nylah bana sempatik bir gülümseme atıyor ve Kyle küçümseyerek başını sallıyor. Kyle'ları gerçekten sevmemeye başlıyorum.

Kapı tıklayarak kapanır.

O zaman bu cam kafeste sadece ben ve Bastian kalıyoruz.

ELIANA

yağ yangını: /grēs 'fī(ə)r/: isim

1: aşırı ısınan yağın neden olduğu mutfak yangını.

2: bir hata diğerine yol açar, o da bir diğerine, o da bir diğerine, ta ki her şey yanana ve alevleri söndüremeyene kadar ve geriye tek yapabileceğiniz şey yardım için çığlık atmak ve birinin sizi kurtarmaya gelmesini ummak kalır.

Bastian'ın elleri hala masaya vurmuş halde masanın üzerinde duruyor. Onlara bakmaktan kendimi alamıyorum. Bunun bir nedeni, 3 metreden uzak olan her şeyi oldukça bulanık görmem.

Ama bunun bir başka nedeni de, ne kadar kızgın olursa olsun, o ellerin her zamanki gibi güzel kalmasıdır. Beni ellerinde tutuyorlar, kelime oyunu yapmıyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onların tutuşundan nasıl kurtulacağımı bulamıyorum.

Onun parmak eklemlerinin her kıvrımına bu kadar dikkatle bakmamın bir diğer nedeni de, gözlerine bakarsam ne olacağından korkmamdır

Bana öfkeyle baktığını biliyorum. Kaşlarının çatıldığını ve dudaklarının büzüldüğünü biliyorum. Ve tüm bunlar yetmezmiş gibi, nefes alıp verişinin sert ve düzensiz ritminden, bana yeni bir ders vermek niyetinde olduğunu anlıyorum.

"Bu da neydi?" diye soruyor.

Toplantıyı ilk çağırdığında olduğu gibi, sesi gayet makul bir ses seviyesinde. Ama yine de irkiliyorum, çünkü sesinde bir şey kükreme sesinden daha kötü.

Yani *içten içe* irkiliyorum. Onun beni sarsılmış görmesine izin vermeyeceğim. Korku, Bastian gibi zorbalara için kedi nanesi gibidir ve ben ona tek bir lokma bile yedirmeyi reddediyorum.

"Buna kendimi savunmak derim," diye karşılık veriyorum.

"Beni üstlerimin önünde yetersiz göstermiş oldun. Bu ikinci kez oluyor."

"İlk sen yaptın!" Sızlanan bir birinci sınıf öğrencisi gibi konuşuyorum, ama umurumda değil. "Beni buraya özellikle benim hatam olmayan bir şey için suçlamak için çağırdın. Ne yapmamı bekliyordun? Sessizce kabul etmemi mi? *'Teşekkür ederim efendim, biraz daha alabilir miyim?'* dememi mi?"

Çenesi titriyor. "Senin bir takım oyuncusu olmanı bekliyordum." "Öyleyim!" diye bağıriyorum yine. "Ama senin günah keçin değilim."

Oyun alanını eşitlemek için yanlış bir girişimde bulunarak ayağa fırlıyorum. Bunun tek yaptığı, ikimize de onun benden çok daha uzun olduğunu hatırlatmak. Belki de *Dead Poets Society* filmindeki gibi masanın üzerine çıkmalıyım?

Ama sonra sonunda Bastian'ın gözlerine bakıyorum ve orada gördüğüm bir şey, heyecanımı biraz azaltıyor. Tamamen değil

— hala haklı kızgınım — ama biraz bir bir endişekatiıyor

kafamda çalan "*Oh hayır, bunu yapmadı*" senfonisine katılıyor.

"Bu gerçekten neyle ilgili, Bastian?" diye soruyorum, bu sefer biraz daha sessizce. "Kişisel bir şey gibi geliyor."

O alaycı bir şekilde, "Saçmalama" diyor.

"İki gece önce, istiridye yiyip gülüyorduk. *Sarılmıştık*. Beni sen götürdün..." Kafamı sallıyorum. "Bak, mesele şu ki, her şey yolundaydı. Şimdi ise, benim hatam olmadığını çok iyi bildiğin bir şey için şirketin yarısının önünde beni azarlıyorsun."

"Azarlamak" kelimesinin ağzımdan çıkmış olması kabus gibi, ama Taylor Swift gibi davranıp bunu kafamdan atıyorum. Bu yağlı ateş gibi konuşmaya en son ihtiyaç duyulan şey imalı sözler.

"Cuma günü bir hataydı."

Ah.

Dört kelime kullandı, ama yüzüme tokat atmış gibi oldu. Etkisi aynı olurdu.

Ondan gözle görülür bir şekilde uzaklaştım, çünkü gece geç saatlerdeki istiridye yemeği randevusu olmayan randevumuza duygusal olarak çok bağlandığımdan değil, bu dört küçük kelimenin acımasızlığı, en ufak bir değişiklik hissetmiş olsam bile, bunu düşündüğüm için tam bir aptal olduğumu söylüyordu.

"Çok rahatladık," diye devam ediyor, bu cansız, monoton homurtuyla, bu sabahki karıncaları ölümcül bir sessizliğe boğuyor. "Sınırlar bulanıklaştı. Bu..." Aramızda ileri geri el hareketleri yapıyor. "...bitiyor."

Yutkunuyorum. "Tam olarak *ne*?" "Ne olduğunu biliyorsun."

"Söyle."

"Hayır."

"Neden? Birinin duyacağından mı korkuyorsun?" İnsanların tartışmamızı izlediği ofisi işaret ediyorum. "Yoksa sadece korkak mısın?"

Çenesi yine titriyor, patlamaya çok yakın. "Bir sonraki sözlerini çok dikkatli seç, Eliana."

Tanrım, keşke yapabilsem.

Söylemek istediklerimi söyleyebilseydim, istiridyenin tuzlu suyu ve Sir Mix-A-Lot'un tatlı ses tonunun, uzun zamandır annemi, hastalığımı ve hayatın beni hayal kırıklığına uğrattığı sayısız şeyi unutturan tek şey olduğunu haykırmak isterdim.

Söylemek istediklerimi söyleyebilseydim, beni eve bırakırken bana iyi geceler derken sesinin kısıklanması, o günden beri kafamdan hiç çıkmadığını söylerdim.

Eğer söylemek istediklerimi söyleyebilseydim, ona durmak bilmeyen rüyalarımı ve bitmeyen fantezilerimi anlatırdım ve "*Siktir et cam duvarları; kim görürse görsün umurumda değil; lütfen ikimizden biri ya da ikimiz de deliye dönmeden önce ellerini üzerime koy*" derdim.

Ama elbette bunların hiçbirini söylemiyorum. Hayatım boyunca önemli şeyleri içime atarak geçirdim. *Dayanmak*, en iyi yaptığım şey budur.

O yüzden bunu yapmaya devam ediyorum.

"Peki. Profesyonel olmak mı istiyorsun? O zaman profesyonel olalım." Tabletimi kapıyorum. "Olympus tesisine gidip HVAC durumunu kendim inceleyeceğim. Her şeyi belgeleyeceğim, Frank ve mühendislerin ifadelerini alacağım"

ve spesifikasyonların tam olarak nerede yanlış gittiğini ve kimin neyi onayladığını içeren eksiksiz bir rapor hazırlayacağım."

Gözleri kısılır. "Buna gerek yok."

"Oh, kesinlikle gerekli. Çünkü bunun benim hatam olduğunu ima etmeye devam edeceksen, aksini kanıtlayan bir belge izi oluşturacağım. Raporum bugün mesai bitiminde masanda olacak."

Dönüp kapıya doğru yürümeye başlıyorum. Arkamda Bastian'ın hoşnutsuz bir şekilde iç çektiğini fark ediyorum, ama arkama bakmıyorum. Başımı dik tutarak dışarı çıkıyorum.

Tüm ofisin, konferans odasından utanç ve/veya şöhret dolu bir yürüyüş yaparken beni izlediğinin de farkındayım. Ne olduğunu tam olarak bilmiyorlar. Ben de bilmiyorum, ama bu durumun cesur bir yüz takınmamı engellemesine izin vermeyeceğim. Yürümeye devam ediyorum, asansörlere doğru ilerliyorum.

Ama sonra tanıdık bir koku burnuma çarpar, tanıdık bir sıcaklık yanıma ısıtır ve tanıdık bir adım benim adımlarımla senkronize olur.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, Bastian kolayca benimle aynı hızda yürüyor.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor? Seninle geliyorum."

O kadar ani duruyorum ki Bastian ilk başta fark etmiyor. Bir iki adım sonra durup dönüyor, o sinir bozucu aristokrat tavrıyla bir kaşını kaldırıyor.

"Kesinlikle hayır," diyorum. "Son on beş dakikayı tüm üst düzey ekip önünde beni yerden yere vurarak geçirdin. Sanırım bugünlük senin ışıltılı arkadaşlığından yeterince payımı aldım, teşekkürler."

"Ne yaptım?"

"Parçalamak. Bu, 'halka açık bir yerde canavarca bir pislik olmak' anlamına gelir. Açıkçası, bu senin için bir tür trend gibi."

"Parçalamak ne demek biliyorum," diye homurdanıyor. "Ben... Biliyor musun? Seninle bunu yapmayacağım." Asansör düğmesine basıyor. "Benim için çalışan kişinin sen olduğunu unutmuş gibisin."

"İnan bana," diye mırıldanıyorum, "Denesem bile bunu unutamazdım."

Asansör çalar. Kapılar açılır. İkimiz de orada dururuz, ikimiz de kıpırdamayız.

"Biniyor musun, binmiyor musun?" diye sorar sonunda.

"Duruma bağlı. Sen biniyor musun?"

Gözleri parlar. "Evet." "O

zaman hayır."

"Eliana..."

"Bastian..."

Eşikte birbirimize dik dik bakıyoruz. Arkamızda, yaklaşık kırk çift gözün sırtımıza dik dik baktığını hissedebiliyorum. Kyle (Shithead Kyle, diğer ikisi değil) kesinlikle yine ayçiçeği çekirdeği çiğniyor. Buradan bile çıtırtı ve tükürme seslerini duyabiliyorum.

Bastian bekleyen asansöre adım atar. "Bin." "Zorla."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum, çünkü aramızdaki hava birden gerginleşti, göz bebekleri büyüdü ve nefesim kesildi.

Sonra elini uzatıp bileğimi kavrar — sıkı değil, asla sıkı değil, ama direnmenin açıkça boşuna olduğu kadar sıkı — ve beni asansöre çeker.

Kapılar kapanır.

Bir anda, baş başa kalırız.

"Sen böyle yapamazsın..." diye başlıyorum, ama o bileğimi bırakıyor ve lobinin düğmesine o kadar sert basıyor ki camın kırılmamasına şaşırıyorum.

"Yapabilirim ve yaptım." Kollarını göğsünde kavuşturur. "Peki," derim.

"Peki," der.

Ben de onun gibi kollarımı kavuşturuyorum. İlk üç kat kadar iniş boyunca, birbirimizin duruşunu taklit ediyoruz. Kim daha inatçı ve huysuz, bunu yazı tura atarak belirleyeceğiz.

İlk olarak o bu çıkmazı bozar. "Orası yirmi dakika uzaklıkta. Bu da bize bir sonraki hamlemizi belirlemek için gidiş-dönüş kırk dakika zaman tanıyor."

"*Bizim*" bir sonraki hamlemiz mi? Artık bir takım mıyız? Ne zamandan beri? Beş dakika önce, bunların hepsi benim hatamdı, hatırladın mı?

Asansör, on altıncı katı geçerken garip bir şekilde titrer. Bastian bir elini yanımdaki duvara dayar. "Senin hatan olduğunu hiç söylemedim."

"Kesinlikle söyledin!"

"Onay belgesinde senin adın yazıyordu dedim. Ki öyle de."

"Seninki de dahil olmak üzere üç kişinin adı daha var!" Sesim yükseliyor, metal duvarlarda yankılanıyor. "Ama nedense, I'm the only one who got dragged into a

konferans odasına götürüp, havalandırmaya karşı suç işlediğim için yargılanıyormuşum gibi sorguya çektiler!

"Seni sorgulamıyordum..."

"Aslında haklısın. Daha çok halka açık bir infaz gibiydi. Herkesin beni yerime koyduğunu görmesini istedin. Büyük, kötü Bastian, büyük, kötü haliyle."

Çenesi sıkılaşıır. "Benim yaptığım şey o değildi."

"O zaman ne yapıyordun, Bastian? Çünkü benim gördüğüm kadarıyla, insan olarak mümkün olan en büyük pislik gibi davranarak beni uzaklaştırmaya çalışıyormuşsun gibi görünüyor."

Asansör inişine devam ediyor. On beşinci kat. On dördüncü. On üçüncü. Her seferinde sarsılıyor, bu da mekanik aletlere olan güvenimi pek artırmıyor.

Bastian'ın elleri yanlarında yumruk haline gelir. "Dürüstlük mü istiyorsun? Peki. Haklısın. Cuma günü bir hataydı. İstiridyeler iyi olmadığı için ya da seninle vakit geçirmekten hoşlanmadığım için değil, çünkü..." Kendini durdurur, çenesi sanki kelimeleri fiziksel olarak çiğniyormuş gibi çalışır.

"Neden?"

"Çünkü bunu seninle yapamam."

Kalbim, asansörün yaptığı gibi spazm geçiriyor. "Anlamadım?"

"Bu, her ne haltsa..." Yine bizim aramızda, yukarıda yaptığı gibi, sanki her şeyi kapsıyormuş gibi eliyle işaret ediyor. "Senin... benim... sanki ben değilmişim gibi..." Yine sözünü kesip elini saçlarına götürüyor. "Sen benim için çalışıyorsun. Hepsi bu. Bu kadar. Başka türlü olamaz. Çünkü aksi takdirde..."

Asansör sarsılır.

Sertçe.

İkimiz de sendeliyoruz. Bastian elini uzatıp beni tutmak için dirseğimi kavrar ve bir an için birbirimize yapışırız, göğsü omzuma, nefesi şakağıma sıcak sıcak.

Sonra ışıklar titrer. Bir kez.

İki kez.

Asansör, dişlerimi ağrıtan metalik bir gıcırtı ile durur.

Ve sonra... zifiri karanlık. Tamamen.

Tamamen. Mutlak karanlık.

ELIANA

re-fire: /rē'fī(ə)r/: fiil

- 1: Servis sırasında soğuyan bir yemeği yeniden ısıtmak.
- 2: İlk seferinde çok kötü bir şekilde mahvettiğiniz bir şeyi ikinci kez deneme şansı elde etmek.

İşte bu. Görme yetim nihayet kaybolduğu an, doksan günün canı cehenneme.

Bunun olacağını bilmeliydim. Fazla söz verip az sonuç almak, bana hep böyle olur. Dürüst olmak gerekirse, bugüne kadarki hayatımın geçmişine bakıldığında, bunu nasıl öngöremedim?

"Eliana?" Bastian'ın sesi karanlığı yırtıyor. "İyi misin?"

"Sanırım iyiyim." Yutkunuyorum. Sesim ürkütücü derecede yüksek çıkıyor. "Sen iyi misin?"

"İyiyim." Bir duraklama. "Asansör durdu. Elektrik kesildi."

Demek körlük değil. En azından şimdilik. Sadece sıradan, olağan bir mekanik arıza beni, iyi günümde bile beynimi kısa devre yapan adamla birlikte metal bir kutuda mahsur bırakmış.

Harika.

Harika, harika, harika.

Tamamen iyi. Bu iyi. Her şey iyi ve kesinlikle yangın çıkmadı.

"Bir şey görebiliyor musun?" diye soruyorum. Hala bunların hepsinin hayal gücümün bir ürünü olmadığından yüzde yüz emin değilim.

"Hayır. Zifiri karanlık."

Hışırtı sesi duyuyorum, ardından bir tıklama. Küçük bir ışık beliriyor — Bastian'ın telefonunun fener ışığı. Işın, yüzünü alttan aydınlatıyor ve yanaklarının çukurlarına gölgeler düşürüyor.

"İşte," diyor yumuşak bir sesle. "Daha iyi mi?" "Şey, 'daha iyi' göreceli bir kavram."

"Nasıl yani?"

Zorla gülümsüyorum. "Yani, 'birbirimizi öldürmeye çalışmaktan' 'küçük metal bir kutuda birlikte mahsur kalmaya' geçtik, bu yüzden teknik olarak bir gelişme olduğunu söyleyebiliriz. Kesin olarak konuşursak."

Bastian gülmez. El fenerinin ışığı yüzümde sabit kalır ve keşke başka bir yere tutsa diye düşünürüm, çünkü şu anda yüzümdeki ifade, normal bir iş yerinde olsaydım kovulmama neden olacak türden.

Gerçekçi olalım, bu durum yaklaşık üç duygusal çöküntü öncesinde normal olmaktan çıktı.

"Yardım çağırmalıyız," diyor ve telefonunu çıkarıyor. Parmağının ekranı kaydırmasını izliyorum. Bir kez. İki kez. Üç kez.

"Dur tahmin edeyim," diyorum, o bana açıklamadan önce. "Sinyal yok mu?" "Evet. Sinyal yok," diye onaylıyor.

"Acil durum düğmesi var," diyorum, aslında göremediğim paneli işaret ederek. "Kırmızı olan. Genellikle yakınında..."

"Acil durum düğmesinin nerede olduğunu biliyorum, Eliana." "Yardım etmeye çalıştığım için özür dilerim, *Bastian.*"

O, tüm asansörü dolduran bir sesle iç çeker. şaft. "Özür dilerim. O..." Durur. Tekrar dener. "Kapalı alanlarda pek iyi değilim."

Oh.

Bu... beklenmedik bir şey.

"Tabutta uyuyan biri için garip."

karanlık
ifadesi

karanlıkta,
gerçekten

kafası ifadesi
kesinlikle komik. "Ha?"

"Biliyorsun, çünkü sen bir vampirsin," diye açıklıyorum. "Soğukkanlı, ölümsüz, etrafındaki herkesin canını emen...?"

Bir an sessizlik. Sonra... bu bir kahkaha mı? Karanlıkta anlamak zor, ama yemin ederim ki, çok hafif bir eğlence sesi duyuyorum. Neredeyse algılanamaz. Richter ölçeğini sarsacak kadar güçlü değil.

Ama oradaydı.

"Ben tabutta uyumam." Hâlâ homurdanıyor, ama birkaç dakika öncesine göre öfkesi birkaç derece azalmış. "Mısır pamuğundan çarşafları olan kral boyu bir yatakta uyuyorum, çok teşekkürler."

"Tabii ki biliyorsun. Muhtemelen binlerce iplik sayısı vardır."

"Aslında bin iki yüz."

"İplik sayısını ezbere biliyor musun?" "Herkes bilmiyor mu?"

"Hayır, Bastian. Normal insanlar çarşaflarının özelliklerini ezberlemezler. Açıkçası, bu senin hakkında çok şey açıklıyor."

Ama yine de yeterli değil. Çünkü son zamanlarda çok sık yaptığım gibi, Bastian Hale'i bu hale getiren kişinin kim olduğunu merak etmeye devam ediyorum.

Onun gibi birini daha önce hiç görmediğimi söylemek, yılın en büyük yetersiz ifadesi olur. Belki de yüzyılın. Ama zihnim, onun zihninin nasıl çalıştığını anlayamıyor. Bu kadar huysuz, homurdanan ve genelde misafirperver olmayan birinin, en beklenmedik anlarda şefkat gösterebilmesi tamamen tutarsız.

Mesela şu an olduğu gibi.

"Acil durum düğmesine basacak mısın yoksa burada durup yatak takımlarını mı tartışacağız?" diye soruyorum.

"Tamam. Evet." Yine hışırtı sesi. Hareket ettiğini duyuyorum, yanımdan geçerken havanın hareket ettiğini hissediyorum. Kış yeşili kokusu burnumu dolduruyor ve kendimi ona doğru eğilmemek için fiziksel olarak zor tutuyorum.

Kendine gel, Hunter. Şimdi sırası değil.

Bir klik sesi duyulur, ardından uzun, sürekli bir vızıltı. Bekliyoruz. Bekliyoruz. Bekliyoruz...

Ve hiçbir şey olmuyor. Bastian tekrar basıyor. Vızıltı.

Hala hiçbir şey olmuyor. "Belki bozulmuştur," diyorum.

"Bina on yıldan daha eski değil. Her şey kurallara uygun."

"Açıkçası, Olympus'taki HVAC sistemleri öyle değil..." "Hunter."

"Çok mu erken? Evet, muhtemelen çok erken." Onun yanından geçip düğmeye kendim basmaya çalışırım, belki Bastian'ın sahip olmadığı elektrikli bileşenler üzerinde sihirli bir kontrolüm vardır diye.

Ama ben de ondan daha şanslı değilim. Dördüncü ve beşinci denemede, yardımın yolda olduğunu söyleyen güven verici bir ses duyamıyoruz.

"Tamam," diyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Yani acil durum düğmesi bozuk, cep telefonu sinyalizasyon yok ve karanlık bir asansörde mahsur kaldık. İyi tarafı, en azından artık tartışmıyoruz, değil mi?"

Bastian'ın telefonunun fener ışığı tekrar bana doğru sallanıyor. "Bu komik değil."

"Farkındayım. Ama gülmenin alternatifi çılgınlık atmak ve ben burada profesyonel davranmaya çalışıyorum."

"Çünkü şimdiye kadar çok profesyonel davrandık," diyor o, ağır ağır.

"Eh, içimizden biri deniyordu." "Peki, o kimdi tam olarak?"

Karşılık vermek için ağzımı açarım, ama o anda asansör tekrar sarsılır. Küçük, neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir sarsıntıdır, ama midemi bulandırmaya yeter.

Bastian elini uzatıp kolumu tutar. "Kıpırdama." "Kıpırdamıyorum."

"İyi. Sadece... kıpırdama."

Üst kattaki gibi, bluzumun ince kumaşı üzerinden her bir parmağını hissedebiliyorum. Nabzım bir kat daha hızlanıyor ve aniden bu alanın ne kadar küçük olduğunu fark ediyorum. Ne kadar yakın durduğumuzu. Başparmağının yine cildimde sonsuz daireler çizdiğini.

"Bastian..."

"Biliyorum." Sesi sert. "Biliyorum." Ama

bırakmıyor.

El fenerinin ışığı hafifçe titriyor. Elinin titrediğini fark ediyorum.

"Hey," diyorum yumuşak bir sesle. "Sorun yok. Her şey yoluna girecek." Binalarda güvenlik protokolleri vardır. Asansörün sıkıştığını biri fark edecektir. Bakım ekibini göndereceklerdir. "Buradan çıkmamız..." Saatiye bakıyorum, ama karanlık olduğu için kadranı göremiyorum. "...muhtemelen yirmi dakika sürer. En fazla otuz dakika."

"Yardım gelmesinden endişelenmiyorum," diyor boğuk bir sesle. "Seninle burada daha uzun süre sıkışıp kalırsam ne yapacağımdan endişeleniyorum."

Aman Tanrım. Yanaklarım şu anda güneşin sıcaklığı kadar sıcak olsa da, zorlukla yutkunuyorum. "PG seviyesinde kalabiliriz."

O da başını sallar. "Öyle yapabiliriz."

"Yapabiliriz, değil mi? Yani, yapabilir miyiz?" diye soruyorum. "Çünkü yalan söylemeyeceğim, burada biraz paniklemeye başlıyorum. Kapalı alanlarda sorun yaşayan tek kişi sen değilsin."

"Öyle mi? Senin bahanen ne?"

Hemen cevap vermiyorum. Aslında veremem, çünkü boğazım düğümlenmiş ve beynim, önceden izin almadan beni zamanda geriye doğru çekiyor. Çok kaba.

Yedi yaşımdayım, annemin dolabının arkasında, kırık bir elektrikli süpürge ile naftalin kokan bir yığın ayakkabı kutusu arasında çömelmiş durumdayım.

Derek, oturma odasında bağılıyor. Bir sürü yetişkin kelimesi kullanıyor ve ben bunların anlamını bilmiyorum, ama anlamları sesinin yüksekliği kadar önemli görünmüyor.

Ses seviyesi giderek yükseliyor.

Annemin sesi ise gittikçe alçalıyor.

Akşam yemeğinde kavga başladığında annem fısıldayarak, "Dolaba gir, bebeğim" dedi. Beni yatak odasına iterken elleri o kadar titriyordu ki, bileğindeki bilezikler marakas gibi tıklar tıklar ses çıkarıyordu. "Kulaklarını kapat ve kendine bir şarkı söyle, tamam mı? Yüksek sesle, güzel bir şarkı. Ben söylemeden dışarı çıkma."

Ben de dediğini yaptım, çünkü iyi kızlar böyle yapar. Aklıma gelen her şarkıyı söyledim: "Twinkle Twinkle Little Star", "The Itsy Bitsy Spider", radyoda çalan ve sözlerini tam olarak bilmediğim Spice Girls şarkısı. Boğazım ağrıyana kadar şarkı söyledim, ellerimle kulaklarımı tıkadım, gözlerimi karanlığa karşı sıkıca kapattım.

Ama yine de bir şeyin kırılma sesini duyabiliyordum. Annemin keskin nefesini. Derek'in botlarının zeminde gürültüyle yürüdüğünü.

Sonunda şarkı söylemeyi bırakıp ellerimi kulaklarımdan çektiğimde, onun geride bıraktığı sessizliği duyabiliyordum. O sessizlikte tek bir ses vardı. En ufak bir hıçkırık. Annemin kendi kendine ağlarken çıkardığı ses.

Bu, tüm gürültülerin toplamından daha kötüydü.

Bastian'ın başparmağı dönmeyi bıraktı. "Eliana?"

"İyiyim." Ama hiçbir "iyiyim" bu kadar kötü gelmemiştii. Boğuk ve yanlışı geliyordu, duvarlar üzerime baskı yapıyordu ve birdenbire asansör sadece küçük değil, minicik olmuştu, her saniye küçülüyordu ve nefes alamıyordum, nefes alamıyordum, nefes alamıyordum lanet olasıca...

Göğsüm sanki biri plastik sargı ile sarmış ve gittikçe daha sıkı, daha sıkı, *daha sıkı* çekiyormuş gibi sıkışıyor. Karanlık artık sadece karanlık değil, *canlı*, gözlerime baskı yapıyor, ağzımı, burnumu, ciğerlerimi dolduruyor.

"Eliana." Bastian çok uzaktan geliyor, sanki tünelin diğer ucundan sesleniyormuş gibi. "Eliana, bana bak."

"Göremiyorum..." Nefes nefeseyim. "Göremiyorum... çok karanlık..."

El fenerini yere koyup beni bir koltuğa oturturken, ışığı tavana doğru çeviriyor. Artık yarı yarıya görebiliyorum ve Bastian bana bunun daha iyi olup olmadığını soruyor...

Ama daha iyi değil, çünkü şimdi bu kutunun ne kadar küçük olduğunu, gidecek hiçbir yerin, kaçacak hiçbir yerin olmadığını görebiliyorum ve anneme bağırması olan tüm Dereklerin sesleri, yirmi yıl ve binlerce kilometre ötesinden bir şekilde kulaklarıma doluyor ve annemin sesini duyuyorum.

Yine ağlıyor ve *Twinkle, twinkle, little star* ve duvara çarpan tabakların sesi...

"Benim..." Ellerim boğazımı, birdenbire ilmek gibi hissettiren bluzumun yüksek yakasını ovuşturuyor. "Benim çıkmam lazım..."

"Hey, hey, hayır..." Bastian'ın elleri benim ellerimi kapattı ve kumaşı tırmalamamı engelledi. "Bunu yapma. Sen iyisin. Biz iyiyiz."

"*Kapana* kısıldık..."

"Sorun yok..."

"Yapamıyorum... İhtiyacım var..." Kelimeler çıkmıyor. Benden çıkması imkansız olan bu korkunç hırıltı sesi dışında hiçbir şey çıkmıyor, ama çıkıyor, *çıkıyor, sanırım ölüyorum...*

"Siktir et."

Bastian'ın elleri benimkinden yakama kaydı ve sonra kumaşın yırtıldığını duydum.

Soğuk hava boğazıma, köprücük kemiğime, boynumun dibindeki çukura çarpar. Nefes alırım. Sonra bir tane daha. Bir tane daha.

"İşte," diye teşvik ediyor Bastian. "Aynen öyle. Benimle birlikte nefes al. Burnundan nefes al, evet, aynen öyle, nefesini tut, şimdi ağzından nefes ver."

Onun talimatlarını uygulamaya çalışıyorum, ama ciğerlerim hala iskelede çırpınan bir balık gibi. Nefes al, ver, nefes al, ver, ama hiçbir şey *yeterli* gelmiyor.

"İyisin," diyor yine. Elleri şimdi omuzlarımda, beni sakinleştiriyor. "Güvendesin. Söz veriyorum. Burada sana hiçbir şey zarar vermeyecek."

"Sen... sen... gömleğimi yırttın..." Nefes nefese konuşuyorum.

"Biliyorum. Üzgünüm. Ama nefes alamıyordun." "O... o
çok pahalıydı..."

Ve sonra, beynim şimdi mükemmel bir zaman olduğuna karar verdiği için Tamamen işlevini yitirmeye başladığında, gülmeye başlıyorum. Ya da belki ağlamaya. Muhtemelen ikisi birden. Tüm sinir sisteminiz bir darbe yaparken bunu anlamak zor.

"Sana on yeni gömlek alacağım," diyor Bastian. "Yüz tane. Ne istersen. Lütfen nefes almaya devam et."

Başımı sallıyorum. Her nefes bir öncekinden biraz daha kolay geliyor.

Bastian'ın yine o daireleri çizmesi yardımcı oluyor. Bu sefer boynumun arkasında, kocaman eli başımı nazikçe okşarken, ensemin etrafında küçük daireler çiziyor.

"Çok iyi," diye mırıldanıyor. "Çok iyi gidiyorsun. Benimle kal."

Yerdeki el feneri, asansör duvarlarına büyük ve çarpık gölgelerimizi yansıtıyor. Loş ışıktta Bastian'ın yüzünü görebiliyorum ve Tanrım, daha güzel bir şey gördüm mü hiç?

"Bir daha söyle," diye boğuk bir sesle
fısıldıyorum. Bastian gözlerini kırptıyor.

"Neyi söyleyeyim?"

Nabzım bir kat daha hızlanıyor. Bu berbat bir fikir. Muhtemelen şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikir ve bu gerçekten bir şey ifade ediyor.

Ama dikkatli olmaktan çok yoruldum. Söylemek istediğim şeyleri içime atmaktan çok yoruldum.

Doksan günüm vardı. Şimdi seksen dördüncü günümdeyim. Kalan zamanında hiçbir şey yapmayacaksan geri sayımın ne anlamı var?

"Siktir et" de. Bir

duraklama.

Sonra Bastian yavaşça başını sallar. Bir şekilde, ne istediğimi anlıyor.

Gözleri, telefonun fenerinin loş ışığında benimkileri arıyor, bir şey arıyor; ne olduğunu bilmiyorum. İzin mi? Aklımı kaçırdığımı gösteren bir işaret mi?

Yeterince dikkatli bakarsa ikisini de bulacaktır.

"Eliana..."

"Biliyorum."

"Bu kötü bir fikir."

"Biliyorum."

"Sen benim için

çalışıyorsun." "Bunun

çok iyi farkındayım."

Elleri boynuma hafifçe bastırıyor. "Bunu yaparsak, her şey değişecek."

"Her şey zaten değişti," diye fısıldadım. "Ellerimi göğsüne koyduğum anda değişti."

O çok yakın oldu ben sayabilirim say onun göz kirpiklerini Daha da önemlisi, vazgeçmeye karar verdiği anı görebiliyorum.

Yine başını hafifçe sallıyor.

"Siktir et," diye homurdanır.

Sonra beni öper.

ELIANA

proof·ing: /'proofiNG/: fiil

- 1: Hamurun sıcak bir ortamda yavaşça kabarmasına izin vermek.
- 2: Duygusal olarak kabız olan patronunuz, yanlışıyla sizin duygularınızı uyandırmak için mükemmel koşulları yaratır, sonra da tam da bunu yaptığınızda şaşkırmış gibi davranır.

İlk öpücüğüm, yedinci sınıf beden eğitimi dersinde tribünlerin arkasında Ricky Bowen adında bir çocukla oldu. Biraz fazla dil kullanarak ve çok fazla Axe vücut spreyi sıkarak öpüştü, sonra arkadaşım Cassie'ye onun sevimli olduğunu söylememi istedi. Kaçtı ve bir daha onunla hiç konuşmadım.

Klişelerin klişesi, biliyorum.

Bu da bir klişe.

Ama çok farklı bir şekilde.

Bastian'la olan bu öpücük, öncelikle kesinlikle olmaması gereken bir şey olması açısından klişe ve tam da bu yüzden hiç bitmemesini istiyorum.

O benim patronum. O bir pislik. O, karanlık bir geçmişi ve kadın düşkünü bir üne sahip, megaloman bir kontrol manyağı. O kadar yakışıklı ki, beni öpüp kaçıp bir daha benimle konuşmayacağından başka bir şey yapacağına inanamıyorum.

Ancak Ricky Bowen'ın aksine, Bastian tam doğru miktarda dil ve tam doğru miktarda vücut spreyi ile öpüşüyor, ki neyse ki bu sprey Axe marka değil.

Kış yeşili sakızı gibi kokuyor ve dili, agresif olmak istemiyormuş gibi ama fikrimi değiştirip değiştirmeyeceğimi görmek için kalmaya niyeti yokmuş gibi, dudaklarımı nazıkçe ama kararlı bir şekilde ayırıyor.

Eli hala ensemin arkasında. Her zamanki gibi kocaman ve aynı derecede sıcak. Aslında, tüm vücudu aynı derecede sıcak. Cennet ile cehennem arasında sıkışıp kalmış bu dar, karanlık asansörün sınırları içinde, bu sıcaklık alev alev yanan bir cehenneme dönüşmüş gibi geliyor.

O beni kucağına çekerken terliyorum ve kendimden geçiyorum. Boynumda olmayan eli kalçama uzanmış. Karışık bacaklarımızın hareketi, yırtık bluzumu düzgün Fransız kıvrımından çıkarmaya yetmiş, böylece Bastian'ın serbest elinin okşaması için belimde bir parça deri kalmış.

Sadece kaba şeyler söyleyen bir erkek için dudakları tahmin ettiğimden daha yumuşak. Onun gibi bir ağzın pürüzlü ve sivri olacağını düşünürdüm. Vampir suçlamalarım doğruysa, belki de dişleri sivri olurdu.

Ama öyle değil. Yumuşak ve kadifemsi, ama yine de sağlam, mantıksız ama yine de doğru olan bir çelişki.

Göğsünün geniş düzlüğü, beni kendine doğru çekerken sonsuza kadar uzanıyormuş gibi geliyor. Sertleşmiş meme uçlarım, bluzumun ince kumaşı ve on yıllık, dayanıksız sütyenimin içinden dışarı çıkıyor. Dikkatli olmazsa, gözünü kaybedecek.

Ama dikkatli *davranıyor*. Elini başımın arkasına koyarken dikkatli ve dilinin benimkiyle savaşıırkenki titremesi, bas-çek, bas-çek şeklinde alaycı tavrı da dikkatli.

O kadar dikkatli ve şefkatli ki, ağlayayım mı, yoksa ona kendimi parçalayayım mı, ona şeker ve baharat ve her şeyin güzelinden yapılmadığımı, biraz daha sert davranmak isterse şikayet etmeyeceğimi söyleyeyim mi, bilemiyorum.

Ağzını açıp başını eğerek öpücüğün açısını değiştirip derinleştirdiğinde, sakalının kirli sakalları yanağımı okşadı. Bu his, onun sertliğinin benim yumuşaklığıma karşı gelmesi, o kadar erkeksi ve erotik ki, birdenbire içimi büyük bir titreme kaplıyor, sıcaklığı ve yoğunluğu neredeyse orgazm gibi. Titreme ayak parmaklarıma kadar iniyor, oradan geri sıçrayarak ağzımdan nefes almak için kalan küçük boşluktan inilti şeklinde kaçıyor.

İnleme, ateşe benzin dökmek gibidir. Sanki bunu bekliyormuş gibi, daha fazlasını yapmak için bir işaret gibi, Bastian'ın kalçamdaki eli yukarı kayarak kaburgalarıma yapışır. Kalbim ona karşı güm güm atıyor. Kalbimin ne kadar hızlı attığını hissedebiliyor mu acaba? Ya da cildimin nemli ve terli olduğunu?

Fark ediyor mu acaba? Umursuyor mu?

Onun da ne hissettiğini merak ediyorum. Bu yüzden, bir daha asla yakalayamayacağım bir fırsatı değerlendirerek, bir elimle başının arkasındaki kıvrık saçlarını tararken, diğer elimi onun pazısına koyuyorum.

Parmaklarımın arasında hissettiğim kalın, kıvrıkcık saçlar ve avucumun içindeki kocaman, sıcak, sert kol, o kadar tarif edilemez *bir erkeklik hissi* veriyor ki, yine inliyorum.

Onun kucağında kendimi çok küçük hissediyorum. En iyi şekilde tamamen kırılabilir. Bu sabahki karıncalar yine geri döndüler, ama bu sefer kızgın ya da endişeli değiller. Aksine, şimdi, Bastian'ın bacağının sürtünmesi bana ona sürtünmem için yalvarırken, kafa derimden omurgama, uyluklarımın arasında dağınık desenler halinde koşarken neşeyle kıkırdıyorlar.

Daha önce seks yaptım. Neyse ki Ricky Bowen ile değildi. Ayrıca iyi de değildi ve unutulmaz da değildi. Ama teknik olarak "Tab A in Slot B" gerekliliklerini karşıladı, yani bekaretimi kaybetti m .

Ancak bu, tamamen farklı bir şeyin başlangıcı gibi geliyor. Bekaretimi kaybetmeden önceki süreçte, her dokunuşun erojen bölgelere yakın olmayan yerlerde havai fişekler patlatmasına neden olan bu inlemeli, homurdanmalı beklenti yoktu.

Bastian'ın kaburgalarımı okşaması seksi olmamalı, ama öyle.

Bastian'ın başımın arkasını avuçlaması seksi olmamalı, ama *öyle*.

Bastian, beni daha iyi öpebilmek için başparmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor, istediği gibi. Bastian, bacaklarımı yeniden düzenleyerek dizlerine oturabilmemi sağlıyor. Bastian, göğsünün derinliklerinden kendi versiyonunu bir inilti çıkarıyor, bunu duyduğum kadar hissediyorum da...

Tamam, evet, tüm bunların objektif olarak seksi olarak tanımlanabileceğini anlayabiliyorum. Mesele şu ki, o bunu bambaşka bir seviyeye taşıyor.

Bu, saf ve basit bir beyin yıkama. Yavaş yavaş, bedenimden ayrıldığımı, çoğu günümü geçirmemi sağlayan tüm alaycı tavırları ve karamsarlığı terk ettiğimi hissedebiliyorum. Bu bir öpücük

beni kendimden kurtarıyor. Bu öpücük, beni daha yüksek bir güce inandırıyor.

Muhtemelen bu yüzden, hayatımdaki tüm güzel şeyler gibi, bu da gerçekten başlamadan sona eriyor.

Tıpkı Bastian'ın parmaklarının sütyenimin kenarını bulup, belki de sertleşmiş ve ağrıyan meme uçlarımda olduğu yere dalmayı düşünmeye başladığı anda...

... ışıklar yanıyor.

Floresan ışıklar, bir flaş bombası kadar incelikle yanıp sönmeye başlar. Bastian ve ben, elektrik çarptırmış gibi birbirimizden ayrılırız.

Bir bakıma, öyle olduğumuzu söyleyebiliriz.

Kıçım asansörün zeminine utanç verici bir gürültüyle çarpar. Bastian, omuzları karşı duvara çarpana kadar geriye doğru sıçrar. Grand Canyon kadar geniş olan bir metre mesafeden birbirimize bakıyoruz, ikimiz de nefes nefeseyiz.

Zihnimde bir Polaroid fotoğraf çekerim. Saçları berbat durumda. Bunu *ben* yaptım. Dudakları şişmiş ve kırmızı. *Bunu* da ben yaptım. Gömleğinin bir tarafı dışarı çıkmış ve göğsünde, elimle kumaşı tuttuğum yerde bir kırılganlık var.

Hepsi benim eserim.

Bu arada, rüzgar tünelinden fırlatılmış gibi görüldüğüme eminim. Bastian'ın alışılmadık kalp masajı sayesinde bluzumun yakası hala yırtık ve sütyen askım omzumdan kaymış durumda. Bu sabah kıyafetimi seçerken hedeflediğim saygın görünümünden oldukça uzak bir halim var.

Asansör, sanki bizi sadece tuzağa düşürmemiş gibi karanlıkta uzun süre yeterince bizi

completely lose our minds. Sonra

hareket etmeye başlar.

Aşağıya.

Lobiye doğru.

Muhtemelen orada insanlar olacaktır.

İnsanlar... *tanıklar*... Bastian Hale ve proje yöneticisinin tam olarak yaptıkları şeyi yaptıklarını kesinlikle fark edecekler.

"Siktir," diye nefes verir Bastian.

"Evet," diye onaylarım. "Gerçekten de 'siktir'."

İkimiz de aynı anda harekete geçiyoruz. Bir eliyle yırtık kumaşı tutarken, diğer eliyle saçımı telaşla düzeltmeye çalışarak, açıkta kalan sütyenimin üzerini bluzumla kapatıyorum.

Bastian da kendi tarzında hasar kontrolü yapıyor: gömleğini içine sokuyor, saçlarını parmaklarıyla tarayarak benim yarattığım kaosu düzeltmeye çalışıyor.

"Rujun," diyor, kendi ağzını işaret ederek. "Ruj sürmedim ki."

"Oh." Yine de dudaklarını siler. "Şey, muhtemelen sen..." Yüzünün etrafında başka bir dairesel hareket yapar.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sanki sen..." Duruyor. Boğazını temizliyor. "Dağınık görünüyorsun."

"Bence en azından kısmen sen de suçlusun."

"Hiperventilasyon yapıyordun."

"Yani çözümün beni soymak mıydı?!"

Asansör mutlu bir şekilde inişine devam ediyor. Onuncu kat. Dokuzuncu kat.

"Saçın," diyorum ona.

Parmağını tekrar saçlarına geçirir. "Daha iyi mi?"

"Aslında daha kötü. Parmaklarını elektrik prizine sokmuşsun gibi görünüyorsun."

"Harika." Tekrar dener, bu sefer saçlarını geriye tarar. Sonuç bir şekilde daha da belirgin hale gelir — şimdi, asansörde öpüşüyormuş gibi görünür, ama bunu saklamaya *çalışıyormuş* gibi.

Beşinci kat. Dördüncü kat.

"Tamam, yeni plan," diyorum, beynim sonunda çalışmaya başladı. "Hiçbir şey olmamış gibi davranacağız."

Bastian keskin bir kahkaha attı. "Hiçbir şey olmadı mı? Eliana, otuz saniye önce dilim senin ağzındaydı."

Yanaklarım kızarır. "Farkındayım. Oradaydım." "O zaman

biliyorsun ki öyle davranamayız..."

"Beni izle." Omuzlarımı dikleştirip, sahip olduğum tüm sahte özgüvenimi ortaya koyuyorum. "Asansörde sıkıştık. Işıklar söndü. Korkutucuydu. İkimiz de biraz sarsıldık. Hikayenin sonu."

"Gömleğin yırtılmış." "Çünkü

terlemiştim."

"Ve tüylerin diken diken olmuş." "Sonra

üşüdüm."

"O kadar çabuk mu?"

"Bu... Bilmiyorum, tıbbi bir durum!" "Ne tıbbi durumu?"

"Onu da bilmiyorum! Henüz teŖhis koymamıŖım gibi davran! nemli olan..."

Ne demek istediğini asla öğrenemeyeceğiz, çünkü tam o anda asansör son bir kez daha *alıyor*.

Zemin kat.

Kapılar açılmaya başladığında ikimiz de donup kalırız.

GeniŖleyen boşluktan lobiye görebiliyorum. Mermer zeminler. Resepsiyon masası. Ve yaklaşık on beş kiŖi dolaşıyor, aralarında — aman Tanrım — *Patricia* da var.

Bastian'ın asistanı bize bir bakış attı ve kaŖları sa çizgisine doğru yükseldi. "Bay Hale," dedi yavaşça. "Bayan Hunter. İkiniz de iyi misiniz?"

"İyiyiz," diyoruz Bastian ve ben aynı anda, ki bu muhtemelen ikimizin de Ŗimdiye kadar söylediği en inandırıcı olmayan Ŗey.

Patricia'nın bakışları Bastian'ın berbat saçlarından benim yırtık pırtık gömleğime kayıyor. Ağzının köşesinde küçük bir gülümseme belirliyor. "Emin misiniz?"

"Asansör arızalandı," diye Bastian huysuzca açıklıyor.

"Ne korkunç," diyor Patricia, ses tonu bunun tam tersini düşündüğünü ima ediyor.

"Sorun yoktu," diye araya girdim. "Sadece küçük bir rahatsızlık."

"Gömleğiniz bu yüzden mi yırtıldı?"

Aşağıya bakıyorum. Ellerimi göğsümün üzerinde kavuşturmuş olmama rağmen, yırtık bir kumaŖ parçası açıkça görünüyor. "Ben, Ŗey, bir Ŗeye takıldı

bir şeye takıldı."

"Asansörde."

"Evet. Asansörde. Keskin bir kenar vardı. Çok keskin. Gerçekten oldukça tehlikeli. Birisi şikayette bulunmalı."

Patricia yavaşça başını sallar. "Bakım ekibine haber vereceğim."

"Harika. Mükemmel. Teşekkür ederim." Sesim kesiliyor ve, tanrım, bu mide bulandırıcı sessizliği başka biri doldursa ne güzel olurdu, lütfen ve teşekkür ederim.

Bastian boğazını temizler. "Gitmeliyiz. Randevumuza."

"Evet," diye çok fazla hevesle onaylıyorum. "Kesinlikle. Hemen gidiyoruz."

Lobiden rahat bir tavırla geçiyoruz. Eminim çok suçlu görünüyoruz.

Lobiye geçerken, bluzumun yırtık kısmını elimle kapatmaya devam ediyorum. Resepsiyon masasının arkasında, güvenlik görevlisi Kyle'ın gözlerinin sırtıma dikildiğini hissedebiliyorum. O iyi bir adam, ama bin lira bahse girerim ki, binadan çıkar çıkmaz dedikodu çemberini harekete geçirecek.

Onu suçlayamam bile. Onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım.

Otomatik kapılar yeterince hızlı açılmıyor. Sonunda soğuk Şubat havasına çıktığımızda, ciğerlerim ağrıyacak kadar derin bir nefes alıyorum.

"Arabam garajda," diyor Bastian bana bakmadan.

"Yolu göster."

Yeraltı otoparkında sessizce yürüyoruz. Ayak seslerimiz sonsuza dek yankılanıyor.

Bastian Range Rover'ın kilidini açarken araç bip sesi çıkarır. Ben de onunla aynı anda yolcu kapısının koluna uzanırım. Parmaklarımız birbirine değir.

İkimiz de geri çekildik.

"Özür dilerim," diye

mırıldandım. "Önemli

değil."

O benim için kapıyı açar. Deri koltuğa kayarım ve nefes almayı hatırlamaya çalışırım. Önce nefes alıp sonra mı veriyorum? Sanırım doğru yoldayım ama emin olamıyorum.

Dudaklarım hala titriyor, şişmiş ve hassas. Az önce olanların gerçekten de olduğunu hatırlamak istercesine parmağımle dudaklarıma dokunuyorum.

Sürücü koltuğuna oturur ve tek kelime etmeden motoru çalıştırır. Ama henüz yola çıkmaz. Range Rover'ın motoru çalışır halde, havalandırma deliklerinden yavaşça ısı yayılmaya başlarken, öylece otururuz.

"Peki," diye sonunda ben söylüyorum, çünkü

birimizin söylemesi gerekiyor. "Peki."

"Acaba..."

Onun ani hareketi ağzımı kapatır. Ama o sadece koltuğunda dönerek arkaya uzanır. Orada bir şey bulur, onu çıkarır ve bana uzatır.

"Ceketin mi?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"Bu şirketin kazağı. Utanç yürüyüşü kıyafeti gibi görünmez ve Frank ve inşaat ekibinin geri kalanına göğsünü göstermen

daha iyidir."

Haklı. Ondan bir giysi kabul etmenin çok kötü bir fikir olduğunu bilsem de, onu alıp giyiyorum. Kolları parmak uçlarımdan yaklaşık 30 cm fazla uzanıyor, ama elimden geldiğince kıvrıp biraz olsun düzgün görünmesini sağlıyorum.

Elimden gelenin en iyisini yaptıktan sonra, kafam bulanık ve aptal hissederek boğazımı temizliyorum. "Konuşacak mıyız...?"

"Oraya gitmeliyiz." Bastian, sanki ehliyet sınavına giriyormuş gibi direksiyonu saat 10 ve 2 pozisyonunda tutuyor. "Frank bekliyor."

"Basti..."

"Eliana." Bana bakmıyor. "Şu anda ne diyeceğimi bilmiyorum. Ben..." Durur, çenesini bir yandan diğer yana hareket ettirir. "Düşünmem lazım."

"Tamam." Zorlukla yutkunuyorum. "Ama bu olmamış gibi davranamayız."

"Hiçbir şeyi gizlemeye çalışalım demiyorum," diye cevaplar boğuk bir sesle. "Şu anda ikimizin de hayatının bağlı olduğu tüm projeyi tehlikeye atan 200 bin dolarlık HVAC felaketini halledene kadar bu konuyu erteleyelim diyorum."

Haksız değil. Asansörde az önce olanları her saniyesini incelemek istesem de - ve evet, bunu gerçekten çok istiyorum - yine de yapmamız gereken işler var. Teknik olarak konuşursak, bu işler bizim o asansörde bulunmamızın tek nedeni.

Birbirimizin ağzına tırmanmaya çalışmakla hiçbir ilgisi olmayan işler.

"Tamam," diyorum. "Önce iş. Varoluşsal kriz sonra."

"İşte böyle." Range Rover'ı geri vitese alır ve yüzündeki gülümsemeyi yakalarım, sonra ifadesini tekrar nötr hale getirir.

Garajdan çıkıp Şubat ayının zayıf güneş ışığına doğru ilerlerken, ona gizlice bir bakış atıyorum. Saçları hala berbat durumda ve boynunda benim yaptığımdan kaynaklanabilecek soluk pembe bir iz var. Oops.

Pencereden dışarı bakmak için dönüp parmaklarımı bir kez daha dudaklarıma bastırıyorum. Hâlâ hassaslar.

Ve pantolonumdaki karıncalar her zamankinden daha canlı.

ELIANA

al den·te: /al 'den tā/: sıfat

1: İtalyanca "dişe" anlamına gelir; yumuşayana kadar pişirilmiş ancak ısırıldığında hala sert olan makarna veya sebzeler.

2: Bir şeyin mükemmel bir şekilde hazır olduğu, çok az pişmemiş, çok fazla pişmemiş, tam o anki kesin ve geçici an. Bir saniye bile beklerseniz, o anı tamamen kaçıır ve her şeyi mahvedersiniz.

The şey şey Bastian Bastian Hale şudur o bu
diğer her şeyi arka plan gürültüsü gibi hissettiriyor.

HVAC felaketi mi? Arka plan gürültüsü. Yaklaşan

körlük mü? Arka plan gürültüsü.

Annemin tahliye bildirimi ve ona transfer ettiğim, neredeyse kesin olarak
şaraba harcayacağı 1200 dolar? Arka plan gürültüsü.

Hepsi, ağzının ağzımdaki elektrikli hatırası, boynumu okşayan eli,

ve bizi saran asansörün karanlığının sıcaklığı.

Olympus sitesine doğru giderken ona bir kez daha bakıyorum. O, yola delikler açarcasına bakıyor. Sanki asfalta yeterince konsantre olursa, aramızda olanları düşünmek zorunda kalmayacağını sanıyor gibi.

Keşke bu kadar basit olsaydı.

Olympus şantiyesine varıyoruz ve kendimi proje yöneticisi moduna zorluyorum. En azından deniyorum. Hala wintergreen sakızının tadı ağzımda olduğu için bu zor oluyor. Ama kızınız elinden geleni yapıyor.

Frank Moretti ana girişin dışında bizi bekliyor, kaskını kolunun altına sıkıştırmış, sanki başka herhangi bir yerde olmak istermiş gibi görünüyor.

"Bay Hale," diye selamlıyor bizi yaklaşırken. "Bayan Hunter."

"Frank." Bastian artık tamamen iş modunda, yirmi dakika önce dilini ağzımda tuttuğuna dair hiçbir işaret göstermiyor. "Bayan Hunter'a sorunu gösterin."

Frank bizi şantiye alanında gezdiriyor. "HVAC durumunun ideal olmadığını biliyorum," diye başlıyor ve etrafımızdaki iskelet yapıyı eliyle işaret ediyor, "ama önce *iyi* giden şeylere odaklanmak istiyorum. Yapısal çalışmalar planlanandan önce ilerliyor. Tesisat ilk denemede denetimden geçti, bu *hiç* olmazdı. Elektrik müteahhidi de kendi taraflarında iki gün erken bitirmeyi hedeflediklerini söylüyor. Harika değil mi?"

Yürürken tabletime notlar alıyorum, alçıpan yığınlarından ve bakır tel bobinlerinden kaçınıyorum. Alan çok büyük — tek çatı altında on iki farklı restoran konsepti olması, buranın temelde çeşitli tamamlanma aşamalarında olan mutfaklar ve yemek odalarından oluşan küçük bir şehir olduğu anlamına geliyor.

"Suşı konseptindeki fayans işçiliğı *şefin öpücüğü* gibidir." Frank, sözünü vurgulamak için parmak uçlarını öper. "Kyoto'dan ithal edilmiş. Elle döşenmiş. Bir milyon dolarlık gibi görünüyor."

"İki milyon dolar tuttu," diyor Bastian yavaşça.

Frank'in gülümsemesi sönüyor. "Doğru. Evet. Ama harika görünüyor, değil mi?"

Bastian cevap vermez. Elleri cebinde, çenesi sıkı sıkıya kapalı bir şekilde yürüyor.

Onun bu halini tanıyorum. Bu, test mutfağı personelinin önünde beni küçük düşüren Bastian. Bu, istifa mektubumu yırtan pislik, beni derin dondurucu odasının duvarına sıkıştıran zorba.

Asansörde beni öpen adam ortada yok.

"Kokteyl salonu için bar kurulumu da çok güzel gidiyor," diye Frank tekrar dener. "Özel ceviz ağacı. Damar deseni..."

"Bunun hangi kısmı HVAC ile ilgili?" diye Bastian sözünü keser.

Frank'in omuzları çöküyor. "Doğru. Tabii ki. Bu taraftan."

Onu, I-kirişler ve plastik örtülerden oluşan bir labirentte takip ediyoruz. Talaş ve boya astarının ağır kokusunu uzaklaştırmak için burnumu kırıstırıyorum.

"Burada adımlarınıza dikkat edin," diye uyarır Frank. Henüz alt döşeme yapılmamış zemindeki bir boşluğu işaret eder. "Elimizde..."

Ama sözlerini duymama rağmen, beynim tabletimde hazırladığım HVAC özelliklerine dalmış durumda, bu yüzden

yürüyüş yolunun üzerinde duran ikiye dörtlük tahtayı görmüyorum, ta ki ayak parmağım ona takılana kadar.

Bir çığlık atarak öne doğru eğiliyorum.

Bu, hayatın gözlerinin önünden bir film gibi geçip giden anlardan biri. Benimki, prime time izlemek için biraz fazla sıkıcı ve iç karartıcı. Çoğunlukla, uzun süren Instagram'da karamsar paylaşımları inceledikten sonra, karın kasları yapmam gerektiğini yoksa sefil ve yalnız bir şekilde öleceğimi ve ev kedileri tarafından yenileceğimi düşünerek, yalnız başına mikrodalgada ısıtılan Lean Cuisine yemekleri ve Millenium Park'ta yarı yürekli koşularla geçen bir montaj izliyorum.

Ancak gerçek ölümüm, bundan biraz daha dramatik olacak gibi görünüyor. Çünkü tahta ile alt döşemenin bitmiş kısmı arasında bir delik var ve bu delik, üzerinde benim adım yazılı olan üç katlı bir düşüşe açılıyor.

Sanırım böyle bitecek. Bir demir çubukla öldürüleceğim. En azından beş haberlerine çıkacağım.

Ama ölüm bana elini sürmeyecek. En azından bugün değil.

Çünkü Bastian bana önce ulaşıyor.

Nereden geldiğini ve nasıl bu kadar hızlı hareket ettiğini bilmiyorum. Tek bildiğim, bir saniye önce inşaat malzemeleriyle ölümümü düşünürken, bir saniye sonra o tanıdık sıcak el bileğimi kavradı.

Beni güvenli bir yere sürükledi.

Gözlerimiz buluştu.

Yüzü... *Tanrım*, yüzü. Bir saniye için, pislik maskesi kaybolur ve orada *gerçek* bir adam belirir. Asla sesli olarak söylemeyeceği kadar çok önemseyen bir adam.

Frank öksürerek açıklamasına başlıyor. "Temelde, orijinal şartnamede standart bir ticari sistem isteniyordu," diyor, "ama kuruluma başladığımızda, trüf yağı hazırlama istasyonunun ısı çıkışının tahmin edilenden çok daha yüksek olacağını fark ettik. Mevcut HVAC sistemi, yangın tehlikesi yaratmadan bu yükü kaldıramaz. Bu yüzden..."

O konuşmaya devam ederken ben de başımı sallıyorum. Tabletime notlar alıyorum, ama sadece yarı dinliyorum. Dikkatimin diğer yarısı, yanımda hareketsizce duran Bastian'da.

Gözleri kısılmış, odanın diğer ucundaki bir şeye odaklanmış durumda. Onun bakışını takip ettiğimde, Frank'ın ekibinden iki kişinin bakır boru yığınının yanında hararetle bir konuşma yaptığını görüyorum.

Onlardan biri, Bears şapkası takan genç adam, sanki konuşmalarının duyulmasından endişe duyuyormuş gibi sürekli omzunun üzerinden bize bakıyor.

Diğeri, gri sakallı, daha yaşlı olan, Bears şapkalı adamın omzuna elini koyuyor ve genç adamın başını şiddetle sallamasına neden olacak bir şey söylüyor.

Bastian'ın kaşları daha da çatıldı.

"—bu yüzden yükseltilmiş sisteme ihtiyacımız var," diye bitirir Frank. "Anlaşıldı mı?"

"Evet," diyorum ona. "Anladım sanırım. Mantıkta bir hata görmüyorum, ama durum oldukça talihsiz. Bildiğiniz gibi, çok sıkı bir lansman programımız var. Çok para ve hareketli parçalar dengede."

"Tabii, tabii," diyor. "İnan bana, bunun olmasını isteyen son kişi benim. Sadece..."

Bastian'ın çenesi seğirir. Sonra, hiç uyarı yapmadan, inşaat sahasını geçerek iki işçiye doğru büyük adımlarla yürür.

"Affedersiniz," Frank arkasından seslenir. "Bay Hale. Bay Hale—!"

Ama Bastian'ın uzun bacakları mesafeyi saniyeler içinde kat eder. Frank ondan bir baş daha kısadır ve yetişmek için çabılıyor. Ben ikisinden de kısayım, bu yarışta kaplumbağa benim.

Ben olay yerine vardığımda, Bastian çoktan Bears Cap ile Gray Beard'ın arasına girmişti.

"Beyler," dedi, "benim gezintim bitene kadar bekleyemeyecek kadar önemli olan şeyi paylaşmak ister misiniz?"

Genç adamın yüzü soldu. "Hiçbir şey, Bay Hale. Biz sadece..."

"Sadece ne?"

Gri Sakal ağırlığını değiştirir. "Sadece zaman çizelgesini tartışıyorduk, efendim. Endişelenecek bir şey yok."

"Zaman çizelgesi ne olacak?"

İki işçi birbirlerine bakışır. İkisi de konuşmaz.

Bastian, sonunda yetişen ve nefes nefese olan Frank'e döner. "Frank. Ne oluyor lan?"

"Hiçbir şey! Hiçbir şey yok efendim."

"Sana iki saniye süre veriyorum, bana açıklayacaksın." Frank

boğazını temizler. "Bay Hale, açıklayabilirim..." "O zaman açıkla."

Frank'in yüzü birkaç farklı kırmızı tonundan geçtikten sonra, kalp-damar sağlığı açısından hiç de sağlıklı olmayan bir tür benekli mor renge büründü.

"Sorun sadece HVAC değil," diye itiraf eder sonunda. İtiraf ettiği için neredeyse rahatlamış gibidir. Vicdan azabı duyuyor galiba. "Deniz ürünleri konsepti için kullanılan soğuk hava depoları yanlış boyutta ve tedarikçinin bu konuda bizi araması için çok uğraşıyoruz. Açık alev istasyonları için gaz hatları ihtiyacımız olan BTU yükünü kaldıramıyor. Ve havalandırma davlumbazları—Tanrım, the fuckin' ventilation davlumbazları—

tabii ki ticari sınıftırlar, ama buraya sokmayı planladığın hacim için uygun değiller."

Bastian'ın elleri yanlarında yumruk haline geldi. "Devam et."

Frank'in seli devam ediyor. "Suşi barının su filtreleme sistemi Chicago'nun su basıncıyla uyumlu değil. Şarap depolama için sıcaklık kontrol üniteleri Mayıs ayına kadar sipariş bekliyor. Fırın konsepti için özel olarak üretilen fırınlar hasarlı geldi ve üretici, teslimatı onayladığımız için bunun onların sorunu olmadığını iddia ediyor." Frank, kel kafasını eliyle okşayarak, sanki her geçen saniye yaşlanıyormuş gibi iç geçiriyor. "Ve yangın söndürme sistemi... tüm sistem, Bay Hale... tamamen yeniden tasarlanması gerekiyor çünkü denetçi, mevcut konfigürasyonun bu büyüklükteki ve bu kadar çok aktif pişirme istasyonuna sahip bir alan için yönetmeliklere uygun olmadığını söylüyor."

Ardından gelen sessizlik o kadar yoğun ki, onu tostun üzerine sürebilirim.

"Ne zamandır biliyorsunuz?" diye sorar Bastian sessizce.

"Bazılarını mı? Birkaç haftadır. Yangın söndürme olayını mı? O daha dün öğrendim. Yemin ederim, Bay Hale, ben denedim..."

"Gizlemeye çalıştın," diye hırlar Bastian. "Ben fark etmeden düzeltebileceğini sandın. Beni kandırıyorsun Frank, ve gerçekten her şeyin yoluna gireceğini sandın."

"Hayır, efendim, ben... Ben... Efendim, çok üzgünüm. Her şey kontrolden çıkıyor."

"Ne kadar?"

Frank gözlerini kırptırır. "Anlamadım?"

"Ne kadar para? Tüm bunları düzeltmek için ne kadar paradan bahsediyoruz?"

Müteahhidin gırtlacı titrer. "İhtiyatlı bir tahminle mi? Milyonlarca dolar söz konusu, efendim. Ayrıca süreye en az altı hafta eklenmesi gerekiyor. Belki de sekiz."

Bastian'ın yüzünün renginin solduğunu görüyorum. Sonra topuklarını dönüp tek kelime etmeden uzaklaşıyor. Bana, Frank'e, kimseye bir şey söylemeden.

Omuzları gergin ve elleri hala yumruk halinde, inşaat sahasını geçip gider.

"Bay Hale!" Frank arkasından seslenir. "Efendim, eğer biz sadece..."

Ama çok geç. Bastian çoktan gitmiş, plastik örtünün arkasından kaybolmuş ve zayıf Şubat güneş ışığına çıkmış.

Beni Frank ve ekibiyle birlikte orada bırakarak, birdenbire tamamen işe yaramaz hale gelen notlarla dolu tabletimle.

"Peki," diyorum, garip sessizliğe. "Siktir."

BASTIAN

con·fit: /kôn'fē/: isim

1: yiyeceklerin yağa batırılıp düşük sıcaklıkta uzun süre pişirilerek sert malzemelerin yumuşatıldığı bir pişirme yöntemi.

2: Birinin yavaşça, acımasızca, dayanılmaz bir şekilde sınırlerinizi bozarak sizi temelden değiştiren ve onun ortaya çıkıp her şeyi mahvetmeden önceki halinizden ne zaman uzaklaştığınızı tam olarak belirleyemediğiniz davranış.

Görünmez olana kadar kendimi tutuyorum.

Ancak zemin kata ulaşır köşeyi döndüğümde, Frank'in karavanının arkasında küçük bir sığınak bulduğumda duruyorum.

Sonra dönüp karavanın duvarına yumruk atarım.

Ucuz alüminyum, yumruklarımın altında çukurlaşır. Elim hemen çok acır, ama bu acı, içimde kıvranan diğer tüm

Bu bir felaket. Tamamen lanet bir felaket.

Ve Olympus'tan bahsetmiyorum.

Hayallerimin, sahildeki lanet bir kumdan kale gibi ellerimde parçalandığından bahsediyorum, ama tek düşünebildiğim Eliana, Eliana, *Eliana*.

Gözlerimi kapatıyorum ve onun parfümünün kokusunu alıyorum. Şeftali mi acaba? Bilmiyorum ve aslında da önemli değil. Önemli olan, kokuyu burnumdan atamıyor olmam.

Onun gömleğini iki yumruk dolusu tutup *yırttığım* hissi de aklımdan çıkmıyor. Kendimi vahşi bir hayvan gibi hissettim. Nefes nefese kalmasaydı, giysileri etrafında parçalar halinde kalana ve çıplak vücudu benim olana kadar yırtmaya devam ederdim.

İçimde bu kadar büyük bir açlık hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Aslında, hayatım boyunca böyle oldu.

Çünkü daha önce kimse bana bunu yapmamıştı. Kimse beni bu kadar çok *arzulamamı* sağlamamıştı ki, bu arzu damarlarımda zehir gibi yanıyordu.

Ondan başka kimse.

Diğer işlere odaklanmam gerek. Odaklanıyorum da. Frank beni mahvediyor. Bu gemi alevlere teslim olursa bunun ne kadara mal olacağını biliyor mu acaba?

Milyarlarca. Gerçekten *milyarlarca*.

Eğer böyle bir şey olursa, onun da bu acıyı hissedecek kadar yakınında olmasını sağlayacağım. Gerekirse onu ateşe kendim atarım.

Son zamanlarda her şeyin kontrolden çıktığını hissediyorum. Eskiden dünyayı sıkı bir şekilde kontrol ediyordum. Artık bu hiç olmadığı kadar az doğru.

Elimi açıp kapatıyorum. Parmaklarımın eklemleri römorkun yan tarafına çarptığı yerden parmaklarımın arasından küçük bir kan damlası sızıyor. Elim sallayıp kendimi toparlıyorum, sonra arabama gidiyorum.

Ama direksiyonun başına geçtiğimde bile, ofise dönme düşüncesi midemi bulandırıyor. Evrak işleri ve politikayla başa çıkabilsem bile, Eliana'nın da orada olacağı gerçeği - onu şehrin öbür ucuna terk ettiğim için buradan geri dönmek için Uber çağıracağını varsayarsak - buradan uzak durmam gerektiği anlamına geliyor.

Çünkü o, hızla karşı koyamayacağım bir cazibe haline geliyor.

Bu yüzden ofise gitmiyorum. Bunun yerine takvim uygulamamı kontrol ediyorum. Sage'in bir saat sonra fizyoterapist randevusu var. Onu öğle yemeğine götüreceğim ve sonra kendim arabayla oraya götüreceğim. Bu bir süreliğine iyi bir oyalama olacak.

Ve belki Eliana'dan biraz uzaklaşmak iyi gelir. İkimiz için de.

"Burada ne halt ediyorsun?" Sage, beni penthouse kapısından girerken görünce şaşkınlıkla bağırır.

"Birincisi, ağzına dikkat et," diyorum. "İkincisi, kardeşine böyle mi selam verilir? Üçüncüsü, gün ortasında video oyunu oynayarak ne yapıyorsun? Okul ödevlerini yapman gerekiyor."

Sage gözlerini devirdi. Bir genci yetiştirmek, kitapların ve filmlerin sizi uyardığı kadar baş belası bir iştir. Onun benim küçük kardeşim olması ve beni kızdırdığında ona yumruk atabilmem küçük bir avantaj, ama sadece küçük.

"Öğle yemeğindeyim," der Sage savunmacı bir tavırla, sehpanın üzerinde yarısı yenmiş sandviçi göstererek. "Ve işimi çoktan bitirdim."

"Saat on bir buçuk." "Erken

öğle yemeği. Kolay iş."

Sorgulamaya devam etmek istiyorum, ama gerçek şu ki, Sage'in günlerini dolduracak başka pek bir şeyi yok. Sanal okula gitmesi, kafeterya öğle yemekleri, soyunma odasında şakalaşmalar, son zil çaldıktan sonra spontane buluşmaların olmaması anlamına geliyor. Hobiler sınırlı. Arkadaşları az ve seyrek.

Ancak böyle olmak zorunda. Fizik tedavi programı çok yorucu: haftada altı seans, her biri iki saat sürüyor —ve seanslar bittiğinde, genellikle kanepeye uzanıp ilgisini çeken herhangi bir oyunu oynamaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgun oluyor.

Onu başka şeylere ilgi duyması için uğraştım. Sevdiği dersler için özel öğretmen tutmayı teklif ettim. Arkadaş edinebileceği çevrimiçi kulüplere veya oyun topluluklarına katılmasını önerdim. Hatta uyarlanmış spor programları fikrini bile ortaya attım.

O ise her bir öneriyi şiddetle reddetti.

Anlıyorum ama. Hangi on altı yaşındaki çocuk, ağabeyinin sosyal hayatını mikro yönetmesini ister ki?

Yine de, onu bu çatı katında saatlerce tek başına, elinde oyun kumandasıyla otururken izlemek, suçluluk duygumu daha da derinleştiriyor.

O dışarıda hayatın tadını çıkarıyor olmalıydı. Flört ediyor olmalıydı. Gençlerin başına gelen türden zararsız sorunlara bulaşıyor olmalıydı.

Ama o burada. *Benim*

yüzümden.

"Bir erkek küçük kardeşini kontrol edemez mi?" Kollarımı kavuşturup kollarımı kavuşturup ona en etkilenmemiş bakışımı attım.

Sage, ne yazık ki, bebek bezini bıraktığından beri bu bakışın muhatabı. Artık bağışıklığı var.

"Ne istiyorsun, Bastian?" Oyunu durdurur ve tekerlekli sandalyesini bana dönerek tam karşımda durur. "Ve 'hiçbir şey' deme, çünkü gün ortasında eve gelmezsin, tabii biri ölmedikçe ya da restoranlar yanmadıkça. Hepsi."

"İkisi de olmadı." "O zaman ne oldu?"

Sorguya çekilmeden gelebileceğimi düşünmemeliydim. Sage on altı yaşında olabilir, ama lanet olası bir dedektifin içgüdülerine sahip.

"Ben düşündüm düşündüm düşündüm seni öğle öğle PT'den PT'den önce," diyorum. diyorum. "İyi bir yere. Sen seç."

Gözleri kısılır. "Garip davranıyorsun." "Nazik davranıyorum."

"Aynen. Bu çok tuhaf."

"Bir kez daha, lanet diline dikkat et. Ve neden kardeşim için iyi şeyler yapamayayım?"

Sage beni bir süre daha uzun uzun inceler. Kafasında bir şeyler döndüğünü görebiliyorum. Daha fazla ısrar mı etsin, yoksa bırakıp gitsin mi diye tartıyor.

Sonunda omuz silkiyor. "Peki. Neyse. Kayıtlara geçsin, hala senin tuhaf davrandığını düşünüyorum. Ama yaptığım sandviç zaten berbattı." Kapıya doğru tekerlekli sandalyesini sürükleyerek, yol üzerinde askıdan ceketini alıyor. "Ama bunu yapacaksak, Taqueria El Fuego'yu istiyorum."

İnlerim. "Kesinlikle olmaz."

"Benim seçimim dedin."

"İyi bir yer demek istedim."

"Orası iyi. Şehirdeki en iyi al pastor."

"Hurdalığın arkasındaki benzin istasyonunun yanında duran bir yemek kamyonu. Et güneşte duruyor. Eminim ki fareler gördüm."

"Bir fare. *Bir tane*. Ve çok kibardı." "Sage..."

"Sen teklif ettin, Basti. 'Benim seçimim.' Bunlar senin sözlerindi. Ve ben El Fuego'yu seçiyorum." O çoktan asansöre doğru yuvarlanmaya başladı. Yüzündeki o kendini beğenmiş küçük gülümseme, kazandığını bildiğini gösteriyor.

Siktir et. Tamam. Onun gülümsemesini görmek her şeye değer. Taco sıçanları bile.

"O yer gerçekten berbat."

"Fucking delicious"ı yanlış telaffuz ettin, diye düzeltir Sage.

Sadece başımı sallayabiliyorum. "Ağzını sabunla yıkatacağım. Ya da o peynir sosuyla. Hangisinin daha ciddi bir tehdit olduğunu söylemek zor."

"*Beni* eğlenceli bir şeyle tehdit etme," diyor kardeşim neşeyle, başparmağındaki peynir damlasını yalarken.

"Deri koltuklarıma peynir lekesi bulaştırırsan, seni balık gibi deşerim," diye uyarıyorum onu.

Fizik tedavi uzmanının ofisine vardığımızda arabayı park ediyorum. "İhtiyacın var mı?" diye sormaya bile başlamadan Sage başını sallıyor.

"Bana yardım etmeyi teklif edersen, *seni* balık gibi deşerim," diye bana ateş püskürür.

Kendimi korumak için ellerimi kaldırıyorum. "Hayatta yapmam."

Ama lanet olsun, onun hareketlerini izlemek beni öldürüyor. Sevdiğin birinin mücadele etmesini izlemek garip bir şey, özellikle de bu mücadeleler senin yüzündense.

Senin hatan, senin hatan, kafamda sürekli yankılanıyor.

Ona olan her şey senin suçun.

Onu şımartmak istemiyorum. O bir erkek adayı ve hayatında kendi yolunu gururlu ve bağımsız bir şekilde çizmeyi hak ediyor. Ama işin boktan yanı da bu: Tanımı gereği, birinin bağımsız olmasına *yardım* edemezsin.

Sadece kenarda durup izleyebilir ve düştüklerinde yardım elini uzatabilirsin.

"İçeri gireceğim" diye karar veriyorum. "Merak etme, olay çıkarmayacağım ya da sevimli asistanla flört etmeni engellemeyeceğim. Sadece bir süredir ortalarda görünmedim ve neler olup bittiğini kontrol etmek istiyorum."

Sage tartışmak istiyor, bunu anlayabiliyorum, ama arabanın dışındaki koltuğuna oturduktan sonra sadece omuz silkiyor. "Peki. Sen bilirsin. Ama ben seni tanımıyor gibi davranacağım."

"Senden başka bir şey beklemiyordum," diye mırıldanıyorum. "Kardeş sevgisi bugün de hayatta ve iyi durumda."

Sage'i takip ederek kliniğe giriyorum. Sage'in aşık olduğu fizyoterapist asistanı, Lilah adında sarışın bir kız, bizi görünce yüzü aydınlanıyor.

"Sage! Naber?" Gözleri bana döner ve yutkunur. "Ve... oh, Bay Hale. Bugün sizi beklemiyorduk."

"Bir bakayım dedim," diyorum ona. "Çocuğun nasıl olduğunu görmek için."

"Çok iyi," diye beni temin eder. "Son zamanlarda kendini çok zorluyor."

Sage pazılarını esnetir ve aptal gibi sırtar. O aptal kardeşimi ne kadar sevdiğimi düşününce kalbim parçalanır.

"Bunu duymak güzel," diyorum. "Sizi alıkoymayayım, devam edin, işinize bakın."

Lilah ve Sage ana egzersiz alanına girerken ben bekleme odasında oturuyorum. Cam bölmeden onların çalışmaya başladığını izliyorum.

Sage'in belinin kalınlığında baldırları olan, eski bir üniversite güreşçisi olan PT'si Bishop, seansları için ekipmanları hazırlıyor. Beni izlediğimi görünce saygıyla başını sallıyor.

Sonra antrenmana başlıyorlar. Antrenman hızla zorlaşıyor. Bishop, Sage'e bantlarla direnç antrenmanı yaptırıyor, karın ve üst vücut kaslarını çalıştırıyor. Birkaç dakika içinde Sage'in alnında ter damlaları beliriyor. Kolları titriyor ve çenesi

zorlanarak gerginliğe karşı çekip itiyor.

"Hadi Sage," diye teşvik ediyor Bishop. "Beş tane daha, şef. Başarabilirsin."

Sage son tekrarları yaparken homurdanıyor, yüzü kıpkırmızı.

Göğsüm gururla doluyor. O çok güçlü. Benim onun yaşındayken olduğumdan daha güçlü. Muhtemelen şu an olduğumdan da daha güçlü.

Ama gururun hemen ardından tanıdık bir suçluluk dalgası geliyor.

Onun bebek olduğu zamanları hatırlıyorum — o kadar küçüktü ki tek elimle tutabilirdim. Annemiz onu doğururken öldüğünde ben de aslında bir çocuktum. Aleksei o küçücük bebeği kapıma getirdi ve birdenbire, her şeyde bana bağımlı olan bu minik, çaresiz varlık ortaya çıktı.

Ne yaptığımı bilmiyordum. Hala da bilmiyorum, çoğu zaman.

Ama o bebeğe baktım ve bir söz verdim: Ona bizim yaşadığımızdan daha iyi bir hayat verecektim. Bratva yok. Şiddet yok. Her saniye arkasına bakıp geçmişin onu ne zaman yakalayacağını merak etmek yok.

Şimdi on altı yaşında, erkekliğe adım atmak üzere ve ben onun geleceğinin nasıl olacağını merak ediyorum. Üniversiteye gidecek mi? Aşık olacak mı?

Umarım öyle olur. Tanrım, umarım öyle olur.

Daha da önemlisi, umarım Eliana'ya yaptığım hataları yapmaz.

"Tamam, iyi iş çıkardın," diyor Bishop, Sage'in omzuna vurarak. "Beş dakika ara ver, sonra paralel

barları bitirelim."

İşleri bittiğinde, Sage yuvarlanarak dışarı çıkıyor. Terden sıırıslık ve yorgunluktan sandalyesinde yarı uykulu.

Arabaya geri dönerken ona yavaşça alkış tutuyorum. "Gerçekten ilham verici bir çalışma. Özellikle de Lilah'ın kışına bakmakla meşgul olduğun için neredeyse ayağına halter düşüreceğin kısım."

"Siktir git, öyle değildi," diye mırıldanıyor, ama kulakları Rudolph'un burnu kadar kırmızı.

Range Rover'a varıyoruz ve Sage ön koltuğa tırmanırken ben çaresizce bekliyorum.

"Kesinlikle bakıyordun," diye devam ediyorum, sandalyesini katlayıp arkaya koyarken. "Bishop'un fiziksel olarak yüzünü başka yöne çevirmek zorunda kalacağını sandım."

"Onun arkasındaki aynada duruşumu kontrol ediyordum."

"Karşı duvardaki ayna mı?"

Sage bana orta parmak gösterir. Sürücü koltuğuna otururken sıırıtırıyorum. "Ona çıkma teklif etmelisin," diyorum, motoru çalıştırırken.

Anında yüzü ekşiyor. "Evet, harika bir fikir. 'Hey, Lilah, rampaya erişilebilir bir yere gidip, insanlar bakarken benim bir şeylere ulaşmak için uğraşmamı izlemek ister misin? Gerçekten kadınları etkileyecek bir şey."

"Sage..."

"Seninle bu konuyu konuşmayacağım, Bastian." Kollarını kavuşturup pencereden dışarıya bakıyor. "Ayrıca, romantizm hakkında ne bilirsin ki? Hâlâ işyerindeki o kızı, adı neydi, Allie mi, Emily mi, terörize etmiyor musun?"

"Eliana," diye mırıldanıyorum.

Sage gibi kulaklarımın ısındığını hissediyorum. Sanırım bu ailemizde var.

"Evet, o," diyor. "Onun hayatını mahvetmeyi bitirdin mi, yoksa hâlâ devam ediyor musun?"

"Ben..."

Ama Eliana ile ne yapıp ne yapmadığımı asla öğrenemeyeceğiz, çünkü cevap veremeden pencereye bir vuruş duyulur. Dönüp...

... ve Aleksei'yi görüyorum.

ELIANA

BİR SAAT ÖNCE

rest·ing: /'restiNG/: fiil

1: Pişmiş eti ısı uygulandıktan sonra rahatsız edilmeden bekletmek.

2: sonunda duygularından kaçmayı bırakıp, beş dakika boyunca onlarla baş başa kaldığın an.

Bastian'ın Range Rover'ının, sanki cehennem köpekleri onu kovalıyormuş gibi Olympus otoparkından hızla uzaklaşmasını izliyorum.

Frank arkamda boğazını temizliyor. "Başım belada, ha?"

Ona dönüp bakıyorum. Adam gerçekten berbat görünüyor. Yemin ederim, saçları son on dakika içinde incelmış ve öfkeli kargalar gözlerinin köşelerindeki kırıxıklıkların üzerinde ayaklarını yere vuruyorlar.

Daha gerçekçi olan cevabı, yani "*Evet, başın büyük belada*" cevabını yutuyorum. Frank'in şu anda bunu duymasına gerek yok.

"Sorun yok," diyorum onun yerine, onu sakinleştirmek için dirseğine dokunarak. "Sakinleşecektir."

"Gerçekten niyetim..."

"Biliyorum," diye sözünü kesiyorum. "Bak Frank, yapman gereken şey şu: şu anda konuştuğumuz her konunun tam listesini bana getir. Hiçbir şeyi güzelleştirme, ama felaket senaryoları da izme. Sadece gerçekleri anlat."

Frank yutkunur ve başını sallar, kalp krizi geirecekmiş gibi görünmüyor artık.

"Sonra da sorunu çözeceğiz," diye devam ettim. "Bunu yaparsan, Bastian yoluna devam eder. Hatalarını kabul eden ve sorunları çözen insanlara kin beslemez."

Yanaklarına biraz renk gelir ve i çeker. "Elimden geleni yapacağım. Bu işe ilk başladığında sana bu tür şeyleri anlatmıyorlar, biliyorsun. Her şey tahmin ettiğinden daha hızlı karanlıklaşıyor." Sanki orada hayaletler görüyormuş gibi, tuhaf bir şekilde uzun bir süre uzaklara bakar. Sonra başını sallar. "Neyse, bu benim sorunum, senin değil. Bay Hale az önce gittiğine göre, istersen seni geri bırakabilirim?"

"Hayır." Bu, istediğimden çok daha kaba geldi, bu yüzden ekledim: "Yani, hayır, teşekkürler. Yryerek gideceğim. Zaten kafamı boşaltmam lazım."

" mil uzaklıkta."

"Bu yüzden Yukarıdaki Büyük Adam bize bacaklar verdi, değil mi?"

Frank hala mide bulandırıcı görünüyor, ama başını sallıyor. "Tamam o zaman. Sen bilirsin. Raporu mümkün olduğunca çabuk sana ulaştıracaağım."

Yürümeye başladığımda şubat havası yüzümü ısıırıyor. Bastian'ın ödünç aldığı kazak daha sıkı kendime sarıyorum,

kumaşa hala sinmiş olan kolonyasının hafif kokusunu içime çekiyorum.

Bu kış yeşili kokusu beni öldürüyor.

Bunu düşünme, diye kendime emrediyorum. Daha da iyisi, onu hiç düşünme.

Ama bu, kendine fil hakkında düşünmemeyi söylemek gibidir. Bunu söylediğin anda, her yerde filler *belirir*.

Ofise vardığımda, üşüdüğüm için hiçbir şey düşünemiyorum. Bu, akıl sağlığım için iyi haber, ayak parmaklarımın ve burnumun ucundaki donma tehlikesi için ise kötü haber.

Yine de kabul ediyorum.

Diğer iyi haber ise, Bastian ortalarda yok. Patricia onun geri dönmediğini söylüyor, yani başka bir yere gitmiş olmalı.

Yoksa benden kaçıyor mu? Muhtemelen benden kaçıyor. Yıkılmışlık ve minnettarlık arasında gidip geliyor. Yıkılmışlık, çünkü Büyük Asansör Felaketi'nden sonra içim hala kıpır kıpır, minnettarlık ise, bu konuyu bir daha hiç konuşmamamızın ilgili herkes için en iyisi olması nedeniyle.

Frank'in e-postası, söz verdiği gibi beni bekliyor. Kendimi hazırlayıp çeşitli sorunları kataloglamaya başlıyorum. En azından, durum iç karartıcı. Çözülmesi bir hayli zor olacak yaygın sistemik sorunlar var.

Anlamadığım şey, tüm bunların nasıl başladığı. Bu sistemleri *biliyorum*. Bu sistemleri ben *onayladım*. On sekizinci kattaki mühendislerden, tornavidayı kullanan sahadaki işçilere kadar herkesle konuştum ve hiçbir zaman bu kadar ciddi sorunlar olmadı.

hiç gündeme gelmedi. Bildiğim kadarıyla, iki yılı aşkın bir süredir her şey nispeten sorunsuz gitti.

Frank bir ayna kırıp yedi yıl kötü şans mı kazandı? Bastian'ın tüm gizli günahları sonunda onu yakalamaya mı başladı?

Yoksa başka bir şey mi oluyor?

Mesela... *biri Olympus Projesi'ni sabote mi ediyor?*

Bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse, bunu çözmek için ne zihinsel kapasitem ne de gerekli kıdemim var. Ben Chicago'nun Sherlock Holmes'u değilim.

Ama bu, yardım edemeyeceğim anlamına gelmez. Öğleden sonranın geri kalanında, e-postalar gönderiyor ve acil durum planları hazırlıyorum. Saatler göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor.

Telefonum 4:45'te çalmamış olsaydı, muhtemelen gece geç saatlere kadar çalışmaya devam ederdim.

"Alo? Bayan Hunter mı?"

"Merhaba," diyorum. "Evet, öyledir. Kimle görüşüyorum, sorabilir miyim?"

"Ben Dr. Haggerty'nin ofisinden Angelica. Bugün randevunuza gelecek misiniz diye merak ediyorduk?"

"Oh, kahretsin!" Ayağa fırlarım ve yanlışlıkla sandalyemi ve bir bardak dolusu kalemi yere düşürürüm. Masamdan bir yığın kağıt da düşer. "Evet, evet, çok özür dilerim. Çok yoğun bir gün oldu... *Kahretsin*. Yola çıkıyorum. On dakika içinde orada olurum. Belki on beş dakika. Çok özür dilerim."

Telefonu kapatıp, elimden geldiğince hızlı bir şekilde eşyalarımı topladım. Son göz muayenemden sonra yazdığım soru listesinin bulunduğu küçük spiral ciltli defterimi bulamıyordum. Az önce devirdiğim dosya yığınının içinde olduğuna yemin edebilirim.

Ama onu aramaya vaktim yok, bu yüzden çantamı omzuma atıp deli gibi koşmaya başlıyorum.

"Tıp fakóltesinde gözleri çok mu seviyordunuz?" diye soruyorum, Dr. Haggerty küçük damlalığıyla göz bebeklerimi genişletirken.

Geri adım atarak yaptığı işi incelerken gülümser. "Oh, hayır, öyle bir şey yok. Sadece diğerk tüm uzmanlık alanlarında başarısız oldum ve beni kabul eden tek alan buydu." Ağzımın açık kaldığını görünce tekrar güler. "şaka yapıyorum, Eliana."

Alnımdaki teri siliyormuş gibi yapıyorum. "Sanırım hasta başı davranışlarından da kaldın."

Yine güldü. Dr. Haggerty, Noel Baba maraton koşmaya başlamış gibi biriydi: beyaz sakalı, gür sesi, ama benim için öldüreceğim kadar güzel bir vücudu ve baldırları vardı. "Her iki şey için de babamın ailesini suçlayabilirsin," diyor. "Hepsi göz doktoru, bu yüzden ben de bu mesleğe girdim. Ve hepsi de kuru mizah anlayışına sahip şakacı tipler, bu yüzden ben de stand-up komedisi gibi bu küçük yan işe girdim. Bazı hastalar bunu diğerklerinden daha çok seviyor."

Ona zayıf bir gülümsemeyle bakıyorum. "Bugün bana iyi haberler verirsen, daha önce hiç kimsenin gülmediğini duyduğun kadar yüksek sesle güleceğim. Söz veriyorum."

Keşke bunu söylediğimde yüzü düşmeseydi. Tanrım, keşke gülümsemesi kaybolmasaydı. Keşke gözlerindeki o neşeli ışıltı kaybolmasaydı.

"Keşke yapabilsem, Eliana." O kadar pişman bir şekilde söylüyor ki, bu birkaç kelime tek başına beni ağlatmaya yetiyor.

Midem yaklaşık olarak popomun seviyesine kadar düşüyor. "Bu iyi haberlerin başlangıcı gibi gelmiyor."

"Maalesef öyle değil." Döner taburesine oturur ve ellerini dizlerinin arasında sıkıca tutar. "Eliana, görme yeteneğin neredeyse ilk tahminlerimizle aynı hızda kötüleşiyor."

Yüzümü buruşturup gözlerimi kapatıyorum. *Ağlama, ağlama, lütfen ağlama...*

Kahretsin. Ağlıyorum.

"Periferik görüşünüzü önemli ölçüde kaybetmişsiniz. Bu durum, gerilemenin bu hızda devam edeceğini varsayarsak, zaman çizelgemizi doğruluyor."

Telefonuma yüklediğim morbid küçük geri sayım widget'ına göre, bugün ışıkların sönmesine 83 gün kalmıştı. En azından görme yetimin zamanında olduğunu bilmek güzel.

"Biliyorum, duymak istediğiniz şey bu değil," diye devam ediyor Dr. Haggerty nazikçe. "Ama 'işlevsel görme'nin, doksanıncı gün tamamen kör olarak uyanacağınız anlamına gelmediğini anlamanız gerekiyor. Bu kademeli bir süreç. Tünel görüşünüzün arttığını, derinlik algınızın zorlaştığını, loş ışıktaki daha fazla sorun yaşadığınızı fark edeceksiniz."

Mekanik olarak başımı sallıyorum, ama artık onu gerçekten dinlemiyorum. Sanırım farkında olmadan, bugün buraya gelip ilk seferinde her şeyi yanlış anladıklarını söyleyecekleri umudunu beslemeye başlamıştım.

Kör olmayacaksın, aslında SuperVision™ kazanıyorsun!

Bunun aptalca olduğunu biliyorum. Bunun gerçekçi bir umut olduğunu söylemedim. Sadece gerçekten öyle hissettiğimi söyledim.

"Bu yüzden size derhal oryantasyon ve hareketlilik eğitimine başlamanızı şiddetle tavsiye ediyorum," diyor Dr. Haggerty. "Ne kadar erken başlarsanız, görme yeteneğiniz kaybolduğunda o kadar hazırlıklı olursunuz."

"Oryantasyon ve hareketlilik eğitimi," diye tekrar ediyorum uyuşmuş bir şekilde.

"Beyaz bastonla yol bulmayı öğrenmek, diğer duyularınızı geliştirmek, görme duyusuna güvenmeden mekanlarda güvenli bir şekilde hareket etmeyi anlamak. Bu tür şeyler." Ellerini uyluklarına koyuyor. "Chicago Körler Merkezi'nde tanıdıklarım var. Mükemmel programlar yürütüyorlar ve isterseniz bu hafta sizi oraya gönderebilirim."

"Tamam," dediğimi duyarım. "Tamam, evet, tabii. Sanırım en iyisi bu. Ayarla."

Dr. Haggerty'nin yüzü yumuşar. Şu anda acıma duygusuyla başa çıkamıyorum, gerçekten başa çıkamıyorum. Keşke başka yere baksaydı.

Birkaç dakika daha konuşmaya devam ediyor, ama ben artık tamamen kendimden geçmiş durumdayım. Sadece doğru yerlerde "Mhmms" diye cevap vermeye çalışıyorum. Sonunda omzuma hafifçe vurup bana bir broşür uzatıyor.

Muayene odasından çıkıp lobiden geçerek sokağa geri dönüyorum.

Neden bu kadar hüznü hissettiğimi bilmiyorum. Bunlar benim zaten bilmediğim şeyler değil. Ama gökyüzü içeri girdiğimde olduğundan daha gri ve sanki dünyadan tüm renkler çekilmiş gibi.

Dudaklarım da artık titremez. İlk başta aşırı derecede uyarıcıydı, ama şimdi yok olduğu için neredeyse özlüyorum.

Sokağa çıktığımda, yolun iki tarafına da bakıyorum. Sol tarafta evim var. Orada beni bekleyen tek şey bir paket Doritos ve Netflix'in sınırsız kara deliği.

Sağ tarafta annemin evine giden otobüs durağı var.

Bu sabah bana mesaj atıp bu hafta bir ara uğramamı istedi. Asansördeki kargaşanın ortasında cevap vermeyi unuttum.

Ama bazen beni çok üzse de, annemin sevgisini özleyecek kadar duygusal biriyim. Georgia Hunter'ın bunu nasıl yapacağını hiç bilmediğini biliyorum, ama ne de olsa bir kız hayal kurabilir.

Solda evim, sağda

annemin evi. Solda

yalnızlık.

Sağda, depresyon.

Hangi yöne gideceğimi hala tartışırken, başımı kaldırıp caddenin karşısında park etmiş siyah bir araba görüyorum. Araba eski ve sıradan görünüyor, ancak camları tamamen karartılmış. Yani, o camlardan tek bir ışık parçası bile geçmiyor.

Paranoya deyin, ama o arabadaki birinin beni izlediğine dair belirgin, tüyler ürpertici bir hisse kapılıyorum.

Kafamı sallıyorum. Bu, kötü tıbbi haberlerin, Bastian'ın öpücüğünün duygusal şokunun ve

benim parçalanmış görüşümün ve belki
biraz kalan takipçi korkusu.

"Sadece bir araba," diye kendimi azarlıyorum. "İçinde kimse yok, olsa bile, seni umursamıyorlar."

Ama bu benim için bir karar veriyor.

Nefes alıp, çantamı omzuma asıp, sağa doğru yürümeye başlıyorum.

Nehri geçip ormanı aşarak annemin evine gidiyoruz.

BASTIAN

flam·bé: / , fläm 'bā/: fiil

1: tekniği tekniğin su dousing
dousing yağ döküp ve onu yakmak.

2: bir şeyi ateşe vermek. genellikle kasıtlı olarak yapılır. her zaman değil.

"Merhaba çocuklar." Aleksei, arabanın camını indirdiğimde yavaşça konuşur. Nefesi mentollü sigaradan kokmaktadır. "Seni burada görmek ne güzel."

"Bugün yaşadıklarımın sonra," diye homurdanırım, "burada olmana şaşırmamalıyım."

"Ah, biri kötü bir ruh hali mi içinde?" Aleksei bebek sesiyle şarkı söyler gibi sorar. Yanağımı çimdiklemek için elini uzatır, ama yaklaşımadan elini iteklerim.

"Bana dokunma lan."

"Sinirli, sinirli." Aleksei'nin dikkati Sage'e kayar. Bu sırada, hiç hoşuma gitmeyen bir şekilde gülümsemesi genişler. "Peki bu kim

bu yakışıklı genç genç Sakın bana bana bu küçük
küçük Sagey olduğunu söyleme

Sage kaşlarını çatarak ikimiz arasında bakışlarını gezdirir. "Seni
tanıyor muyum?" "Henüz değil," der Aleksei. "Ama ben..."

"Kimse," diye sözünü kestim. "O kimse değil, Sage."

Aleksei gülüyor. "Bu sert, Semyon. Birliktebirlikte
yaşadığımız onca şeyden sonra mı?"

"Bana öyle deme. Ve onunla konuşma."

"Sadece dostça davranıyorum. Aileyle sohbet ediyorum." Aleksei
pencereden yarısı dışarı çıkmış durumda ve Sage'in kafasının daha da
karıştığını görebiliyorum. "Çok büyümüşsün, *bratishka*. Seni son
gördüğümde, ben..."

"Gidiyordun," diye sözünü kestim. "Gidiyordun. Tıpkı şimdi yapacağın
gibi."

"Şaka yapmıyordun, gerçekten kötü bir ruh halindeymişsin," der
Aleksei, arabanın yan tarafına yaslanıp bir mentollü sigara daha
yakarken, elini yüzüne kapatarak rüzgardan korur. "İşlerde işler ters
gittiğinde böyle olur, değil mi?"

"Ben..." Sesim boğazımda düğümleniyor. "İş yerinde bir sorun olduğunu
nereden biliyorsun?"

Aleksei omuz silkiyor ve arabaya uzun bir duman bulutu üflüyor. Sage
öksürüyor ve eliyle dumanı uzaklaştırıyor. Ben yüzümü buruşturuyorum.
"Bu şehirde küçük kuşlar çok konuşur. Benim konumumdaki bir adam
dinlemeyi öğrenir."

"Bash," diyor Sage, "bu adam da kim lan?"

Onu şimdilik görmezden geliyorum. Nabzım hızlanmaya başlıyor ve
kulaklarımda kanın aktığını hissediyorum. "Ne duydun, Al?"

Parmağını havada salladı ve yine o burunlu, tiz şarkı söyleyen sesine döndü. "Burada sorunlar, orada sorunlar, her yerde sorunlar." Sonra sesini alçaltıp bana döndü. "Gerçek sorunun ne olduğunu biliyor musun, Semyon? Ailemizin çok bölünmüş olması."

"Bash," Sage bir kez daha araya giriyor, "kim bu *lanet* olası..."

"Sessiz ol!" diye bağıyorum ona.

O geri çekilir. Ben ona asla öyle konuşmam. Onun böyle korkup geri çekilmesini görmekten hoşlanmıyorum. Ama Aleksei'yi tanıyorum ve gözlerindeki o bakışı biliyorum.

Sage'i bu boktan durumdan olabildiğince uzak tutmaya niyetliyim.

Aleksei'ye tekrar bakıyorum. "Ailemiz gayet iyi, teşekkürler."

"Hayır, hayır, hayır." Yüzüme tekrar dokunmaya çalışır ve ben yine elini iteklerim. O sadece güler. "Kardeşler *birlikte* olmalı, Semyon. Üç küçük silahşör gibi oluruz, anlarsın ya? Böyle olması gerekir. Annem de bunu isterdi."

Gözümün ucuyla, Sage'in parçaları birleştirirken yüzünün solduğunu görüyorum. O aptal değil ve yıllar boyunca bana ailemizin geçmişiyle ilgili yeterince bilgi vermem için yalvardı ve rica etti. Aleksei'yi, kötü seçimler yaptığı için konuşmadığım, uzaklaşmış bir kardeş olarak tanıyor. Bir tür öcü gibi.

Eğer benim istediğim gibi olsaydı, o sonsuza kadar öyle kalırdı.

"Annem birçok şey istiyordu ve hepsi en az kırk derece alkol içeren şeylerdi," diye homurdanıyorum. "Oğullarının ne olacağı umurunda bile değildi."

"Ah, belki de haklısın," diye kabul eder Aleksei. "Ama o zaman işleri daha iyi yapmak bize düşüyor, değil mi?"

"Bence o tren senin için çoktan kaçtı."

Yine o kahkaha. Mentollü, dumanlı ve sinirlerimi bozuyor.

"Bence gitmelisin," diye ekliyorum. "Bu çok eğlenceliydi ama Sage ve benim gitmemiz gereken yerler var."

Aleksei hiç rahatsız olmamış gibi başını sallar. Dikleşir, ama ellerini arabanın kapısına sıkıca tutturur, böylece camı henüz kapatamam. "Haklısın. Biz Izotovlar doğuştan meşgul adamlarız." Başparmağıyla Sage'i gösterir. "Bunu unutma, *bratishka*. Hırs senin yol göstericin. Asla hak ettiğinden azıyla yetinme."

"Gitme zamanı," diye ona homurdanıyorum.

Kapımın iç tarafına parmak eklemleriyle vurur. "Elbette. Ama hey, inşaatla ilgili sorunların olursa, tek yapman gereken telefonu kaldırıp beni aramak. HVAC çok can sıkıcı olabilir, değil mi?"

Cevabımı beklemiyor. Sadece dönüp uzaklaşıyor, sadece sigarasını topuğuyla ezmek için duruyor.

O gidene kadar bekledim. Sonra arabayı park yerinden çıkardım ve arkama bakmadım.

Sage eve varana kadar tek kelime etmez. Park ederken, asansöre binerken, penthouse'a girerken sessiz kalır, gözleri yere bakmaktadır.

Ama tam da bu berbat konuşmayı yapmadan kurtulabileceğimi düşünürken, mutfağın ortasında sandalyesini döndürüp bana bakıyor.

"Ne olduğunu açıklayacak mısın, yoksa açıklamayacak mısın?"

Nefes veriyorum. Zor şeylerden kaçmak buraya kadarmış. Bugün çok zor bir gün oldu ve bunu haklı çıkarmak için enerjim yok.

Ama Sage en iyisini hak ediyor. Kanı ve kökleri hakkında cevapları hak ediyor. Bunu ona verecek başka kimse olmadığına göre, bu görev bana düşüyor.

"Her şey berbat durumda, durum bu," diye iç geçiriyorum. "Bu bir cevap değil ve sen de bunu biliyorsun." "Evet. Evet, biliyorum."

"Ee?" diye soruyor. "Ve bu konuda beni karanlıkta bırakmaya çalışma. Artık küçük bir çocuk değilim, biliyorsun."

"Biliyorum. Ben... Bir saniye bekle. Bir içki içmem lazım."

Bar arabasına gidip kendime bir bardak votka dolduruyorum. Mutfığa geri dönüp, Sage'in karşısındaki bar taburesine oturuyorum ve ona ciddi bir bakış atıyorum.

"Aleksi benim kardeşim. Teknik olarak senin de. Yani, yarı kardeşim. Hepimizin annesi aynı. Babamızın durumu tam bir gizem, ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor."

Sage'in çenesi gergin. Ben de böyle mi görünüyorum? Sanki bir hapsirikle milyonlarca parçaya ayrılacak ve bir daha asla bir araya gelemeyecekmiş gibi görünüyor. Yüzündeki ve boynundaki her kas gergin bir şekilde dikkat kesilmiş durumda.

"O ve ben büyüdük birlikte birlikte
devam devam ediyorum. "Biz zor zordu.
Annem çok kötü durumdaydı, çok gençti ve uyuşturucu ve alkol
yüzünden

ve alkol yüzünden ebeveynlik yapamayacak kadar harap bir haldeydi. Ve tabii ki paramız da yoktu. Tek kuruşumuz bile yoktu."

Gözlerimi kapatıyorum ve Glade PlugIn'in kokusu, tıpkı Eliana'nın annesinin dairesinde olduğu gibi, tekrar burnuma geliyor. Neredeyse kırk yıl önce olmasına rağmen, sanki biri burnuma kokuyu üflüyormuş gibi gerçekçi.

"Yakın mıydınız?" diye soruyor Sage, beni geri günümüze çekerek.

"Öyleydik... Evet. Evet, öyleydik. Bir süreliğine olabildiğince yakındık."

Söylemediğim şeyi anlıyor. "Ama sonra..." "Ama sonra bir tür dönüm noktasına geldik."

"Bana küçümseyici davranma," diye öfkeyle uyarıyor. "Ben küçük bir çocuk değilim. Ayrıntıları bilmeye hakkım var."

"Yemin ederim, değilim. Sadece uzun zaman önce olan bir sürü karmaşık olayı en iyi şekilde açıklamaya çalışıyorum." Düşünürken çenemi ovuşturuyorum. "Ama evet, bir dönüm noktasıydı. İkimiz de bir seçim yapmak zorundaydık ve biz... farklı seçimler yaptık."

O gecenin nasıl geçtiğini hatırlıyorum. Dondurucu odasının acı soğuğu. Adamın çığlıkları. Kapının açılması ve Aleksei'nin elinde satırla orada durması.

Fayanslardaki kan.

Fayansların üzerinde çok fazla kan vardı.

"Ve sonra, aşağı yukarı, ayrı yollara gittik," diye bitiriyorum. "Aleksei, benim etik olmadığını düşündüğüm seçimler yaptı, ancak o bunun iyi nedenlerle olduğunu söylüyordu. Her birimizin kendi dünyasında kalıp

konuşmamamızın en iyisi olacağını düşündüm. Uzun bir süre konuşmadık. Son on altı yılda gerçekten konuştuğumuz tek zaman, senin varlığını öğrendiğimiz zamandı. Seni evime getirdi ve bana verdi, sonra tekrar ayrıldık. Hemen hemen hepsi bu kadar."

Sage her şeyi sindirirken sessiz kalır. Eskiden bildiğinden daha fazlasını öğrenmiştir, ama bilmesi gerekenlerin yanında bu çok azdır.

Yine de ona her şeyi anlatmaya cesaret edemiyorum. Henüz değil.

O soğuk, o çığlık, o kan, o lanet olası kan... Bunlar *benim* kabuslarım.

Onun değil.

"Bununla tamamen tatmin olmayacağını biliyorum," diyorum ona, "ve bana kızgınsan, anlıyorum. Bir gün, daha fazlasını paylaşacağım. Ama şimdilik... bu kadar."

O başını sallar. Yüzü hala gerginlikle gergindir, ama uzun, yavaş, içini boşaltan bir nefes verir. Sonra, başka bir şey söylemeden, kendini koridorda yuvarlayarak odasına girer.

Kapı kapanır.

Uzun süre tezgahda oturup, ruh halimi hiç de iyileştirmeyen bir votkayı yudumlayarak kalıyorum.

Gece yarısı civarında bir karar veriyorum.

Henüz tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Sadece geçmişimde boğulmanın şimdiki zamanımı veya geleceğimi hiçbir şekilde değiştirmeyeceğini biliyorum.

Olympus'taki HVAC felaketini düzeltmeyecek. Aleksei'yi bir duman bulutu içinde yok etmeyecek. Eliana'nın ağzındaki şeftali tadını hafızamdan silmeyecek. Ve kesinlikle boğuluyormuşum gibi hissetmemi azaltmayacak.

Sage'e hızlıca bir not yazıyorum.

Jeadip ovc (anLile. 3on'c wai9 ħp.

—§

Sonra anahtarlarımı alıp kapıdan dışarı koşarım.

ELIANA

spoiled: /spoild/: sıfat

- 1: bozulmuş ve artık tüketilmesi güvenli olmayan yiyecek.
- 2: Bir kez koklamak, bunun insan tüketimi için uygun olmadığını anlamak için yeterlidir.

Annemin dairesinde bir yabancı var.

Kanepede uzanmış, bir elinde bira, diğerinde uzaktan kumanda. Kırklı yaşların ortalarında, belki. Azalan saçları fazla jöle ile geriye taranmış. Düğmeleri açık yakasından altın zinciri görünüyor. Kadınlara "tatlım" diyen ve bunun çekici olduğunu düşünen türden bir adama benziyor.

"Oh!" Annem mutfaktan çıkıyor, ellerini bir mutfak havlusuyla siliyor. Ruj sürmüş. Gerçek *ruj*. En son ne zaman makyajlı gördüm onu? "Eliana, tatlım, geleceğini bilmiyordum!"

"İşte buradayım." Yabancıya dikkatle bakıyorum. "Misafiriniz olduğunu bilmiyordum."

"Bu Rick," diyor annem, bir okul kızı gibi heyecanla. "Rick, bu sana bahsettiğim kızım Eliana."

Rick ayağa kalkıp elini uzattı. Elini sıktığımda avucunun terli olduğunu hissettim. "Tanıştığımıza memnun oldum Eliana. Annen bana senden çok bahsetti."

"Öyle mi?" Anneme bakarım. "Sen ve Derek ayrıldınız sanıyordum."

Rick kaşlarını çatı. "Derek kim?" "Son erkek arkadaşım," diye açıkladım.

Annem elini salladı. "O haftalar önceydi tatlım. Çok eski bir hikaye."

Aslında, bu üç gün önceydi, düzeltmek istiyorum. Yani, üç gün önce, o kadar üzgündün ki, ayakta duramayacak kadar sarhoş oldun ve seni yatağına götürmek için seninle üç bacaklı yarış yapmak zorunda kaldım.

Ama ne anlamı var ki? Dinlemeyecek ki.

"Rick ve ben markette tanıştık," diye devam ediyor annem. Ona gülümsüyor. "En üst raftaki bir şeyi almama yardım etti ve sohbet etmeye başladık, sonra da... şey, bir şey diğerine yol açtı."

"Bir şey diğerine yol açtı," diye tekrarladım düz bir sesle. "Çok hızlı olmuş."

"Bildiğinde, bilirsin," diyor Rick, tüylerimi diken diken eden bir göz kırpmasıyla. Kanepeye geri yerleşiyor ve yanındaki yastığı okşuyor. "Hadi, G, maç başlamak üzere."

Annem kıkırdıyor — lanet olası *kıkırdıyor* — ve onun yanına oturuyor. Rick kolunu annemin omuzlarına doluyor.

Hâlâ kapının eşiğinde durmuş, annemin muhtemelen kırk sekiz saat önce adını bile bilmediği bir adama sarılmasını izliyorum. Kendimi çok yorgun hissediyorum.

"Sana biraz para getirdim," diyorum. "Kira için."

Annemin yüzü aydınlanır. "Oh, tatlım, çok nazıksın. Rick, ne kadar tatlı, değil mi?"

"Çok tatlı," diyor Rick, televizyondan gözlerini ayırmadan.

Çantamdan zarfı çıkarıp mutfak tezgahına koyuyorum. Buraya gelirken ATM'den çektiğim bin iki yüz dolar. Bahse girecek olsam, Rick'in bu parayı gece sonuna kadar içkiye harcayacağını söylerdim.

Bulls maçı reklam arasına girdiğinde, Rick anneme bakar. "G, bebeğim, bana bir bira daha getirir misin?"

Ayakları üzerinde sıçrayarak, takıları şingırdayarak ayağa kalkar. "Tabii ki, bebeğim. Hemen dönerim."

Hızla uzaklaşır ve beni, bana bakıp kanarya yiyen kedi gibi sırttan yeni Derek ile baş başa bırakır.

"Yabancılaşma, canım! Gel, otur. Birbirimizi tanıyalım." Annemin oturduğu yerden hâlâ sıcak olan kanepeyi tekrar okşadı ve bana göz kırptı. "Isırmam, söz veriyorum."

Iğğğ. Kusma isteğime direniyorum.

Ama yolumu bulup annemin boşalttığı koltuğa oturuyorum. "Peki. Der... Rick. Ne iş yapıyorsun?"

Tarihsel olarak bakıldığında, annemin erkek arkadaşlarının çoğu bu ilk engelde takılır. *İş* — Derek ve onun gibiler için dört harfli kelimeler arasında en kötüsü.

Rick boynunu kaşıyarak bir anlığına gülümsemesini kaybetti. "Şu anda iş arıyorum. İnşaat işlerinde, tadilatlarda falan çalışıyordum ama patronla biraz anlaşamadık. O benim gibi iş kafası yok, anlarsın ya. Bu yüzden yollarımızı ayırmaya karar verdik."

Tam da tahmin ettiğim gibi.

"Anlıyorum."

"Annenin bu evi, gerçekten çok güzel bir yapıya sahip, değil mi?" Elini daireyi gösterircesine salladı. "Biraz emek harcarsan çok güzel bir hale gelebilir."

"Öyle mi?" diye duygusuzca soruyorum.

"Oh, evet. Kesinlikle. Tek gereken biraz nakit akışı, birkaç iyileştirme ve abrakadabra, kendine gerçek bir mücevher edinmiş olursun."

Birer birer, alarm zillerim çalmaya başlıyor. Annem Rick'in birasını getirmek için nedense sonsuza kadar zaman harcıyor, bu yüzden birkaç saniye boş vaktim varken, onun kendini asması için yeterince ip uzatmasına izin veriyorum.

"Sadece biraz nakit akışı, ha?"

"Büyük bir miktar." Gözleri kocaman, başını sallıyor. "Bu arada, annen Hale Hospitality'de çalıştığını söyledi. O adamları tanıyorum. Randolph'daki büyük şantiyende birkaç arkadaşım var."

"Evet, büyük bir proje."

"Kocaman," diye onaylıyor, başparmağıyla işaret parmağını birbirine sürterek evrensel para işaretini yapıyor. "Patronun

pisliğin teki olduğunu duydum, ama iyi para ödüyor gibi görünüyor, değil mi? Annen bana iyi para kazandığını söyledi."

"Annen sana çok şey anlatmış, değil mi?" diye kuru bir şekilde mırıldandım.

O, sanki bu şimdiye kadar duyduğu en komik şeymiş gibi kahkahalar atıp dizine vuruyor. Onun kahkahasını pek sevmiyorum, ama *asıl* sevmediğim şey, hemen ardından dizime dokunması. Avucunu, tüyler ürpertici olacak kadar uzun süre orada tutuyor, ama benim bir şey söylememi gerektirecek kadar uzun değil.

Dizimi çekip kollarımı kavuşturuyorum. "Rick, sen ve annem ne zamandır tanışıyorsunuz?"

"Oh, bilirsin." Omuzlarını silkiyor. "Doğru kişiyle tanıştığında zaman tuhaf bir şey. Bir hafta olabilir, bir ay olabilir. Sanki sonsuza kadar sürmüş gibi gelir, anlarsın ya?"

"Pek değil."

Yine aynı dizine vurarak kahkahayı atıyor. "Komik birisin, değil mi? Kadınlarda bu özelliği severim."

Midem öğle yemeğimi dışarı çıkarmayı düşünüyor. Bu gerçekleşmeden önce izin isteyeceğim tam o sırada annem elinde birayla geri dönüyor.

"Al bakalım, bebeğim." Rick'e uzattıktan sonra bana döndü. "Eliana, tatlım, bir saniye mutfığa gelip bana yardım eder misin? Sana bir şey göstermek istiyorum."

Kanepeden atlıyorum. "Tabii. Evet. Elbette."

Onu takip ederek küçük mutfığa girerken, Rick'in gözlerinin hareketlerimi takip ettiğini fark ettim. Beni izleme şekli tüylerimi diken diken etti. Duş almam ve belki de uzaklaştırma emri almam gerektiğini hissettim.

Annem arkamızdan mutfak kapısını kapatır — daha doğrusu, menteşeleri kırık olduğu ve

artık tamamen kapanmıyor. "O harika değil mi?"

diye fısıldadı. "Anne, o..."

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. Nereden başlayayım ki?

Anne, bence bu adam seni para için kullanıyor olabilir.

Anne, Rick sadece başka bir isimle Derek. Hepsi başka bir isimle Derek. Neden bunu göremiyorsun?

Tanrı aşkına, onu yaklaşık beş dakikadır tanıyorsun ve o şimdiden kızını menüdeki bir yemek gibi gözetliyor.

Ama ben kimim ki konuşuyorum? Hala Bastian'ın kazağını giyiyorum, Tanrı aşkına. Bu XL beden "felaket ekspresi" değilse, ne felakettir?

Sonuçta, bana bu sweatshirt'ü veren adam, benim için çalışmam için bana rüşvet veriyor. Şey, bir nevi rüşvet, bir nevi şantaj, ama aynı şey. Mesele şu ki, Rick de anneme aynı şeyi yapıyor, sadece daha az para ve daha fazla bira ile.

Belki de ilişki tavsiyesi vermek için yeterli niteliklere sahip değilim. Objektif bir bakış açısıyla, ben de onun kadar felaket biriyim.

"O... iyi birine benziyor," diye sonunda söylemeyi başardım.

Annem çok mutlu görünüyor. "Onu seveceğini

biliyordum!" "O kadar da abartma."

"Hoşlanacaksın," diye beni ikna ediyor. "O çok çekici biri, Elly. Onu tanıdıkça, ona aşık olmaktan başka çaren kalmayacak."

Tam da o anda, oturma odasından bir geğirme sesi duyuyorum. Komedi zamanlaması A+ düzeyinde, bunu kabul etmeliyim.

"Tabii anne, evet. Sadece... Sence de bu biraz erken değil mi? Belki de biraz hızlı geliyor?"

Kahretsin. Bunu söylememeliydim. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, sanki biri annemin sevincinin dimmer anahtarını kısmış gibi oldu. Ağzının etrafına kazınmış o eski, öfkeli çizgiler yine belirgin bir şekilde ortaya çıktı.

"Hızlı mı?" diye tekrarlar.

"Sadece diyorum ki, bu..."

"Senin sorunun ne biliyor musun Eliana?" Artık fısıldamıyor. "Kendini benden üstün görüyorsun. Hep böyle düşündün."

"Anne, dur, ben öyle düşünmüyorum..."

"Konuşacak yaşa geldiğinden beri, kendini annenden daha üstün görüyorsun. Ve en kötüsü, benim mutlu olduğumu görmekten *nefret ediyorsun*. Her zaman, *her zaman* bundan nefret ettin." Elleri titriyor, elindeki bulaşık bezi rüzgarda sallanan kırmızı bayrak gibi titriyor. "Ama en azından yalnız değilim. Birisi var."

Bir adım geri çekiliyorum, sonra bir adım daha, omuzlarım tezgaha çarpana ve gidecek başka yer kalmayana kadar.

Bana doğru ilerliyor. "Tahmin et ne oldu? Ben *mutluyum*, Eliana. Aylardır ilk kez, gerçekten mutluyum. Ve sen beş dakika bile bana destek olamıyorsun."

Rick oturma odasından seslenir, "Her şey yolunda mı, G?"

"Her şey yolunda!" diye cevaplar, sesi birdenbire şeker gibi tatlılaşır. Sonra, daha sessiz bir sesle bana: "Belki de gitmelisin"

gitsen iyi olur."

Söylemek istediğim çok şey var, ama bunları gerçekten dile getirecek cesaretim yok. Onun düşündüğünün aksine, annemin mutlu olmasını istiyorum.

Onu daha önce mutlu *görmüştüm*. Bununla ilgili çok güzel anılarım var. Bir keresinde markete giderken yağmura yakalanmıştık. Altı ya da yedi yaşında falandım. Ama paniğe kapılmak ya da bizi en yakın tentenin altına çekip yağmurun dinmesini beklemek yerine, gülerek beni su birikintilerinde dans ettirdi ve o da avazı çıktığı kadar şarkı söyledi. Yağmur durduğunda gökkuşağı belirdi. Onu hiç bu kadar gülümserken ya da bu kadar yüksek sesle gülerken görmemiştim.

İşte mutluluk *budur*. Peki ya bu? Aşırı maceracı elleri ve iğrenç bira geçirmeleri olan iğrenç bir sapığa bira getirmek mi? Bu mutluluk olamaz. Her yeni uygun olmayan erkeği Derek'in bıraktığı boşluğa doldurmaya çalışmak mutluluk olamaz.

Ama eğer onun istediği buysa, bunu ondan alan kişi ben olmayacağım. Zaten yeterince zor bir hayat yaşadı.

"Tamam. Evet, gideceğim. Üzgünüm anne. Seni seviyorum."

Annem burnunu çekiyor ve aynı şeyi söylemiyor. Ben dönüp kapıya doğru yürürken bana bakmıyor bile.

Rick'in sesi peşimden geliyor. "Hey, Eliana! Burayı biraz yenilemek hakkında ne düşündüğünü bana söyle, olur mu? Harika fikirlerim var!"

Ona zayıf bir baş sallama ve başparmak kaldırma hareketi yapıyorum. Sonra kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Blokun yarısını geçtim, otobüs durağına doğru kalın giysilerimle yürürken, onu tekrar gördüm: camları siyah olan siyah sedan, yarım blok ötede park etmişti. Dr. Haggerty'nin muayenehanesinin önündeki araba, neredeyse eminim.

Ama yine kendime aptal olduğumu söylüyorum. Burası üç milyon nüfuslu bir şehir, muhtemelen yüzlerce siyah, camları karartılmış sedan var. Sadece paranoyak davranıyorum. Kabus gibi bir gün geçirdim ve beynim var olmayan tehditler uyduruyor.

Kafamı sallayıp yürümeye devam ediyorum. Otobüs geldiğinde, sedan gitmiş. Tabii gerçekten orada durmuşsa.

Otobüse biniyorum, arkadaki bir koltuğa çöküyorum ve hiçbir şey düşünmemeye çalışarak gözlerimi kapatıyorum.

Eve geldiğimde de aynı meditatif-vegetatif durumu sürdürüyorum. Salatalık ve humusla, yanında üzümünden oluşan yetersiz bir akşam yemeği hazırlıyorum. Sessizce yiyorum. Sonra duş alıp, dişlerimi fırçalayıp, saçımı tarayıp, pijamalarımı giyiyorum. Bir an tereddüt ettikten sonra, Bastian'ın kazağını uyku gömleğimin üzerine giyiyorum.

Yorganın altına girip neredeyse anında uykuya dalıyorum. Rüya görmüyorum, sadece derin, ağır bir boşluk hissediyorum.

Buna minnetle karşılık veriyorum.

Gümbürtü beni tekrar bilincime geri getirir.

Güm. Güm. Güm.

Biri kapımı kırmaya çalışır gibi vuruyor.

Yataktan fırlıyorum, beynim hala bulanık, ve gürültünün kaynağına doğru sürünerek ilerliyorum. Mikrodalgadaki saat 3:48'i gösteriyor.

Kim bu lanet olasıca...?

Parmak uçlarımda yükselip gözetleme deliğinden bakıyorum. Kapımı yumruklayan SWAT taklidi adamın bozuk balık gözü görüntüsünü görüyorum.

Kim olduğunu fark ettiğimde, kilidi açıp kapıyı açtım. "Ne oluyor lan?"

Bastian'ın gözleri giydiğim süveterime, *onun* süveterine kayıyor, sonra tekrar yüzüme dönüyor. "Konuşmamız lazım."

ELIANA

baked alas·ka: /bākt ə'laskə/: isim

1: dondurma ve kekten oluşan, üzerine mereng kaplanmış ve kısa süreliğine ateşte kızartılmış bir tatlı.

2: zıtlıkların incelenmesi; diğer bir deyişle, Michigan Gölü kıyınızı dondururken, patronunuzun Range Rover'ının arkasında, onun eli pantolonunuzun içindeyken, onun dokunuşu sizi ateşe verirken, hayatın en güzel anlarının mantıklı bir açıklaması olmadığını kanıtlayan an.

"Tabutuna bir saat takmalısın," diyorum ona sert bir şekilde.

"Ben..." Bastian kaşlarını çattı. "Bir dakika, ne?"

Kafamı sallarım. Yastık izleri yüzümün yarısını kaplamış, saçlarım dağınık ve gözlerimi çeyrek açmaktan bile çekiniyorum.

Ama Bastian'a kıyasla, ben baloya çıkmaya hazırım. O benden çok daha yıpranmış görünüyor. Saçları

saçları saatlerce ellerini saçlarında gezdirmiş gibi dik. Gömleğinin manşetleri dağınık bir şekilde kıvrılmış ve gözlerinin altındaki çukurlar koyu ve çökmüş.

"Bir saat," diye açıklıyorum. "Tabutunda. Saati göstermek için. Çünkü saat sabahın lanet olası dört otuz sekiz, Bastian. İnsanlar bu saatte uyurlar!"

O sadece bana bakıyor.

Benim sesimin yüksekliğini duymaması imkansız ve kullandığım tüm kelimeleri bildiğinden eminim. Ancak dikkati, ağzımın biraz aşağısına yönelmiş gibi görünüyor.

Onun bakışlarını takip ediyorum ve onun benim uyluğuma baktığını görüyorum. O anda, giydiğim uyku şortunun oldukça küçük ve yıpranmış olduğunu ve belirli bir açıdan ve belirli bir ışıktaki, şortun içini neredeyse tamamen görebileceğini fark ediyorum.

Domates kırmızısı gibi kızarıyorum, bacaklarımı çaprazlıyorum ve ellerimi kucağımın önüne indiriyorum.

Ancak o zaman Bastian boğazını temizler ve bakışlarını tekrar yüzüme çevirir. "Seni güneşin doğuşunu izlemeye götürmeye geldim."

Beynim takılmış gibi hissediyorum. "Sen... beni... neye götürmeye geldin?"

"Gündoğumu. Göl kıyısından." Ceketinin cebinden defterimi çıkarır ve havaya kaldırır. "Listenin bir numarası."

Gözlerim, farkına vardığımda büyüdü. "Bu benim... Bir dakika. Defterimi mi çaldın?!"

"Ödünç aldım. Kalıcı değil."

"Bastian, bu..." Defteri almaya uzanıyorum ama o, onu ulaşamayacağım bir yerde tutuyor. "Onu geri ver!"

"Bir dakika. Önce giyinmelisin."

"Saat daha sabah dört bile değil! Güneşin doğmasına saatler var!"

"Bu da bize göle gitmek, kahve içmek ve güzel bir yer seçmek için bolca zaman verir." Gözlerime bakar. "Onu görmek istediğini yazmışsın. O yüzden seni görmeye götürüyorum."

Kafamı sallıyorum. "Resmen kafayı yedin."

"Muhtemelen." Omuzlarını silkiyor. "Ama sen giyinip benimle gelene kadar buradan ayrılmayacağım."

Kollarımı kavuşturuyorum ve bu hareket, hala giydiğim lanet olası kazağını, belimdeki bir santimlik deriyi daha ortaya çıkaracak kadar yukarı çekiyor. Asansörde daha önce dokunduğu aynı santim. "Bu çok saçma."

"Bunu daha önce de söyledin," diyor.

"*Sen* saçmalıyorsun."

"Bunu da not ettim."

"Ve gitmeyeceksin, değil mi?" "Hayatta olmaz."

Tüm vücudumu boşaltan uzun, yenilmiş bir nefes verdim. "Peki. Peki! Ama bunun, kaldığımız yerden devam edeceğimiz anlamına geldiğini düşünüyorsan..."

"Öyle bir düşüncem yoktu." Ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Kendimi dizginleyeceğim ve terbiyeli davranacağım."

"O gün gelse de görelim." Onun arkasından kapıyı açık bırakarak daireme geri döndüm. "Bana beş dakika ver. Ve orada kal. 'Geçemezsin' falan. Anladın mı?"

Yere bir çizgi çiziyormuş gibi yaptı. "Aşmayı hayal bile etmem."

"Pfft, tabii ya. Hiç bozmak istemediğın bir çizgiyle karşılaşmadın."

Yatak odamın kapısında durup omzumun üzerinden ona bakıyorum. Uzun, anlamlı bir sessizlik oluyor.

Bastian'a bakıyorum.

Bastian bana bakıyor.

Sonra başımı sallayıp ortadan kayboluyorum.

Onun kapıda hareket ettiğini duyabiliyorum, ama sözüne sadık kalarak peşimden gelmiyor. Bir yanımda onun gelmesini neredeyse istiyor. Diğer yanımda ise, gelirse göle asla varamayacağımızı biliyor.

Kat kat giyiniyorum — tayt, üzerine eşofman altı, iki kazak, şişme montum, üzerine bir mont daha. Aynada kendimi gördüğümde, komik görünüyorum ama umursamıyorum. Bastian Hale beni Şubat ayında sabahın dördünde göl kıyısına sürüklemek istiyorsa, hayatta kalmak için giyinmeliyim.

Sonunda hazır olduğumda, yatak odasının kapısını açmadan önce nefes alıyorum. Elim kapı kolunda bir saniye tereddüt ediyor.

Aptalca ama kendimi düğün gününde ilk kez ortaya çıkacak bir gelin gibi hissediyorum. Midemde aynı heyecanlı, beklenti dolu his var. *Bir öncesi ve sonrası* olacak bir an.

Kapıyı açıyorum.

Bastian sesle dönüyor ve gözlerimiz buluşuyor.

Aramızdaki hava yoğunlaşıyor. Bakışları beni açgözlülükle tarıyor ve tüm katmanlarımın içinden bile çıplak hissediyorum. *Görülüyorum*. Çenesi geriliyor ve gözlerinde, zamanın durduğu bir asansörün yarı karanlığında gördüğüm bir sıcaklık var.

Nefesim kesildi.

Onunki de öyle.

Sonra ağzı seğirir ve aniden gülmeye başlar, büyü bozulur.
"Marshmallow gibi görünüyorsun."

Yüzüm buruşur. "Aptal olmaktan kendini alamıyorsun, değil mi?"

O, kahkahasını zorlukla bastırır. "O kadar çok kat giyiniyorsun ki, boyundan daha geniş görünüyorsun, Eliana."

"Şafak vakti evime dalıp beni göle sürükleyen adam diyor bunu! Chicago'da! Şubat ayında!"

"Programı yapan sensin," diye karşılık verir. "Ben sadece onu uyguluyorum."

"Sen... Ben... Ugh!" Ayaklarımla yere vurup öfkeli bir çığlık atarım.
"Bunu yaptığıma inanamıyorum."

"Evet," diye mırıldanır ve dönüp koridora çekilir. "Ben de inanamıyorum."

Bastian'a kahvemin yarısını içene kadar bana tek kelime bile etmeyeceğine dair söz verdiriyorum. O da başını sallayıp bana bir

termosu uzatır, sonra gölün mavi yüzeyine bakmaya başlar.

Arabasının bagajını açmış, arkasında oturuyoruz. Gölden esen rüzgâr çok soğuk ama arabanın ısıtıcıları sonuna kadar açık ve ikimiz de şimdiye kadar gördüğüm en kalın battaniyelerin altında gömülmüş durumdayız. Ayrıca Michelin Adamı gibi giyinmişim, bu yüzden titriyorum bile.

Bastian ise soğuktan hiç rahatsız görünmüyor. Sanki hiç hissetmiyormuş gibi.

Birkaç dakika sonra dudaklarımı şapırdatıp iç çekiyorum. "Tamam," diyorum. "Yasak kaldırıldı. Konuşabilirsin."

"Çok cömertsin."

"Ben cömert bir kraliçe değilim de neyim?"

Yine sessizlik. Gerilim doruk noktasına ulaşmış, ama ikimiz de henüz bu konuyu açmaya pek istekli değiliz.

Termostan bir yudum daha alıyorum. "Zeke nasıl?" Bastian gözlerini kırptırıyor. "O... iyi."

"Yasmin'i arayacak mı?"

"Bilmiyorum. Onun romantik felaketlerine karışmamaya özen gösteriyorum."

"Akıllıca bir

politika." "Ben de

öyle

düşünmüştüm."

Biraz daha kahve. O da aynısını yapıyor. Göl kenarındaki patikada koşan birini izliyorum, soğuk havada nefesleri bulutlar oluşturuyor.

"HVAC durumu," diye başlar.

"Kabus gibi," diye bitiriyorum. "Ama düzeltilebilir, bence. Frank tam değerlendirmeyi gönderdi. Ben de acil durum planları üzerinde çalışmaya başladım bile."

"Elbette başlamışsındır."

"Bunun için bana para ödüyorsun, değil mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra."

Benim kafam dönüyor ona ona "Ne bu
anlamına anlamına

Ağzını açar, sonra kapatır. "Hiçbir şey," diye karar verir.

"İyi."

Daha fazla sessizlik. Her biri bir öncekinden daha kötü. Bir şey söylemek için hazırlandığını hissedebiliyorum. Çenesi gergin, elleri termosun kapağıyla oynuyor ve ondan yayılan bir enerji var ki, ben bunu Bastian Hale'in Aslında Söylemek İsteddiği Şeyi Söylememeye Çalışması olarak tanımlıyorum.

"Bak," diyor başlar " "bugün
bugün—ya da lanet olsun, sanırım dün oldu ama neyse,
bugün hakkında..."

Battaniyenin altından bileğini tutarak onu durduruyorum. Diğer elimle ufku işaret ediyorum. "Bak!"

Kaşlarını çatıp benim baktığım yöne döner. "Ne yapıyorsun..." Ama gördüğü şey karşısında donakalır.

Güneş, su yüzeyinin üzerine çıkmış. Sadece küçük bir parça, ama başını kaldırır kaldırmaz, tüm gökyüzü iç çekip en koyu siyah ve mor renklerini bırakıyor gibi görünüyor. İkimiz de sessizce oturuyoruz, güneş geceyi açıp sabaha yer açmaya devam ederken. Altın, mandalina,

flamingo rengi... Mevsim normallerinin dışında ateşli bir renk. Şubat ayında Chicago genellikle saf gri bir renktir. Bu ise bunun tam tersi.

Elim onun bileğini sıkıca tutuyor. Bırakmaya cesaret edemiyorum.

Güneş doğuyor. İkimiz de aynı anda nefes alıyoruz. Yavaşça nefes alıyoruz. Daha yavaş nefes veriyoruz.

Parmaklarımın altında ısınmış bir cilt.

Gökyüzünde altın rengi, muhteşem bir ateş.

"Tamam," diye mırıldanıyorum, ona değil, daha çok kendime.

Bastian bana bakıyor. "Tamam mı?"

"Listeden çıkardım," diye açıklıyorum. "Göl kıyısında gün doğumu - tamam." Yavaşça başını sallıyor. "Beklentilerini karşıladı mı?"

Hemen cevap vermiyorum. Artık güneşin doğuşuna da bakmıyorum, ona bakıyorum, başımı bir yana eğerek onu görmek için doğru açıyı bulmaya çalışıyorum. Bu ışıpta gözleri erimiş bronz gibi, gökyüzünü kaplayan aynı ateşi yansıtıyor.

"Evet," diyorum sonunda. "Bunu sonsuza kadar hatırlayacağım."

İlk adımı kimin attığını bilmiyorum. Asansörden beri içimde bir özlem duyuyorum, bu yüzden ilk adımı benim atmış olmam beni şaşırtmaz. Ama Bastian'ın gözlerinde bir şey var, çaresiz ve aç bir şey, bu yüzden, lanet olsun, belki de ilk adımı o atmıştır. Bilmiyorum.

Tek bildiğim, eğiliyoruz, eğiliyoruz, eğiliyoruz ve sonra, birdenbire, eğilecek yer kalmıyor.

Sadece dudaklarının benim dudaklarıma dokunması var. Yumuşak. İnanılmaz derecede yumuşak. Nazik de. Sanki kırılacağımdan korkuyormuş gibi.

Öpücüğü derinleştiriyor. Eli kayıyor ve ensemin arkasını kavlıyor. Asansördeki aynı nokta, avucuna mükemmel şekilde uyan bir nokta.

Parmaklarım, daha önce olduğu gibi, bileğini sıkıca kavrar, sonra göğsüne doğru kayar ve gömleğini yumruklarım. İstemedem küçük bir iç çekiş kaçır.

Hareket ettiğimizde battaniyeler hışırdar. Beni yatak odasına yatana kadar yatay olarak çeker.

Şimdi onun altındayım. Uzunlarımız ve kat kat giysilerimiz birbirine dolanmış, marshmallow ceketim aramızda toplanmış durumda. Eli fermuarı bulur ve aşağı doğru çeker. Sonra onun altındaki fermuarı. Sonra onun altındaki fermuarı da.

Katmanlarımdan sıyrılıp, sanki bir ömür önce verdiği kazak dışında hiçbir şey giymediğim hale geliyorum.

Bana tekrar bakmak için yeterince geri çekildi ve lanet olsun, gözlerinde o bakış vardı. Beni dünyadaki tek önemli şey gibi hissettiren o aç, yiyip bitiren bakış.

Sonra dudakları kalçamdaki o ince deri parçasına değene kadar aşağı kayıyor.

Ağzıyla orayı ısıtıp emdiğinde nefesim kesildi. Parmaklarım saçlarını tararken, o bir elini kırımın altına sokup beni dudaklarına doğru kaldırdı.

Her şey wintergreen sakızı gibi kokuyor. Onu tekrar kendime doğru çekiyorum çünkü onun beni tekrar öpmesini istiyorum ve bunu hemen istiyorum. Ağzı eskisi gibi sıcak ve etkileyici. Belki daha da fazla.

Dillerimiz çarpışıyor ve keşfediyor. O açığı değiştiriyor ve tekrar boynumu avuçluyor. Kalçalarımı ona doğru sürüyorum ve o da bana doğru sürünüyor, ama dikkatli bir şekilde, çünkü

hala kırılgan olduğumu düşünüyor, oysa ona söylemek istediğim şey, her kızın kırılmak istediği, tabii bunu yapan erkeğin onu tekrar bir araya getirebileceğinden emin olduğu sürece.

Serbest eli aşağı kayıyor. Omzumdan ve kolumun ince çizgisinden geçiyor. Ortaya doğru kayıyor, göğsümü okşuyor, sonra tekrar aşağı iniyor.

Ama benim taytımın bel kısmında tereddüt ediyor. Tekrar geri çekiliyor. Güneş o kadar yükselmiş ki, altın rengi ışıklarla yıkanıyoruz. Boynum suya çarpan rüzgara maruz kaldığı için çok soğuk ama battaniyenin altında ikimiz de yanıyoruz.

Asansörde ikimiz de bunun kötü bir fikir olduğunu kabul ettik. Şimdi bunu tekrarlayanın bir anlamı yok.

O sadece bana bakıyor. Ne gördüğünü ya da neden bu deliliğe katlandığımı kim bilir.

Ama tek yapmam gereken başımı sallamak.

Sonra ikimiz de geri dönüşün olmadığını biliyoruz.

Ben başımı salladığım anda, eli taytımın içine kayıyor. Külotum ince pamuklu bir parça ve utanç verici bir şekilde ıslanmış durumda. Orta parmağını dikişimin üzerinde gezdiriyor ve dudaklarımdan küçük bir inilti çıkıyor. Ellerim omuzlarında tutunacak bir yer arıyor.

Bir kez daha geçip daha sıkı sarılınca, yine inledim. Ama iç çamaşırlarımı kenara çekip parmağını kıvrımlarımın arasında gezdirdiğinde, asansörden beri biriken sesimi çıkardım.

"Bastian..." diye inlerim, adının ilk hecesini o kadar uzun uzatırım ki, üstümde sertleştiğini hissederim.

"Biliyorum," diyor, parmağını içime sokmaya başlarken. "Çok iyi biliyorum."

Parmağını sıkıca kavradığımda ağzından bir küfür çıkar.

—kırık, saygılı bir "*Tanrım*." Sırtımı bagajın zemininden kaldırmaya yetecek bir nokta bulana kadar yukarı doğru kıvrılır.

Ellerim onun bileğini arar, tırnaklarım derisini ısırır, ama o pes etmez. "Bana bak," diye hırıltıyla söyler. Gözlerimi açarım ve o başını sallar. "İşte böyle. Çok iyi. Bırak kendini. Benim için bırak kendini."

Ağzım sessiz bir O şekli oluşturur. Beni sabit tutmak için avucunu bacaklarımın arasına bastırır.

Onun beni becerirken, güneşin doğuşuyla çizgili tavanına doğru ağılıyorum. O izlerken baskı yapmaya devam ediyor. Her şey altın rengi ışık, duygu ve Bastian.

Sonunda titremem durduğunda, elini yavaşça çekiyor. Temasın kesilmesiyle titriyorum, sonra dirseklerimin üzerine yaslanıp sersemlemiş gözlerimi ona dikiyorum.

"Kötü fikirler neden her zaman bu kadar iyi gelir?" diye soruyorum, hırıltılı bir kahkaha atarak, çok görmek istediğim güneşin doğuşu cildimi ısıtırken, kış yeşili dilimde kaynarken ve Bastian'ın güzel ellerinin mükemmel acısı bacaklarımın arasında nabız gibi atarken.

Tek yapabildiği başını sallayıp benimle birlikte gülmek. "Hiçbir fikrim yok."

ELIANA

bloom: /blōōm/: isim

1: sıcaklık değışikliklerine veya neme maruz kaldıktan sonra çikolatada görülen beyaz, kireçli bir tabaka.

2: Orada değildi ve sonra, *birdenbire*, işte orada.

Hala ne olduğunu tam olarak bilmiyorum.

Ama, kulağa ne kadar tuhaf gelse de, şimdi bunun hakkında konuşmak için doğru zaman değil gibi geliyor.

Bastian ve ben güneş ışııyla aydınlanan sessizliğin içinde oturuyoruz ve bir değışiklik olarak, her zamanki düşmanca gerginlik yok. Burada oturmak kolay, ona tam olarak sarılmıyorum ama tam olarak sarılmıyorum da değil, ve güneş gökyüzünde kolay pişmiş yumurta gibi kayarken, senkronize bir şekilde nefes alıyoruz.

Bastian yanımda kıpırdanarak omzumdan kayan battaniyeyi düzeltiyor. Parmakları köprücük kemiğime değiyor ve bu sefer soğuktan değil, titriyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

Ben burnumdan soluyorum. "Eğer 'iyi' demek, patronumun Range Rover'ının arkasında Michigan Gölü'nün üzerinde güneşin doğuşunu izlerken onun parmaklamasına izin vermekse, evet. Harikayım."

O gülererek cevap veriyor. "Kelime kullanma konusunda yeteneklisin."

"Evet, ama bu beni sıkışık durumlardan kurtarmaktan çok, daha da sıkışık durumlara sokuyor." Kızarıyorum ve kendimi tutamayıp ekliyorum, "Kelime oyunu yapmadım."

Bastian yine güldü, bu sefer biraz daha yüksek sesle. Bu sesi, 2000'lerin başında yaptığım gibi bir CD'ye kaydedip, parçanın başına geri dönüp tekrar tekrar dinlemek istediğim bir ses.

"Bu bana bir şeyi hatırlattı," diye devam ediyorum. "Kapalı alanlarda neden rahatsız olduğunu bana hiç söylemedin."

Kaşları çatılır. "Ha?"

"Asansörde, kapalı alanlarda rahat edemediğini söylemiştin. Neden?"

"Oh." Çenesini kaşıyor. "Bu biraz üzücü bir hikaye."

"Üzücü şeyler benim en iyi yaptığım şeydir," diyorum ona. Ellerimi güneşin doğuşuna doğru uzatıyorum. "Şu anda hayatımda her şey çok iyi gidiyor. Bu yüzden, dünyanın benim için üzüntü yaratmasını beklemek yerine, kendi şartlarımla biraz üzüntü davet etmeyi tercih ederim."

Hayal kırıklığıyla başını sallar. "Kötümserlik sana yakışmıyor, biliyorsun."

"Oh, ben de herkes kadar bıkkınım dostum. İnan bana. Karamsarlık benim sanatım ve ben de onun Picasso'suyum." Alnımı omzuna dayadım. "Şimdi, soruyu geçiştirmeyi bırak. Bir kez olsun biraz savunmasız olmanın sırası sende."

O gülüyor, ama gülümsemesi çabucak sönüyor. Gözlerinde, artık fark etmeye başladığım bir hüznün var. Bu hüznün, biri ona geçmişini sorduğunda ortaya çıkıyor. İlk önce istiridye barda Dante, şimdi de ben, onu tüm metaforik cesetlerini ortaya çıkarmaya zorluyoruz.

Bastian'ın çenesi bir anlığına bir yandan diğer yana hareket ediyor. Gözleri göle doğru kayıyor, ama onun gerçekten gördüğünü sanmıyorum.

"Çocukken," diye yavaşça başlıyor, "yedi ya da sekiz yaşındayken, ağabeyimin çalıştığı bir restorandaydım. Aslında, restoranın sahibi olan Dmitri adında bir adam için ek iş yapıyordu. Neyse." Boğazını temizliyor. "Aptalca koşuşturup, kovalamaca falan oynuyorduk, mutfakta aptallar gibi koşuşturuyorduk."

Sessiz kalıyorum, çünkü sözünü kesersem tamamen susacağını hissediyorum.

"Ondan saklanmak için derin dondurucuya koştum. Akıllı davrandığımı sandım." Ağzı bükülüyor. "Ama kapı... Ağır hizmet tipi bir mandalı vardı. İçinde bir tür güvenlik kilidi olması gerekiyordu, ama bu kilit bozuktur."

Nereye varacağını anladığımda midem bulanır. "Oh, Bastian."

"Kapı arkamdan kapandı. Otomatik olarak kilitlendi." Sesindeki tüm ışık sönmüştü. "Orada kaldım... Bilmiyorum. Saatler gibi geldi, ama yirmi dakikadan fazla, belki otuz dakika olamazdı. Boğazım kuruyana kadar bağırdım. Ellerim uyuşup kanayana kadar kapıyı yumrukladım."

Ellerini kaldırdı ve ilk kez,
kaynaklandığını

mutfak işlerinden

mutfak işlerinden.

"Karanlıktı. Çok karanlıktı. Ve soğuktu — kemiklerinize işleyen ve bir türlü gitmeyen türden bir soğuktu. Orada öleceğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Beni donmuş bir buzlu şeker gibi bulacaklarını düşündüm." Acı bir kahkaha attı. "Sekiz yaşındaki bir çocuk için dramatik, biliyorum."

"Bu dramatik değil," diye fısıldıyorum. "Bu travmatik."

"Evet, şey." Umursamıyormuş gibi omuz silkiyor. "Kardeşim sonunda beni buldu. Morarmıştım, titriyordum, ayakta duramıyordum. Beni paltosuna sardı ve dışarı taşıdı." Bana dönüp bakıyor. "Sonuç olarak, o günden beri karanlık, dar alanlardan nefret ediyorum. Hikayenin sonu."

Elimi uzatıp parmaklarımı onun parmaklarına doladım. Eli sıcak ve sağlamdı. "Başına gelenler için üzgünüm," dedim yumuşak bir sesle. "Çok korkutucu olmalı."

"Çok uzun zaman önceydi."

"Travma zamanın önemi yoktur, değil mi?"

"Hayır," diye kabul eder. "Sanırım öyle."

Bir süre daha sessizce oturup güneşin yükselmesini izledik. Gökyüzü daha yumuşak, daha soluk, robin yumurtası rengi bir maviye bürünmüştü, bu da bana kışın sonsuza kadar sürmeyeceğini düşündürdü.

Ama kafamın arkasında, bir haftadır çalışan aynı kıyamet saati var.

Seksen iki gün kaldı. Zaman geçiyor.

Ama teşhis konulduğundan beri ilk kez, gün doğumu korku getirmiyor. Sadece sakın, rahat, uçarı bir his, yarı sıcak yarı soğuk ve hiç de rahatsız edici değil.

"Sürpriz uyanış için teşekkür ederim," diyorum ona. "İlk başta biraz nankör davrandıysam özür dilerim. Haklıydın: Buna değdi."

Bastian bir süre bana bakar. Başka birinin seni izlemesini izlemek ve onun kafasının içine girip onun gözlerinden görmek, onun düşüncelerini düşünmek, onun nefesini solumak istemek gibi tuhaf bir insan deneyimi yaşarım.

Sonra iç çeker. "Rica ederim."

Ona bundan sonra ne olacağını sormak istiyorum. Buradan nereye gideceğiz?

Ama gün doğumu çok güzel, o çok sıcak ve ben her şeyi fazla düşünmekten çok yoruludum.

Bunun yerine, başımı omzuna yaslayıp, bu kırılgan, mükemmel anın sürmesi için kendimi ona bırakıyorum.

Sonunda bu an da sona eriyor. Güneş o kadar yükseldiğinde, dünya artık sadece bize aitmiş gibi gelmiyor ve koşucular ve köpek gezdirenler göl kenarından geçip durarak bize bu gezegende başka insanlar da olduğunu hatırlatıyor.

"Sanırım bu kadar," diyorum. "Evet."

Sanırım öyle."

"Bugün işimiz var." O da

başını sallar. "Evet. Var."

"Geç kalamam. Patronum tam bir pislik."

Bastian gülüyor. "Senin için kışını tekmelememi ister misin?"

"Bunu görmek için iyi para verirdim," diye gülerek cevap veriyorum.
"O iyi bir dayak hak ediyor."

"Kesinlikle katılıyorum." Bastian bagajdan çıkmama yardım eder. Beni takip ederek arabanın benim tarafına gelir ve kapıyı benim için açar.

Onu tam olarak bir beyefendi olarak nitelendiremem, ama bu onun her zaman yaptığı bir centilmenlik gösterisi. Her yaptığında, içimi garip bir heyecan kaplıyor. Feminizm güzel bir şey, ama büyük, güçlü, yakışıklı bir adamın arabanın kapısını açması bir kadının içini kıpır kıpır ediyor.

Ben yerleştiğimde, bagajı kapatıp direksiyon başına geçiyor. "Seni eve bırakayım mı?" diye soruyor.

"Evet. Misk kokusunu duşla yıkamalıyım."

"Kimin kokusu?" diye soruyor, elini göğsüne koyarak alaycı bir şekilde.
"Benim mi?!"

"Hayır, beni rahat yatağımdan çıkarıp dondurucu soğuğa sürükleyen *diğer* mağara adamı."

"Hm," diye homurdanır. "O zaman ona dikkat edeceğim. Patronundan sonra kışına tekme basmak gerekiyor gibi görünüyor."

Gülmeme engel olmak için gözlerimi deviriyorum. Bastian arabayı sürmeye başlıyor ve gölden uzaklaşırken, güneş arka aynada yüksek ve parlak bir şekilde görünürken, o da elini benim uyluğuma koyuyor.

Eğer bu, onun eli orada kalacağı anlamına geliyorsa, yolculuğun sonsuza kadar sürmesini dilerdim. Ama birkaç dakika sonra apartmanımın önünde durduk. Emniyet kemerimi çözdüm, veda ederek mırıldandım ve arabadan inmeye başladım.

"Tekrar teşekkürler," dedim.

"Ne zaman istersen."

Biraz sert bir şekilde söylüyor ve ona baktığımda, her zamanki maskesinin yerine oturmaya başladığını görüyorum. Keşke bu beni bu kadar üzmesin.

Keşke aptalca bir veda için can atmasaydım. Öpüşmek söz konusu bile olamaz elbette — şimdiye kadarki tüm kaçamaklar karanlıkta gerçekleşti ve bana göre de ait oldukları tek yer orası gibi görünüyor. Ama bedenim, hayatımın en tuhaf gecelerinden birine *bir* tür son vermek için can atıyor.

Ama hiçbir şey alamıyorum. O hiçbir şey söylemiyor. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum, ben de hiçbir şey söylemiyorum. Arabadan inip, kollarımda bir yığın marshmallow katmanı ile soğuk ve yalnız bir şekilde binama doğru yürümeye başlıyorum.

Kapıyı açarken, camın aşağı indiğini duyuyorum. Sonra:

"Eliana."

Dönüp arkama bakıyorum. Bastian yolcu penceresinden eğilerek adımı söylüyor.

"Evet?" diyorum, karnımda aniden hissettiğim kelebekleri görmezden gelerek.

"Cuma gecesi," diyor. "Saat sekiz."

Gözlerimi kırpıyorum. "Cuma gecesi saat sekizde ne olacak?"

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır. "Listenizdeki bir sonraki maddeyi de hallediyoruz."

"Öyle mi?" Kalbim tuhaf bir şekilde hızla atmaya başladı. "Hangi madde?"

"Göreceksin." Kurt gibi sırtıyor. "Güzel bir şey giy. Marshmallow kadar güzel değil, ama güzel."

"Ama biz ne yapacağız..."

"Saat sekiz, Hunter. Geç kalma."

BASTIAN

YİRMİ ÜÇ YIL ÖNCE

cleav·er: /'klēvər/: isim

1: Tek bir keskin vuruşla kemik ve sert et parçalarını kesmek için tasarlanmış ağır, geniş bıçak.

2: kesin bir şekilde kesen an. kalıcı olarak.

On iki yaşındayım, Tolstoy'un mutfağında ters çevrilmiş bir süt kasasının üzerinde oturmuş, Aleksei'nin bana işaret vermesini bekliyorum. Ellerim titremeyi kesmiyor, bu yüzden onları uyluklarımın altına sokup bana öğrettiği şekilde nefes almaya çalışıyorum.

Burnumdan nefes alıp, ağzımdan veriyorum. Yavaş ve düzenli.

"Hazır mısın, *bratishka*?" Aleksei mutfağa girerken soruyor. Göz hizasına gelmek için çömeliyor. Artık on sekiz yaşında, neredeyse bir gecede on santim uzamış.

Ama en çok değişen şey gözleri. Dmitri için çalışmaya başladığından beri, gözleri gece kadar siyah görünüyor.

Başımı sallıyorum. Sesimin çatlamayacağından emin değilim.

"Güzel." Elini uzatıp saçlarımı karıştırdı. "Bu önemli, Semyon. *Pakhan* izliyor. Bunu doğru yaparsak, ikimiz de yükseliriz."

Aleksei'nin bahsettiği Bratva *pakhanı* Dmitri, Tolstoy's'un ve bu bloktaki diğer işletmelerin yarısının sahibi. Aleksei ve bana bu görevi veren kişi o — birlikte yaptığımız ilk gerçek iş.

Aleksei buna *bir test* dedi. *Izotov kardeşlerin yatırım yapmaya değer olduklarının kanıtı.*

Hedef, çok açgözlü olup yanlış insanlardan para sızdırmaya başlayan bir bahisçi. Aleksei ile burada bir iş fırsatını görüşmek için buluştuğunu sanıyor. Onu gerçekte neyin beklediğinden haberi yok.

Aleksei saatine bakıyor. "On dakika sonra burada olacak. Sana söylediklerimi hatırlıyor musun?"

"Sessiz ol," diye tekrarlarım. "Görünürde olma. Sen işaret verdiğinde, ben çıkacağım ve biz..." Yutkunurum. "Bunu birlikte bitireceğiz."

"Doğru." Aleksei ayağa kalkar ve paslanmaz çelik tezgaha doğru yürür. Islık çalarak bıçak standından bir et satırı alır. Bir eliyle kaldırır, diğer eline geçirir, havada sallandırır. Sonra memnuniyetle başını sallar. "Harika iş çıkaracaksın Semyon. Biliyorum."

Ama sesinde sözleriyle uyuşmayan bir şey var. Bir gerginlik.

"Al," diye sorarım, "iyi misin?"

Hemen cevap vermez. Parmaklarını bıçağın keskin kenarı boyunca dikkatlice gezdirir.

Sonra bana bakar ve gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey görürüm.

"Evet," der sessizce. "İyiyim."

Yalan söylüyor. Yalan söylediğini biliyorum. Ama ona bunu söyleyemeden, dışarıdan ayak sesleri duyulur. Mutfağın karo zemininde ağır bot sesleri.

"Kahretsin!" Aleksei tısladı. "Erken geldi. Buzdolabına gir. Hemen."

Sandıktan atlayıp dolaba doğru koşuyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki boğazımda, parmak uçlarımda, her yerde hissedebiliyorum.

Aleksei beni kapıya kadar takip ediyor. "Unutma," diye fısıldıyor, "benim işaretimi bekle."

Başımı sallayıp içeri giriyorum. Soğuk hemen beni sarıyor, dişlerimi ağrıtan o tanıdık, kemiklerime işleyen soğuk.

Aleksei'nin eli uzanır dışarı ve benim benimomzumu tuttu. "Semyon," diye iç geçirdi, "üzgünüm."

"Ne için üzgün?" Kapı

çarparak kapanır.

Mandalı yerine oturduğunu duyuyorum.

Sonra başka bir şey duyuyorum: metalin metale sürtünme sesi. Ağır bir şeyin kapıya sıkıştığı sesi.

"Al?" diye sesleniyorum, sesim şimdiden paniğe doğru tırmanıyor. "Aleksei, ne yapıyorsun?"

Cevap yok.

Kendimi kapıya atıyorum ama kapı yerinden kıpırdamıyor. Aleksei kapıyı dışarıdan kilitlemiş. Beni içeri kilitlemiş.

"ALEKS!" diye bağıyorum, yumruklarımı metale vurarak. "Beni dışarı çıkar!"

Hala cevap yok. Mutfaktan sesler geliyor. Aleksei'nin yumuşak ve sakin sesi, bahisçiye selamlıyor.

Kulağımı kapıya dayayıp, duymaya çalışıyorum.

"...benimle buluştuğun için teşekkür ederim," diyor adam. "Geç olduğunu biliyorum, ama tartışabileceğimizi düşündüm..."

"Evet, o konuda," diye Aleksei sözünü kesiyor. Sesi düz ve cansız. "Planlarda bir değişiklik oldu."

Bir duraklama. Sonra: "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, sen her şeyi mahvettin. Böyle bir şeyi affetmeyecek insanlardan kaldın."

Muhasebecinin sesi yükselir. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ben asla..."

"Yalan söyleyerek beni aşağılamayın," der kardeşim, hiç duymadığım kadar soğuk bir sesle.

"Lütfen, benim bir ailem var, çocuklarım var..."

"Senin olmayan bir şeyi almadan önce bunu düşünmeliydin."

Hâlâ kapıyı yumrukluyorum, Aleksei'nin adını haykırıyorum, ama cevap vermiyor.

Bahisçi şimdi yalvarıyor. "Lütfen, lütfen, geri ödeyeceğim, ne istersen yaparım, lütfen yapma..."

GÜM.

Islak, etli bir ses.

Sonra gırgır sesleri. Bu korkunç bir ses, tiz, çılgınca, kelimeler kadar tutarlı değil ama bir hayvanın ölüm çığlıklarından daha fazlası.

Sonra...

GÜM. GÜM. GÜM.

Üç darbe daha.

Ondan sonra, sadece sessizlik var.

Vurmayı bırakıyorum ve artık çığlık atmaya da zahmet etmiyorum. Ellerim uyuşmuş, boğazım yanıyor, parçalanmış parmak eklemlerimden kan bileklerime akıyor.

Dakikalar geçiyor. Belki beş. Belki elli. Bilmiyorum.

Sonra yine o kazıma sesi. Metal metal. Mandal tıklıyor. Kapı açılıyor.

Aleksei, mutfağın floresan ışıklarının arkasında, kapının eşiğinde duruyor. Gömleğinde kan var. Ellerinde kan var. Yanağında ince bir kan sisi var.

Ve fayanslarda daha fazla kan var.

Fayanslarda çok fazla kan var.

O bana bakar, ben de ona bakarım. "Neden?" diye fısıldayabiliyorum sadece.

"Çünkü sen on iki yaşındasın, Semyon," diyor hüzünlü bir sesle. "Sen benim küçük kardeşimsin ve senin böyle olmana izin veremem."

"Ama *pakhan* dedi ki..."

"*Pakhan*'ın dediği siktir et." Aleksei kolumu tutar ve beni dondurucudan çıkarır. "Ona görevini yaptığını söyleyeceğim."

Gerçeği bilmesine gerek yok." "Bunu yapamazsın..."

"Evet, yapabilirim." Beni arka çıkışa doğru yönlendirir, cesedin yattığını bildiğim mutfaktan uzaklaştırır. Hiçbir şey görememem için kendini öyle konumlandırır. "Ve yapacağım da. Sen eve gideceksin Semyon. Bunun hiç yaşanmadığını unutacaksın."

"Nasıl unutabilirim ki..."

"Unutursun işte." Çıkış kapısına geldik. Kapıyı itti ve soğuk gece havası içeri doldu. "Okula git. Başını eğip dur. Bu hayattan uzak dur."

"Ama sen..."

"Ben zaten bu hayatın içindeyim." Kolumu daha sıkı tuttu. "Çıkamayacak kadar derine batmış durumdayım. Ama sen? Senin hala bir şansın var."

"Seni terk etmek istemiyorum," diyorum ona.

"Sen beni terk etmiyorsun," diye düzeltir. "Ben seni bırakıyorum." Beni nazikçe sokağa doğru iter. "Eve git, Semyon. Ve buraya bir daha gelme."

Tartışmak istiyorum. Ama ağzımı açtığımda, hiçbir şey çıkmıyor.

Bu yüzden dönüp uzaklaşıyorum.

Sokağın sonuna gelene kadar arkama bakmıyorum. Aleksei hala kapının önünde durmuş beni izliyor. Bu mesafeden bile omuzlarının çöktüğünü görebiliyorum.

Bir elini kaldırıp hafifçe sallıyor. Bunu yaparken, küçük parmağının ucundan bir damla kan damlıyor.

O gece bir seçim yaptı: beni uzaklaştırarak korumak. Karanlığı tek başına omuzlamak, böylece benim omuzlamama gerek kalmasın diye.

Ben de kendi seçimimi yaptım, o zaman tam olarak anlamasam da.

Onu bırakmayı seçtim.

ELIANA

soyma: /'pēliNG/: fiil

1: meyve veya sebzelerin dış kabuğunu soymak.

2: giysileri çıkarma eylemi.

Sonraki iki günü, altın arayan bir trüf domuzu gibi Frank'in hasar değerlendirmesine gömülerek geçirdim. Şaşırtıcı bir şekilde, parıldayan hiçbir şey bulamadım. Çoğunlukla birbiri ardına gelen sorunlar vardı.

Bastian neredeyse hiç binada yoktu. Sanırım nesli tükenmekte olan türleri avlamak için okçuluk yapıyor ya da milyarder mutfak patronlarının hayatımı karmaşık, çok orgazm ya da her ikisi birden yapmadıkları zamanlarda yaptıkları her neyse onu yapıyor. Kendi işime odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. Ama gözlerim, sanki deli, aşk acısı çeken bir aptal gibi, sürekli onun boş ofisine kayıyor.

Ancak bir noktada, ördek gibi yürür ve ördek gibi vaklarsa...

... o zaman ben de deli, aşk acısı çeken bir ördek olmalıyım.

Yine de, başa çıkacak yeterince sorunum yok değil. İşler... şey, "garip" demek en uygunu olabilir.

Sorun şu ki, Frank'in raporunu ne kadar incelersem, o kadar anlamsız geliyor. Belgelere göre, HVAC, sıhhi tesisat, elektrik, yangın söndürme gibi birçok sistemde arızalar var. Sanki biri tüm projeye balyoz ve lehim lambası ile saldırmış gibi görünüyor.

Ancak sorunları doğrulamak için telefon görüşmeleri yapmaya başladığımda, bir karışıklık duvarıyla karşılaştım.

"Hanımefendi, anlamıyorum," diyor Midwest Commercial HVAC'nin temsilcisi Çarşamba öğleden sonra. "Bu üniteleri zamanında ve şartnameye uygun olarak teslim ettik. Ekibiniz üç hafta önce kurulumu onayladı."

"Doğru, ama başarısız denetim raporunda şöyle yazıyor..."

"Başarısız mı? Hangi başarısızlık raporu? Biz herhangi bir başarısızlık bildirimi almadık."

Ekrana kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Yirmi Şubat tarihli olan."

Bir süre durakladıktan sonra bazı kağıtları karıştırdı. "Hanımefendi, kayıtlarımıza göre sistem 18 Şubat'ta denetimden geçmiştir. Daha sonra bir denetim sorunu yaşandıysa, bize bildirilmedi."

Ona teşekkür edip telefonu kapatıyorum, ardından hemen yangın söndürme müteahhitini arıyorum.

Aynı hikaye.

Sonra sıhhi tesisat alt yüklenicisini

aradım. Yine aynı hikaye.

Perşembe öğleden sonraya kadar, bir düzineden fazla farklı satıcı ve alt yükleniciyle konuştum ve her biri işlerini zamanında, şartnameye uygun olarak tamamladıklarını ve denetimden geçtiklerini yemin ediyorlar. Frank'ın felaketle sonuçlanan arızalar dizisi konusunda benim kadar şaşkınlara.

Sandalyeye yaslanıp tavan döşemelerine bakarak parçaları birleştirmeye çalışıyorum.

Ya Frank sorunların boyutuyla ilgili yalan söylüyor, ya da başka biri bana işlerinin durumu hakkında yalan söylüyor. Ya da - ve bu, düşünmeye başladığımda midemi her seferinde burkan bir olasılık - biri aktif olarak Olympus Projesi'ni sabote ediyor.

Ama kim? Ve neden? Ve nasıl?

Görüş alanımın kenarlarında pikseli bir sisin yayıldığını hissedebiliyorum, bu hem konjenital leber amaurosis hem de mavi ekran yorgunluğunun bir karışımı gibi. Çimlere dokunmam lazım, ve belki Frank'ın karavanına gidip onunla yüz yüze konuşursam iki işi birden halledebilirim. Bu felaketi iki çift gözle incelemek, davayı çözmek için yeterli olabilir.

Aslında bir buçuk çift, ama neyse.

Kışlık ceketimi giyip, Bastian'ın bana marshmallow dediğini düşününce gülmemeye çalışıyorum. Zaten dışarı çıktığımda gülmek zor, çünkü bugün hava çok soğuk ve rüzgar özellikle şiddetli.

Yürürken zihnim, parmaklarım ve ayak parmaklarım gibi uyuşuyor. Sadece bir ayağımı diğerinin önüne koymaya devam ediyorum.

Soğuk olsa da olmasa da, vücudumu hareket ettirmek iyi geliyor. Bütün gün kübik ofisimde kapalı kalıp, evde geçirdiğim birkaç saatte kanepede tembellik etmek, beynimin düşünmek için çok fazla zamanı olduğu anlamına geliyor.

Daha da endişe verici olanı, *hatırlamak* için çok fazla zamanı olması.

Ve tek bir şeyi, sadece tek bir şeyi hatırlamaya çok, çok takıntılı: Bastian'ı öpmenin ve onun elinin yavaşça tayıtımın önünden aşığı kaymasının nasıl bir his olduğunu.

Bu anı, yarı rüya gibi, yarı hiper-gerçekçi garip bir nitelik taşıyor. Gökyüzü saf Technicolor'du, neredeyse inanılmaz derecede güzeldi. Ama Bastian'ın nasırları, sakalının pürüzlülüğü... Bu, duyularımın kaldırabileceğinden daha fazla duyusal bir şey.

Ancak, bunu kafamda ne kadar çok düşünürsem, o kadar bulanıklaşıyor. Beni ilk öptüğünde eli boynumda mıydı, yoksa kalçamda mı? Onu ben mi aşığı çektim, yoksa o mu önce eğildi? Range Rover'ın arkasında, işler masumiyetten kesinlikle masumiyetten uzak bir hale gelene kadar ne kadar *süre* kaldık?

Olayların sırasını tam olarak belirleyemiyorum ve bu beni deli ediyor.

1080p netliğinde hatırlayabildiğim tek şey, sonrasında bana nasıl baktığı.

Ve onun söylediğı şey.

Cuma gecesi. Saat sekiz.

Şantiyeye vardığımda saat neredeyse altı olmuştu ve kış güneşi çoktan batmaya başlamıştı. Ekibin çoğı işlerini bitirip gitmişti, ama birkaç kişi hala oradaydı. Baretli adamlar alet kutularını otoparka taşıyor, bir forklift geri geri giderken bip bip sesleri çıkarıyordu. Sürücü motoru durdurduğunda, tüm alana ürkütücü bir sessizlik çöktü.

Frank'in karavanı park yerinin en ucunda duruyor, yanlarından pas lekeleri sızan kirli beyaz bir dikdörtgen. Yaklaştıkça

yaklařtıķķa, tuhaf bir şey fark ettim: İçeriden sesler geliyordu.

Kızgın sesler.

Hızımı yavaşlatıp dinlemeye çalışıyorum, ama kelimeleri ayırt edemiyorum. Sadece tartışmanın belirgin ritmi duyuluyor. İki, belki üç adam, sesleri keskin ve harareti.

Sonra sigaraları fark ettim.

Üç tanesi, karavan kapısına çıkan metal merdivenlerde söndürölmüş. Hâlâ için için yanıyorlar. İnce dumanlar gri öğleden sonra havasına yükseliyor.

Biri az önce buradaydı. Birden fazla kişi.

Sigara izmaritlerinden kaçınarak merdivenleri dikkatlice tırmanıyorum ve yumruğumu kaldırıp kapıyı çalmak için kaldırıyorum. Ben bunu yapamadan, içeriden gelen sesler aniden kesiliyor.

Bekledim, dinledim. Artık sadece sessizlik vardı.

Bir süre sonra kapıyı çalıyorum. "Frank? Ben Hale Hospitality'den Eliana Hunter. Hasar raporu hakkında sizinle konuşmam gerekiyor."

Cevap yok.

Kulağımı kapıya dayadım. İçeriden hareket sesleri duyduğuma yemin edebilirim — döşeme tahtalarının gıcirtısı, kağıt veya kumaşın hışırtısı — ama kimse cevap vermiyor.

"Frank?" Tekrar deniyorum. "Orada olduğunu biliyorum. Satıcılarla ilgili birkaç soru sormak istiyorum. Uzun sürmez."

Yine sessizlik.

Orada otuz saniye daha durdum, kendimi giderek daha saçma hissederek. Sonunda vazgeçip merdivenlerden aşağı indim. Telefonumu çıkarıp onu aramaya karar verdim.

Sadece birkaç kez çaldıktan sonra kesildi ve sesli mesaja yönlendirildi. "Merhaba Frank, ben Eliana. Karavanına uğradım ama sen dışarı çıkmış olmalısın. Fırsatın olduğunda beni ara. Denetim raporlarıyla ilgili birkaç sorum var. Teşekkürler."

Telefonu kapatıp bir süre daha karavana bakıyorum. Omurgamın dibinde bir tedirginlik hissediyorum.

Burada çok, çok ters bir şeyler var.

Ancak, araştırmaya devam etmek için başka bir yol olmadığı için, şimdilik bunu bir kenara bırakmaya karar verdim. Yarın tekrar deneyeceğim.

Şu anda ne yapacağım ise, daha iyi bir soru.

Akşamın serinliği ve tüm bu olayın tuhaflığı beni hayata döndürmeye yetiyor. Buraya gelirken kendimi sürükleyerek gelmişim, ama şimdi biraz heyecanlıyım. Eve gitme düşüncesi hiç çekici gelmiyor ve en son yapmak istediğim şey, annemin dairesine yaptığım önceki ziyareti tekrarlamak. Rick bana yine "tatlım" derse ya da dizime dokunursa, iş botlarına kusabilirim.

Yasmin buraya oldukça yakın oturuyor, bu yüzden aniden karar verip ona uğrayıp ne yaptığını görmek için yolumu değiştiriyorum. Yolda ona geldiğimi haber vermek için bir mesaj atıyorum.

Garip bir şekilde, anında cevap alamıyorum. Bu, Frank'in karavanındaki olay kadar tuhaf. Yasmin her zaman, *her zaman* telefonunu yanında taşır. Telefonu adeta ellerine yapışmış gibidir.

Birdenbire kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Brandon'ı düşünmeden edemiyorum. Ya delice bir şey yaptıysa? Ya onu bulduysa? Ya...

Hayır. Böyle düşünmemeliyim. Onun evine gidip her şeyin yolunda olduğundan emin olacağım, sonra da paranoyamla birlikte

birlikte aynaya uzun uzun bakabiliriz. Dürüst olmak gerekirse, bütün hafta boyunca her şey altüst oldu. Her köşe başında o aptal siyah sedanı gördüğümü sanıyorum. Şimdi de Brandon'ın Yas'a korkunç ve vahşi bir şey yaptığını hayal ediyorum.

Hayır, yeter. Her şey yolunda ve güzel olacak.

Yasmin'in dairesine dört blok yürüyorum, kapıcısına merhaba diyorum ve asansörle yukarı çıkıyorum. Beşinci kata geldiğimde onu arıyorum. Frank'te olduğu gibi, ilk dört zil sesi cevaplanmıyor.

Ve kapısına gittikçe yaklaşıırken...

...beşinci, altıncı, yedinci, sekizinci zil seslerinin titreşimlerini duyuyorum.

"Yas?" A arıyorum, yarı yarı telefon telefon ve yarı da dairesine. "Yas, orada mısın?"

Daha fazla titreşim.

Sonra, bir klik sesi.

Sonra: "Yasmin Kaur'a ulaştınız. Seksi kız işleriyle meşgulüm. Lütfen mesaj bırakın, teşekkürler, hoşça kalın!"

Kalbim iki kat hızla atıyor.

Çantama uzanıp, yıllar önce bana verdiği yedek anahtarı bulana kadar içindeki eşyaları karıştırıyorum. Ellerim o kadar titriyor ki, anahtarı kilide zar zor sokabiliyorum.

"Hadi, hadi, seni aptal lanet olası..." Sonunda anahtarı çevirip kapıyı açmayı başardım.

Oturma odası boştur. Dizüstü bilgisayarını sehpa açık duruyor, yanında yarısı içilmiş bir kadeh şarap var. Mücevher rengi yastıklar kadife kanepenin üzerine dağılmış ve sanki biri öfkeyle fırlatmış gibi yere saçılmış.

Neon ışıklı dizeler penceresini çevreliyor. Sehpa her zamanki gibi dağınık: moda dergileri etrafa dağılmış, üzerinde **BOSS BITCH** yazan çentikli bir kupa ve parlak çıkartmalarla kaplı AirPods kılıfı.

Her şey mükemmel, tam da Yasmin'e özgü.

... Yasmin'in kendisi hariç, hiçbir yerde bulunamıyor.

"Yas?" diye seslenerek içeri giriyorum. "Yas, beni korkutuyorsun. Eğer uyuyorsan falan, çok kızacağım."

Sonra başka bir şey duydum: yatak odasından gelen bir çığlık.

"Aman Tanrım."

Koridorda koşarak yatak odasının kapısını, karşı duvara iz bırakacak kadar sert bir şekilde tekmeledim. "YASMIN, BEN BURADAYIM, BEN..."

Sözler boğazımda kalır.

Çünkü Yasmin'in yatağında Yasmin yatıyor. Ve Zeke.

Çok *çıplak* bir Yasmin.

Çok *çıplak* bir Zeke.

Kesinlikle Brandon'la ilgili bir acil durum *olmayan* Brandon ile ilgili bir acil durumun ortasındalar.

ELIANA

fam·i·ly meal: /'fam(ə)lē mēl/: isim

1: restoran personeli servis başlamadan önce bir araya gelip birlikte yemek yediğinde.

2: En iyi arkadaşın ve patronunun en iyi arkadaşı, ikisini birbirleriyle çıplak olarak sevişirken yakaladıktan sonra, aranızda paylaştığınız yemek ve sohbet. Bazen (ama her zaman değil) patronunun en iyi arkadaşının çıplak kışını istemeden görmen de buna eşlik eder.

"Tanrım!" diye bağırarak ellerimi gözlerimin üzerine kapatıyorum.

"Eliana!" diye ılık atan Yasmin, arşıfları kapmak için çabalıyor.

"Ne oluyor lan?!" diye kükreyen Zeke, kendini örtmek için dalıyor.

O kadar hızlı dönerim ki neredeyse kendi ayaklarıma takılıp düşünüyorum. "Çok üzgünüm! Sandım ki... Telefonun... Sen...!"

"Çık dışarı!" diye bağırırlar ikisi de aynı anda.

Kapıyı çarparak kapatıp sırtımı ona dayadım, kalbim saatte yaklaşık bir milyar mil hızla atıyordu. "Çok, çok üzgünüm! Cevap vermediğinizde endişelendim ve belki Brandon..."

"Brandon *burada değil!*" diye bağıırır Yasmin kapının arkasından.

"Bunu görebiliyorum!" diye bağııyorum, sonra sesimi çılgınca bir fısıltıya indiriyorum. "Eh, artık bunu göremiyorum, Tanrıya şükür, çünkü ömür boyu yetecek kadar çıplak Zeke gördüm..."

"Oh, canın cehenneme!" diye bağıırır Zeke.

"Hayır, teşekkürler, o konuda zaten yeterince meşgul olduğunu biliyorum!"

Yatak odasından boğuk küfürler ve hışırtı sesleri geliyor. Çekmecelerin çarpması, kumaşın hışırtısı ve Yasmin'in "Pantolonum nerede?" diye tekrar tekrar tıslamasını duyuyorum.

Tavana bakıyorum, Oz'daki Dorothy gibi topuklarımı üç kez tıklatıyorum ve az önce gördüğüm şeyi görmemiş gibi davranmaya çalışıyorum. İşe yaramıyor. Beynim bu görüntüyü ölümsüzleştirmeye karar vermiş belli ki.

"Tamam," diye bağıırır Yasmin, biraz nefes nefese. "Artık kapıyı açabilirsin."

Kapıyı dikkatlice aralıyorum. İkisi de yarı çıplak —Yasmin büyük beden bir Northwestern sweatshirt ve tayt giymiş, Zeke ise sadece kot pantolon giymiş, göğsü hala tamamen çıplak.

Ben dikkatlice tavana bakıyorum. "Şey, um... Evet."

"Evet," diyor Yas.

"Evet," diyor Zeke.

Ben irkilirim. "Ne kadar süredir...?"

"İlk kez..." diye patlar, Yasmin de aynı anda "Geçen hafta sonu gittikten hemen sonra" der.

"Vay canına," diyorum.

"Vay canına," diyor

Yas. "Vay canına,"

diyor Zeke.

"Bu anın bir an önce bitmesini çok isterim, lütfen ve teşekkürler," diye mırıldanıyorum. "Belki de hepimiz az önce yaptığımız her şeyi tersine yaparsak, zaman bir şekilde geriye döner?"

Zeke çıplak göğsünü kollarını kavuşturur ve Yasmin'in şifonyerine yaslanır, yüzünde sadece müstehcen bir kendini beğenmişlik olarak tanımlanabilecek bir sırıtışla. "Yani, geri sarsak, seni uyarmalıyım, ilk seferinde oldukça sesliydik. Tekrar izlemek için patlamış mısır getirmek isteyeceksin."

"Zeke!" Yasmin kafasına bir yastık fırlatır.

Zeke yastığı havada kolayca yakalar. "Ne? Ben sadece, eğer içeri dalıp kendini travmatize edecekse, en azından neye bulaştığını bilmesi gerektiğini söylüyorum. *Birkaç* tanrının adını anmışsın."

"Aman Tanrım, senden nefret ediyorum," diye inler Yasmin, yüzünü ellerine gömerek.

"Beş dakika önce öyle demiyordun..."

"Tamam!" diye sözünü keserim, sesim birkaç oktav yükselir. "Tamam, tamam, tamam. Bitti. Bu konuşma bitti. Ben gidiyorum. Bu daireden geri geri çıkacağım, zaman makinemle Zeke'nin çıplak kıcını hiç görmediğim bir boyuta seyahat edeceğim."

"Ama harika bir kış," diyor Zeke düşünceli bir şekilde. "Çok şekilli. Saatlerce squat yapmışım. Onur duymalısın."

"Seni öldüreceğim," diyorum ona düz bir sesle.

"Sıraya gir," diye mırıldanıyor Yasmin, ama dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve yanakları utançtan değil, başka bir şeyden kızarıyor.

İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum — Zeke hala aptal gibi sırtıyor, Yasmin sinirli görünmeye çalışıyor ama başaramıyor — ve damarlarımdan hala akan mutlak utanç duygusuna rağmen, bu iki aptala karşı sıcak hisler beslemekten kendimi alamıyorum.

Yasmin *mutlu* görünüyor. Yani, sanki araba yıkamadan yeni çıkmış gibi görünüyor, ama mutlu bir yıkama olmuş. Böyle bir şeye ihtiyacı vardı, Zeke gibi eğlenceli bir golden retriever gibi bir adama. Brandon sadece kara bir kedi değildi; o bir kara *delikti*, eğlenceyi emen, hayat dolu bir girdap ve Yasmin'in hayatını yıllarca çalmıştı, bunu hak etmemişti.

Bu... Belki de bu iyi bir şey.

"Peki," diyor Yasmin, sweatshirt'ünün eteğiyle oynayarak, "madem buradasın, kalabilirsin. En kötü kısmı geçti."

"Öyle mi?" diye soruyorum, hala şüpheliyim.

"Kesinlikle değil," diye Zeke neşeyle onaylar. "Ben çok turlu bir aygırım, Yazzy de bunu doğrulayabilir. Ama bu durgunluğu hep birlikte atlatabiliriz. Akşam yemeğini ben yaparım."

"Yemek yapar mısın?" diye soruyorum, kendimi durduramadan.

Bana sert bir bakış attı. "Ben tam anlamıyla Michelin yıldızlı bir aşçıyım."

"Tabii. Evet. Elbette öylesin." Avuçlarımı gözlerime bastırırım. "Üzgünüm. Beynim hala travmanın etkisinden kurtulamadı."

"Hadi." Yasmin elimi tutup beni mutfığa doğru çeker. "Sana biraz şarap alalım. İhtiyacın var gibi görünüyor. Tanrı biliyor ki benim var."

Zeke, hala gömleksiz olarak bizi takip ediyor, ama ben akıl sağlığım için bunu görmezden gelmeyi tercih ediyorum. Yasmin bana bolca pinot grigio şarabı doldururken, o da Yasmin'in buzdolabını karıştırmaya başlıyor.

"Ee," diyorum, büyük bir yudum alarak, "bu oluyor."

"Bu oluyor," diye onaylıyor Yasmin, yanımdaki bar taburesine otururken. "Daha önce söylemediğim için üzgünüm."

Zeke buzdolabından bir sürü malzemeyle çıkar. "Merak etme Eliana. Sana o kadar güzel bir şey yapacağım ki, kışımı gördüğünü bile unutacaksın."

"Bana gözlerimi, ağzımı ve ruhumu temizleyecek bir şey lazım," diye mırıldanıyorum şarap kadehime.

"Tsk, tsk," diye azarlar Zeke. "Ne nankörsün. Dünyadaki birçok kadın, senin bedavaya sahip olduğun bu ayrıcalık için para öderdi."

Yasmin, Zeke'ye şef bıçağını doğrultup gözlerini kısar. "O zaman 'dünyadaki birçok kadın' paralarını cebinde tutsa iyi olur, ahbap. Ben senin dalga geçebileceğin türden bir kız değilim."

Zeke yutkunur ve başını sallar. "Evet, Şef." Sonra nazikçe öne uzanır ve bıçağı elinden alır. Benim gibi o da keskin nesneler konusunda onun ihtiyatlılığına güveniyor.

Çok ihtiyacım olan bir yudum şarap daha alıp Yasmin'e dönüyorum. "Tamam, ama ciddi. Bu nasıl oldu? En son baktığımda,

ona 'yemek tarifi fikirleri' için numaranı vermiştin."

Yasmin'in yanakları pembeye döner. "Şey, o konuda... Sen gittikten sonra Cumartesi gecesi bana mesaj attı. Sonra yemek hakkında konuşmaya başladık, sonra her şey hakkında konuşmaya başladık ve sonra..."

"Sonra Nova'dan paket servisle kapısına gittim," diye araya girer Zeke, lavabonun altından kesme tahtasını çıkarırken. "Stalker eski sevgilisiyle uğraştıktan sonra iyi bir yemeğin iyi geleceğini düşündüm."

"Bana kaz ciğeri getirdi," diyor Yasmin, yeni erkek oyuncağına hayran hayran bakarak. "Ve hala sıcak olan küçük çikolatalı sufle."

"Sonra?" diye soruyorum, gülümsememe engel olamadan.

Zeke, etkileyici bir hızla sebzeleri doğramaya başlarken sırtıyor. "Sonra sabaha kadar uçlere kadar konuştuk. Salı günü onu Lincoln Park'taki küçük bir Kore restoranına götürdüm. Çarşamba günü arkadaşımın barında balta atma oyunu oynadık ve sonra da küçük bir veda öpücüğü verdim. Dün Uber'de eve dönerken pantolonun üzerinden el ile biraz oynastık, sonra kanepeye geçip başladık..."

"Zeke!" diye bağırır Yasmin.

"Anladık," diye araya girerim, bu mide bulandırıcı derecede sevimli atışmaların tekrar kontrolden çıkmadan önce elimi kaldırırım. "Meşgulmüşsün. Detaylara ihtiyacım olmadığını garanti ederim."

Zeke omuz silkiyor ve doğramaya devam ediyor. "Sen bilirsin. Ama bu eğlenceli kısım."

Yasmin'in kaburgalarına çimdik attım. "Beni habersiz bıraktığına inanamıyorum, seni küçük sürtük."

O gülerek elimi kenara itti. "Gerçekten üzgünüm. Sana söyleyecektim, yemin ederim. Önce işleri yoluna koymam gerekiyordu."

İkimiz de Zeke'in "Oh, hallettin işte. Hem de *birkaç* kez." diye mırıldandığını duymamış gibi davranıyoruz.

Saçını düzelteren Yas bana bakar. "Senin neyin var? Genelde en kötü senaryoya hemen atlayan biri değilsin. Bir sorun mu var?"

Ona söylememeyi düşünürüm, ama madem bu konuyu açtık, kısa bir özetin zararı olmaz diye düşünürüm. Ona Olympus'taki fiyasko ve Frank'in karavanında garip bir şekilde cevap alamamış olmamı kısaca anlatırım.

"Tamam, yani sadece iş meselesi," diye özetler.

"Evet ve hayır," diye kaçamak cevap veririm.

"Uh-oh. Bu ne anlama geliyor?"

Sarımsak kokusu havayı doldururken Zeke tekrar bize dönüyor. "Bu, Bastian'ın muhtemelen çok sinirli olduğu anlamına geliyor."

"Yani, bu bir inşaat işi," diye itiraz eder Yasmin. "Gecikmeler her zaman olur, değil mi?"

Zeke'nin sırtışı yerinden oynamıyor ve Yasmin onun sırtışıyla benim kızaran yüzüme bakarak bakışlarını gezdirdikçe, durumu daha iyi anlamaya başlıyor. "Oh. *Oh*. Yani... Bu *sadece* iş meselesi değil, değil mi?"

Kucağıma bakıyorum, ama bu, güneşin yüzeyindeki sıcaklığa yakın olan yanaklarımı gizlemeye pek yaramıyor. "İşten biraz daha fazlası olabilir."

"Birazcık mı?" Yasmin'in kaşları havaya kalkar. "El... Anlatma zamanı."

"Öpüştük," diyorum. "Hepsi bu." "*Hepsi bu* mu?"

"Tamam, peki. O da... belki..." Elimi aşağı doğru
"Zeke buna ne demişti?"

Zeke'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Olamaz lan. El şeyi mi?!"

"Ama, zar zor!" diye bağıriyorum. "Her şey çok tuhaftı. O, birdenbire evime geldi ve güneşin doğuşunu izlemek için göle gittik, çünkü bu benim yapılacaklar listemdeydi ve o da bunu masamdan çalmıştı, çünkü kişisel sınırlar onun için önemli değildi, sonra kahve ve battaniyeler vardı ve nasıl oldu bilmiyorum ama birdenbire öpüşüyorduk ve güneş çok güzeldi ve sonra eli pantolonumun içindeydi ve..."

"Dur." Yasmin iki elini kaldırdı ve gözyaşları yanaklarından süzülecek kadar çok güldü. "Aman Tanrım, El. En önemli kısmı atladın!"

"Bu ne zaman oldu?" diye sorar Zeke. Daha fazla sevinçli görünmesi imkansızdır.

"Salı sabahı. Salı sabahı şafak vakti gibi."

Yasmin, "Peki kim kimi habersiz bıraktı, bayan?!" der.

"Sen kendi işinle meşguldün!"

"Doğru," diye kabul eder Zeke. "Hem de bir Uber'de. Ne ahlaksızlık."

"Tamam, tamam, yeter," derim, ellerimi sallayarak bu saçma sapan tartışmayı sonlandırırım. "Lütfen

Lütfen benim seks hayatımdan -ya da onun yokluğundan- bahsetmeyi bırakıp başka bir Şeye odaklanabilir miyiz? Lütfen? *Lütfen?*"

Ama son kelimedede sesim çatallanır. İkisi de s e s s izleŐir.

Yasmin uzanıp elimi kucağına çeker. "El... iyi misin?"

Ağzımı açıp, *"Tabii ki iyiyim"* demek istiyorum, ama bunun yerine, hıçkırığa çok yakın, boğuk bir kahkaha çıkıyor. "Bilmiyorum. Belki? Ben sadece... Ne yaptığımı bilmiyorum, Yas."

Zeke, piŐirdięi yemeğin ateşini kısar ve tezgaha yaslanır. Sırtışı biraz daha ciddi bir ifadeye dönüşür. "Bastian'la mı?"

"Her Şeyle." Titrek bir nefes alıyorum. "Şu anda biraz bunalmış durumdayım. GrŐm kötüleşiyor. İŞlerim berbat durumda. Annemin yeni bir serseri erkek arkadaşı var ve beni ürkütüyor. Ve Şimdi de Bastian her zamanki gibi davranıyor ve ben bunun sadece bir oyun mu olduğunu, yoksa gerçek bir Şey mi olduğunu, yoksa her Şeyin karanlığa gömüleceği 82 gün sonra kalbimin kırılmasını mı beklediğimi bilmiyorum."

Mutfakta sarımsak ve zeytinyağının hafif cızırtısı dışında sessizlik hakim.

Sonra Yasmin beni sıkıca kucakladı. "Seni çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi El? Her Şey yoluna girecek. Onun sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Zeke tezgahın etrafından dolaşıp omzuma hafifçe vurur. "Ben bir balığı altmış saniyede fileto yapabilirim. Bash acımasızca bir Şey yaparsa, onun bağırsaklarını hemen posta kutuna atarım, tamam mı?"

Göz yaşları içinde gülümserim. "Çok güven verici. Teşekkürler, Zeke."

Yasmin kemiklerimi kıracak kadar sıkı sarılır, sonra beni kol mesafesinde tutar. "Önemli olan şey, yani önemli *şeyler*, çoğul olarak, birincisi, kendini acıya kaptırmamak, ikincisi, bundan ne istediğine karar vermek. Ne *istiyorsun*, El? Diğer her şeyi, az önce bahsettiğin her şeyi unut. *Sen*. Ne istiyorsun?"

Kolay bir cevap arıyorum. "Zeke'nin özür noodle'larını huzur içinde yemek mi?"

"Demek istediğim bu değil, bunu sen de biliyorsun."

Zeke yemeği tabaklara koyarken zencefil, sarımsak ve acı biber yağının kokusu havada yayılıyor. "Bash insanları kendine yaklaştırmakta biraz sorun yaşıyor," diye açıklıyor. "Ama bunu zaten biliyordun."

Yasmin ona bir tokat atar. "Yararlı bilgiler ver ya da defol git dostum."

"Oraya geliyorum, söz veriyorum. Evet. Kardeşinin kazasından sonra Bash tam bir kale moduna geçti. Herkesi uzak tuttu. Ama sen?" Zeke spatulasını bana doğru uzatır. "Sen, benden sonra ona ip attığı ilk kişisin. Adam senden korkuyor, en iyi şekilde."

"Korkuyor mu? Bastian mı?" Alaycı bir şekilde gülümserim. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Oh, ne kadar yanılıyorsun, *chiquita*. Seninle birlikte, o başıboş kalıyor. Demirden kurtulmuş gibi." Zeke buharlı bir kaseyi önüme kaydırıyor. "Normal bir günde, sıradan insanlar onu korkutur. Ve sen, dostum, sıradan olmaktan çok uzaksın. Sen temelde kedi topuklu ayakkabılar giyen bir kategori 5 kasırgasın."

Yasmin tekrar bana döner. "İşte sorun da burada. Bastian Hale'in bir şeyler hissetmesini sağlayan kız mı olmak istiyorsun? Yoksa o seni yakmadan önce uzaklaşan kız mı?"

Sarımsak, çok hızlı çiğnediğim için dilimi yakıyor. "Ya ikisi de olmak istemiyorsam?"

Zeke güler. "Kasırgalar öyle çalışmaz, tatlım." "Metaforlarımız gerçekten karışıyor burada," mırıldanırım.

Bir lokma daha erişte çiğniyorum. Acı ve baharat beni sakinleştiriyor. Zeke'nin yemekleri gerçekten inanılmaz — mükemmel dengeli, sorunlarını bir an için unutturan türden.

Ama sadece bir anlığına.

"Ne istediğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum sonunda. "Sorun da bu. Bir yanım, bu durum devam ettiği sürece tadını çıkarmam gerektiğini düşünüyor. Dünyayı görmek için seksen iki günüm kaldı, değil mi? Neden bunların bir kısmını beni mutlu eden biriyle geçirmeyelim ki?"

"Peki ya diğer kısmın?" diye soruyor Yasmin nazikçe.

"Diğer tarafım Bastian Hale'in bir yıkım makinesi olduğunu ve ona çok yaklaşırsam mahvolacağımı biliyor." Kasemdeki erişteleri karıştırıyorum. "Ayrıca, patron-çalışan ilişkisi var ki bu da dava açılmasını bekleyen bir durum. Bir de tam anlamıyla kör olmaya başladığım gerçeği var. Ve Freud'u ağlatacak kadar duygusal olarak ulaşılmaz biri olması."

"Yani kısacası," Zeke çatalını çevirerek sonuca varır, "her halükarda boku yedin."

"Her zamanki gibi çok eloquens," diye mırıldanıyor Yasmin.

Omuzlarını silkiyor. "Sadece gördüğümü söylüyorum." Sonra bana şaşırtıcı derecede ciddi bir bakışla bakıyor. "Sonuçta, biz tavsiye verebiliriz, ama senin yerine karar veremeyiz. Peki ne olacak? Bastian treninden inecek misin? Yoksa seni ne kadar uzağa götürebileceğini göreceksin?"

ELIANA

ap ritif / ,per 't f/: isim

- 1: a içecek servis önce bir yemek uyarıcı
i tahı i tahı
- 2: i tahı   mak için bir teaser.

Bastian treninden inecek misin?

Yoksa seni ne kadar uzağa g t rebilece ini mi göreceksin?

Bu soruyu, eve giderken gerçek trende d   n r m. *Kalmak mı, gitmek mi? Binmek mi, inmek mi?*

Cuma gecesi geldiğinde, hala bir cevabım yok.

Elimde olan tek şey, yata ımın üzerine dağılmış otuz dokuz kıyafet, dizüstü bilgisayarımda duraklatılmış aynı sayıda makyaj   reticisi ve bu kızlık saçmalıklarını hiç de kolayla tırmayan, giderek artan bir panik hissi.

Ayrıca kafamda Bastian'ın alaycı ses tonu da yankılanıyor.
Saat sekiz. Güzel bir şey giy.

Telefonuma bakıyorum. Saat 6:41.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Duşa giriyorum. Bastian'la olan bu durum yüzünden zihinsel bir çöküntü yaşayacaksam, en azından güzel kokarak yaşayayım. Sıcak su gergin omuzlarıma harika geliyor ve birkaç dakika boyunca kendimi suyun altında bir ev bitkisi gibi hissediyorum.

Ama sonunda görevim beni çağırıyor. Sol bacağıma mükemmel bir şekilde tıraş ediyorum — dürüst olmak gerekirse, bu bebek müzeye ait — ve sağ bacağıma da aynı şevkle saldırıyorum.

Ama kadınsı bölgeleri düzgün bir şekilde tıraşlamak için gerekli olan garip gargoye pozisyonuna girince konsantrasyonumu kaybediyorum. Farkına varmadan, uyluklarımın popomla birleştiği kıvrımda kendimi kesiyorum.

"Ah! Kahretsin!"

Kan suda şişer ve pembe bir renk alarak giderden aşağı akar. Başparmağımı bastırıyorum ve sıcak su acıyı artırırken tıslıyorum.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Aptal, kör jilet. Aptal bacak. Aptal popo. Bunların hepsi inanılmaz derecede aptalca."

Duşun dışına tökezleyerek ve sendeleyerek çıkıyorum, ıslak cildime yapışan tuvalet kağıdıyla kanı silmeye çalışırken ortalığı daha da kirletiyorum. Sonunda kesik üzerine bir yara bandı yapıştırmayı başarıyorum.

Aynada kendimi görüyorum. Saçlarım yüzümün etrafında koyu renkli, sırlıslıkla bukleler halinde sarkıyor. Boğulmuş bir rakun gibi görünüyorum.

"İptal etmeliyim," diye yansıma mırıldanıyorum. "Hey, üzgünüm Bastian, ama çok kötü bir boğmaca hastalığına yakalandım. Ya da sıtma. Hayır, veba. Aslında, yüzüm patladı. Evet, çok korkunç. Hayır, sana gösteremem. Evet, gerçek."

İç çekip hayali telefonu kapatıyorum. İptal edemem. Daha da önemlisi, iptal etmek *istemiyorum*.

Bütün hafta boyunca heyecanla bekledim. Teşhis konulduğundan beri ilk kez bu kadar iç karartıcı olmayan bir geri sayım yaşıyorum. Bu sabah kulaklarımdan kulaklarıma kadar gülümseyerek uyandım ve iş saatleri geçip saat 8'e yaklaştıkça, o gülümseme daha da genişlemeye başladı.

Bastian'ın ne planladığını hiç bilmiyorum. Tek bildiğim, bu hafta sokakta yanımdan geçen her Range Rover'ın beni neredeyse orgazma ulaştırdığı.

Bastian beni lüks SUV'larla cinsel olarak Pavlov'ladı. Onu asla affetmeyebilirim. Bir sonraki yıkımının ne olacağını sadece Tanrı bilir.

Saçımı havluyla kurulayıp, dolaşık saçlarıma saç kremi sürüyorum ve doğal dalgaları, yüzümü çerçeveleyen gevşek, bakır rengi spiraller oluşturacak şekilde kıvrıyorum.

Makyaj konusunda sadeliği tercih ediyorum: maskara, biraz allık ve ağzımı kiraz yemiş gibi gösteren berry tonlu bir dudak boyası. YouTube'daki öğretici videodaki kız kadar çekici değil ama elimden geleni yapıyorum.

Kıyafet seçimi daha uzun sürüyor. Sahip olduğum neredeyse tüm gömlekleri denedikten sonra, uzun kollu çikolata kahverengi kısa hırka giymeye karar veriyorum. Önünde sevimli bir fiyonk var ve göğüslerimi gerçekten varmış gibi gösteren mucizevi bir etkiye sahip.

Bununla birlikte, boho chic bir hava katan, dökümlü beyaz bir maksi etek giyiyorum. Göğüs uçlarım donacak, ama sanırım bu günlerde güzelliğin bedeli bu.

Üzerine ayak bileği uzunluğunda, deve tüyü bir palto, tüylü çoraplar ve siyah asker botları giyiyorum.

Büyücülüğün tüm kadınsı ritüelleri tamamlandığında, aynada son bir kez daha kendimi kontrol ediyorum.

Hiç Umursamama krallığı ile Aşırı Umursama tehlikeli vahşi doğası arasında tehlikeli bir yolda yürüyorum. Riskli bir hamle, ama elimdeki tek seçenek bu.

"İyi görünüyorsun," diyorum aynadaki yansımama. "Hayatını düzene sokmuş birine benziyorsun."

Yansımam pek ikna olmuş görünmüyor. Akıllı kadın, ama şaka onun aleyhine.

Çünkü ben bu randevuya yine de gideceğim.

Yani, yedi dakika sonra. Ama bu süre sonsuzluk gibi geliyor. Her şeye rağmen erken hazırlandım, bu yüzden kanepemde oturup endişemin birçok tezahürünü düşünmekten başka yapacak bir şeyim yok.

Bu geceki endişemin ana şekli basit bir soru: *Ne halt ediyorum ben?*

Bastian benim patronum. O, denizci gibi küfürbaz ve Hannibal Lecter gibi hastalarına karşı soğuk davranan, kötü şöhretli bir pislik. Romantik ve cinsel konularda tamamen ve tamamen yasaklanmalı.

Ama öyle değil.

Tanrım, o, sanki, süper-duper değil. O kadar sınırdaki ki, açıkçası delice.

Bu sürekli özlem ve yarı kalıcı uyarılma hali, biyolojim için kesinlikle iyi olamaz. Dişçide gülme gazı ile kafam güzelmiş gibi, sadece gergin ve kıkırdayan bir haldeyim. Dünyanın renkleri parlak görünüyor ve tüm yollar Bastian'a çıkıyor.

Belki de bunu çok karmaşık ve riskli bir inkâr yöntemi olarak kullanıyorum. Sonuçta, Bastian'a takıntılıysam, anneme takıntılı olamam, değil mi? Ya da Tecavüzcü Rick'e? Ya da Dr. Haggerty'ye? Ya da bu hayaletlerin hayatımda temsil ettiği sorunlara?

Tüm defterlerimin kenarlarına *Bayan Bastian Hale'in* karalamalarını yapıyorsam, her koyu renk camlı siyah sedan gördüğümde paniğe kapılmam.

Ama ya bu bir inkârsa ne olmuş? Kimin umurunda? Her şey onun kalbimi kırmasıyla bitse bile, bu benim için tek kötü son değil. O yüzden, "*Siktir et*, tüm ihtiyatı bir kenara bırak ve kendime Çok Kötü Bir Fikir için tren bileti alayım" demek çok kolay.

Tam o anda, kapımın çalınmasıyla o trenin *tütür tütür* sesini duyarım.

Boğazımı temizliyorum. "Kim o?" diye sesleniyorum, yüzümde hafif bir gülümsemeyle.

"En kötü kabusun" diye gürleyen bir cevap geliyor.

"Kendini tanıyan bir kabus," diye mırıldanırım. Cevap vermek için ayağa kalkarım.

Ama kapıyı açtığımda, beynimin devreleri dumanlanmaya ve yanmaya başlar.

Bastian, siyah kot pantolon ve omuzlarını saran kül rengi bir süveterle orada duruyor. Sarı saçları nemli ve kulaklarının hemen arkasında kıvrılıyor. Kış yeşili aromaları yayıyor ve "beni becer" gözleri zaten son derece çekici.

"Merhaba," diye ciyaklamayı başarırım.

Gözleri vücudumda dolaşıyor, sonra tekrar benimkilere dönüyor. "Eliana. Sen..."

"Güzel mi?" diye soruyorum, onun talimatlarını hatırlayarak.

"Tehlikeli" diyecektim, diye mırıldanır. "Ama hoş da olur."

Yüzüm kızarır. "Sen de fena değilsin." Bir

kaşını kaldırır. "Sadece 'fena değil' mi?"

"Övgü bekleme, Hale. Bu yakışık almaz." "Asla yapmam," diye gülüyor. "Gitmeye hazır mısın?"

Çantamı alıp kapıyı arkamdan kilitliyorum. Merdivenlere doğru yürürken, eli belimin alt kısmına dokunuyor. Bu dokunuşa kendimi dengelemek için bu kadar çabuk güvenmeye başlamam korkutucu.

"Peki," Şubat soğuğuna adım attığımızda, "nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

"Hayır."

"Hiçbir ipucu bile yok mu?"

"Bunun neresi eğlenceli ki?"

"Her gerçek suç belgeseli böyle başlar," diye düşünürüm üzüntüyle. "Yeterince soru sormayan aptal bir kız, yeterince cevap vermeyen yakışıklı bir adamı takip eder."

"Yani şimdi yakışıklı mıyım?" diye alay ediyor. "Sadece 'fena değil' olduğumu sanıyordum."

İç çekip başımı sallıyorum. "Konuyu tamamen kaçırıyorsun."

Arabanın kapısını açıp bana binmeme yardım ediyor, sonra kendi tarafına geçiyor.

Motoru çalıştırdığında, ısıtıcılar hemen devreye girer ve açıkta kalan cildimi gıdıklayan sıcak hava üfler. "Rahat mısın?" diye sorar.

"Şimdilik. Beni bagajına tıktırdığında tekrar sor."

"Asla öyle bir şey yapmam," diye ciddiyetle söz verir. Arabayı çalıştırıp yola çıkmadan önce ekler: "... O kadar kan döşemeyi mahveder."

Sürüş sırasında aramızda sohbet akıcı bir şekilde ilerliyor. İstiridye barındaki gece gibi, bunun ne kadar doğal ve rahat hissettirdiğinin tuhaf olduğunu tekrar düşünüyorum. Sanki bunu hayatımız boyunca yapmışız gibi.

Ya da, hayır, durun... Sanki hayatımız boyunca bunu yapmak için *beklemişiz* gibi. Sanki bundan önceki her an, ikimizin de yaşadığı her iyi ya da kötü şey, sadece bu sohbetin zeminini hazırlamak içinmiş gibi. Paylaştığımız hikayeleri ve yaptığımız şakaları bize vermek için. Bizi bu anı, bu mekanı, bu duyguyu yaşamak için olmamız gereken türden insanlar haline getirmek için.

Kader gibi geliyor.

Yirmi dakika çabucak geçer. Aniden Bastian bana bakar. "Gözlerini kapat," der.

"Ne?"

"Gözlerini kapat. Henüz nereye gittiğimizi görmeni istemiyorum."

Tereddüt ediyorum. Önceden var olan seri katil suçlamaları göz önüne alındığında, Bastian burada gerçekten şansını zorluyor. Ama sonra, sağduyuma aykırı olarak, gözlerimi kapatıyorum.

Bir an sonra, avucunun gözlerimi nazikçe kapattığını hissediyorum. Parmakları tenime sıcak geliyor. "Gözlerini kapalı tut," diyor, araba sola dönüyor, sağa dönüyor ve sonra yavaşça duruyor. "Tamam. Aç."

Gözlerimi açıyorum.

Music Box Tiyatrosu önümde duruyor. Art Deco tarzında bir rüya gibi. Güzel bir vintage, muhteşem neon ışıkları. Sanki 1930'lardan çıkıp buraya yerleşmiş gibi görünüyor.

Ama beni gerçekten mest eden şey tabelası.

**SADECE BUGÜN AKŞAM:
CASABLANCA'NIN ÖZEL GÖSTERİMİ
ELIANA HUNTER İÇİN**

"Bastian..." diye fısıldıyorum. Bunun dışında başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

O tiyatroyu değil, beni izliyor. "Eğer doğru hatırlıyorsam, listenin ikinci sırasındakisin."

B o ğazım düğümleniyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. "Nasıl..."

"Birini tanıyorum," diyor basitçe. Sonra, daha yumuşak bir sesle: "Hadi. Film on dakika sonra başlıyor."

Arabadan inip benim kapımı açmak için ön tarafa geliyor. Kaldırıma adım attığımda bacaklarım titriyor. Bastian elimi tutuyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

Sadece tekrar başımı sallayabiliyorum. Henüz konuşmaya hazır değilim.

Birlikte, Bogart ve Bergman'ın bulunduğu girişe doğru yürüyoruz.

Çok güzel bir randevuya ve çok kötü bir fikre doğru.

Listemden bir maddeyi daha silebileceğim bir randevuya doğru.

ELIANA

gin joint: /'jin ˌjoint/: isim

1: Yasak dönemi argosunda gizli içki mekanı anlamında kullanılan kelime; *Casablanca'daki* Rick's Café Américain tarafından ünlü hale getirilmiştir.

2: İçine girdiğiniz, dünya çapında oral seks yapan ve yaramaz bir hatıra olarak iç çamaşırlarınızı çalan bir adamın yaşadığı günah yuvası; Humphrey Bogart'ın böyle bir oyunu hiç olmamıştı.

Jenerik akıyor, siyah üzerine beyaz metinler kayıyor. Son on dakikadır nefesimi tuttuğumu fark ediyorum.

"Bence bu güzel bir dostluğun başlangıcı," diye fısıldarım, Rick ve Kaptan Renault sisin içinde kaybolmadan önce son cümleyi tekrarlarım.

Bastian yanımda nefesini verir ve birdenbire, bu muhteşem tiyatronun içinde sadece ikimizin kaldığımızın farkına varırım. Salon ışıkları yavaşça yanar, ama çok parlak değildir.

Ona dönüp bakarım. "Teşekkür ederim," derim, ama bu kelimeler ne yazık ki yetersiz kalır. "Bu... Yani, vay canına. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Hiçbir şey söylemene gerek yok."

"Ama sen..." Elimi her şeyi işaret ederek sallıyorum. Ne yapmadı ki?

Gösteri başlamadan önce eski müzikler çalan orgcu: tamam.

Taze popcorn ortaya sınırsız sınırsız
miktarda ortaya çıkan: tamam.

Bana Vikingler gibi yağmalamamı söylediği şeker tezgahı: tamam. Bir

şekilde 1942 tarihli orijinal bir kopya bulmuş olması

Casablanca özel gösterimi için: başka bir anlaşılmaz
kontrol.

"Bu sadece... Çılgınca. Bütün bunlar. Yapmak zorunda değildin..."

"Gerek yoktu, biliyorum," diye nazikçe sözümü kesti. "Ama istedim."

Bu anı aptalca sorularla mahvetmemeliyim, ama kendimi tutamıyorum.
"Neden?"

Bastian uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda, "Çünkü bunu olması gerektiği gibi görmeyi hak ediyorsun. Bir dizüstü bilgisayar ekranında ya da telefonunda değil. Gerçek haliyle. Seksen yıl önce insanların gördüğü gibi."

"Bastian..."

"Ve çünkü..." Bir an durdu, sonra uzanıp elimi tuttu. "Çünkü seksen bir gün sonra, onu hiç göremeyeceksin. O yüzden, hala görebiliyorken sana bunu verebiliyorsam, yapacağım şey bu."

Bütün gece gözlerimde biriken gözyaşları sonunda dökülmeye başladı. Serbest elimle gözyaşlarımı silerken, ıslak bir kahkaha attım. "Maskaramı mahvedeceksin."

"Bana böyle bakmaya devam edersen, makyajından çok daha fazlasını mahvedeceğim."

Bu sefer daha sert bir şekilde tekrar güldüm ve fazla düşünmeden eğilip onu öptüm. Yumuşak ve hızlı bir öpücüktü, sadece dudaklarımın dokunuşu, ama geri çekildiğimde gözleri hiç görmediğim kadar koyulaşmıştı.

İşte o zaman anladım: Bu o.

Değişim.

Tüm tiyatroyu kiralayıp benim hayallerimi gerçeğe dönüştüren tatlı Bastian, hızla başka bir şeyin gölgesinde kalıyor.

Ve bu şey daha *aç*.

Göz bebekleri genişleyerek neredeyse siyahlaşıyor. Çenesi geriliyor. Elimi tutan eli, acı verecek kadar sıkılaşıyor.

"Eliana..."

Beni uyarıyor, ama bir noktada, farkında olmadan artık uyarıları umursamadığıma karar verdim. Siktir et, bırak kalbimi kırsın.

Ama önce başlığımı kırsın.

Çünkü önemli bir şeyin farkına varıyorum: Bana gün doğumlarını ve klasik filmleri getiren Bastian'ı istemiyorum. Bunu da istiyorum. Beni yutmak istercesine bakan Bastian'ı. Kendini zorlukla tutan Bastian'ı.

Tatlı ve ekşi olanı istiyorum.

Şiddetli ve şefkatli olanı.

Beyefendiyi ve canavarı.

Onun her şeyini istiyorum, beni korkutması gereken kısımlarını bile. Belki de *özellikle* o kısımlarını.

Bastian, göz açıp kapayana kadar hareket ediyor. Eli enseme kavırıyor, beni kol dayanağından çekip kucağına oturtuyor. Nefes nefese kalıyorum, eteğim bacaklarımın etrafında dolanıyor.

"Bastian, ben..."

Cümlemin geri kalanını yutuyor. Dili sıcak ve ısrarcı bir şekilde ağzıma giriyor. İnleme ile inilti arasında bir ses çıkarıyorum ve buna karşılık boynumdaki eli sıkılaşıyor.

"Bütün gece bana ne yaptığının farkında mısın?" diye dudaklarıma karşı homurdanıyor. Serbest eli yanımdan aşağı kayıyor ve kaburgalarımın tırmanıyor. "Bu lanet kıyafet," diye mırıldanıyor. "O küçük fiyonk. Sanki açabileceğim bir hediyeymişsin gibi."

Parmakları, bluzumun eteğimle birleştiği yerde çıplak tenimi bulur ve bu temasa nefesim kesilir.

"Ve bu etek." Eli daha aşağıya iniyor, kumaşı yumruğunda topluyor. "Hafif ve masum. Ama kapıyı açtığın andan beri altında ne olduğunu düşünüyordum."

"Bastian..."

"Deliriyorum," diye devam ediyor, ağzı boynuma doğru kayıyor. Çığlık atmamı engelleyecek kadar ısıyor. "Karanlıkta yanında otururken. Filmi izlediğini izlerken"

. Sana dokunmak için o kadar çok can atıyorum ki, nefes bile alamıyorum."

Eli, üstümün içinden göğsümün alt kısmını okşayacak kadar yukarı kayıyor.

"Bunu kaç kez düşündüğümü biliyor musun?" Boynumun diğer tarafına geçiyor. Her kelime çıplak tenimde nefes nefese bir nefes gibi. "Ofisteki o ilk gece, ellerini göğsüme koyduğunda... Eve gidip, 'Siktir et' deyip seni o anda yere çekseydim ne olurdu diye düşünerek mastürbasyon yaptım."

Üstümden meme ucumu çimdikledi. İnlememi bastırmak için yanağımın içini ısırdım.

"Bas... Bastı..."

"Şarap tadımı." Ağzı kulağımın arkasındaki hassas noktayı bulur. "Seni o masanın üzerine eğip, o kendini beğenmiş yatırımcıların hepsinin önünde sikmek istedim. Onlara tam olarak kime ait olduğunu göstermek istedim."

Diğer eli uyluğumdan aşağı kayarken nefesim kesik kesik geliyor.

"Denizkızının Çantası. O istiridyeleri yerken seni izlemek." Sessizce homurdanıyor. "Tek düşünebildiğim senin ağzındı. Ağzının benim sikimi sardığında nasıl hissettireceği. Sonra asansör." Göğüslerimi avuçlayıp inliyor. "Lanet olası asansör. Seni o duvara itip, herkesin duyabileceği şekilde adımı haykırmanı istedim. Ve araba..." Parmakları eteğimin kenarını bulup altına giriyor. "Ama bu yeterli değildi. Hiç de yeterli değildi."

Aptalca kekeliyorum, mantıklı konuşamıyorum. Onun kucağında eriyip gitmemek için yapabileceğim tek şey bu.

Sonra birdenbire hareketsiz kalır.

"Ama en çok ne istediğimi bilmek ister misin?" Sesi, ayak parmaklarımı kıvrılmaya zorlayan bariton bir tınıya düşüyor. "Bu hafta her gece hayalini kurduğum şey neydi?"

Kelimeleri zar zor telaffuz edebiliyorum. "Ne?"

Gözlerime bakmak için biraz geri çekildi. "Seni tatmak istiyorum. Ağzımı sana değdirmek istiyorum. Dilimle seni daha önce hiç olmadığın kadar sert bir şekilde orgazm etmek istiyorum."

Söz konusu dil, dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı.

"O yüzden bunu yapacağım. Tam burada. Tam şu anda."

Beni durdurmam ya da itiraz etmem için fırsat vermiyor. Beni hiç tereddüt etmeden yanındaki koltuğa oturtuyor. Ne olduğunu anlayamadan, dizlerinin üzerine çöküp bacaklarımın arasına giriyor.

Kocaman elleri ayak bileklerimi kavrar. "Ayaklarını aç," diye emreder.

Yarım saniye tereddüt ettim, istemediğimden değil, çünkü Tanrı biliyor ki ben de onun kadar şehvete kapılmıştım, ama beynim hala olanları anlamaya çalışıyordu.

Parmakları morartacak kadar sıkı sıkıyor. "Eliana, sana *bacaklarını açmanı söyledim.*"

Dizlerimi açıyorum. "Daha

fazla. Daha geniş."

Dediğini yapıyorum. Tiyatro koltuğu kalçalarımı öne doğru eğmeye zorluyor ve hala tamamen giyinik olmama rağmen müstehcen bir şekilde açığa çıkmış hissediyorum.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyor. Övgü başımı döndürüyor.

Her iki eliyle eteğimin kumaşını avuçlayarak bacaklarımdan yukarı doğru kıvırmaya başlar. Acele etmez. Yavaşça, santim santim bacaklarım ortaya çıkar. Düşük fener ışığında tenim kehribar rengi görünür. Bastian, eteğimi gittikçe yukarı doğru kıvrırken gözlerini benden ayırmaz.

Sonunda, kumaş kalçalarımın etrafında toplanır ve belimden aşağısı iç çamaşırlarımdan başka hiçbir şey kalmaz.

Bir anlığına topuklarının üzerine oturur ve sadece bana bakar. Göğsü hızla inip kalkar.

"Mükemmel," diye fısıldadı. "Hayal ettiğim her şey ve daha fazlası."

Parmakları iç çamaşırlarımın bel kısmına takılır — basit siyah pamuklu, süslü püslü bir şey değil, Yasmin geçen yıl doğum günü hediyesi olarak aldığı dantelli iç çamaşırı setini giymem için yalvarsa da — ve eteğimi yukarı doğru kıvrıldığı aynı acı verici yavaşlıkla iç çamaşırlarımı bacaklarımdan aşağı doğru çekmeye başlar.

O, külotu santim santim, işkence gibi yavaşça çıkarırken, kumaş tenime dokunuyor. Sonunda külot bir ayak bileğinden sarkıyor.

Külotu çıkarır ve bir anlığına aramızda tutar. Ağzının köşesinde bir sırıtış belirir. Sonra, göz teması kurarak, külotu dikkatlice katlar ve arka cebine koyar.

"Artık benim," diyor basitçe. Sonra

gözleri aşağıya düşüyor.

Ama o hareket hareket etmez. Hareket doğru
hemen O diz çöküyor önümde diz çöküyor,
elleriyle bacaklarımı olabildiğince açıyor,

ve benim merkezime bakıyor. Dudaklarını bir kez daha yalıyor. Nefesini veriyor.

Ve sonra şöyle diyor: "Hayal edebileceğimden çok daha güzel."

Sonra öne eğilir ve beni yalayıp yutar.

Dilinin ilk dokunuşu boğazımdan kutsal olmayan bir inilti koparır. O da sanki çok hoşuna gitmiş gibi inleyerek karşılık verir. Dudaklarının üzerimde yarattığı titreşim beni baştan aşağı titretir.

"Siktir, tadı inanılmaz," diye bağırıyor bacağıma.

Dudaklarımın etrafında yavaşça, alaycı bir şekilde daireler çiziyor, bir kalçamın kıvrımına küçük ısırıklar bırakıyor. Bana işkence ediyor, ama ben bunu çok seviyorum. Bu his içinde o kadar kayboluyorum ki, donduğunda neredeyse fark etmiyorum.

"Bu da ne böyle?"

Beynim bu soruyu işlemek için çok karışık. "Ne?" Geri çekilip aşağıya doğru gözlerini kısıyor. "Yaralanmışsın."

Oh. Tıraş kazası.

"Önemli değil," diyorum çabucak, onu istediğim yere çekmeye çalışarak. "Az önce tıraş olurken kendimi kestim. Önemli değil."

Duş sonrası paniğimle yapıştırdığım küçük yara bandını incelerken kaşlarını daha da çatıyor. "Daha dikkatli olmalıydın."

"Bastian, şu anda bunun sırası değil bence..." "Yerini iyice temizledin mi?"

"Evet, Dr. Hale. Temel ilk yardımları tek başıma yapmayı başardım."

Bana baktı. "Senin incinmeni görmek hoşuma gitmiyor."

İki tepki arasında kalıyorum. Biri, küçük bir tıraş kesik için gösterdiği ilgiden dolayı duyduğum tatlılık. Diğeri ise... daha az sağlıklı.

Ben 2 numaralı tepkiyi seçiyorum.

"Bastian," diyorum, "eğer beni hemen orgazma ulaştırmazsan, öleceğimi hissediyorum."

O gülüyor. "Bu şimdiye kadar duyduğum en seksi şey."

Sonra tekrar dalıyor. Klitorisimi ağızıyla kapıyor ve emiyor ve *lanet olsun*, bir sürü yıldız görüyorum.

Bir parmak ekler, sonra iki. Çifte his beni hızla zirveye çıkarır.

"Bastian, ben..."

"Biliyorum. Seni hissedebiliyorum. Benim için boşal Eliana. Tadına bakayım."

Evet, bu işe yaradı. Boğazımdan gelen bir çığlık atarak patlıyorum. Hayatım pahasına saçlarının köklerini tutarken, bacaklarımı kulaklarına sıkıca kenetlemekten kendimi alamıyorum.

Ama o durmuyor. Aksine, daha da ısrarcı oluyor. "Bir tane daha," diyor. "Bana bir tane daha ver."

Her yöne birden dönüp duruyorum. Bu tamamen delilik. Milyarder patronum, eski bir sinema salonunda önümde diz çökmüş, hayatımda yaşadığım en ağız sulandıran orgazma ulaşmam için beni yalıyor.

Bu çok yanlış. Bu çok doğru.

Bu çok yanlış... *Aman Tanrım, yine boşalacağım.*

Bu kadar hızlı olmamalı, mantığa aykırı, ama yine de oluyor, *gerçekten* oluyor: Bastian doğru şekilde yalıyor, öpüyor ve emiyor ve patlamalar beni bir kez daha tüketiyor.

Sırtım, kiropraktörümü endişelendirecek kadar sert bir şekilde kavisleniyor. Yine, Bastian'ın başının yanlarına o kadar sert baskı uyguluyorum ki, onu boğmanın gerçekten mümkün olup olmadığını merak ediyorum.

Ama kaslarımı "*daha fazla, daha fazla, DAHA FAZLA*"dan başka bir emre itaat ettiremiyorum.

Boğazımdan daha önce hiç çıkarmadığım bir ses çıkıyor. Ses tiyatrodan yankılanıyor, duvarlardan sekip muhtemelen üç bloklu bir alanda yaşayan herkese burada birinin *çok* iyi vakit geçirdiğini haber veriyor.

Ayak parmaklarım o kadar sıkı bükülüyor ki kramp giriyor. Parmaklarım Bastian'ın saçlarını kıvrıyor ve kesinlikle saçlarını çekiyorum, ama o umursamıyor gibi görünüyor. Hatta, sanki acısı onun zevkiymiş gibi bana karşı inliyor.

Her şey neredeyse fazla geliyor. Bu, evde vibratörümle kendime verdiğim nazik, dalgalı türden bir orgazm değil. Bu şiddetli. Tüketen. Sanki Bastian ruhumu amımdan çıkarıp bütün olarak yutuyormuş gibi hissediyorum.

Göz kapaklarımın arkasında renkler patlıyor, altın sarısı, koyu kırmızı ve elektrik mavisi. Korkunç bir saniye boyunca, belki de bu kadar, belki de görme yetim sonunda kayboluyor, tüm orgazmların anası görme yetimi vaktinden önce benden alıyor diye düşünüyorum.

Ama sonra renkler soluyor ve hala üstümdeki süslü tavanı, hala eski ışık armatürlerini, hala titrek bacaklarımın arasında Bastian'ın sarı saçlarını görebiliyorum.

Hâlâ buradayım. Hâlâ görüyorum. Hâlâ hayattayım. Şey, çoğunlukla. Zar zor. Bir nevi.

O beni bu şekilde çalıştırmaya devam ediyor, ben ona durması için yalvarana kadar her son artçı sarsıntıyı çıkarıyor.

"Bastian, yapamıyorum, çok fazla..."

S o n unda geri çekilir. Ağzı parıldıyor, gözleri çılgın ve sanki piyangoyu kazanmış, Tanrı'yı bulmuş ve hayatın anlamını keşfetmiş bir adam gibi görünüyor.

"Boşaldığında çok güzelsin."

Tek yapabildiğim, göğsüm inip kalkarken, bacaklarım titrerken ve vücudumdaki her hücre sıvı bir tatminle uğuldarken ona bakmak.

Elinin tersiyle ağzını siler — bu kadar sıradan, kaba bir hareket, nedense her şeyi daha da ateşli hale getirir — ve sonra ayağa kalkar ve beni de kendisiyle birlikte kaldırır.

Bacaklarım jöle gibi. Düşüyorum ve o beni göğsüne doğru yakalıyor.

"Sakin ol," diye mırıldanarak beni sakinleştiriyor. "Ben yanıdayım."

Kot pantolonunun içinden, kalçama bastırıldığı sertliğini hissedebiliyorum. Bu konuda bir şeyler yapmak istiyorum. Bana hissettirdiklerinin bir kısmını ona da hissettirebilirim...

Ama kemerine uzandığımda, bileğimi yakaladı. "Burada olmaz," dedi.

"Ama sen..."

"Bu gece seninle ve senin listendeydi. Sana hatırlayacağın bir şey vermekle ilgiliydi."

"Görev tamamlandı," diyorum nefes nefese. Gülümsüyor
ve başını sallıyor. "Güzel."

Eteğimi düzeltmem'e yardım ediyor. Artık iç çamaşırını giymediğimin çok farkındayım. Hatırladığım kadarıyla, şu anda bir tür ganimet gibi arka cebinde duruyorlar.

"Onları geri alabilir miyim?" diye soruyorum, onun kışını işaret ederek.

"Kesinlikle olmaz."

"Bastian..."

"Artık benim. Sana söyledim."

"İç çamaşırını olmadan eve gidemem!"

"Tabii ki gidersin." Sırtışı kötücül bir hal alıyor. "Aslında, dönüş yolunda eteğinin altında çıplak olduğunu bilmek bana zevk verecek."

Yüzüm kızarıyor. "Sen imkansızsın."

O sadece göz kırpmıyor. Sonra eğilip beni dilini kullanarak derin bir öpücükle öpüyor. Onun ağzında kendimin tadını almak ahlaksızca ve o kadar ateşli ki, tekrar titremeye başladığımı hissedebiliyorum.

Elimi tutuyor ve beni koridordan çıkışa doğru götürüyor. Bacaklarım hala titriyor ve eski halıya yüzüstü düşmemek için her adıma dikkat etmem gerekiyor.

Ama giderken tek bir şey düşünebiliyorum.

Bastian Treni böyle bir şeyse...

... beni bu lanet yolculuğa kaydettirin.

ELIANA

af·ter·taste: /'aftər,tāst/: isim

1: Yedikten veya içtikten sonra ağızda kalan kalıcı tat.

2: patronunuz sizi sinemada iki kez boşaltmasının ertesi sabahı hissettiğiniz şey: iki parça baş döndürücü, orgazm sonrası tatmin ve bir parça ürpertici korku, çünkü o zamandan beri mesaj atmadı.

Cumartesi sabahı — evde puan tutanlar için T-80 günü — benim aptal gibi gülümsememle başlıyor. Aslında öyle uyanıyorum. Yanaklarım ağrıyor, belki de bütün gece gülümsemişimdir.

Beni suçlayamazsınız. Kuru dönemler kırılmak içindir, ama Tanrım, bu dönem İngilizce'nin henüz tanımlayacak kelimeleri geliştiremediği bir şekilde kırıldı.

Sadece düşünmek bile beni heyecanlandırıyor ve güldürüyor.

Dün gece... Tanrım, o da *neydi* öyle? Kafamda tekrar tekrar oynatıyorum, asla eskimeyecek kendi vintage filmim: adımın yazılı olduğu afiş, havada yankılanan org müziği, dilimde tereyağlı patlamış mısır...

Ve sonra *Bastian'ın* dili benim dilimde, ve ayrıca benim... Evet, öyle.

Bu anı hatırlayınca bacaklarım istemsizce kasılır. Sinema salonunun ışığında, inanılmaz derecede güzel, orada, önümde diz çökmüş, ellerini vücuduma koyduğunda vücudumun nasıl değiştiğini hatırlatıyordu.

Hamur

gibi. Ateş

gibi.

İstekli.

Hepsi	hepsi ,	bu	görünüyor	çok	makul
	görünüyor	ben	durdurmak	dur	
gülümsemekten					

Yatağımın başucundaki telefonumu alıyorum. Ondan bir mesaj gelmesini hem umuyorum hem de korkuyorum. Sıradan bir mesaj olabilir; bu sorun olmaz. Basit bir "*Günaydın*" ya da "*Eve sağ salim vardın mı?*" ya da dün gece gerçekten yaşandığını ve cinsel yoksunluğun neden olduğu bir ateşli rüya olmadığını doğrulayan herhangi bir şey olabilir.

Aynı zamanda, bir mesaj gelirse bunun ateşli bir rüya *olmadığını* kabul etmek zorunda kalacağım. Ve eğer ateşli bir rüya değilse, bu da sonuçları, ne zaman gelirse gelsin, bir rüya olmayacağı anlamına geliyor.

Ama telefonum boş. Hiçbir şey yok.

Yine de hayal kırıklığına uğramadım. Kim, ben mi? Hayal kırıklığına uğramak mı? Asla. Ben olamam. Beni asla yakalayamazlar...

Tamam, peki. Biraz hayal kırıklığına uğradım.

Ama bu aptalca ve ben de bunun farkındayım, bu yüzden hayal kırıklığımı hafif bir karın ağrısı gibi görmezden gelip günümü devam ettireceğim.

Bugün başlı başına önemli bir gün. Çünkü bugün, Chicago Körler için Deniz Feneri'ne ilk uyarlanmış ekipman oryantasyon seansım için gideceğim gün.

Bu tür bir etkinlik için ne tür kıyafet giyilir bilmiyorum, bu yüzden yarı spor giyim tarzı şeyler giyiyorum: tayt, çeyrek fermuarlı sweatshirt ve spor ayakkabı. Saçlarımı arkaya örüyorum ve aynada kendime bir bakıyorum.

"Başarabilirsin kızım," diyorum. "... Muhtemelen."

Yirmi dakika erken geliyorum, çünkü benim gibi milenyum kuşağı için endişe ve dakiklık birbirinden ayrılmaz bir ikili. Burası güzel, çok temiz ve çok aydınlık bir yer. Resepsiyonda nazik gözlü bir kadın ve ayaklarının dibinde huzurla uyuyan bir rehber köpek var. İçeri girdiğimde köpek kafasını bile kaldırmıyor.

"Merhaba," diyorum, masaya yaklaşarak. "Randevum var. Eliana Hunter. Saat dokuz buçukta..." Telefonuma bakıyorum. "...Ani Agrawal ile mi?"

Resepsiyonist sıcak bir gülümsemeyle karşılıyor beni. "Tabii ki! Tam zamanında geldiniz. Aslında, biraz erken bile. Oturmak ister misiniz? Ani birkaç dakika içinde gelecek."

Bekleme salonundaki sandalyelerden birine oturuyorum. Dizimin titremesini engelleyemiyorum, bu da kaygının eğlenceli yan etkilerinden biri.

Etrafımda, her türden insan görüyorum — bazıları beyaz bastonlu, bazıları rehber köpekli, çoğu da benim kadar gergin görünüyor. Duvardaki bir ilan tahtasında

destek grupları, aşçılık dersleri ve teknoloji atölyeleri duyuruluyor. Her şey hoş ve neşeli. Anksiyetem elbette hoşluk ya da neşe umursamıyor, ama yine de birinin hoş bir ortam yaratmak için çaba göstermesi güzel.

Kısa bir bekleyişin ardından, elinde bir dosya tutan bir kadın koridordan çıkıyor. Kırk yaşlarında, sıcak kahverengi tenli ve koyu renk saçları düzgün bir topuz halinde toplanmış. "Eliana?"

Zıplıyorum ve neredeyse kendi ayaklarıma takılıp düşüyordum. "Bu, şey...
ah... ben. Merhaba."

"Ben Ani. Bugün size rehberlik edeceğim. Sizinle tanışmak *çok* güzel." Bulunduğumuz bina hoş ve neşeli bir yer ise, Ani bu binanın kraliçesi olmalı, çünkü o insan formunda bir güneş ışığı gibi. Elini sıkarken kendimi nefes verip gülümserken buluyorum. "Arka tarafa gelin."

Onu güneş ışığıyla aydınlanan koridordan geçerek küçük bir ofise kadar takip ediyorum. Ofis düzenli ama yaşanmışlık izleri taşıyor, duvarlarda farklı türde bastonların resimleri asılı ve kitaplık klasörlerle dolu.

"Otur," diyor Ani, masasının karşısındaki sandalyeyi işaret ederek.

Oturuyorum. Ellerim kucagımda birbirine dolanıyor.

Ani kendi koltuğuna oturur ve bir dosya açar — muhtemelen benim dosyam. "Dr. Haggerty'nin ofisi tıbbi kayıtlarınızı gönderdi. Leber konjenital amaurosis, geç başlangıçlı. Bu oldukça nadir görülen bir durum."

"Evet, bu konuda özelim," diyorum zayıf bir gülümsemeyle. O

nazıkçe gülümsüyor. "Her şey yolunda mı?"

"Oh, bilirsiniz. Hayalimi yaşıyorum." Bir süre duruyorum. "Kabus gibi bir hayal. Bir gece rüyası. Bir kabus mu?"

Ani'nin gülümsemesi hiç azalmadı. "Bence bu, yaşadıklarına karşı gayet makul bir tepki."

Nefesimi tuttuğumu fark etmeden nefes veriyorum. "Öyle mi? Bundan ne kadar eminsin?"

"Çok eminim," diye gülerek söz verir. "Senin için pek çok şey değişiyor ve bahse girerim ki bunların çoğunu sen istememişsindir. Bu zor bir durum. Ama sana bu konuda yalnız olmadığını garanti etmek benim işim, Eliana. Her adımında sana yardım etmeye istekli büyük bir topluluk var."

Omuzlarımdan bir yük daha kalkmış gibi hissettim. O kadar samimi ve açık sözlü ki, ona inanmamak imkansız.

O da bir şeye parmak bastı. *Yalnız*. Ne kelime ama. Annem geçen gece bana bağırırken bunu kullanmıştı, değil mi?

En azından yalnız değilim. Birisi var.

Bu içimi parçalayan yalnızlık korkusu bana *ondan mı* geçti? Bana miras bıraktığı genetik bir hediye mi? Sanki doğduğumda bana, "*Al tatlım, saçımı, ayak başparmağımı ve tek bir dakika bile yalnız kalma düşüncesinden duyduğum derin korkuyu al*" demiş gibi?

Eğer öyleyse, Bastian bu korkunun cevabı mı? Uzun zamandır annemin kalbindeki boşluğu, onu doldurmakla hiç ilgilenmeyen erkeklerle doldurmaya çalışmasını izledim. Birbiri ardına Derek'ler.

Ya Bastian *benim* Derek'imse?

Ya da daha da korkutucu olanı: Ya öyle değilse? diye soruyor kafamın içindeki bir ses. Ya o sadece işler kötüye gittiğinde elini tutacak biri ise? Bu o kadar kötü mü olur?

Kafamdaki örümcek ağlarını temizlemek için başımı sallıyorum. "Bu kulağa çok hoş geliyor," diyorum Ani'ye.

"Söylesene," diye devam ediyor, "görme yeteneğini kaybetmek konusunda seni en çok ne korkutuyor?"

Bu beni iki kez düşünmeye zorluyor. Buraya pragmatik konuşmalar bekleyerek gelmişim. Bilimsel sohbetler. Ama şimdi *duygulardan* bahsediyoruz ve Ani'nin gözlerindeki parıltı *bunun* önemli bir konu olduğunu gösteriyor.

"Sanırım..." Yutkunuyorum. "Çaresiz kalmaktan korkuyorum. Ben bağımsız biriyim ve kendim için bir şey yapamamak fikrini sevmiyorum."

Ani, bunun çok mantıklı olduğunu onaylar gibi başını sallar. "Bunlar çok yaygın korkular ve haklı korkular. Ama şunu bilmeni isterim ki, görme yeteneğini kaybetmek bağımsızlığını kaybetmek anlamına gelmez. Sadece, zaten yaptığın şeyleri yapmanın yeni yollarını öğrenmek anlamına gelir."

"Tamam," diyorum. "Şimdilik sana inandığımı varsayacağım."

"Kanıtlayacağım, merak etme. Şimdi, durumun ilerledikçe neler bekleyebileceğin hakkında konuşalım. Dr. Haggerty, zaten periferik görme kaybı yaşadığını söyledi, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Evet. Gittikçe daralan bir tünelden bakmak gibi."

"Mhmm. Bu çok normal, Eliana. Önümüzdeki birkaç hafta içinde, o tünel daralmaya devam edecek. Kalabalık yerlerde dolaşmak senin için daha zor hale gelecek, merdivenler daha zorlu hale gelebilir ve loş ışıklı ortamlar özellikle zorlayıcı olacaktır."

"Tamam. Anladım. Sabırsızlanıyorum."

Ani, önündeki masada ellerini birleştirerek devam ediyor. "Derinlik algısında da zorluklar yaşayabilirsiniz; mesafeleri tahmin etmek, nesnelere uzanmak gibi şeyler. Renkler solmaya veya bulanıklaşmaya başlayabilir. Parlak ışıklar rahatsız edici, hatta acı verici hale gelebilir."

Ne yapacağımı bilmediğim için, bobblehead gibi başımı sallamaya devam ediyorum.

"Bazı insanlar görme bozuklukları da bildiriyor," diye ekliyor Ani. "Uçuşan noktalar, ışık parlamaları, aslında orada olmayan gölgeler. Bunları deneyimlediniz mi?"

"Hayır, ben..." Ama sonra tereddüt ediyorum. "Peki, 'gerçekte olmayan gölgeler' ne demek?"

"Aslında hiçbir şey hareket etmemesine rağmen, yan görüşünüzde hareket görmeniz gibi," diye açıklıyor. "Ya da beyninizin, görme yeteneğinizin bozulduğu yerleri doldurmaya çalıştığu desenler gibi."

"Bunu görmek normal mi... Bilmiyorum. Belirli şeyler? Mesela, tekrar tekrar?"

Ani kaşlarını çattı. "Ne tür şeyler?"

"Sürekli siyah bir araba görüyorum. Camları koyu renkli bir sedan. Muhtemelen önemsiz bir şeydir. Sadece iş stresinden." Zorla gülümsedim. "Son zamanlarda işim tam bir kabus gibi, bu yüzden eminim paranoyak davranıyorum."

Bana uzun bir süre gözlerini kısarak baktı, sanki saklamaya çalıştığım bir şeyi itiraf etmemi bekliyor gibiydi. Sonunda pes etti ve geriye yaslandı. "Halüsinasyonlar genellikle LCA ile ilişkili değildir," dedi Ani yavaşça. "Eğer gerçekten görüyorsan..."

"Sorun yok," diye sözünü kestim. "Gerçekten. Sadece aşırı aktif hayal gücüm fazla mesai yapıyor. Devam edebilir miyiz?"

Ani hala ikna olmuş görünmüyor, ama bir süre sonra başını sallar. "Tamam. Ama görme bozuklukları devam ederse, özellikle de tutarlı veya düzenli olanlar, hemen Dr. Haggerty'yi aramanızı istiyorum. Söz verir misiniz?"

"Pinky yemini." Ama zihnimde parmaklarımı çaprazlıyorum çünkü neredeyse kesinlikle var olmayan bir araba için kimseyi aramaya niyetim yok.

"Harika." Ani ayağa kalkıp kapıyı işaret ediyor. "Hazırsanız, pratik bölüme geçebiliriz. Size bazı uyarlanabilir ekipmanları tanıtacağım ve buradaki süreci genel olarak anlatacağım."

"Tabii. Evet. Hadi başlayalım."

Onu takip ederek ofisten çıkıp başka bir koridora giriyorum. Bir çift kapıdan geçip eğitim alanı gibi görünen bir yere giriyoruz. Her şey çok resmi, gerçek ve ürkütücü.

Ani, sanki kafamdaki endişenin doruk noktasına ulaştığını duyabiliyormuş gibi, aynı sıcak gülümsemeyle bana dönüyor. "Merak etmeyin. Yavaş yavaş ilerleyeceğiz."

İki saat sonra, çantamda katlanmış beyaz bastonum ve aklımda tutmaya çalıştığım bilgilerle Chicago Körler için Deniz Feneri'nden çıkıyorum.

Kaldırım önümde uzanıyor. Asfalt, korkularım listesinde hiç üst sıralarda yer almamıştı, ama bu sabah olduğundan çok daha tehditkar görünüyor. İnsanlar aceleyle geçiyorlar — işe gidenler, koşanlar, işe giderken koşanlar —

ve ben tüm bunların arasından geçmem mi gerekiyor? Bir bastonla mı?

Çantamdan bastonu çıkarıyorum. Bir dizi tıklama sesiyle açılıyor, bu sesler utanç verici derecede yüksek geliyor. Yanımdan geçen bir kadın bana bakıyor, sonra hızla başka yere bakıyor.

Sola dön, sağa dön, diye kendime hatırlatıyorum, Ani'nin sabırlı talimatlarını uygulayarak. *Baston, omuz genişliğinde, yaklaşık iki adım önünüzde sallanmalıdır.*

Deneyim. Baston hemen kaldırımdaki bir çatlağa çarpar ve elimde sarsılır. Aşırı düzeltme yaparım, çok geniş bir hareketle süpürürüm ve neredeyse düşürürüm. Takım elbiseli bir iş adamı benden uzak durur ve aceleyle mırıldanarak özür diler.

Nefes alıp tekrar deniyorum. Bu sefer ritim biraz daha az felaket gibi geliyor. Sol tarafa eğil, adım at. Sağ tarafa eğil, adım at.

Kendime güvenim yok. Kesinlikle *Fındıkkıran'daki Misty Copeland'ın* zarafetine sahip değilim.

Ama yine de bir şey.

Bir blok daha yürüyorum. Sonra bir blok daha. Ritim neredeyse doğal gelmeye başlıyor — sola eğil, adım at, sağa eğil, adım at. Omuzlarım giderek gevşiyor. Baston, neredeyse meditatif denebilecek sabit bir ritimle betona vuruyor.

Aslında, bir nevi, bunu başarabiliyorum?

Yeni keşfettiğim yeteneğimi kutlamakla o kadar meşgulüm ki, ağaç köklerinin betonu çukurlaştırdığı kaldırımdaki ani çöküntüyü fark etmiyorum. Bastonum takılmadan üzerinden geçiyor.

Ayağım ise takılıyor.

Bir saniye önce yürüyordum. Bir saniye sonra, bileğim yana doğru kayıyor ve acı içinde bir çığlık atarak öne doğru düşüyorum.

Yere sertçe çarptım. Avuç içlerim sert kaldırıma sürtündü, darbenin şiddetini üstlendi ve cildimi bir anda yırttı. Dizim de bir çatırtıyla onu takip etti ve gözlerim karardı. Baston gürültüyle uzaklaşıp, olukta yuvarlandı.

Bir an için, soğuk kaldırımda bir yığın halinde yatıp, zor nefes alıyorum, avuç içlerim yanıyor ve dizim nabzımla aynı ritimde zonkluyor.

Bir koşucu durdu. "İyi misin? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Evet demek istiyorum. *Birini, herhangi birini çağırın* demek istiyorum, *çünkü ben yapamıyorum.*

Bunun yerine, kendimi oturur pozisyona getirip zorla gülümsüyorum. "İyiym. Hala öğrenme aşamasındayım."

Koşucu tereddütlü görünüyor, ama başını sallayıp koşmaya devam ediyor.

Kendimi vazgeçirmeden önce telefonumu çıkardım. Yasmin'i aramadım. Annemi aramadım.

Bastian'ı arıyorum.

İlk çalınıştta cevap veriyor. "Eliana?" "Merhaba."

"Ne oldu? İyi misin?"

"İyiym. Sadece..." Sesim kesiliyor. "Düştüm. Kaldırımda. Aptalca, iyiym, sadece..."

"Neredesin?"

Ona kavşağı söylerim.

"Orada kal. Seni almaya geliyorum." "Bastian, gerek yok..."

"Orada kal," diye emretti. "Kıpırdama. On dakika içinde orada olacağım."

ELIANA

ten·der·iz·e: /mēt 'tendə, rīzə/: fiil

1: Etteki sert kas liflerini parçalamak.

2: kaldırımın dizine ve avuç içlerine yaptığı şey; ayrıca, seni penthouse'una taşımasının son kalan itidaline yaptığı şey.

On dakika sonra burada olacağını söyledikten yedi dakika sonra, arabasını park etti.

Hâlâ soğuk betonun üzerinde oturmuş, yaralarımı "*Dušta ne kadar acıtacak?*" sırasına göre sıralarken, Bastian'ın Range Rover'ı kaldırıma park etmekten çok kendini terk etmiş gibi duruyor. Lastiklerin çığlığı duyuluyor. Motor durmadan önce sürücü kapısı açılıyor.

Sonra koşmaya başladı.

Onu daha önce koşarken görmemiştim, ama iyi koştuğuna şaşırmadım. Buraya gelene kadar zemini yiyip bitiren büyük, zarif adımlarla koşuyor.

Yüzünde hiçbir acı belirtisi olmasa da, önümde dizlerinin üzerine çöküyor, bu kadar sert ki canı acımış olmalı. "Bir bakayım."

Avuçlarımı uzatıyorum. Çiziklerle dolu, kum taneleri batmış, sanki elektrikli çubukla dürtülmüş gibi acıyor. Çok kanamıyor ama göründüklerinden daha kötü durumdalar.

Bastian ellerimi tuttuğunda elleri titriyor.

Gözlerimi kırpıyorum. Neden bu kadar önemsiyor ki? Ben onun için bir hiçbirim. En iyi ihtimalle eğlenceli bir eğlence, en kötü ihtimalle rolünün sınırlarını hiç anlamayan bir çalışan. Ama onu *titretmek* için *mi*? *Titremesi için mi*? O beni o kadar önemsemiyor. Önemsemez de.

Ama şu anda, avuç içlerimi çevirirken parmaklarının titrediğini görebiliyorum. Çenesindeki kasların seğirdiğini görebiliyorum.

"O kadar da kötü değil..."

"Dizin." Beni dinlemiyor. Gözleri çılgınca, sanki daha kötü bir şey, bilinmeyen nedenlerle sakladığım felaket bir şey arıyormuş gibi beni tarıyor.

Bacağımı uzatıyorum. Taytım yırtılmış, kumaş pürüzlü bir çizgi halinde yırtılmış. Altında, dizim zaten şişmiş ve morarmaya başlamış. Kalp atışlarımla aynı ritimde zonkluyor.

Bastian içinden küfürler eder. Eli havada durur, sanki bana daha fazla zarar vermekten korkuyormuş gibi. Parmakları nihayet bana dokunduğunda, tüy kadar hafiftir, hayal edebileceğimden çok daha naziktir.

"Ayağa kalkabilir misin?"

"Ben... Bilmiyorum. Deneyebilirim."

Ayağa kalkar ve elleri yine üzerimde olur — biri benim elimi tutar, diğeri belimi sarar, sağlam ve emin, ama biraz fazla sıkı. Sanki yeterince sıkı tutmazsa kaybolacağımdan korkuyormuş gibi.

Yaralı dizime ağırlığımı verdiğimde, acı sıcak ve acımasızca keskin bir şekilde alevlenir. Kaçan küçük iniltiyi tam olarak durduramam.

Bastian'ın tüm vücudu kaskatı kesilir. "Tamam. Tamam, hayır."

Onun hareket ettiğini bile görmüyorum. Sadece ani bir *esinti* hissediyorum, dünya çeyrek tur dönüyor ve sonra Bastian beni göğsüne sarıyor, bir kolunu dizlerimin altına, diğerini sırtıma doluyor.

"Bekle, Bastian..."

"Hayır." Dönüp beni arabaya taşır. "Orada yürüyemezsin."

"Ben iyiyim..."

"İyi değilsin. *Yaralandın.*" Son kelimedede sesi çatallanıyor ve başımı kaldırdığımda, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey var.

Korku.

Gerçek korku.

Ben de birdenbire korkmaya başladım, ama sadece bana haksızlık eden tüm kaldırımlar adına. Bastian'ın somurtkan yüz ifadesi, sanki buraya bir balyozla geri dönüp, dizlerimi sıyırdığı affedilmez suçundan dolayı o beton parçayı toz haline getirecekmiş gibi görünüyor.

"Ya kendini yaralarsan?" diye itiraz etmeden duramıyorum.

"Şu anda beni inciten tek şey," diye homurdanıyor, "senin incinmeni görmek."
senin incinmeni görmek."

Arabaya ulaşır ve beni yere indirmeden bir şekilde yolcu kapısını açar, sonra tüm vücudunda titreyen gerginlikle uyuşmayan bir nezaketle beni koltuğa oturtur.

Ama oturduğumda bile, elleri hala üzerimde duruyor — biri omzumda, diğeri yaralı dizimin yanında — sanki beni bırakmaya henüz hazır değilmiş gibi.

"Kal," diye emrediyor, bu kadar yıkık görünmeseydi komik olabilirdi.

Nereye gideceğimi sanıyor ki? Daha iyi bir soru: Nereye gidiyoruz?

Çünkü arabayı sürmeye başladığında, benim evimin tam tersi yöne gittiğini anlamam çok uzun sürmüyor.

"Hey, Bastian..." Yutkunuyorum. "... Nereye gittiğimize dair bir ipucu var mı?"

Beni arabaya kaldırdığından beri çenesi hiç gevşemedi. Sanırım o çeneyi tekrar açmak için kurtarma makinesi gerekecek. Onun aşırı koruyucu tavırları hakkında bir şaka yapmak istiyorum, ama şu anda komedi yeteneğim biraz zayıf. Dizim gerçekten çok acıyor.

"Benim evim," diyor.

Ben soluyorum. "Oh, hayır. Oh, hayır, gerçekten, buna gerek yok."

"Evet, var."

"Bastian, sadece dizimi sıyırdım. Ölmüyorum."

"Yaralandın, benim evimde ilk yardım çantası var ve senin evinden daha yakın. Oraya gidiyoruz."

Neden içimde bu kadar küçük bir panik yaşıyorum, tam olarak emin değilim, ama kesinlikle devam ediyor.

Bastian'ın *evi*. Onun gerçek, gerçek hayattaki kişisel yaşam alanı. Çok sevdiği 1200 iplik sayılı Mısır pamuğundan arşafllarda uyuduğu yer. Sonunda tabutla ilgili şphelerimi doğrulamaya bileceğim. Ryalarımı rahatsız eden wintergreen kokusunun sorumlusunun sakız mı diş macunu mu olduğunu görebileceğim. Belki hatta...

Tanrım, kendimi kaybediyorum.

"Eve gidip üzerine bir yara bandı yapıştırabilirim," diye tekrar deniyorum. "Gerçekten, sorun yok."

"nemli değil değil." Dönüşte o kadar sert bir fren yapar ki, araba iki tekerleğin üzerinde sallanır. Kapı koluna tutunurum ve çığlık atmamaya çalışırım. "Uygun bakım gerekir. Buz. Antiseptik. Senin gerçekten iyi olduğundan emin olacak biri."

"Evde buz var. Ve Neosporin. Muhtemelen. Belki."

O kaşlarını çattı. "Neosporin'in son kullanma tarihini en son ne zaman kontrol ettin?"

"Bu adil bir soru değil."

"Ben de öyle dşnmüşüm." Dikkatini tekrar yola verir. "Karar verildi. Benim evime gidiyoruz."

Aklımda ezici bir samimiyet hissi uyandıran düşünceler dolaşmaya devam ediyor. Bastian'ın gri eşofmanla dolaştığını hayal ediyorum. Bastian'ın sabahları uykulu gözlerle, saçları dağınık bir şekilde kahve yaptığını hayal ediyorum.

Sonra beynim sert bir dönüş yaparak daha tehlikeli bir alana giriyor: Bastian in his bed, shirtless, sheets tangled

beline dolanmış, uykudan dağınık saçları, uzanıyor—

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Sıyrılmış avuç içlerimi uyluklarıma bastırıyorum. Acıtıyor, ama dikkatimi başka yöne çekmesi hoşuma gidiyor.

Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, ama onun evine gitmek, geri dönüşü olmayan görünmez bir çizgiyi geçmek gibi geliyor. Onun yaşadığı yeri, nasıl yaşadığını görmek, bu şeyi - her *ne* ise - korkutucu bir şekilde gerçek hissettirecek.

Çünkü şu anda, bu hala kontrol edilebilir bir şey. Hala, yaklaşan körlük ve gerçekten iyi orgazmların yol açtığı geçici bir delilik olarak nitelendirebileceğim bir şey.

Ama *evini* görürsem? Bastian Hale'in hayatının sıradan, günlük kısımlarını görürsem?

Bu, her şeyi değiştirir.

"Ben sadece..." Yutkunuyorum. "Rahatsız etmek istemiyorum." "Rahatsız etmiyorsun. Seni ben davet ettim."

"Aslında bana emir verdin."

Bana bir bakış attı. "Orada olmanı istiyorum Eliana. Sana bakmama izin ver. Lütfen."

Bastian Hale'in ağzından çıkan son kelime, "*lütfen*", bugün olan en şok edici şey olabilir ve ben herkesin içinde resmen yüzüstü düştüm.

Yavaşça nefes veriyorum. "Tamam." Chicago'nun lüks semtine yaklaşırken başımı cama yaslıyorum. "Ama seri katil şüphesinin doğru olduğuna dair kanıt bulursam, Yasmin'i arayıp beni kurtarmasını isteyeceğim."

Birkaç dakika sonra, Bastian parlak bir gökdelenin altına park eder. Siyah cam cephe bulutlu gökyüzünü yansıtıyor. Ben itiraz etmeden, kapıma gelir ve kollarını tekrar altına geçirir.

"Yürüeyebilirim," diye yalan söylüyorum, dizim sessizce "*Hayır, kesinlikle yürüyemezsin*" diye bağırırken.

"Söyleneni yapacaksın," diye homurdanır.

Penthouse'a çıkan asansörde onun kolonyası ve benim utancımın kokusu var. Yanağım göğsüne bastırıldığında kalp atışları kulağımda yankılanıyor.

Kapılar doğrudan çatı katına açılır ve bir anda, bir başka sınır daha aşılır.

Beklediğim gibi olmadığını söyleyeyebilirim. Steril ve modern bir yer hayal etmiştim. Krom, beton ve keskin açılarla dolu, onun ofisi gibi ama yataklı. Ve tabii ki siyah. Bolca siyah.

Bunun yerine, *sıcaklık* görüyorum.

Oturma odası önümüzde uzanıyor. Şık tuğla duvarlar sarmaşıklarla kaplı. Devasa pencereler Chicago silüetinin nefes kesici manzarasını sunuyor. Mobilyalar, yumuşak ve eskitilmiş deriden yapılmış, gerçekten kullanılmış gibi görünen bir şöminenin etrafına dizilmiş.

Bir duvar kitaplıklarla kaplı, yemek kitapları ve sırtı kırılmış romanlarla dolu. Kanepenin arkasına atılmış bir battaniye var, sanki biri gerçekten kullanıyormuş gibi buruşuk.

Solumda mutfak parıldıyor — her şey profesyonel kalitede, ama lavaboda bir kahve fincanı ve fırın kolunda eğri asılı bir bulaşık bezi var.

"Oh," diye fısıldıyorum. "Sürprizlerle dolu, anlıyorum."

"Kanla lekelenmiş bir işkence odasında yaşadığımı mı sandın?" "Henüz bu ihtimali tamamen göz ardı etmemiştim." Ona zayıf bir gülümseme atıyorum.

Biraz sersemlemişim, fark ediyorum. Düşerken kafamı bir köküne çarpmış olabilirim.

Beni kanepeye taşıyor ve dikkatlice yatırıyor. Sonra koridorun sonundaki banyoya girdiğini tahmin ettiğim bir yere kayboluyor ve bir dakika sonra zombi kıyametine bile hazırlıklı gibi görünen bir ilk yardım çantasıyla geri dönüyor.

"Bu fazla," diye itiraz ettim, o tekrar önümde diz çöktüğünde.

"Sus." Çantayı açar ve antiseptik mendil, gazlı bez ve tıbbi bant çıkarır.

Önce avuç içlerimi temizler, kum ve kanı siler. Her yüzümü buruşturduğumda çenesi gerilir.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyor.

"Beni düşüren sen değilsin."

"Hayır, ama ben..." Kendini kesip, başını salladı.

Neyi yapmalıydım? Orada olmalıydım? Beni yakalamalıydım? Beni balonlu naylonla sararak en yüksek kulenin en üst katındaki odaya kilitlemeliydim ki, ondan başka kimse bana bir daha dokunamasın?

Aslında o kadar da kötü gelmiyor.

Sonra dizime geçer, yırtık taytımı dikkatlice sıvar. Cildim zaten morarmış ve şişmiştir. Üzerine buz torbası bastırır ve ben dişlerimin arasından tıslarım.

"Biliyorum," diye mırıldanır. "Acıdığını biliyorum."

Onun çalışmasını izliyorum, bir zamanlar beni utandırdığım için beni derin dondurucu odasının duvarına yapıştıran bu adam, şimdi sıyrılmış dizimi ölümcül bir yara gibi tedavi ediyor.

Ve merak ediyorum, hangimizi düzeltmeye çalışıyor: beni mi, yoksa kendini mi?

Bastian mendilleri ve Neosporin'i bitirip ellerime gazlı bez sardığında ikimiz de konuşmuyoruz. Dizime buz torbası koyup bandajlıyor ve önümde uzanmış bir yastığın üzerine koyuyor.

Ama işini bitirdikten sonra da kalıyor. Sinemada yaptığı gibi dizlerimin arasında diz çöküyor ve gözlerine bir bakış, onun da bunu hatırladığını anlamam için yeterli.

"Daha iyi misin?"

diye soruyor.

"İyileşiyorum."

Hâlâ uzaklaşmıyor. Eli uyluklarımın üzerinde, sıcak ve ağır, ve birdenbire fark ediyorum ki, arkamızda film ekranı ya da dikkatimizi dağıtan gün doğumu olmadan, bu penthouse'da baş başa kalmışız ve bundan sonra olacakları engelleyecek hiçbir şey yok.

O kadar uzun ki, diz çökmüş haldeyken bile neredeyse göz hizamda. Gözlerine bakıyorum ve her ne kadar dünyanın kenarları kararmış olsa da, o burada olduğı sürece görmek istediğim her şeyi görebiliyorum. Keskin ene. Eğri burun. Alnına sarkan sarı bir bukle. Dudakları dolgun ve öpülmeye davetkar. Çok kolay olurdu. Eğer o sadece... eğer ben sadece... o zaman biz...

"Bu berbat bir fikir," diye fısıldıyorum.

"En kötüsü," diye onaylıyor, ama eli uyluklarımın daha yukarısına kayıyor. "Artık umurumda değıl."

Sonra öne doğıru eğilir ve dudaklarımı ele geçirir.

Elleri omuzlarıma, benimkiler ise kalçalarına uzanıyor ve beni kanepeye sıkıştırıyor. O benim vücuduma tırmanıp üzerime çıkıncaya kadar bu pozisyon biraz garip geliyor.

Ona kendimi açıyorum. Dili benimkine dokunuyor ve yine o wintergreen tadını alıyorum. Onu çok özlemişim.

Ağzıma inliyor. Eli belimde genişçe açılıyor, parmak uçları sweatshirt'ümün yukarı kaymış olduğu açıkta kalan deriyi okşuyor.

İşte bu, diye düşünüyorum. Engeller yok, bahaneler yok, sadece gerçekten derin sulara dalmadan ve bir daha asla nefes almadan önce atmam gereken son adım. O benim kıyafetlerimi çıkaracak, ben de onunkileri çıkaracağım ve dürüst olmak gerekirse, bu olurken kanamam ve kırık olmam biraz uygun değil mi? Onun vücudunu benim vücudumda hissedeceğim, kendimi ona teslim edeceğim ve hayatımın sonsuza dek değiştiği o boş ofisteki andan beri beni rahatsız eden "yapacaklar mı, yapmayacaklar mı" gerilimi ortadan kalkacak. Bunun geride ne bırakacağı belli değil, sadece sonunda dayanmaya son verip yaşamaya başlamanın çok, çok iyi hissettireceği belli. Öyleyse al beni Bastian, al beni, beni buradan uzaklaştır ve beni uçurumun kenarına getir...

Sonra kilitte bir anahtar sesi

duyarım. Ön kapı açılır.

Ve tekerlekli sandalyedeki sırık gibi saçlı bir çocuk içeri girer, kanepede birbirine dolanmış halimize bir bakış atar ve aniden durur.

"Vay," diyor, sesi gençlik sarkazmıyla dolu, "bu çok garip."

ELIANA

i·n·g·re·di·an **bildirim:** **/in'grēdēənt** **,deklə**
'rāSH(ə)n/: isim

- 1: bir gıda ürünündeki tüm bileşenlerin zorunlu olarak listelenmesi.
- 2: hoşuna gitse de gitmese de, seninle ilgili tüm kötü yanların tam olarak açıklanması.

Bastian benden uzaklaşır, geriye doğru o kadar hızlı sendeler ki neredeyse sehpaye takılıp düşüyor. Sweatshirt'ümü aşağı çekip saçımı düzeltmeye çalışırım. Ne yazık ki şişmiş dudaklarım düzeltilemez.

Tekerlekli sandalyedeki çocuk — Bastian'ın kardeşi olduğunu varsayıyorum, çünkü Bastian'ın daha genç ve dağınık bir kopyası gibi görünüyor — orada oturup sırtlıyor.

"Bana aldırma," diyor neşeyle. "Ben burada değilmişim gibi davran."

"Sage," diye uyarıyor Bastian.

"Ne? Sadece ikinizin *çok* rahat göründüğünüzü söylüyorum." Sırtışı genişliyor. "Daha sonra gelmeli miyim? Ne yapıyorsanız onu bitirmeniz için size biraz mahremiyet sağlamalı mıyım?"

Yüzüm yanıyor. Doğada olmayan bir kırmızı tonuna ulaştım. Pantone, beni ara.

Bastian elini saçlarına geçirir, ancak bu durumun düzelmesine hiçbir katkısı olmaz, aksine saçları tuhaf açılarda dikilir. "Bu değil... Biz..."

"Oh, kesinlikle öyleydiniz," diye keser sözünü Sage adlı çocuk. "Filmlerde gördüm. Bilirim."

Kanepenin beni yutmasını istiyorum. Ya da zeminin. Ya da beni yutmaya hazır olan herhangi bir yüzeyin. Seçici değilim.

"Düşmüşüm," diyorum, bandajlı dizimi göstererek. "Kaldırımında. Bastian sadece yardım ediyordu."

Sage'in kaşları daha da yükselir. "Kaldırımında takılıp düştün mü? Bu yeni bir şey. Ben bu ifadenin anlamının takılıp düştün..." olduğunu sanıyordum.

"Sage," diye iç geçirir Bastian. "Lütfen yapma."

Bastian hiç bu kadar solgun görünmemişti, bu yüzden elimden geleni yapıp araya girdim. Sage'in eğlenen bakışlarıyla karşılaştım ve hasarı kontrol altına almaya çalıştım. "Cidden. Kaldırımında yürüyordum ve çökmüş bir betona takılıp düştüm. Bastian da tesadüfen oradaydı."

"Uh-huh." Sage tekerlekli sandalyesini yaklaştırır, bu durumu açıkça zevkle izliyor. "Ve en yakın hastane... kanepesi miydi?"

Bastian burnunun köprüsünü sıkıştırır. "Sage..."

"Düşerken bayıldın mı? Çünkü Bash sana *çok* yoğun bir suni teneffüs yapıyor gibi görünüyordu."

"SAGE..."

"Sadece söylüyorum dostum, bir kızı eve davet edeceksen, önce bana mesaj atsan iyi olmaz mı? Bir uyarı versen? En azından kapıya bir çorap assan?"

"Planlamıyordum..." Bastian kendini durdurur ve iç çeker. "Göründüğü gibi değil."

"Emin misin? Çünkü sanki iki saniye sonra..."

"*SAGE!*"

Sonunda, Bastian'ın sesindeki uyarı anlaşılır. Sage teslim olarak ellerini kaldırır, ama sırtıtışında hiçbir azalma görülmez. Bastian'ın kan bağı olan birinin, açık bir avantajı varken bıçağı çevirmekten zevk almasına şaşırmamalıyım.

Bastian nefes alır ve seks sonrası saçları olan bir erkeğin yapabileceği kadar onurlu bir şekilde süveterini düzeltir. "Eliana, bu kardeşim Sage. Sage, bu Eliana Hunter. O benim proje yöneticim."

Gülümsemeye çalışıyorum ve saçımı tekrar düzeltmeye çalışıyorum, ama bu Bastian'ınki kadar boşuna bir çaba. "Merhaba Sage. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de." Gülümsemesi hiç azalmamış. "Kardeşimi bu kadar sakinliğini kaybetmesine neden olan her kız benim için iyidir."

Yanımda duran Bastian, kardeşini öldürmeyi düşünüyor gibi görünüyor.

"Oh!" diye neşeyle söylüyorum, çünkü aklıma bir şey geliyor. Sage'e dönüyorum. "Bastian, siz çocukken onun büyük buzdolabına kilitlendiğini anlatmıştı. Çok korkutucu olmalı."

Aniden bir plak çizik sesi duyulur. Sanki otoyolda on araba birbirine çarpmış, metal parçaları uçuşmuş, motorlar gürültüyle çalışıyor, göz alabildiğince duman ve ateş yükseliyor. Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum, ama ne olursa olsun, bunun kötü bir şey olduğu şüphe götürmez.

Sage'in gülümsemesi kaybolur, yerine kaşlarını çatmış bir şaşkınlık gelir. "Ne?"

Bu sırada Bastian, yanımda çok, çok hareketsiz kalır.

"Walk-in dondurucu," diye devam ettim, çok büyük bir hata yaptığımı hissetmemeye rağmen kendimi durduramadım. "Restoranda kovalamaca oynarken kapı kilitlendiğinde...?"

Sage yavaşça başını sallar. "Ben... Ben bunu hatırlamıyorum."

"Çok genç olmalısın," diyorum zayıf bir sesle, geri adım atmaya çalışarak. "Belki de sen sadece..."

"Eliana." Bastian'ın sesi donmuş ve cansızdır. "Sage orada değildi."

Odadaki neşe, sanki biri fişi çekmiş gibi bir anda yok olur.

Sage ikimizin arasında bakışlarını gezdirir. "Hangi restoran? Neden bahsediyorsunuz?"

Bastian cevap vermekte uzun süre bekler. "Önemli bir şey değildi," der sonunda. "Eski bir hikaye."

"Önemli bir şey gibi gelmiyor." Sage tekerlekli sandalyesini yaklaştırır. "Dondurucuya mı kilitlendin? Ne zaman?"

"Yedi ya da sekiz yaşımdaydım."

"Ben neredeydim?"

"Sen henüz doğmamıştın."

İhtiyacın olduğunda bir çukur nerede? Beni kaçırıp uzak bir galaksiye götürecek uzaylılar nerede?

Sage yavaşça başını sallar. "Yani sen ve Aleksei miydiniz?"

Bastian'ın tüm vücudu gerilir. "Bırak şunu, Sage." "Seni oraya kilitledi mi?"

"Bırak şunu dedim."

"Kilitledi mi?"

"Evet, lanet olsun." Bastian'ın elleri yanlarında yumruk haline gelir. "Evet, beni oraya kilitledi. Görmemem gereken bir şeyi görmemem için beni korumaya çalışıyordu. Şimdi mutlu musun?"

Sage'in yüzü solmuştur. "Ne görmemeliydin?"

"Seni ilgilendiren hiçbir şey." "Bas..."

"Yeter, Sage!" diye bağırır.

Böylece, havada kalmış olabilecek tüm neşe bir anda yok oldu. Hepimiz sessizce oturduk, garip bir sessizlik içinde zaman geçirdik.

Sonunda Bastian uzun bir nefes verir. Elleri birer birer açılır. "Öğle yemeği hazırlayacağım," der. "Herkes aç mı?"

Sessizce başımı sallarım. Sage sadece omuz silker.

Bastian tek kelime etmeden mutfağa kaybolur ve beni en garip sessizlik içinde kardeşi ile baş başa bırakır

sessizlik içinde bırakır. Ya da, durun, Patricia'nın asansör kazasından sonra göğüslerimi açarken beni yakaladığı zamandan beri. Ya da belki Yas ve Zeke'nin iğrenç şeylerini yaparken onları yakaladığım zamandan beri?

Tanrım, son birkaç hafta çok kötü geçti.

Sage eğlence merkezine doğru tekerlekli sandalyesini sürer ve bir kumanda alır. "Oynar mısın?"

"Neyi oynarım?"

Devasa televizyonu işaret etti. "Video oyunları."

"Oh. Şey, pek değil? Yani, birkaç kez denedim ama berbatım."

"Mükemmel." Bana bir kumanda attı. "O felaketten sonra kolay bir galibiyet iyi gelir."

Bandajlı ellerimle beceriksizce yakalarım. "Güven oyu için teşekkürler."

Rahatsız edici bir ritim yakalarız. Sage, açıkçası biraz korkutucu olan bir kolaylık ve neşeye öldürürken, ben defalarca ölürüm.

"Ee," diyor, birkaç dakika içinde dördüncü kez öldükten sonra, "sen ve Bastian, ha?"

Kontrol cihazını elime alıyorum. "Biz... Öyle değil..."

"Sakin ol. Bunu büyütmeyeceğim." Bana yan gözle bakar. "Ama son zamanlarda onun ruh halinin *çok* daha iyi olduğunu bilmelisin. Şüphe uyandıracak kadar iyi."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Genelde karamsar ve pislik gibi davranır. Ama son bir haftadır falan?" Sage omuz silkiyor. "Hala karamsar, ama daha az... Bilmiyorum"

"Oh. Bu, uh... Bu güzel."

"Her neyse," diye devam ediyor Sage, "eğer bunun sebebi sensen, sorun yok. Sadece ona zarar verme, tamam mı? Sert davranıyor ama aslında biraz yufka yürekli."

Ben gülerek burun kıvrırım. "Bastian mı? Yumuşak kalpli mi?"

"Şaşıracaksın." Avatarı mükemmel bir kafa vuruşu yapar. "İşinden başka hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi davranıyor, ama bu saçmalık. Çok fazla umursuyor. Bütün sorunu bu."

Mutfaktan kesme sesi geliyor, düzenli ve ritmik. Belki biraz da yoğun, ama bu benim hayal gücümün bir ürünü olabilir.

"Yani onunla çalışmak zorundasın, ha?" diye sorar Sage. "Nasıl bir şey?"

"Çoğu zaman kabus gibi."

Sage memnuniyetle güler. "Dürüst bir kadın. Bunu sevdim."

"Maalesef, aşırı dürüstüm."

"Tersinden iyidir," diyor ve ekranımdaki oyuncunun kafasına birkaç kurşun sıkıyor. "Yalancılardan nefret ederim."

Sage aniden oyunu duraklatır. Bana döner. "Sor hadi. Merak ettiğini biliyorum."

Ona göz kırptım. "Neyi sorayım?"

"Nasıl tekerlekli sandalyeye mahkum olduğumu sor."

Midem altüst oldu. "Ben... Yani, ben..."

"Sorun değil." Kontrol cihazını kucağına koyar, gözlerini benden ayırmaz. "Herkes merak ediyor. Çoğu insan sadece bakıp meraklı değilmiş gibi davranıyor. Aslında sen bunu yapmamakta oldukça iyisin."

Kendi kumandamı dikkatlice yere bıraktım, birden bandajlı ellerime takıldım. "Gerçekten sormayacaktım. İstemiyorsan söylemek zorunda değilsin."

"Araba kazası," dedi basitçe. "Sekiz yıl önce. Otoyolda kara buz vardı. Araba takla attı."

Mutfaktan gelen kesme sesleri kesildi. Bastian bizi duyabiliyor mu acaba?

"Üzgünüm," diyorum sessizce, daha anlamlı kelimeler bulamadan.

Sage omuz silkiyor. "Ne yaparsın, olan oldu. Daha kötüsü de olabilirdi. Ölebilirdi." Kontrol cihazını tekrar eline alıyor. "Bastian kendini suçluyor, tabii ki. Çünkü o Bastian ve yaptığı şey bu."

"O mu sürüyordu?" diye soruyorum

sessizce. O başını sallar. "Evet."

Bam-bam-bam. Daha fazla kurşun, daha fazla kan. Bir kez daha öldüm.

"O iyi bir sürücüdür," diye ekler Sage. "Gerçekten onun suçu değildi. Ama ona bunu anlatmaya çalış."

Aniden, istemediğim halde uyanık bir kabusa girmiş gibi hissediyorum. Haftalarca süren karanlık hastane odaları, bipleyen monitörler. Sage, yatakta dik oturmaya çalışırken alnında soğuk ter damlaları belirliyor. Bastian'ın çenesi o kadar sıkı kapanıyor ki dişleri çatlıyor ve

kardeşinin yanında oturup beklerken, izlerken, işe yaramaz, çaresiz bir şekilde kasları kasılır.

Her şey mideme yumruk gibi vuruyor ve beni kanepede sersemletiyor. Ekranda, karakterim tekrar tekrar ölüyor. Hareket etmeye zahmet etmiyorum.

Bastian mutfaktan yasemin pirinci üzerine üç kase ahi ton balığı ile çıkar. Birini Sage'e verir, sonra benimkini ulaşabileceğim mesafede kahve masasına koyar.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

O da sessizce başını sallar ve kendi kasesi ile karşımızdaki koltuğa oturur. Sessizce yeriz. Tabii ki çok lezzetlidir. Keskin soya sosu, üzerine serpilmiş acı biber yağı, mükemmel bir şekilde kızartılmış ve içi gün doğumu kadar pembe olan ton balığı.

Ağzıma bir lokma alırken Bastian'a gizlice bakıyorum. Yüzü her zamanki somurtkan haline dönmüş, ama gözlerinin çevresinde daha önce olmayan bir gerginlik var. Yemeğimizi bitirdiğimizde, tek kelime etmeden kaseleri topluyor ve mutfığa geri dönüyor. Suyun aktığını, tabakların tıkırdandığını duyuyorum. Bir dakika sonra, elleri cebinde geri dönüyor. "Seni şimdi eve götüreceğim."

Sage ikimizin arasında bakıyor, belli ki bir şey söylemek istiyor, ama akıllıca çenesini kapalı tutuyor.

"Tamam." Kanepeden kalkıyorum. Dizim ağrıyor, ama artık dayanılabilir bir ağrı. "Hoşça kal, Sage. Tanıştığımıza memnun oldum."

Bakmadan el sallayarak veda eder.

Biz sürüş asansör asansörü sessizce sessizce Biz alırsız içeri arabaya sessizce arabaya biniyoruz. Sessizce şehrin içinden geçiyoruz. Ve binamın önüne geldiğimizde

sessizce yapıyoruz. Bastian arabayı park ediyor ama motoru kapatmıyor.

"Öğle yemeği için teşekkürler," diyorum. "Ve ilk yardım için. Ve, bilirsin, beni kaldırımında kanlar içinde bırakmadığın için."

Dudakları seğirir. Ama hiçbir şey söylemez.

Keşke bir şey söyleseydi. "*Seni her zaman koruyacağım*" demek harika olurdu, çünkü daha önce kimse bana böyle bir şey söylememiştii. Basit, kaba bir "*Rica ederim*" bile yeterdi, yeter ki içten söylenmiş olsun.

Ama bana hiçbirini söylemiyor. Sadece başını sallıyor ve ön camdan dışarı bakıyor. Arabanın kapısını kendim açmam için beni yalnız bırakıyor.

ELIANA

but·cher: /'bʊtʃər/: fiil

- 1: hayvanı kesip eti hazırlamak; hayvanı parçalarına ayırmak.
- 2: Bastian'ın sana dokunmaya cesaret eden herhangi bir erkeğe yaptığı şey.

Pazar sabahı uyandığımda dizim hala ağrıyor ve gururum hala incinmiş durumda. Bastian'ın avuç içlerime sardığı bandajlar uykudan buruşmuş ve parmaklarımı büktüğümde kanlı sıyrıklar o kadar gerginleşiyor ki yüzümü buruşturuyorum.

Yatakta kalabilirdim. Yemek sipariş edip Netflix izleyerek dün hiç yaşanmamış gibi davranabilirsem tüm hayallerim gerçek olurdu.

Ama yatakta kalmakta hiç iyi olmadım. Kalmam gerektiğinde bile. Eliana Hunter böyle biri değildir.

Bu yüzden kendimi yataktan zorla kaldırıyorum, yaralarımın etrafını dikkatlice yıkıyorum ve temiz bir çift tayt ile en rahat spor ayakkabılarımı giyiyorum. Beyaz baston, dün gece bıraktığım köşede, katlanmış ve suçlayıcı bir şekilde duruyor.

Banyo aynamdaki yapışkan not bana *zor şeyleri yapabileceğimi* hatırlatıyor. Bunlar her yerde var — işte, evde. Bu not yıllardır orada. Sararmış ve kenarları kıvrılmış.

"Evet, evet," diye mırıldanıyorum. "Gerçekten motive edici." Ama yine de bastonu alıyorum.

Pazar sabahı bu saatlerde apartmanımın yanındaki park neredeyse boş. Birkaç koşucu geçiyor, nefesleri Şubat soğukunda buharlaşıyor. Bir kadın, üç farklı yöne gitmeye kararlı görünen üç köpeği gezdiriyor. Yaşlı bir adam bankta oturmuş güvercinleri besliyor, ekmek kırıntıları saçıyor ve fısıldayarak güvercinlere sesleniyor.

Nispeten temiz bir asfalt yol buluyorum ve bastonumu açıyorum. *Sola dön, sağa dön*, diye kendime hatırlatıyorum. *İki adım ileri. Omuz genişliğinde. Olabildiğince kolay.*

Yürümeye başlıyorum.

Ritim beklediğimden daha hızlı geri geliyor. Belki de kas hafızası, tek bir felaket denemeden sonra bile gerçek bir şeydir. Baston sola doğru sallanıyor, kaldırıma vuruyor. Sağa doğru sallanıyor, tekrar vuruyor. Adımlarım onu takip ediyor, temkinli ama istikrarlı.

Bir koşucu etrafımdan dolanıyor ve çünkü iş adamının aksine, bunu büyük bir

Acıma dolu bakışlar ya da abartılı endişe yok. Sadece bana yer açıyor ve yoluna devam ediyor.

Sage'in dün tekerlekli sandalyesi hakkında söylediklerini düşünüyorum. *Herkes merak ediyor. Çoğu insan sadece bakıyor ve meraklı değilmiş gibi davranıyor.*

Engellilik böyle tuhaf bir şeydir. Sizi diğerlerinden ayırır. Dünyaya, bir şekilde farklı olduğunuzu apaçık bir şekilde gösterir. Ama hepimiz öyle değil miyiz? Hepimizin bizi *biz* yapan bir şey var. Bakışları üzerinde toplayan kişi, bakışları üzerinde toplayan kişi kadar benzersizdir. Acı veren, farklılığın kendisi değil, farklılığın *utancısıdır*. Hikayelerimizin saklanması gereken bir şey olduğu düşüncesi acı vericidir.

Boş verin bunu.

Benimkini saklamayı bırakmalıyım.

Bu yüzden devam ediyorum. Yol, ördeklerin tembelce daireler çizerek yüzdüğü küçük bir göletin etrafında hafifçe kıvrılıyor. Bastonum kaldırımın çimlerle birleştiği kenarı buluyor ve ben fazla düşünmeden yönümü değiştiriyorum.

Güneş bir anlığına bulutların arasından çıkıyor, zayıf ve sulu ama orada. Yüzümde hissetmek için duruyorum.

Yetmiş dokuz gün önce, bunu fark etmezdim. Şubat güneş ışığının kendine özgü özelliği, ince ve soluk ama yine de önemli olacak kadar sıcak. Telefonumu kontrol etmekle, zihnimde yapılacaklar listemi gözden geçirmekle, bir sonraki hamlemi planlamakla, hayatımdaki binlerce şeyi düşünmekle meşgul olurdum.

Şimdi ise hepsini fark ediyorum.

Işık göletin yüzeyinde parıldıyor. Ördekler birbirleriyle cıvıldıyor. Yakındaki bir bankta oturan birinin kahvesi, yoğun ve koyu kokusuyla havaya yükseliyor.

Arada bir durup bu güzelliği içinize çekerseniz, dünya ne kadar da güzel.

Gözlerimi açıp yürümeye devam ediyorum. Yol beni, bir babanın kızını salıncakta ittiği bir oyun parkının önünden geçiriyor. Kızın kahkahaları, saf ve içten bir şekilde yankılanıyor. Bu da çok hoş bir ses.

Düşmeden, paniklemeden veya ağlayarak patronumu aramadan tüm turu tamamlıyorum. Başlangıç noktasına tekrar ulaştığımda, gerçekten gülümsüyorum. Bu küçük bir zafer. Aslında, acınacak kadar küçük. Bir sopayla parkta dolaştım. Küçük çocuklar kahvaltıdan önce daha etkileyici şeyler başarırlar.

Ama bu *benim zaferim*, lanet olsun.

Hala ölmediğim için kendimi tebrik ederken bastonumu katlıyorum, arkamda bir araba kapısı çarpıyor.

"Eliana Hunter?"

Ses erkek, tanıdık değil ve rahatsız edici derecede yakın.

Arkamı dönüyorum ve işte orada: bütün hafta boyunca beni takip eden, camları siyah olan siyah sedan.

Bir adam arabadan iner. Hava bulutlu olmasına rağmen koyu renkli bir takım elbise ve koyu renkli güneş gözlüğü takmıştır. Ağır bir kum torbasıyla çok fazla zaman geçirmiş gibi bir vücudu vardır. Tüm içgüdülerim *kaçmamı* söylüyor, ama aptal dizim çünkü betonla olan öpücüğün ardından hâlâ berbat durumda ve elimdeki baston bir havuz makarnası kadar işe yarıyor.

"Kim soruyor?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

Adam cevap vermez. Sadece hareket eder. *Hızlıca*.

Neler olduğunu anlayamadan, eli kolumu sıkıca kavradı. Baston kaldırıma düştü.

"Bırak beni!" Geriye doğru çekiyorum, ama onun tutuşu demir gibi.

Beni sedanın açık arka kapısına doğru sürükler. Ayaklarımla direnmeye çalışırken spor ayakkabılarım kaldırıma sürtünür, ama yaralı dizim bükülür ve öne doğru yığılırım.

"İmdat!" diye bağıryorum. "Biri bana yardım etsin!"

Oyun parkındaki baba başını kaldırır. Güvercinleri besleyen yaşlı adam ayağa kalkar. Ama çok uzaktalar ve her şey çok hızlı geliyor.

Adam beni arabaya doğru itiyor. Bandajlı ellerimle kapı çerçevesini tutuyorum, avuç içlerimden yayılan acıyı görmezden geliyorum. Beni öldürse bile bunu kolaylaştırmayacağım.

"Arabaya bin," diye homurdanır.

"Siktir git!"

Sağlam bacağımla geriye doğru tekme atarak onun bacağına vuruyorum. Ayakkabım ona isabet ediyor ve o inliyor, ama tutuşunu gevşetmiyor. Aksine, daha da sert itiyor. Kaburgalarım arabanın şasisine çarpıyor. Beni arka koltuğa yatırmaya çalışırken dünya başım dönüyor.

Hâlâ kapı çerçevesine tutunmaya çalışıyorum, kaburgalarım metale çarparak acı içinde çığlık atarken, ayak sesleri duyuyorum.

Onları tanıyorum, çünkü dün de aynı ayak seslerini duymuştum.

Adamın beni tutuşu bir anlığına gevşedi, başını çevirmesine yetecek kadar, ve sonra ortadan kayboldu.

Yani tamamen kaybolur. Bir kasırga onu kapıp götürmüş gibi benden koparılır.

Geriye doğru sendeleyerek arabaya tutunurum ve Bastian'ın adamı kaldırıma devirmesini izlerim. Filmlerdeki gibi değildir. Dramatik müzik yok, ağır çekim koreografi yok. Hızlı, acımasız ve korkunç derecede etkilidir.

Bastian'ın yumruğu adamın çenesine iğrenç bir çatırtıyla çarptı. Adam engellemeye çalıştı ama Bastian acımasızdı. Daha önce bunu yapmış biri gibi hareket ediyordu. İnsanları incitmeyi bilen biri gibi.

Kaburgalarına bir diz. Şakağına bir dirsek. Etli, gürültülü bir yumruk sesi. Bastian adamın gövdesine diz çöker, bir eliyle yakasını tutar, diğer eliyle bir darbe daha vurmak için geri çekilir.

"Ona bir daha dokunursan," diye bağırır Bastian, "seni öldürürüm."

Adam kan tükürür. "Sen kimsin ki..."

Bastian ona tekrar vurur. Adamın başı yana doğru savrulur ve vücudu gevşer.

İşte böyle, her şey biter.

Bastian ayakta durur, göğsü inip kalkar, yumrukları şişmiştir. Yaralı dudağından kan sızar ve gömleğinde de kan vardır, ama onun mu yoksa diğer adamın mı kanı olduğunu bilmiyorum. Saçları dağınıktır, gözleri daha da dağınıktır. Uzun süre kafeste tutulmuş ve sonunda kaçmış vahşi bir hayvan gibi görünür.

Bana döner ve ben irkilirim.

İstemem ama yaparım.

Bu, onda bir şeyi tetikliyor. Kendisi de bir tür irkiliyor. Sanki pişmanlık duyarak gerçek dünyaya geri dönüyor gibi.

"İyi misin?" O vahşı sertlik artık yok. Tüm o öfke tekrar içine hapsolmuş. Ama ellerinin titrediğini görebiliyorum.

Oyun parkındaki baba telefonunu çıkarmış, muhtemelen 911'i arıyor. Güvercinleri olan yaşlı adam donakalmış, ağzı açık kalmış. Bastian'a cevap vermem gerektiğini biliyorum, ama dudaklarımı hareket ettiremiyorum.

Bastian bana yaklaşıyor ve iki elini omuzlarıma koyuyor. "Eliana. Sana zarar verdi mi?"

Kafamı sallıyorum. Arabaya çarptığım yerdeki kaburgalarım ağrıyor ve dizim yine acı çekiyor, ama iyiyim. Sanırım.

"İyiyim," diyorum. "Ben... Nasıl... Nerede?" "Ben..."

Yerdeki adam inliyor ve dönmeye çalışıyor. Bastian'ın ayağı adamın göğsüne basıyor ve onu yerde tutuyor. "Kıpırdama," diyor, sanki adam itaatsiz bir köpekmiş gibi.

Uzakta sirenler çalmaya başlar, sesleri yaklaşır. Bastian yola bakar ve kaşlarını çatır. Sonra adamın yanına diz çöker ve ceplerini karıştırmaya başlar.

Geri çekildim. "Bastian, ne yapıyorsun...?"

"Sus." Adamın cüzdanını bulur, çıkarır ve ehliyetini alır. Orada gördüğü şey, kaşlarını daha da çatmasına neden olur.

Kimliği kendi cebine koyduktan sonra tekrar ayağa kalktı. Hareketlerinde, tüylerimi diken diken eden pürüzsüz, karanlık bir kötülük vardı. Bunun ne olduğunu veya neden bende böyle bir tepki yarattığını nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sadece bu olayın hiçbir aşamasında tereddüt etmemesi.

Adama çok sert vurdu. Tereddüt etmedi. Adamın kimliğini aldı. Tereddüt etmedi.

Ve şimdi, dikkatini tekrar bana çevirdiğinde, tereddüt etmiyor. Bileğimden tutup beni yarı koşar adımlarla patikadan aşağı sürüklüyor. Parkın ağaçlık kısmına dalıyoruz, patikadan sapıyoruz, sonra bir ağaçlık alandan çıkıp virajda park etmiş Range Rover'ını buluyoruz.

Direnış göstermeye çalışıyorum. "Bastian, kafam çok karışık. Neler oluyor? Sen nasıl buradasın? O kimdi? Ben..."

Bana doğru dönüyor ve işte orada, yaydığı auranın fiziksel kanıtı. Gözleri *siyah*. Tamamen cehennem çukurları kadar siyah. Sanki başka bir ruh Bastian Hale'in bedenini ele geçirmiş gibi. Dün bana o kadar tatlı bir şekilde bandaj yapan adam ortada yok.

Onun yerine bir şeytan var.

O şeytan bir elini kalçama koyuyor, diğer eliyle arabasının yolcu kapısını açıyor. "Başka soru sorma," diyor. "Arabaya bin."

ELIANA

kaba kesim: /rəf kət/: isim

- 1: kesin olmayan, düzensiz bıçak kullanımı.
- 2: Birine o kadar aşık olduğun için, onun seni parça parça etmesine izin verdiğin durum.

Arabaya biniyorum.

Başka ne yapabilirim ki? Siyah gözlü, kanlı yumruklu adam sormuyor. *Emrediyor* ve beynimin ilkel bir kısmı, şu anda tartışmanın çok, çok kötü bir fikir olacağını anlıyor.

Bastian kapıyı çarparak kapatıyor ve ben emniyet kemerimi takamadan kaldırımdan uzaklaşıyor. Sirenler artık daha yakın, belki bir blok ötede. Sert bir sağa dönüş yapıyor, sonra bir tane daha, ardından hızlı bir U dönüşü, sanki bunu daha önce de yapmış gibi çelik gibi gözlerle sakın bir şekilde konut sokaklarında dolanıyor.

O sürerken ona gizlice bakıyorum. Çenesi sıkı sıkıya kapalı, derisinin altında bir kas seğiriyor. Elleri boğazını sıkıyor.

direksiyondan hayat.

Bana bakmıyor. Sessizlik boğucu.

Saatler gibi gelen dakikalar içinde binama varıyoruz. Bastian yükleme bölgesine park ediyor ve motoru kapatıyor. Arabadan atlıyor, kaputu dolaşıyor ve beni arabaya attığı gibi arabadan çıkarıyor — sert değil, morartacak kadar değil, ama nereye gitmemi istediği çok açık.

"Acele et."

Beni yarı sürükleyerek, yarı çekerek binamın merdivenlerini çıkıyor. Anahtarlarımı bulmaya çalışırken, titrek parmaklarımdan kayıp düşmek üzereyken, sabırsız bir homurtuyla anahtarları elimden kapıyor. Kapıyı kendisi açıyor, sonra beni içeri çekip merdivenlerden daireme çıkarıyor.

Kapıdan içeri girer girmez, Bastian kapıyı arkamızdan kilitliyor. Zinciri ve sürgüyü yerine takıyor. Sonra mutfak sandalyemi çekip kapı kolunun altına sıkıştırıyor.

Orada durmuyor. Ben küçük stüdyomun ortasında donakalmış halde dururken, onun deli gibi odamda dolaşmasını izliyorum. Pencerelerimdeki panjurları indirip, Şubat ayının gri ışığını engelliyor. Banyoyu, dolabı, hatta yatağımın altını bile kontrol ediyor. Kimsenin küvette saklanmadığından emin olmak için duş perdesini yırtıp çekiş sesini duyuyorum.

Sonra mutfak tezgahına gidip kasap bıçağı blokundan bir şef bıçağı çıkarıyor. Bıçağın kenarını başparmağıyla test ediyor, yüzünü buruşturuyor ve tüylerimi diken diken eden bir sesle bıçağı lavaboya atıyor, sonra başka bir bıçak seçiyor. O bıçak da testini geçince, kolayca ulaşabileceğim bir yere, sehpa koyuyor.

Sonunda, *sonunda* hareket etmeyi bırakıyor.

O, dairemin ortasında duruyor. Ama o tehlikeli enerji hala ondan sel gibi akıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve hala o dipsiz siyah rengindeler.

"Bastian," diye fısıldıyorum, "ne oluyor böyle?" Soruma cevap verme niyetinde değil. Bunun yerine, bir adım öne çıkıyor.

Sonra bir adım daha. Sonra bir adım daha.

İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum, ta ki sırtım mutfak tezgahına çarpana kadar. Gidecek başka yer yok. Minik kulübem kaçış yolu sunmuyor. Sadece ben, o ve aramızda her saniye küçülen yaklaşık bir metre kadar kaynayan hava var.

"Bastian," diye tekrar deniyorum, "bana neler olduğunu anlatmalısın."

O yaklaşmaya devam ediyor. Üç adım kaldı. İki adım. Bir.

Bana ulaştığında, elleri kalçalarımın iki yanına çarptı. Yerimde sıkışıp kaldım. İstesem bile kaçamazdım. Sorun şu ki...

Kaçmak istememem.

Beni en çok korkutan şey bu. Gömleğindeki kan, gözlerindeki vahşi bakış ya da bir adamı parkta bayılttığı gerçeği değil. Beni korkutan, içimdeki çarpık bir parçanın tüm bunlardan *heyecan* duyması.

Kafamda o aptal mağara adamı şakalarını ilk kez yaptığımda, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. *Büyük adam istiridye yiyelim diyor. Ben de büyük adamla istiridye yiyorum.* O zamanlar sevimliydi. Hatta komikti.

Bu sevimli değil. Hiç de bile.

Bu barbarca, kana susamış bir tehlike.

Nefesinden kış yeşili kokusu ile kurumuş kanın keskin kokusunun karışımını alabileceğim kadar yakına eğildi. "Bu daireden çıkmıyorsun," dedi. "Bugün değil. Ben güvenli olduğunu söyleyene kadar."

"Neyden korunmak?"

"Sana zarar vermek isteyen insanlardan."

"Parktaki adam gibi mi?"

"Evet."

"O kimdi?"

Bastian'ın gözleri daha da kararır. "Önemli değil." "Benim için önemli!"

Gülüğü çirkin ve iğneleyiciydi. "Tabii ki önemli. Çünkü sana söyleneni yapamıyorsun, değil mi? Kendini öldürene kadar zorlayıp, sorgulayıp, araştırmak zorundasın."

"Güpegündüz bir adamı bayılttıran ben değilim!"

"Hayır, neredeyse bir bagaja tıklılacaktın!" Elini kalçamın yanındaki tezgaha, beni sıçratacak kadar sert bir şekilde vurur. "Sana ne yaparlardı biliyor musun? Sana anlatayım mı?"

"Onlar kim? Kimden bu kadar korkuyorsun da psikopat gibi davranıyorsun?"

Kaşlarını çatarak sertleşir. "*Kendim* için korkmuyorum." "O zaman kim için?"

"*Senin için!*" diye bağıır. Eli birden yükselir ve yüzümü tutar. "*Senin için korkuyorum, seni sinir bozucu kadın! Çünkü herkese savunmasız olduğunu ilan ediyorsun ve kimlerin seni izlediğini bilmiyorsun!*"

"Bastian, ben... ben..." Elini itmeye çalışıyorum ama bırakmıyor, aksine daha da sıkı tutuyor. "Ben çaresiz değilim lan!"

"Bunu lanet olası parktaki adama söyle," diye homurdanıyor.

"Dur! Bunu yapamazsın!" Gözyaşları yüzümden akıyor. "Beni buraya kilitleyip, tek bir şey bile açıklamadan benim için neyin güvenli olduğuna karar veremezsin!"

"Kim diyor bunu?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

"Ben söylüyorum! Sen... Sen *beni sahiplenmiş* gibi davranamazsın, lanet olsun!"

"Senin sahibiymişim gibi *davranmıyorum.*" Başparmağı alt dudağımı sertçe okşadı. "Öyle davrandığımı *biliyorum.* Ellerini göğsüme koyduğun andan beri biliyorum."

Yüzüm soluyor. "Bastian..."

Kalçalarını benimkilere bastırıyor, yüzünü yaklaştırıyor, böylece tek görebildiğim şey o siyah, öfkeli gözleri oluyor. "Ama cevap mı istiyorsun? Gerçeği mi istiyorsun? Peki. Parktaki adam kardeşim için çalışıyor. *Gerçek* kardeşim için, on altı yıldır kaçtığım kardeşim için."

O kadar kafam karışık ki, nereden başlayacağımı bile bilemiyorum. "Ama kardeşin... O..."

Bastian boş bir kahkaha atar ve başını sallar. "O değil. Sage masum. Ama Aleksei... Aleksei, gününü yüzde bir daha kolay hale getireceğini düşünürse seni balık gibi deşmekten çekinmeyecek soğukkanlı bir pislik."

Nefesim boğazımda cam parçası gibi takılır. "Neden o..."

"Seni parçalara ayırır, geriye sadece çığlıkların kalana kadar, ve ben bunu izlemek zorunda kalırım, ve bunun benim hatam olduğunu bilirim. Tıpkı Sage gibi. Tıpkı şimdiye kadar tanıdığım herkes gibi..."

"Dur," diye yalvarıyorum. "Sadece dur."

Ama yapamıyor. Yüzünden anlaşılıyor — içini kemiren tüm korku, öfke ve kendinden nefret duyguları dışarı çıkıyor ve artık bunu durdurmak mümkün değil.

"Senden uzak durmalıydım." Elleri hala boğazımı sıkarken titriyor. "Mesafemi korumalıydım. Ama yapamadım, çünkü sen... *Lanet* olsun... Bana *öyle* bakıyorsun ki, istememem gereken şeyleri istememe neden oluyorsun."

"Ne gibi şeyler?"

Gözleri benimkilere kilitleniyor, her zamankinden daha siyah ve dipsiz. "Sen. Senin her şeyin. Her lanet parçan."

Aramızdaki hava elektrikli. Boğucu. Artık parklardaki korkunç adamlardan bahsetmiyoruz.

"Sana bunu veremem," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum." Eli çenemden enseme kayıyor. "Ama yine de alacağım."

Bir kolunu belime doluyor. Beni kaldırıp tezgahın üzerine sertçe bırakıyor. Diğer eliyle taytımın bel kısmını tutup uyluklarımdan aşağı doğru çekiyor. Dikişlerin yırtıldığını duyabiliyorum ama o durmuyor ya da yavaşlamıyor. Taytımı tamamen yırtıp bir kenara atana kadar devam ediyor.

"Bastian, ne yapıyorsun sen..."

"Sessiz ol, Eliana." Eli yine boynumu sıkıyor. "Adımı öyle söyleme. Ve bana korkmuş gibi bakma, çünkü ikimiz de korkmadığımızı biliyoruz."

Yutkunuyorum. "Korkmam gerek."

"Evet," diye kabul eder, somurtkan bir şekilde. "Gerçekten korkmalısın."

Nefesim kesik kesik geliyor. "Ne yapıyorsun?"

"O adam sana elini sürdüğünü gördüğüm anda yapmam gereken şey." Başparmağı iç çamaşırımın bel kısmına takılır. "Sana kime ait olduğunu hatırlatıyorum."

Tek bir sert hareketle iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı çekiyor. Kumaş spor ayakkabımı yakalıyor ve tereddüt etmeden onu koparıp arkasına bir yere fırlatıyor.

Belimden aşağısı çıplak, kendi mutfak tezgahımın üzerinde yayılmış durumdayım ve Bastian bana bir adamdan değil, bir boz ayının sahip olabileceği siyah gözlü bir açlıkla bakıyor.

Elleri uyluklarımdan içini sıkıca kavrar ve bacaklarımı daha da açar. "İşte olacaklar." Ağzını dizimin iç kısmına bastırır ve oradaki deriyi ısırır. "Tezgahın üzerine salya akıtana kadar dilimle seni boşaltacağım. Sonra tekrar yapacağım. Ve tekrar. Tek hatırladığın şey *benim* olduğun olana kadar."

"Bastian..."

"Ve işim bittiğinde," diye devam etti, nefesiyle cildimi ısıtarak öpücüklerini yukarı doğru sürdü, "bana bunun için teşekkür edeceksin."

"Sen delisin."

Gözleri benimkilerle buluştu ve içindeki açlık, kalan nefesimi de çaldı. "Hiçbir fikrin yok."

Sonra yüzünü bacaklarımın arasına gömer ve bunu kanıtlar.

Hayatım boyunca bana neye sahip olamayacağımı söylediler. *Bunu karşılayamazsın. Ona ulaşamazsın. O olamazsın. Onu isteyemezsin.* Ama kimse bana *bunu* isteyemeyeceğimi söylemedi — Bastian Hale'in ağzıyla yaptığı şeye ne dersiniz deyin.

Dili içimde yavaşça ve kasıtlıca dolaşıyor, sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş ve önemli olan tek yemek benmişim gibi. Nefesim kesiliyor ve kalçalarım öne doğru sıcıyor, ama elleri uyluklarımın etrafında demir bantlar gibi, beni tam istediği yerde tutuyor.

"Kıpırdama," diye emrediyor bana. Dudaklarının titreşimi beni baştan aşağı titretir.

Ama bu imkansız bir emir, çünkü ben hareketsiz duramam. O dilini *öyle* kullanırken olmaz. Kesinlikle, sakalları iç uyluklarımı yanık izleri bırakacak kadar sertçe sıyrırken olmaz.

Bana bakmak için geri çekiliyor. O siyah gözler tam bir günah. "Dedim ya. Kıpırdama. Lanet olsun. Kıpırdama."

Sonra ağzını klitorisimin üzerine kapatıp *emmeye* başlar.

Boğazımdan çıkan çığlık insan sesine benzemiyor. Ellerim saçlarına uçuyor, parmaklarım o sarı bukleleri kıvırıyor ve acı verecek kadar sertçe çekiyorum. O mutluluktan inliyor. "İşte böyle, bebeğim," diyor boğuk bir sesle. "Daha sert çek. Acıt."

Dudaklarını amıma gömüyor, emiyor, yalıyor, yalıyor, yalıyor. Patronum beni yalarken ben mutfak tezgahında bacaklarımı açmış yatıyorum ve aklıma gelen tek şey şu:

"Bastian, yapamam..."

"Oh, evet, yapabilirsin." Bir eli uyluğumu bırakıyor ve parmaklarının girişime dokunduğunu hissediyorum. "Boşalacaksın ve ben izin verene kadar boşalmaya devam edeceksin."

Bir parmağını içime soktu ve ben tezgahıtan neredeyse sıçrayacaktım. Kafam arkamdaki dolaba çarptı, ama acıyı neredeyse hissetmedim. Tek hissedebildiğim oydu: dili, parmağı, en hassas yerime dişlerinin sürtünmesi.

Kendi inlemelerim kulağıma yabancı geliyor. İşvereni onu yiyip bitirirken parçalara ayrılan kim? Ben değilim, Eliana Hunter, değil mi? Kesinlikle değil! Olamaz!

Öyle.

İkinci parmağını da ekler ve parmaklarını yukarı doğru kıvrır. Ben tekrar kıvranırm, ama o beni yerinde sabit tutar. Parmakları içeri girip çıkarken dili hiç durmadan hareket eder, yalar ve emer.

Orgazm hızla ve şiddetle yükselir. Uyluklarım onun başını sıkıştırmaya çalışır, ama o serbest eliyle onları daha da açar.

"Sakın yapmaya kalkışma," diye hırlar. "Genişçe açık kal, küçük kedicik."

Mutfak tezgahının üzerinde binlerce parçaya ayrılıyorum, o beni tatmin ederken onun adını haykırıyorum. Dalga dalga üzerime çöküyor, ben ağlayarak durmasını yalvarıyorum.

Ama durmaz. Bunun yerine, üçüncü parmağını da ekler.

"Bastian, gerçekten dayanamıyorum..."

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Parmakları beni gererken, beni doldururken, dili o çılgın ritmi sürdürüyor.

"Yapamıyorum... Bu çok fazla... Ben..."

"*Şimdi*, Eliana."

Parmakları içimdeki o mükemmel noktaya ulaştığı anda klitorisimi öpüyor
mükemmel noktaya dokunduğu anda klitorisimi öper ve ben tekrar patlarım. Tüm vücudum titrer ve bir saniye bayıldığımdan eminim çünkü kendime geldiğimde, tezgahın üzerinde sırt üstü yatmış, nefes nefese, hayatımda hiç olmadığım kadar ıslak bir haldeyim.

Bastian ayağa kalkar ve elinin tersiyle ağzını siler. Dudakları şişmiş ve parıldıyor. Gömleğinin önü sıırılsıklam.

Benden.

"Şu haline bak," diyor. Gözleri şeytanın gözleri gibi, ama beni sanki kucağına düşen bir melekmişim gibi övüyor. "Tamamen mahvolmuşsun."

Düşünemiyorum, kelimeler bile çıkmıyor ağzımdan. Kemiklerimden ayrılmış, titreyerek, inleyen bir memnuniyet yığınıyım.

Üzerime eğildi, bir elini başımın iki yanına koyarak beni sıkıştırdı. "Şimdi anladın mı?"

"Neyi anladım?" Bağırmaktan sesim kısılmış.

"Senin benim olduğun." Başparmağı alt dudağıımı çimdikliyor. "Senin her parçan bana ait. Vücudun. Zevkin. Acın."

"Ben... ben... ben..." Bu anlamsız kekemelik, cevap olarak söyleyebileceğim en fazla şey.

"Söyle," diye emrediyor.

Kafamı sallıyorum.

"Söyle."

"S-

söyleyemem."

"Neden?"

Çünkü bunu yüksek sesle söylersem, gerçek olur. Onun olduğumu kabul edersem, onun da benim olduğunu kabul etmek zorunda kalırım. Ve bu beni her şeyden daha çok korkutuyor — kör olmaktan, annemin bitmek bilmeyen ihtiyaçlarından, beni bagaja tıkmaya çalışan adamdan daha çok.

Çünkü sevdiğim insanlar hep beni terk ediyor.

Ve Bastian Hale de bir istisna olmayacak.

"Çünkü," diye fısıldıyorum, "eğer ben seninim, er ya da geç beni terk edeceksin. Ve seni kaybetmeye dayanamam."

Yüzü hareketsiz kalır. Soluk. Donmuş. En soğuk taştan oyulmuş gibi. Sonra:

"Az önce *ne* dedin?"

Bastian'ın eli uzanır, bileğimi yakalar ve beni dikleştirir. Ani hareketle başım döner, ama bana toparlanmam için zaman tanımaz. Beni tezgahtan indirir ve yere doğru sürükler.

"Bir yere gideceğimi mi sanıyorsun?" diye homurdanır, biz mutfak fayanslarına düşüp birbirine dolanmış uzuvlarla bir yığın halinde kalırız. "Bütün bunları yapacağımı, her şeyi riske atacağımı, senin için savaşıacağımı, seni sahipleneceğimi, sırf lanet olasıca *gitmek* için mi sanıyorsun?"

"Bastian, ben öyle demek istemedim..."

"Kapa çeneni." Tezgâhın yanındaki bir sandalyeye geçer ve beni yüzüstü kucağına yatırır. Çıplak kığım açıkta, savunmasızdır, ama avucunu sırtıma koyarak beni tam istediği yerde tutar. "Seni terk ettiğimi söyleyip sonra da sözünü geri alamazsın."

Onun ayak seslerini duyunca paniğe kapıldım. "Ne... ne yapıyorsun?"

Elini tezgâhımdaki spatulayı bulur. Gözümün ucuyla, avucunda spatulanın ağırlığını kontrol ettiğini izlerim. "Sana bir ders veriyorum."

"Bas— *Ah!*"

İlk darbe sol yanağıma gelir, keskin ve acı verici. Çığlık atıp kaçmaya çalışırım, ama diğer eli belimin alt kısmını sıkıca tutar.

"Kıpırdama," diye emrediyor. "Ve beni tekrar et: 'Hiçbir yere gitmiyorsun.'"

"Bastian..."

Spatula tekrar iner, bu sefer daha sert. "Söyle." "Bastian, ciddi, ben—"

THWACK. Acı, sıcak ve şiddetli bir şekilde alevlenir. "*SÖYLE* dedim."

"S-sen..." Ağlayarak kekeliyorum, "Hiçbir yere gitmiyorsun!"

"Tekrar." Bir darbe daha, bu sefer sağ yanağıma. Yanma hissi içime yayılır, acıyı bambaşka bir şeyle karıştırır.

"Hiçbir yere gitmiyorsun!" İkinci kez nefes nefese kalırım.

Parmakları uyluklarımdan arasına kayıyor, beni hala ıslak ve şişmiş buluyor. Uyarı yapmadan iki parmağını içime sokuyor ve ben bu müdahaleye haykırıyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye boğuk bir sesle söyler, parmaklarını içeri dışarı pompalarken başparmağı klitorisimi işkence eder. "Burada kalacağım. Seninle. Seni güvende tutacağım. Sana bakacağım."

Spatula tekrar iner ve bu sefer ılık atmak yerine inlerim. Acı ve zevk birbirine karışır, hangisinin nerede bittiğini, hangisinin nerede başladığını ayırt edemez hale gelirim.

"Söyle," diye bir kez daha talep eder. "Bana inandığını söyle." "Ben... yapamam..."

Bir darbe daha. Parmaklarının bir darbesi daha. "Sana kaç kez söylemem gerekiyor? *Evet, yapabilirsin lanet olası.*"

Göz yaşları yüzümden akıyor, ama acıdan değil. Onun ciddi olduğunu fark etmenin verdiği ezici duygudan.

Her kelime.

Her dokunuş.

Her şaplak.

Her acımasız, güzel söz.

"Sana inanıyorum," diye hıçkırarak ağlıyorum, kaç kez şaplak attığını saymayı bırakmışım. "Gitmeyeceğine inanıyorum."

Sonunda eli durur. Spatula yere düşer. Sonra kolları beni sarar, kaldırır, göğsüne yaslayana kadar döndürür.

"Aferin kız," diyor mırıldanır kulağıma saçlarıma saçımın "Benim iyi, inatçı, sinir bozucu kızım."

Ve hayatımda ilk kez, birinin gerçekten kalabileceğine inanmaya başladım.

BASTIAN

break-down: /'brāk,doun/: fiil

1: bütün bir hayvan leşini ayrı parçalara ayırma işlemi

2: onun sana yaptığı şey. senin ona yaptığın şey. ve sonra ona elini süren adama yaptığın şey.

Eliana'yı göğsüme sıkıca sarıyorum. Bir sürü nedenden dolayı titriyor ve bunların neredeyse hepsinden ben sorumluyum: orgazmlar, ağlamalar, şiddet. Ona yaşattığım her şey. Öfkem bir süzgeçten su gibi akıp gidiyor, geride sadece kemiklerime işleyen bir yorgunluk ve yaptıklarımın farkına varmam kalıyor.

Onu dövdüm. Kıçı spatuladan dolayı hala yanarken parmaklarımla onu becerdim. Onun sözlerime inandığından emin olana kadar sözlerimi tekrar ettirdim.

Ve o bana izin

verdi. Bana *izin*

verdi.

Siktir.

"Hadi," diye fısıldıyorum saçlarına. "Seni temizleyelim."

Onu kucağıma alıp ayağa kalkıyorum. Karşı koymuyor, sanki göğüs kafesimin içine girmeye çalışır gibi bana sarılıyor. Duş koridorun sonunda. Tek elimle suyu açıp onu bana sıkıca sarıyorum.

Küçük banyo buharla doluyor. Onu kapalı tuvalet kapağının üzerine nazıkçe indiriyorum ve mahvolmuş gömleğimi çıkarıyorum. Kan – benim değil, onun kanı – kumaşın üzerinde sert lekeler halinde kurumuş. Gömleği yere atıyorum ve görmemek için köşeye tekmeliyorum.

Ayakkabılarını çıkarmak için önünde diz çöktüğümde, sonunda konuşuyor. "Ben kendim yapabilirim."

"Biliyorum." Yine de spor ayakkabılarının bağcıklarını çözüp çoraplarıyla birlikte çıkarırım. "Ama bırak ben yapayım."

Şaşırtıcı bir şekilde, o itiraz etmiyor. Ben onun son giysilerini, sweatshirt'ünü ve spor sütyenini çıkarırken, sadece o geniş ela gözleriyle beni izliyor. Avuç içlerindeki bandajlar gevşiyor, kenarları kıvrılıyor ve terden nemleniyor. Onları dikkatlice çıkarıp altındaki sıyrıkları inceliyorum.

İyileşiyorlar. Belki iz kalacak, ama iyileşecekler. Bazı şeylerin aksine.

Kot pantolonumu ve boxerımı çıkarıyorum, sonra onu ayağa kaldırıp duşa götürüyorum. Su ikimize de çarpıyor, acı verecek kadar sıcak. Eliana yüzünü duşa doğru eğip gözlerini kapatıyor. Spatula vurduğu yerde kıkırda kırmızı izler belirliyor.

Bunu *ben* yaptım. Onu işaretledim. Onu sahiplendim.

Benim.

Raftan çilekli şampuanını alıp avucuma biraz sıkıyorum. "Arkanı dön."

O sorgusuz sualsiz itaat ediyor ve bu güven, bu mutlak, düşüncesiz lanet *güven* beni ürpertiyor. Şampuanı bakır rengi buklelerine sürüyorum, parmak uçlarımla kafa derisini masaj yapıyorum. Küçük bir memnuniyet sesi çıkarıyor ve bana yaslanıyor.

Şampuanı saçlarından duruluyorum, köpüklerin giderden aşağı akışını izliyorum. Ellerim otomatik pilotta hareket ediyor. Sırada saç kremi var, buklelerinin uçlarına sürüyorum. Yorgunluktan sallanıyor, ben de elimi kalçasına koyarak onu sabitliyorum.

"Otur," diyorum. "Düşmeden önce."

Birlikte duş zemini üzerine çöküyoruz. Su yukarıdan üzerimize yağıyor. Buhar, nesnelerin keskin hatlarını bulanıklaştırıyor, dünyayı erimiş ve puslu hale getiriyor. Onu göğsüme doğru çekiyorum. Sanki tam da buraya aitmiş gibi, bana mükemmel bir şekilde uyuyor.

Onun nefes zaten yavaşlıyor, akşam dışarıda.
Adrenalin düşüşü onu sert bir şekilde vuruyor.

"Bastian?" Su sıçramaları yüzünden onu zar zor

duyabiliyorum. "Mm?"

"Şimdi ne olacak?"

Bir cevabım yok. İkimizi de korkudan öldürecek bir cevap yok. Bunun yerine, dudaklarımı şakağına bastırıp şarkı söylemeye başlıyorum.

Bu eski bir Rus ninni. *Spi, mladenets moy prekrasny. Uyu, benim güzel bebeğim.* Annem ben küçükken bana bu şarkıyı söylerdi, votka, uyuşturucu ve acımasız erkekler sesini mahvetmeden önce. Annem söylemeyi bıraktıktan sonra Aleksei bana bu şarkıyı söylerdi. Korktuğumda, hastalandığımda ya da dünyada tamamen yalnız olmadığımı hatırlatacak birine ihtiyacım olduğunda, o şarkıyı söylerdi.

Sonra ben de Sage'e söyledim. Annem öldükten ve o benimle yaşamaya başladıktan sonraki ilk birkaç yıl boyunca, her gece, anlamak için çok küçük olduğu kabuslardan çığlık atarak uyandığında, onu kollarımda sallayıp, hıçkırıkları dinene ve minik yumrukları açılana kadar şarkı söylerdim.

Sözler beklediğimden daha kolay geliyor aklıma. Sesim berbat ama Eliana yine de bana yaslanıp rahatlıyor. Başı omzuma yaslanıyor.

Bayushki-bayu. Bayushki-bayu.

Sessiz ol şimdi. Sessiz ol şimdi.

Artık tüm dizeleri bilmiyorum. Bazıları kayboldu. zamana ve travmaya, diğerleri ise on altı yıl boyunca bilinçli olarak unutmaya çalışmaya. Ama ben yeterince biliyorum. En azından melodisini. "*Güvendesin, seviliyorsun, yalnız değilsin*" diyen ritmi.

Nefesi derinleşiyor. Vücudu kollarımda ağırlaşıyor ve gevşiyor.

Uyuyor.

Su soğumaya başladıktan sonra bile şarkı söylemeye devam ediyorum. Çünkü belki de onun için şarkı söylemiyorum. En azından *sadece* onun için değil.

Aynı zamanda, kardeşi karanlığı seçerken onu izleyen on iki yaşındaki çocuk için de şarkı söylüyorum. Onun için.

terk edilmiş bir yenidoğanı kucağına alan ve onu koruyacağına söz veren, ama sonra büyük bir başarısızlığa uğrayan genç adam. Birini hayatıma sokmaktan çok korkan her halim için.

Bayushki-bayu. Sessiz

ol şimdi.

Yüzümü Eliana'nın ıslak saçlarına gömüyorum ve sesimi sessizce bırakıyorum.

Sonunda, şarkı bittikten çok sonra, suyu kapatmak için uzanıyorum. Eliana, ağırlığını kaydırduğımda kıpırdanıyor, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor, ama tam olarak uyanmıyor. Onu yıpranmış havlularından biriyle kurulayıp yatağa taşıyorum.

Kollarımda ölü ağırlık gibi. Battaniyeyi çekip onu olabildiğince nazikçe yatırıyorum. Saçları yastığın üzerine yayılmış, hala nemli ve uçları kıvrılmış.

Yorganı çenesine kadar çekip geri çekiliyorum, mahvolmuş giysilerimi alıp onu huzur içinde uyumaya bırakmak niyetindeyim.

İki adım atmıştım ki, eli uzanıp bileğimi yakaladı. "Gitme," diye mırıldandı, gözleri hala kapalıydı. "Lütfen."

Donup kalıyorum. Her içgüdüm benden uzaklaşmamı haykırıyor. Bu boktan durum daha da karmaşıklaşmadan aramıza mesafe koymam gerekiyor.

"Ben sadece..." diye başlıyorum.

"Kal." Gözleri açılır, ela rengi ve odaklanmamış. "Sadece uyuyana kadar."

Ona hayır diyemem. Bana öyle bakarken olmaz. Bu yüzden yatağa yanına uzanıyorum ve o hemen

göğsüme sokulur. Bacağı bacağıma dolanır. Kolu belimi sarar. Birkaç saniye içinde nefes alışını tekrar düzelir.

Orada tahta gibi hareketsiz yatıyorum, stüdyo dairesinin su lekeli tavanına bakıyorum, dokunmamam gereken bir kadını, sanki ben dünyadaki en güvenli yermişim gibi uyurken kucaklıyorum.

Bayushki-bayu, diye düşünüyorum içimden. *Sessiz ol şimdi*.

On dakika daha beklerim, derin bir uykuya daldığından emin olana kadar nefes alıp verişini sayarım. Sonra dikkatlice onun kollarından kurtulurum. Ben uzaklaştığımda küçük bir itiraz sesi çıkarır, ama ben battaniyeyi omuzlarına sarar ve geri çekilirim ve sonunda o da tekrar uykuya dalar.

Mutfağa çıktığımda, sehpada bıraktığım bıçak, panjurların küçük aralıklarından süzülen ay ışığını yakaladı. Onu aldım.

Sürgü ve zincir neredeyse hiç ses çıkarmadan açılır. Sandalyeyi dışarıdan kapı kolunun altına sıkıştırırım. Kimseyi uzun süre dışarıda tutamaz, ama onları yavaşlatır ve alarmı çaldırır. Ona çığlık atması için zaman kazandırır, komşuların 911'i araması için zaman kazandırır.

Bıçağı uyluğuma sıkıştırarak merdivenleri ikişer ikişer iniyorum.

Aleksei oyun oynamak mı istiyor? Peki.

Oynayalım.

BASTIAN

carcass: /'kɑ:r.kəs/: isim

1: kesildikten sonra hayvanın bedeni. 2: ondan geriye kalan her şey.

Binanın dışındaki kaldırımda durup cebimden ehliyetimi çıkarıyorum. Adres uyuyor. Dokuzuncu kat, 906 numaralı daire.

Kimlikteki fotoğrafı bir kez daha inceliyorum. *Petya Egorov* yazıyor. İsim bana bir şey ifade etmiyor, ama yüzü ediyor. Bu, Eliana'yı bagajına tıkmaya çalışan pislik.

Ehliyeti cebime geri koyup girişe yaklaşıyorum. Kapıcı, yirmi iki yaşından büyük olamayacak sivilceli bir çocuk, telefonundan başını kaldırıyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sorar tembel bir sesle.

Cüzdanımı çıkarır ve beş adet yeni yüz dolarlık banknot çıkarırım. "Git buradan. Otuz dakika."

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Ben öyle yapamam..."

"Al." Yüz dolar daha ekliyorum. "Şimdi, önümüzdeki yarım saati sigara molasında mı geçireceksin yoksa dolapta baygın mı kalacaksın, seçim senin."

Parayı kapar ve kapıya doğru koşar.

Bıçak hala uyluğuma bastırılmış halde asansörlere doğru yönelirim. Dokuzuncu kata çıkarım ve sessiz bir koridora çıkarım.

906 numaralı dairenin önüne gelip avucumu gözetleme deliğine bastırıyorum. Sonra kapıyı çalıyorum.

İçeriden ayak sesleri geliyor. Kapının altındaki boşluktan bir gölge geçiyor. "Kim o?"

Cevap vermiyorum. Sadece tekrar kapıyı çalıyorum. "Siktir git dostum."

Yumruğumu kapıya vuruyorum.

"Sen ciddi misin...?" Kilit açılır. Kapı aralanır.

O tepki veremedenden omzumla kapıya çarptım. Zincir metalik bir çığlık atarak duvardan koptu. Petya geriye doğru sendeledi ve yarım saniye içinde üstüne atladım. Arkamdaki kapıyı tekmeledim ve sürgüyü kapattım.

Kaçmaya çalışır ama onu yakasından yakalar ve duvara çarparım. O çığlık atamadan bıçak boğazına dayanır. Bıçağın düz kısmını nefes borusuna bastırırım. Henüz kesmiyorum.

Sadece söz veriyorum.

"İzinsiz ses çıkarırsan," diye homurdanırım, "bu sonun olur."

Gözleri dehşetle şişer.

Korkudan terleyen kokusunu alabilecek kadar yaklaşıyorum. "Sana ait olmayan şeylere elini koyduğunda ne olacağı hakkında konuşalım."

"Ne... ne oluyor lan, dostum?!" diye bağırır.

"Sana henüz konuşmamanı söylemedim mi?" Bıçağı ilk deri tabakasını kesecek kadar sertçe bastırıyorum. Bir damla yakut kırmızısı kan sızıyor ve bıçağın kenarından aşağı akıyor. "Seni kim gönderdi?"

Nefes nefese, gözleri yaşlı. "Ben... Ben neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Yanlış cevap." Daha sert bastırırım. İlk damlanın yanına birkaç damla daha eklenir. "Tekrar dene."

"Ben sadece... onu getirmem gerekiyordu. Hepsi bu!" "Onu nereye getirecektin?"

Gözleri sağa sola kayar. "Bilmiyorum dostum. Yemin ederim! Bana sadece bir adres verdiler ve bana..."

"Onlar kim?"

Sessizlik. Yutkunur.

Nefes alabilmesi için boğazındaki baskıyı biraz gevşetiyorum. "Son şansın, Petya. Seni kim gönderdi?"

Öksürerek, tükürerek cevap verdi. "Aleksei, tamam mı? Kızı ona getirmemi söyledi. Nedenini söylemedi. Ben soru sormam."

Tabii ki	Tabii ki.	Siktir	lanet tabii	tabii
Aleksei.	Sadece	şüphelendiğim	gibi	şüphelendiğim
gibi.				

"Başka ne söyledi?"

"Hiçbir şey! Yemin ederim, başka bir şey yok. Sadece bir adres ve kızın fotoğrafı. Hepsi bu."

Yüzünü inceleyerek yalan arıyorum. Ama tek gördüğüm korku. İnkâr edilemez, altını ıslatacak kadar büyük bir korku. Doğruyu söylüyor. Ya da en azından, bildiği kadarıyla doğruyu.

Bu da onu işe yaramaz yapıyor.

Daha da baskı yapabilirdim. Eski ben öyle yapardı. Kardeşinin bu karanlık işin inceliklerini öğrenmesini izleyen on iki yaşındaki çocuk, bu adamı her şeyi itiraf edene kadar canlı canlı doğrayıp dururdu.

Ama ben artık o çocuk değilim. On altı yıldır değilim.

Ve yeniden o çocuk olmaya çok yaklaştım bile.

Geri çekilip bıçağı indirdim. Petya duvara yaslanıp nefes nefese kaldı.

"İyi dinle," diyorum. "Kaybolacaksın. Bu gece. Bir çanta hazırlayıp, Chicago'dan kalkan ilk otobüse bineceksin ve bir daha asla geri dönmeyeceksin. Aleksei'yi aramayacaksın. Ona burada olanları anlatmayacaksın. Sadece ortadan kaybolacaksın."

Çılgınca başını sallar. "Evet. Evet. Yapabilirim."

"Güzel." Sağ elini tutup duvara bastırıyorum. "Ama önce bir hatırlatma."

"Bekle, ne yapıyorsun..."

Bıçakla onun küçük parmağını tutuyorum. İlk eklemim hemen altından hızlıca aşağı doğru kesiyorum. O çığlık atıyor, ben de diğer elimle ağzını kapatıyorum.

Sonra bıçağı bırakıp, yüzük parmağını tutup *büküyorum*.

Kırılma sesi duyulur. Tekrar çığlık atmaya çalışır ama elim sesini bastırır. Bir sonraki parmağını kırarım. Sonra bir sonrakini. Sağ elini bitirdiğimde, ağlıyor, burnu akıyor.

Onu bırakıyorum ve o, mahvolmuş, kanayan elini göğsüne bastırarak yere yığılıyor.

"Unutma," derim, bıçağı kot pantolonumla silerken, "beni hiç görmedin. Ona hiç dokunmadın. Ve eğer yüzünü bir daha görürsem, parmaklarını kırmaktan çok daha kötüsünü yaparım."

Ben Oradan ayrılıyorum onu orada ağlayarak
 ağlayarak yerde yerde da dairesinin ve koridora
çıkıyorum.

Bıçak iki blok ötedeki çöp konteynırına atılır. Güneş
doğana kadar ellerim titremeyi kesmez.

ELIANA

ısı lambası: /hēt lamp/: isim

- 1: Hazırlanan yiyecekleri sıcak tutmak için kullanılan kızılötesi lamba.
- 2: Her şeyin yolunda olduğunu iddia ederek yarattığın yapay sıcaklık, oysa bunun uzun sürmeyeceğini çok iyi biliyorsun.

Pazartesi sabahı, kışımnda morluklar ve cevaplardan çok daha fazla soru var.

İşe gitmek için giyinirken, morlukları katalogluyorum, soruları değil. Banyo aynasının önünde dönerek hasarı inceliyorum. Her iki yanağımnda da mor lekeler yayılmış, açıkça spatula şeklinde. Bir hafta kadar sonra kaybolacaklar, ama şimdilik mutfak zemininde olanları sürekli hatırlatıyorlar.

Bana yaptıklarını. Onun

yapmasına *izin*

verdiklerimi.

En bol pantolonumu giyiyorum ve kumaş hassas cildime sürtünce yüzümü buruşturuyorum.

L istasyonuna doğru attığım her adım, olanları yeniden hatırlatıyor. Oturduğum her seferinde, onu hissediyorum.

Bastian, Pazar sabahı ayrıldıktan sonra bir daha geri dönmedi. Mesaj da atmadı, aramadı da. Tamamen sessizlik. Kendime, bana biraz zaman tanıdığını söyledim. Ama zaman geçtikçe, şüphelerim daha da arttı. *Ya pişman olmuştur? Ya benden nefret ediyordur? Ya beni, retinadan daha kötü bir şekilde terk ediyordur?*

Hale Hospitality binasına girdiğimde, kendimi tam bir çıkmaza sokmuştum.

Ofis her zamanki sabah kaosuyla doluydu. Patricia, Bastian'ın ofisinin dışındaki masasından bana el salladı. Ben de el sallayarak karşılık verdim ve haftalık Project Olympus durum toplantımızın yapılacağı konferans odasına doğru yöneldim.

Bastian çoktan oradaydı. Masanın başında durmuş, tabletindeki bir şeye kaşlarını çatmış bakıyordu. Her zamanki gibi görünüyordu: mükemmel ve uzak, güzel bir dağ silsilesi gibi. Ben girdiğimde başını kaldırmadı.

"Günaydın," diyorum. Kulağıma fazla dalkavukça geliyor.

"Günaydın, Bayan Hunter." Daha fazla dalkavukluk yapamazdı. "Lütfen oturun. Birazdan başlayacağız."

Bana *Bayan Hunter* diyor. Sanki cuma gecesi sinemada birbirimize sarılmış yatmamışız gibi. Sanki mutfak tezgahımda yüzünü bacaklarımın arasına gömmemiş gibi. Sanki duşta, ben kollarında parçalanırken bana Rus ninnileri söylememiş gibi. Sanki, sanki, sanki...

Bir sandalyeye oturdum ve morarmış popom koltuğa değdiğinde hemen pişman oldum. Herkes bize katılırken, yüzümü buruşturmamak için kendimi zorladım ve gülümsemeye çalıştım.

Hepimiz bir araya geldiğimizde, Bastian önsöz yapmadan gündeme geçer. Sesi tüm bu süre boyunca keskin ve duygusuz kalır.

Gözlerini yakalamaya çalışıyorum. Sadece bir kez. Her şeyi hayal etmediğimi doğrulayacak kadar uzun bir süre. Ama bana hiç bakmıyor.

Toplantı bitmeden onu yakalamaya çalışıyorum, ama ben koltuğumdan yarı kalkmadan o kaçıp gidiyor.

Öğle yemeğinde ofisine uğrarım. Patricia, arka arkaya telefon görüşmeleri olduğunu söyler.

Ona "*Acil*" ibaresi ile bir e-posta gönderiyorum. Sanki beni engellemiş gibi geri dönüyor.

Saat üç olduğunda, ben onun kapısının önünde dururken, o ceketini giymiş olarak dışarı çıktı. "Bastian, bizim..."

"Şimdi olmaz, Bayan Hunter." Hızını bile kesmiyor. "Dışarıda bir toplantım var."

"Ne zaman dönersin?" "Geç."

Ben onu takip edemedim asansöre girip kayboluyor.

Koridorda kalakaldım, kapalı asansör kapılarına aptalca bakarak. Her hareketimde kığım hala zonkluyor. Bandajladığı yerlerde avuç içlerim hala karıncalanıyor. Hala boğazımda ellerinin izini, kulağımda sesini hissedebiliyorum.

Sen benimsin.

Ama görünüşe göre çalışma saatleri içinde değil.

Küçük odama geri dönüp işe odaklanmaya çalışıyorum, ama ekranım bulanıklaşıyor birbirine karışıyor. Her seferinde biri

yürürken, onun olduğunu umarak yukarı
bakarım. Asla o değildir.

Geç saatlere kadar kalıyorum. Yapacak işim olduğu için değil — tabii ki yapmam gereken çok fazla iş var — ama onu görmem ve bana ne olduğunu açıklaması için.

Yavaş yavaş, ofisin çoğu boşalıyor. Saat altı, yediye, yedi, sekize geliyor. Temizlik ekibi geliyor ve gidiyor. Bastian hiç görünmüyor. Yine de bekliyorum.

Sonunda, saat 9:42'de asansörün zili çalar.

Bastian ortaya çıkar, paltosunu koluna asmış, kravatı gevşetmiştir. Yorgun görünmektedir. Gözlerinin altında bu sabah olmayan gölgeler vardır.

İlk başta beni görmez. Onun ofisi ile asansörler arasındaki koridorda, tam onun yolunda duruyorum.

Sonunda beni fark ettiğinde durur.

Bir an için ikimiz de kıpırdamıyoruz. Sadece halı kaplı koridorda birbirimize bakıyoruz.

Sonra bir adım öne çıkıp, onun tam karşısına gelene kadar mesafeyi kapatıyorum. Eğer tek görebildiği ben isem, benim varlığımı yok sayamaz.

"Bana bak," diye yumuşak bir sesle talepte bulunuyorum.

Gözleri sol omzumun üzerinden bir yere sabitlenmiş durumda.

"Bastian," diyorum tekrar. "Bana. Bak."

Sonunda, bakışları benimkilere düşer. "Ne istiyorsun, Eliana?"

"Ne yapacağım..." Kendimi durdurup uzun ve sakinleştirici bir nefes alıyorum, çünkü onu boğarak öldürürsem, bana herhangi bir cevap vermesi çok zor olacak. "Benim istediğim, bu hafta sonu etrafımızda ve aramızda meydana gelen, *'ilginç'* diyebileceğimiz birkaç olay hakkında makul, yetişkinlere yakışır bir konuşma yapmamız. Bence bu makul, yetişkinlere yakışır bir istek ve senin de makul, yetişkinlere yakışır bir şekilde cevap vermeni istiyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde, cevap vermez. Kaşları aşağı doğru iner ve kolumu sertçe yakalar. "Lanet olsun, neyi anlamıyorsun..."

Ama sonra sözünü keser ve yukarı bakar. Onun bakışını takip ettiğimde, Jovanni ve Shithead Kyle'ın bizi merakla izlediğini görürüm. Bastian, onlar bakışlarını kaçırana kadar homurdanır.

Sonra, ofiste başka kimse izlemediğinden emin olmak için etrafına bir bakış attıktan sonra, beni koridora sürükledi.

Büyük bir bitkinin arkasında gölgeli bir köşede durur ve beni duvara iter. Vücudu beni sıkıştırır, bir eli başımın yanında, diğeri hala kolumu tutmaktadır. "Cevap mı istiyorsun?" diye sorar. "Peki, sana cevap veremem."

"Neden..."

"Aleksi'nin seni neden istediğini söyleyemem. Ne planladığını söyleyemem. Yaptığım şeyleri ya da eskiden nasıl bir insan olduğumu söyleyemem." Çenesi sıkışır. "Ve bana yakın olmanın seni öldürmeyeceğini kesinlikle garanti edemem."

Yutkunuyorum. "O zaman bana ne verebilirsin?"

"İstediğin hiçbir şeyi." Gözleri, bitkinin yapraklarından süzülen floresan ışığında benimkileri arar. Ama nefes verirken yumuşar, yüzündeki gerginlik biraz azalır.

"Şu anda gitmek istersen, seni anlarım. Bu beni mahveder, ama anlarım."

Yapılması gereken mantıklı şey belliydi. Ama mantık çoktan burayı terk etmiş gibiydi, çünkü onun yerine şöyle dedim: "Ya gitmek istemiyorsam?"

Bastian'ın eli kolumdan belime kayıyor. "O zaman önümüzdeki yetmiş dokuz gün boyunca, dünyanın geri kalanı yokmuş gibi davranacağız. Soru sorulmayacak, cevap verilmeyecek. Sadece..." O iç çekiyor. "Sadece biz."

"Hepsi bu mu? Her şeyi görmezden mi geleceğiz?"

Kafasını sallar. "Her şeyi değil. Önemli olan şeyler var. Seks, yakınlık, arkadaşlık. Listende, ölmeden önce yapmak istediğin tüm o şeyler..." Cümlesini bitiremez.

Ama ben bitirebilirim.

Kör olmadan önce. Sözleşmemiz sona ermeden önce. Aramızdaki bu şey muhteşem bir şekilde çöküp ikimizi de beraberinde sürüklemekten önce.

"Benden bir fantezi içinde yaşamamı istiyorsun," diye suçluyorum onu.

"Sana elimden geleni yapmama izin vermeni istiyorum." Alnı alnıma değiyor ve gün boyunca ilk kez yüzündeki sertlik tamamen kayboluyor. "Hak ettiğin her şey olmasa bile."

Seçeneklerimi değerlendiriyorum. Benden, gün ışığında saldırıya uğramamışım gibi davranmamı ve sonra patronumun mağara adamı gibi davranan bir adam tarafından cinsel tacize uğramamışım gibi davranmamı istiyor. En azından mantıksız bir istek.

Ama ben artık mantıklı davranmıyorum. Doğrusu, Dr. Haggerty bana geleceğimin ne olacağını söylediği günden beri mantıklı davranmıyorum.

Ve burada, Bastian'ın alnı benim alnıma değecek şekilde duvara yaslanmış, nefesinin sıcaklığı dudaklarımda hissedilirken, bir şeyin farkına varıyorum: Mantıklı olmak *istemiyorum*.

Pervasız olmak istiyorum. Alabileceğimi almak ve sonuçlarını sonra düşünmek istiyorum.

Karanlığı tatmak istiyorum.

Çünkü "sonra"nın ne getireceğı belli değıl.

"Tamam," diye fısıldıyorum. "Yetmiş dokuz gün boyunca kendimize yalan söyleyeceğiz. Bunu yapabilirim."

Gözleri kapanır ve dudaklarından hafif bir rahatlama iç çekiş i geçer. "Teşekkürler, Eliana."

"Henüz bana teşekkür etme," diye uyarıyorum. "Bundan pişman olabilirsin."

"Zaten pişman oldum," diye hü zünle homurdanır. Sonra güler. "Ama bu, duracağım anlamına gelmez."

ELIANA

af·fi·nage: / ,afi'näZH/: isim

1: Fransızca "rafine etmek" anlamına gelir; peyniri olgunlaştırma sanatı.

2: güzel bir şeye doğru sürekli dönüşüm.

Parktan sonraki ilk birkaç gün, diğer ayakkabının düşmesini beklerim. Her an, siyah sedandaki adam geri dönebilir. Gözümü kırptığım anda, Bastian tekrar uzaklaşacaktır. Büyü bozulacak. Korku kontrol edilemez hale gelecektir.

Ama bunların hiçbiri olmaz.

Bunun yerine, daha garip bir şey olur: Aşık olurum.

Bunun gerçekleşmesini, birinin trafiğe atlamasını izler gibi izliyorum: bir tür mesafeli dehşetle, sonucun kesinliği ve bunu durdurabileceğinizi bildiğiniz halde durdurmayacağınız için duyduğunuz tuhaf bir memnuniyetle.

Bu bırakma hissi huzur verici. Günler kolayca geçiyor çünkü onlara olabildiğince sıkı sarılmayı bıraktım. Zaten ellerimi daha iyi kullanacak şeyler buluyorum.

Onlarla *görmeyi* öğreniyorum. Bastian'ın köprücük kemiğinin çıkıntısı, boğazındaki çukur. *Ona* dokunduğumda parmak uçlarımın altında atan nabızı. Onu Braille alfabesiyle, kalp atışlarıyla, ışığa ihtiyaç duymayan beden dilinde ezberliyorum.

Bu, gözlerimi kullanmadığım anlamına gelmez. Görüş alanım gittikçe daralırken, bu dünyada görülecek ne kadar çok şey olduğunu öğreniyorum.

Bastian bir öğleden sonra beni Sanat Enstitüsü'ne götürüyor. İş gününün ortasındayız, ama Patricia'ya programını boşaltmasını söylüyor ve müzeye gidiyoruz. Oradayken, onunla bir oyun oynamasını istiyorum: Gözlerimi kapatıyorum ve o da kulağıma her tabloyu tarif etmek zorunda. Bu, belki de şimdiye kadar yaptığımız en duyusal şey.

Dudakları yumuşak ve dolgun. Mırıldanırken nefesleri enseme gıdıklıyor. En çok da sabrı. Hiçbir ayrıntıyı atlamıyor, hiçbir fırça darbesini es geçmiyor.

La Grande Jatte Adasında Bir Pazar Öğleden Sonrası benim en sevdiğim tablo. Gözlerimi kapatıp sırtımı Bastian'ın göğsüne yaslayarak duruyorum. Kollarını gevşekçe iki yanıma doluyor, elleri korkuluğa dayanıyor. "Hepsi noktalar," diyor kulağıma. "Binlerce minik renkli nokta. Kırmızı, mavi ve sarı her yere dağılmış. Yakından bakınca neredeyse anlaşılmaz. Ama geri çekilince, birdenbire yaz öğleden sonra bir park ortaya çıkıyor."

Nefes alırken göğsünün omuzlarımın arkasına doğru genişlediğini hissediyorum.

"Ön planda şemsiyeli bir kadın var," diye devam ediyor. "Beyaz giysili küçük bir kız onun elini tutuyor. İkisi de bize sırtlarını dönmüş, nehre bakıyorlar. Diğer insanlar çimlerin üzerine dağılmış durumda. Bazıları oturuyor, bazıları ayakta. Bir adam trompet çalıyor. Bir çift

müzik eşliğinde dans ediyor. Köpekler dolaşıyor. Güneşin altında mutlu bir şekilde oturan insanlarla dolu bir dünya."

Onun dünyayı anlatmasını seviyorum. Kulağımda onun sesi olduğu sürece, karanlıkta rahatlamak çok daha kolay oluyor.

Bu yüzden ona bunu yapmaya devam ettiriyorum. Müzeden sonra beni dondurma yemeye götürdüğünde, önce benim seçtiğim tadı denemesini ve bana tarif etmesini istiyorum. Ertesi hafta sonu Pilsen'deki yeni bir Etiyopya restoranına akşam yemeğine gittiğimizde, her yemeği tatmadan önce bana tarif etmesini istiyorum. Injera'nın parmaklarına süngerimsi bir his verdiği. Berbere baharatının yavaşça etkisini gösterdiği, sinsice yaklaşan bir sıcaklık hissi verdiği. Mercimeklerin topraksı tadı. Lahana yapraklarının parlaklığı.

"Beni bir sözlüğe çeviriyorsun," diye şikayet ediyor, ama çoğunlukla şaka yapıyor. Bu oyunu benim kadar seviyor.

Geceleri, yatakta birbirimize sarılmışken, bana baktığında ne gördüğünü anlatmasını istiyorum.

"Gözlerin ela rengi," diye tereddüt etmeden cevaplar, "ama renkleri değişiyor. Bazen yeşil, bazen kahverengi, ışığa göre. Ya da ruh haline göre."

"Başka ne var?"

"Çiller," diye mırıldanıyor. "Her yerde. Sanki biri üzerine tarçın dökmüş gibi."

Ve böylece devam ediyor. Günleri saymayı bırakıp anları saymaya başlıyorum. Hayatımdaki küçük renkli noktalar gibi. Siyah olanlar, kötü olanlar bile bir alanı doldurup bir resim oluşturuyor, bu yüzden onlara da minnettarım.

19 Mart: Bana yumurta haşlamayı öğretiyor.

29 Mart: Artık loş ışıktaki kırmızı rengi göremiyorum.

4 Nisan: Bastian uykusunda adımı fısıldıyor.

11 Nisan: Periferik görüşümü tamamen kaybettim. Dünya bir iğne deliği kameraya dönüştü ve bir şey görebilmek için sürekli başımı çevirmek zorundayım. Bastian bana, sanki bir yata binmek üzereymişim gibi gösteren, saçma sapan geniş kenarlı bir güneş şapkası aldı, ama işe yarıyor. Kenarları, her şey bir tünele daraldığında kendimi yönlendirmemi sağlıyor.

22 Nisan: Artık sokak tabelalarını, tam altında durmadığım sürece okuyamaz oldum.

23 Nisan: Bana kitap okuyor. Onun yatağında yatıyoruz, başım göğsünde ve o komodinden bir yemek kitabı alıyor. Tarif değil, sadece giriş kısmı, Fransız bir şef peynir yaşlandırma sanatı hakkında şiirsel sözler söylüyor. Sesi göğüs kafesinden geçip kulağıma ulaşıyor.

Onun sesiyle uykuya dalıyorum.

Eğer bu kendimize yalan söylemekse, bunun asla bitmesini istemem.

BASTIAN

mac·er·ate: /'masəˌrāt/: fiil

1: yiyeceği sıvıya batırarak yumuşatmak.

2: Birisi, tüm dikkatli savunmalarınızı ortadan kaldırarak kadar uzun süre sizin yanınızda kaldığında, sizi yumuşak ve savunmasız hale getirir ve hiç yakalamak istemediğiniz duygularla tamamen doyurur.

Eliana her gün dünyadan biraz daha uzaklaşıyor. Her gün, ona bunu geri vermeye çalışırken buluyorum kendimi.

Dairemin mutfağında arkasında durup onun yemek yapmasını izlerken, ne kadar berbat durumda olduğumu anlıyorum.

Kendi başına risotto yapıyor ve o kadar konsantre olmuş ki dili dişlerinin arasından dışarı çıkmış. Tahta kaşık, arborio pirincinin tepcikleri ve çukurları arasında yavaş ve sabit dairesel hareketler yapıyor. Tavadan beyaz şarap ve tavuk suyunun aromasıyla dolu buhar yükseliyor.

"Böyle mi?" diye soruyor bana, başını kaldırmadan.

"Neredeyse," diyorum. "Ama bu kadar sert karıştırmana gerek yok. Pirinç sana borçlu değil ki."

Gülüyor ve bana orta parmağını gösteriyor.

Ona bildiğim her şeyi öğretiyorum. İsteddiği zaman iyi bir öğrenci oluyor, ama bu her zaman böyle olmuyor. Bazen iş çıkışı otoparkta benimle buluşuyor — bu bizim yeni küçük ritüelimiz — ve önsöz yapmadan şöyle diyor: "Bu akşam sen yemek yapıyorsun. Kızın yorgun."

Hiç sorun değil. Mutfağa geri dönüp, bunu takdir eden biri için yemek pişirmek çok güzel. Sage şu anda sadece protein shake ve kıyma yediği bir dönemden geçiyor, bu yüzden benim coq au vin'im veya ev yapımı fesleğen yağım umurunda bile değil.

Ama ben onun için yaptığımda, Eliana bir kaşık dolusu kırmızı şarap sosunu ağzına koyar, gözlerini kapatır ve koltuğuna yaslanır. Lezzetler dilinde erirken içini çeker, yirmi yıl boyunca cehennem gibi sıcak mutfaklarda ellerimi yakarak geçirdiğim zamanların her bir leke, yara izi ve ter damlasına değdiğini hissettiren, memnuniyetten gelen yumuşak bir nefes.

Beni öldüren bu tür anlar. Risotto'ya geri döndüğü bu tür anlar da. Benim eski tişörtlerimden birini giyiyor. Tişört, kalçalarının kıvrımlarını gizleyecek kadar uzun, uyluklarının üstüne kadar iniyor. Arkasına gizlice yaklaşıp bir öpücük ve bir dokunuş çalmadan edemiyorum.

Henüz birlikte yatmadık ve bu gerçeği kabul etmedik. Ama bu, bu çalınan küçük saniyeler ve dokunuşlar, günlük hayatımın ayrılmaz bir parçası haline geldi. Onlar olmadan hayatımın nasıl olduğunu hatırlamıyorum. Hatırlamak da istemiyorum.

İşler garip bir şekilde yönetilebilir hale geldi. Olympus Projesi 15 Mayıs'taki lansmana doğru hızla ilerliyor ve her gün yeni krizler ortaya çıkıyor, ancak kendimi bu kaosu içinde beklenmedik bir sakinlikle yolumu bulurken buluyorum.

Çünkü o orada.

Patricia dün bu konuda bir yorumda bulundu. "*Farklı görünüyorsun,*" dedi dikkatlice, sanki fark ettiği için kafasını koparacağımdan korkuyormuş gibi.

Omuz silktim ve ona sadece lansmana odaklandığımı söyledim. Ama öyle değil. Hiç de öyle değil. Gerçek daha basit ve katlanarak daha yıkıcı: *Mutluyum*.

Yine de bunu böyle adlandırmayı reddediyorum. "Mutlu" tehlikeli bir kelime. Bunun yerine, Eliana'nın zaman zaman uykuya dalmadan önce fısıldadığını kendime söylüyorum:

Kendimize yalan söylemek güzel değil mi?

Öyle. Gerçekten öyle.

"Siktir git Bautista!" diye bağırıyor Eliana. Topu salyangoz hızıyla şeritten aşağı yuvarlanırken yumruğunu havaya kaldırıyor.

Logan Square'deki bir bowling salonunda çiftler buluşması yapıyoruz —Tabii ki Zeke'nin seçimi. Bu adam, hemen kucaklayıp öpmeye değer bulmadığı kötü bir fikirle hiç karşılaşmadı. Masada oturmuş, biramı yudumlarken Eliana'nın en iyi arkadaşına hakaretler yağdırmasını izliyorum. Ona aldığım geniş kenarlı güneş şapkasını ve siyah deri asker botlarını giymiş, ve kesinlikle çok saçma görünüyor.

Sanırım daha güzel bir şey görmedim.

"Topun gerçekten pinlere ulaştığında bana haber ver!" diye bağıyor Zeke. Yanımdaki koltuğa kayıyor, parmaklarında kendi birası sallanıyor. "Ee," diyor bana, "işler nasıl?"

Birayı uzun bir yudumla içiyorum. "Tamam."

"Tamam," diye sesimi taklit ederek tekrarlar. "Hepsi bu mu? Tek alacağım cevap bu mu?"

"Ne dememi istiyorsun?"

"Öncelikle, ona aşık olduğunu itiraf etmeni istiyorum." Neredeyse boğuluyordum. "Ben..."

"Oh, lütfen." Zeke dudaklarımı kapatır gibi yapar. "Ona sanki hayatında yiyeceğin son yemekmiş gibi bakıyorsun. Açıkçası bu biraz iğrenç."

"Boynunda lanet olası bir göl büyüklüğünde bir öpücük izi olan adam söylüyor bunu."

Gülümsemesi genişledi. "Kız arkadaşım yatakta çok hevesli. Ne diyebilirim ki?"

"Başka herhangi bir şey söyleyebilirsin. Aslında öyle olmasını tercih ederim."

"Tamam." Bir yudum bira içip, Yasmin ve Eliana'nın birbirlerine high-five yapıp güldüklerini izlerken, Eliana'nın topu kanala düşüp gözden kaybolur. "Ama ciddi dostum. İyi misin?"

Soruyu düşünürüm. Dürüst cevap, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar karmaşıktır.

Belli bir açıdan bakıldığında, hiç de iyi değilim.

Petya'yı dairesinde saldırdığımdan beri onu hiç görmedim, ki bu teorik olarak iyi bir şey. Belki de benim uyarıma kulak verip şehirden ayrılmıştır. Ama Aleksei

de ortalarda görünmüyor, bu da endişe verici. Yine de, her şey normal olduğu ve sokaklarda siyah sedanlar dolaşmadığı sürece onu aramaya niyetim yok.

Olympus yoluna devam ediyor ve benim, Eliana'nın ve Hale Hospitality ekibinin yoğun çabalarıyla, Frank'in öngördüğü gecikmeleri yavaş yavaş azaltıyoruz. Bu hızla gidersek, ilk lansman tarihimizi gerçekten yakalayabiliriz, ki bu tam anlamıyla bir mucize olur.

Eliana ve ben inatla geleceği görmezden gelmeye devam ediyoruz. Karanlık köşelerde sevişip öpüşüyor ve neredeyse her gece birlikte yemek pişiriyoruz. Bu bir komedi, ama lanet olsun, çok güzel bir komedi.

Yani hayır, birçok anlamda hiç de iyi değilim. Ama ağzımdan çıkan şey, "Evet. Sanırım iyiyim."

Zeke başını sallar ve omzuma yumruk atar. "Güzel. Duymak istediğim de buydu. Bu arada, galaya getireceğin eşini belirledin mi?"

Elim bira şişesini sıkıca kavrar. "Ne için neyi?"

"Oh, hatırlamıyor musun?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Bu yüzyılda Chicago şehrindeki en büyük geliştirme projesine üç milyar dolar yatırım yapıyorsun. Küçük bir açılış partisi var. 14 Mayıs'ta. Siyah kravat, şampanya çeşmeleri, her şey var. Belki davetiyen postada kaybolmuştur?"

Misilleme olarak omzuna bir yumruk attım. "Adi herif," diye mırıldandım. "Hayır, randevum yok. Henüz düşünmedim."

Zeke yüzünü görüş alanıma sokar, böylece onu başımdan savamam. "Hadi ama dostum, çekingen davranma. Eliana'yı götüreceksin, götürmeyecek misin?"

Eliana'nın üç pini devirip zafer dansı yaptığı şeride bakıyorum. Yasmin gülmekten ikiye katlanıyor.

Eliana'yı galaya götürmek, ilişkimizi kamuoyuna açıklamak anlamına gelir. İlişkimizi *gerçek* kılmak anlamına gelir. Yatırımcıların, yönetim kurulu üyelerinin ve tüm Chicago konaklama sektörünün önünde, kolumda Eliana ile durup, onun sadece proje yöneticim olmadığını, *benim* olduğumu herkese ilan etmek anlamına gelir.

"Bilmiyorum," diyorum sonunda. "Bu karmaşık bir durum."

"Nesi karmaşık?" diye sorar sinirli bir şekilde. "Belli ki birliktesiniz. Ofisteki herkes bir şeyler olduğunu zaten biliyor."

"Biz..." Kendimi durduruyorum. "Öyle değil." "O zaman nasıl?"

"Ahh!"

Zeke'den gözlerimi ayırır ayırmaz Eliana'nın topunun son pimi devirmesini görürüm. Çığlık atar ve dönerek şapkası neredeyse kafasından uçar.

"Gördün mü?" Bana doğru koşuyor, savaş botları cilalı zeminde gıcırıyor. "*Gördün* mü?! Spare yaptım!"

Cevap beklemeksizin kendini kucağıma atıyor. Zeke, Yasmin ve yaklaşık otuz yabancı şahidin önünde, bowling salonunun ortasında bana atlıyor. Elleriyle yüzümü kavrayıp beni sertçe öpüyor.

Yarım saniye donup kalırım. Uygunluk, mesleki sınırlar ve mahremiyetle ilgili eski içgüdülerim kafamın içinde çığlık çığlığa bağırıyor. Ama sonra onun dili

dilim ile birleşince, bu içgüdülerim hızlı ve sessiz bir şekilde yok oluyor.

Ellerim otomatik olarak kalçalarını bulur ve onu bana doğru çeker. Ağzıma karşı sırtarak, sevinçle titriyor.

Sonunda geri çekildiğinde, gözleri parlıyor. "Ben bir bowling *tanrıçasıyım*."

"Bir spare yaptın," diyorum. "Bu senden bir fazla, pislik."

Zeke arkamızdan bir yerlerden ıslık çalıyor. Bakmadan ona orta parmağımı gösteriyorum.

Eliana gülüyor ve beni tekrar öpüyor, bu sefer daha yumuşak. Sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi. Sanki ikimize de aitmiş gibi.

Zeke boğazını temizler. "Tamam, tamam, bunu yatak odasına sakla lütfen."

"Sen mi söylüyorsun bunu," diye karşılık verir Eliana, omzumun üzerinden ona kaşlarını çatarak. "Geçen hafta sonu parkta düzenlenen konserde Yas'ın eteğinin altına elini sokmaya çalışırken seni yakaladığımı hatırlamıyor musun? Bunu beyninden *Men-in-Black'teki gibi sildin* mi?"

"Atıcılar ateş eder," diye pişmanlık duymadan cevaplar. Elini uzatıp Yasmin'in poposunu çimdikler, Yasmin çığlık atar ve göğsüne bir tokat atar.

"Ellerini kendine sakla, Zeke," diye bağırır. "Bunu konuşmuştuk."

"Maalesef, ben çok kötü bir dinleyiciyim. Senin coşkulu güzelliğin dikkatimi çok dağıttı." Gülümser ve göz kırpar. Sonra dikkatini tekrar Eliana'ya çevirir. "El, buradaki iri adamla az önce konuşuyorduk. Gala için elbisen var mı?"

Eliana'nın gülümsemesi sönünce içim cız eder. "Ne?" diye sorar, tıpkı benim yaptığım gibi.

Adam gözlerini devirir. "Belki de o kadar da kötü bir dinleyici değilim. Sen ve Basti tamamen aynısınız. *Gala*," der, özellikle vurgu yaparak. "G-A-L-A. Oldukça önemli bir şey. Aslında, tüm işin gibi bir şey."

"Oh," diye mırıldanır. "O."

"Bastian'ın bir eşe ihtiyacı var," diye devam eder Zeke, ölümcül bakışlarımı görmezden gelerek. "Sadece seni götürüp götürmeyeceğini soruyordum."

Eliana gülüyor, ama onu artık yeterince iyi tanıyorum ve bunun doğal görünmesi için ne kadar büyük bir çaba sarf ettiğini anlayabiliyorum. "Oh, hayır. Öyle değil... Yani, buna gerek yok."

Göğsümde birdenbire bir şey acıyla sızlar. Kimse benim yüzümü buruşturduğumu görmesin diye yüzümü çeviririm.

"Bu işimle ilgili," diye devam ediyor neşeyle. "Bastian daha uygun birini götürmeli. Belki sektörden birini. Ben insanlarla iyi geçinemem. Hatta, konuştuğum kişiyi zar zor görebiliyorum."

"Eliana..." diye başlıyorum, kendimi çok suçlu hissederek.

Ama o çoktan ayağa kalkmıştır. "Bir bira daha alacağım. Bir şey isteyen var mı?"

Yasmin elini kaldırır. "Ben de seninle gelirim."

Birlikte bara doğru yönelirler ve beni Zeke'nin anlamlı bakışlarıyla yalnız bırakırlar. "Eh," bir süre sonra der, "iyi gitti."

"Kapa çeneni."

"Sadece söylüyorum, onu orada istiyorsan, muhtemelen, bilmiyorum, *ona sormalısın.*"

"Gitmek istemediğini söyledi."

"Hayır, 'gerek yok' dedi. Bu, kızların 'hayatımdan daha çok gitmek istiyorum' demek için kullandıkları bir ifade." Zeke öne eğilip omzumu tuttu. "Bak dostum. Korkduğunu biliyorum. Eliana ile olan tüm bu durum berbat ve karmaşık ve muhtemelen kötü bitecek. Ama önemsizmiş gibi davranmaya devam edersen, ya da daha kötüsü, *o* önemsizmiş gibi davranırsan, onu daha gerçekten elde etmeden kaybedeceksin."

Onu itekledim. "Tavsiyen için teşekkürler, Konfüçyüs."

Başımı kaldırıp barda Eliana'yı görüyorum. Yasmin'in söylediği bir şeye gülüyor.

Ama buradan bile, gülümsemesinin gözlerine kadar ulaşmadığını görebiliyorum.

Eliana'nın elini tutup bowling salonundan dışarı çıkıyorum. Nisan sonunun havası ılık ve yumuşak. Sonsuz gibi gelen bir kışın ardından nihayet bahar gelmiş.

Ama yine de içimi bir ürperti kaplar.

Çünkü etrafa baktığımda, bu sokağı *tanıdığımı* fark ediyorum. Köşedeki soluk Kiril harfli bodega. İki kapı ilerideki, kırık neon tabelasını tamir etme zahmetine girmeyen içki dükkanı. Sokağın karşısındaki, ortası çökmüş yangın merdiveni olan çürümüş apartman.

Bütün bunları biliyorum çünkü gençken her pazar öğleden sonra tam bu köşede durur, Aleksei'nin Tolstoy'un arka odasında "işini" bitirmesini beklerdim.

Aleksei'nin Tolstoy'un arka odasında "işini" bitirmesini beklerdim.

Aleksei'nin bölgesindeyiz. Tam da kalbinde.

Eliana'nın elini sıkıca tutuyorum. O bunu hemen fark ediyor. "Bastian? Ne oldu?"

Arkamızda, Zeke ve Yasmin bowling salonundan çıkıyor ve bir şeye gülüyorlar. Zeke yüzüme bir bakış atıyor ve gülümsemesi kayboluyor. "Her şey yolunda mı, şef?"

Yüzümdeki solgunluğu silmeye zorluyorum ve gülümsüyorum. "Evet. Her şey yolunda. Ofiste bir şey unuttuğumu hatırladım. Eliana'yı benim için eve bırakabilir misin?"

Eliana bana kaşlarını çatar. "Emin misin? Ben de seninle gelebilirim..."

"Hayır, hayır." Onu eliyle uzaklaştırıyorum, sesimi hafif tutuyorum. "Sadece imzalamam gereken bazı evraklar var. Uzun sürmez ve senin yatma vaktin çoktan geçti. Yarın görüşürüz, tamam mı?"

İkna olmuş gibi görünmüyor. Eli bir an fazla benim elimde kalıyor, sanki sadece dokunarak beni okumaya çalışıyormuş gibi. "İyi olduğuna söz ver."

Eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. "Söz veriyorum."

Zeke geçerken omzuma elini koydu. "Onu eve güvenle ulaştırırım," dedi. Gözlerinde bir soru vardı, ama sormadı.

Bir kez başımı sallıyorum. Daha fazla ısrar etmemesi gerektiğini anlıyor.

Üçünün Zeke'nin arabasına binmesini izliyorum — Zeke direksiyonda, Yasmin ön koltukta, Eliana arkada. Arabayı sürerken pencereden bana el sallıyor. Ben de ona el sallıyorum.

Arka lambalar köşeyi dönene kadar bekledim.

Sonra yürümeye başlıyorum.

BASTIAN

fin·ish·ing salt: /'finiSHiNG sôlt/: isim

1: Servis yapmadan hemen önce yemeğe eklenen özel tuz.

2: İşleri bitirmek için gereken son dokunuş.

Tolstoy's artık yok, ama onu barındıran bina hala duruyor. Bugünlerde, The Caged Bird adında bir gece kulübü. Cephe yenilenmiş: şık siyah boya, mor ışıklandırma, girişin dışında uzanan kadife iplerden oluşan bir labirent. Ama altında eski restoranın izlerini hala görebiliyorum. Kan lekeli tuğlalar tam da hatırladığım gibi. Lekelerin nasıl oluştuğunu da hatırlıyorum.

Sokağın karşısında durup, ellerimi ceplerime sokarak binaya bakıyorum.

Bu son derece aptalca bir fikir. Aleksei burada bile olmayabilir. Ve eğer buradaysa, oraya gönüllü olarak girmek, kafamı aslanın ağzına sokup onun merhametli olmasını ummak gibi bir şey.

Ama arkamı kollayıp bir sonraki felaketin ne zaman geleceğini merak etmekten yoruldum. Eliana ve ben, sözleşmemiz bittiğinde bunun sona ereceğini varsayarken sorun yoktu. Ama artık bunu yapamıyorum. Eliana'yı benden almasına izin vereceğim bir son tarih olmadığını giderek daha acı bir şekilde anlıyorum.

O artık benim.

İyi günde, kötü günde, aydınlıkta, karanlıkta, şimdi ve gelecekte, o benim.

Yani Aleksei ikimize de bir şey yapabileceğini düşünüyorsa, bir daha düşünsün. Ben onun bunu anlamasını sağlamak için buradayım.

Kaldırımdan inmeye başlarken, cebimdeki telefonum titredi. Bir ayağım asfaltta sallanırken durdum ve telefonumu çıkarıp ondan gelen mesajı okudum.

ELIANA

Eve sağ salım vardım. Sen iyi misin?

Cevap yazmaya başlıyorum: ***Çok aptalca bir şey yapıp yapmamayı tartışıyorum.***

Sonra mesajı silerim ve başka bir tane yazarım: ***Özür dilerim.***

Onu da siliyorum. Sonunda

sadece şunu gönderiyorum:

Her şey yolunda. Biraz uyu.

Telefonumu cebime koyup caddeyi geçerek kulübe doğru ilerliyorum.

Bina, sanki kendi kalp atışı varmış gibi bas sesleriyle titriyor. Çeşitli

ve sarhoş partililerin giriş için sıraya girdiği ön girişi geçip yan sokağa giriyorum.

Sokağın sonunda, deri ceketli üç genç adam, paslanmış kırmızı bir kapının etrafında toplanmış duruyor. Yaklaştığımı duyduklarında, sigaralarını tek tek yere atıp ayaklarıyla ezerler. Her biri elini ceketinin içine sokar, şüphesiz bir silah almak için.

Ellerimi kaldırarak boş olduklarını gösteririm. "Sakin olun beyler. Buraya sorun çıkarmaya gelmedim."

"O zaman neden buradasın?" diye alaycı bir şekilde sorar

içlerinden biri. "Aleksi ile konuşmak istiyorum."

Hepsi bir ağızdan, derin, tiz ve hoş olmayan bir sesle gülerler. "Aleksi ziyaretçi kabul etmez," der alaycı olan.

"Alacak." Başımı sallayıp boğazımı temizledim. "Semyon'un geldiğini söyleyin."

Bu isim istenen etkiyi yaratır. Üçü de birden kaskatı kesilir.

"Burada bekle," ortadaki sonunda diyor. Kırmızı kapıdan kayboluyor ve beni diğer ikisiyle yalnız bırakıyor.

İkisi de konuşmaz. Sadece, bu dünyanın karanlık arka sokaklarında büyüyerek öğrenebileceğiniz türden, kısık gözlerle düşmanca bana bakarlar.

O bakışı çok iyi tanıyorum. Eskiden aynada görürdüm.

Beklerken dakikalar uzayıp gidiyor. Kalbim göğsümde çarpıyor ama nefesimi sabit tutuyorum. *Zayıflık göstermeyin*, bu birinci kuraldır.

Kapı tekrar açılır. Çıkan adam geri gelir ve beni çağırır. "Sizinle görüşecek," der. "Ama telefonunuzu burada bırakın."

Tartışmadan telefonu veriyorum.

Sonra kırmızı kapıdan geçerek canavarın karnına giriyorum.

Koridor kokuyor. Zifiri karanlık ve ayaklarımın altında yapış yapış. Teğmenin peşinden dar merdivenleri çıkarken, yıpranmış muşamba üzerinde adımlarım yankılanıyor. Kulübün bas sesleri, benim kalp atışlarımla aynı ritimde çınlamaya devam ediyor. Sanki biz bir bütünümüştük gibi. Sanki ben burayı terk etmişim, ama burası beni hiç terk etmemiş gibi.

Merdivenlerin başında başka bir kapı var. Teğmen iki kez kapıyı çalıyor, bir süre bekliyor, sonra bir kez daha çalıyor.

Kapı açılıyor.

Odanın içi koridor kadar karanlık. Sigara dumanı havada süzülüyor, masada oturan insanların başlarının etrafında kıvrılıyor.

Arkamdaki kapı kapanıp kilitlendiğinde, altı ya da yedi çift karanlık göz bana doğru kayıyor.

Bir çift mavi göz de öyle.

Aleksei, odanın en ucundaki yüksek sırtlı bir sandalyede oturuyor, yanında tanımadığım adamlar var. Ama o somurtkan yüzleri ve o yara izlerini tanıyorum. Muhtemelen sormadan da onlar hakkında her şeyi tahmin edebilirim: nereli olduklarını, ne tür ebeveynleri olduğunu, doğruyu yanlıştan ayırt edecek yaşa gelmeden önce neler gördüklerini ve yaptıklarını.

"Semyon!" kardeşim kollarını açarak hoş geldin der gibi bağıyor. "Ne hoş bir sürpriz."

Kapının eşiğinde duruyorum. "Özel olarak konuşabilir miyiz?"

Aleksei'nin gülümsemesi genişledi. Adamlara eliyle işaret etti. "Dışarı."

Adamlar birbirlerine bakiştılar ama itiraz etmediler. Tek tek önümden geçtiler, omuzları omuzlarıma değdi. Son çıkan adam kapıyı arkasında yumuşak bir tıklama sesiyle kapattı.

Sonra sadece ikimiz kalırız.

Aleksei sandalyesine yaslanarak, parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. "Geldiğine sevindim, *bratishka*. Gerçekten. Beni tamamen unuttuğunu düşünmeye başlamıştım."

"Hiçbir şeyi unutmadım."

"İyi. İyi." Karşısındaki sandalyeyi işaret eder. "Otur. Lütfen."

Hareket etmiyorum.

O iç çeker. "Biliyorsun Semyon, aile benim için her şeydir. Bu dünyada güvenebileceğin tek şey kandır. Az önce çıkan adamlar mı?" Çenesiyle kapıyı işaret eder. "Sadıklar, evet. Yararlılar, kesinlikle. Ama onlar *biz* değiliz. Bizim neler yaşadığımızı anlamıyorlar. Birlikte neleri atlattığımızı."

"On altı yıldır birlikte hiçbir şeyi atlatmadık," diye hatırlatırım ona.

"Peki bu kimin suçu?" diye azarlar. "Denedim, biliyorsun. Birlikte olmamızı istiyorum. Üç kardeşin aile işinde yan yana çalışması. Böyle olması gerekir."

Kafamı sallarım. "Sage ve ben seninle hiçbir şey yapmak istemiyoruz."

Sanki onu incitmişim gibi elini göğsüne koydu. "Bunu duymaktan ne kadar nefret ettiğimi sana anlatabilmeyi isterdim, Semyon. Bu çok acı verici."

"Sen duygularını çok uzun zaman önce geride bıraktın, kardeşim."

"Yanlış. Çok, çok yanlış." Ayağa kalkar ve bana yaklaşıp masanın kenarına yaslanır. "Ben sabırlı bir adamım. Sana söylediğim şeyin farkındayım: Aile benim için dünyadaki en önemli şey. Neden bu seçimleri yaptığını anlıyorum. Ama kan bağına karşı gelemezsin, Semyon, ve benim sahip olduğum şey senin sahip olduğun şeyle tamamen aynı. Sage de bizden biri. Hepimiz birbirimize aیدız."

Yine başımı sallıyorum. Aleksei etrafta olduğunda bunu çok sık yapıyorum sanki. "Olmaz," diyorum düz bir sesle. "Ve buraya bunu konuşmak için gelmedim."

Aleksei kaşlarını kaldırarak yakındaki bir sandalyeyi alır ve bana dönük olacak şekilde tersine çevirir. "O zaman lütfen, aklındakileri söyle. Söz sende, kardeşim."

"Onu senin gönderdiğini biliyorum."

Aleksei'nin yüzü dikkatlice tarafsız kalıyor. "Kimi gönderdin?"

"Aptal numarası yapma," diye homurdanırım. "Sen birçok şeysin, ama aptal değilsin."

"Her zamanki gibi gururum okşandı," diyor sırtarak. "Ama beni bilgilendirmelisin. Kimi gönderdin?"

Yüzümü buruşturarak cebime uzanıp ehliyetimi çıkarırım. Onu aramızdaki masanın üzerine vururum.

Petya Egorov'un yüzü, işverenine gülümsemeden bakar. Aleksei ona bakar, sonra başka yere. "Öldü mü?" diye sorar.

"Hayır. Ama bir parmağı eksik."

Gülüyor. "Tarzını seviyorum Semyon. Bıçak kullanmak her zaman en iyi becerin olmuştur."

Boğazımda yükselen öfkeyi bastırırım. "Anlamıyorsun, değil mi? Tekrar o kişi olmak istemedim. On altı yıl boyunca ellerimdeki kanı yıkamaya çalıştım, ama sen beni tekrar o duruma zorladın."

Aleksei başını yana eğerek bana bakarken yüzünde gerçek bir şaşkınlık belirir. "Semyon, sen kendine ait olanı korudun. Bu utanılacak bir şey değil. Bizim gibi erkekler böyle yapar."

"Ben senin gibi değilim."

"Oh, ama öylesin." Ehliyetine dokunur. "Bu kanıtlıyor. Önemli bir anda, birisi senin değer verdiğin bir şeyi tehdit ettiğinde, yapılması gerekeni yaptın. Tam olarak olman gereken kişi oldun."

"Bir daha asla olmak istemediğim kişi oldum."

Aleksei yavaşça başını salladı. "Tekrar diye bir şey yok kardeşim. Sadece olduğumuz kişi var. Gerisi sadece rol yapmak."

Anlamıyor çünkü anlayamıyor. Beni geçmişe döndürüp tekrar o tür bir adam haline getirdiği için ondan nefret ediyorum. Aleksei anlamıyor, anlayamıyor, çünkü o kadar uzun süredir o tür bir adam ki, başka bir yol olduğunu unutmuş.

Yollarımızın ayrıldığı ve onun karanlığa doğru yoluna devam ettiği anın görüntüsü tekrar aklıma geliyor.

Walk-in dondurucunun acı soğuğu. Adamın çığlıkları. Kapının açılması ve Aleksei'nin elinde satırla orada durması.

Fayanslardaki kan.

Fayansların üzerinde çok fazla kan.

Kendimi zorla şimdiki ana geri getiriyorum. "Buraya seninle kader hakkında tartışmaya gelmedim, Al. Sana onu rahat bırakmanı söylemeye geldim. Beni ve Sage'i de rahat bırak. Seninle hiçbir ilgimiz yok. Biz sana sorun çıkarmıyoruz, sen de bize sorun çıkarma."

Aleksei hemen cevap vermez. Orada, sandalyeye ters oturmuş, benimkine çok benzeyen ama aynı zamanda hiç benzeyen soğuk mavi gözleriyle beni izliyor.

"Bunu yapamam," diyor sonunda.

"Evet, yapabilirsin," diye ısrar ediyorum. "Sadece yapmıyorsun."

"Hayır, Semyon. Gerçekten yapamam." Ayağa kalkıp pencereye doğru yürür ve aşağıdaki caddeye bakar. "Görüyorsun, burada bir şey inşa ettim. Bir imparatorluk. Ve imparatorlukların düzgün çalışması için belirli şeylere ihtiyacı vardır. Altyapı. Lojistik. Parayı aktarmak için meşru işler."

Midem düğümlenir. "Hâlâ bunu zorlamaya mı çalışıyorsun? Ciddi olamazsın."

"Oh, ama ciddiyim." Bana geri döndü. "Restoranların benim ihtiyacım olan şey için mükemmel. Çok kolay olur, Semyon. Biraz para aklama, biraz yaratıcı muhasebe. Farkına bile varmazsın."

"Cevabım hayır."

"Henüz soruyu sormadım." "Cevap yine hayır."

Yine iç geçirip başını sallar, tıpkı küçük kardeşinin bunu anlamamasına acı bir şekilde hayal kırıklığına uğramış bir ağabey gibi. "Bunu gereğinden fazla zorlaştırıyorsun. Sana bir ortaklık teklif ediyorum."

Gerçek bir kardeşlik. Birlikte çalışırız. Birbirimizi koruruz. Kalıcı bir şey inşa ederiz. Kardeşler böyle yapar.”

“Hayır, Aleksei. Bir daha sorma. Fikrimi değiştirmeyeceğim.”

Bir an için bu konuda ne kadar ileri gidebileceğini merak ediyorum. Gözlerinde bir şey parıldıyor, kara bir bulut gibi. Çocukken bile hiç sinirlenmezdi, ama hatırlıyorum da, bir şekilde sonunda her zaman istediğini elde ederdi. Engeller ortadan kaybolur, işler değişir, ta ki istediği yol açılana kadar.

Ama bu yol açılmıyor. O, benim inşa ettiğim şeyi lekelemeyecektir. Hayatımın eserine, kadınıma ya da küçük kardeşime dokunmayacaktır. Ya lanet ellerini kendine saklayacak ya da kesik bir serçe parmak onun en küçük sorunu olacak.

Sonunda, sakinliğini koruyor. Kara bulut uzaklaşıyor ve ellerini kaldırıyor. "Peki o zaman. Düşüncelerini söyledin ve kardeşin olarak buna saygı duyacağım. Başka bir yol bulacağım ve seni ve kadını rahat bırakacağım." Bir süre duruyor, sonra ekliyor, "Bu arada, çok sevimli olduğunu duydum."

Söylemek istediğim birçok şeyi söylememek için dişlerimi sıkıyorum. "Bunu duyduğuma sevindim," diye cevap veriyorum. "Kendine iyi bak, Al."

Sonra dönüp dışarı çıkıyorum. Yaklaştığımda kapı açılıyor. Koridorda ve merdivenlerde sıralanan tüm yardımcılarını geçiyorum. Hiçbiri bana yol vermiyor. Duvara yaslanmış, sigara içiyorlar ve ben geçerken bana dik dik bakıyorlar.

Ama her basamakta, tedirginlik hissim azalır. Aleksei bizi rahat bırakacağına yemin etti. Kardeşim birçok şey olabilir, ama yalancı değildir.

Bu yüzden, paslı kırmızı kapı arkamda gürültüyle kapanıp kendimi sokakta yalnız bulduğumda, uzun zamandır tuttuğum nefesimi

uzun zamandır tuttuğum nefesimi bıraktım.

Şansım yaver giderse, onu bir daha asla görmeyeceğim.

ELIANA

plat·ing: /'plādiNG/: fiil

1: Yemeğin tabakta sanatsal bir şekilde düzenlenmesi.

2: tüm özenli hazırlıklarınızın sonunda güzel bir sonuç verdiği an; servis öncesinde bir adım geri çekilip "vay canına, gerçekten başardık" diye düşündüğünüz an.

Mayıs, mevsim normallerinin üzerinde sıcak bir hava ve benim gibi bir şüphecii bile her şeyin yoluna gireceğini düşünmeye iten bir iyimserlikle gelir.

Çünkü Olympus Projesi nihayet, *nihayet* bir araya geliyor.

Frank'in felaket listesi neredeyse sıfıra indi. Dondurucular donduruyor. Gaz hatları gaz veriyor. HVAC sistemi HVAC yapıyor. Yangın söndürme sistemi denetçi tarafından hiçbir not alınmadan onaylandı. Hatta özel yapım fırınlar bile — ki bunlar hasarlı gelmiş ve bir süreliğine benim başımın belası olmuştu

, değiştirildi ve mükemmel alışıyor.

Bir kızın mucizelere inanması için bu yeterlidir.

Bastian ve ben fazla mesai yapıyoruz, kulağa kötü gelse de aslında öyle değil. Çoğu gece ofiste kalan son kişiler biz oluyoruz. O, o sırada takıntılı olduğu restorandan yemek sipariş ediyor ve biz de yan yana çalışırken konferans masasında yemeklerimizi yiyoruz.

Bazen gözlerim ekrana odaklanamayacak kadar yorulduğunda bana yüksek sesle kitap okur. Bal gibi sesiyle, tedarikçi faturaları bile Shakespeare gibi geliyor.

Diğer zamanlarda ise iş hakkında konuşmuyoruz, hatta hiç konuşmuyoruz. Sessizce oturuyoruz, eli bacağımda, başım omzunda, ve dünyanın geri kalanının var olmadığını varsayıyoruz.

Güzel. Gerçekten güzel. Bu yüzden, 8 Mayıs'ta Frank siteyi son bir kez gezip gezemeyeceğimizi soran bir mesaj attığında, endişeli değil, heyecanlı hissediyorum.

İşte bu, diye düşündüm, botlarımı giyip geniş kenarlı şapkamı alırken.
Bunu gerçekten başaracağız.

Bastian ğlen saatinde Range Rover'ın yanında benimle buluştu, koyu renk kot pantolon ve kolları kıvrılmış beyaz gömleği ile sinir bozucu derecede şık görünüyordu. Her zamanki kusursuz üniforması. Ben ise en eski kot pantolonumu ve test mutfağından çaldığım Hale Hospitality tişörtünü giyyordum.

Asansörden çıktığımı görünce "İyi görünüyorsun," diyor.

"Bunun içinde mi bununla mı?" diyorum. diyorum
şaşkınlıkla. "Bazen, bunu düşünürsün
sen

kör olanın sen olduğunu düşünüyorum."

O gülüyor ve ben yolcu kapısını tuttuğu yere yeterince yaklaştığımda beni kendine çekip öpüyor.

Ve eğer o öpücük biraz dağınık ve inlemeli olursa ve eller kemerin altında bolca dolaşırsa... Ne yapayım, beni dava edin. Zaten otoparkta kamera yok.

İnşaat alanına girdiğimizde, Frank elinde klipsli tahta ile karavanının yanında bekliyor. Yorgun görünüyor. Aslında her zamankinden daha yorgun. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve gömleği sanki içinde uyumuş gibi buruşuk.

"Her şey yolunda mı, Frank?" diye soruyorum yaklaşırken.

Bizi duymamış gibi irkildi. "Ne? Oh. Evet, evet. Sadece uzun birkaç ay geçirdim, bilirsin."

Bastian sırtını okşadı. "Bana mı söylüyorsun? Ama artık son düzlüğe girdik. Bundan sonra her şey yolunda gidecek."

Frank yutkunur ve başını sallar. "Doğru. Sorunsuz."

Bastian ile göz göze geliriz. O omuz silker ve yüzündeki düşünceyi okuyabilirim: *Frank sadece yorgun. Hepimiz öyle değil miyiz?*

"Neyse. Gidelim mi?" Frank binayı işaret eder. Onu takip ederek içeri gireriz.

Değişim şaşırtıcı.

En son buraya geldiğimde, belki iki hafta önce, burası hala kaotik bir şantiyeydi. Kopuk kablolar, bitmemiş zeminler, her yerde iskele.

Ama şimdi? Şimdi, gerçekten bir restoran gibi görünüyor. *On iki* restoran, daha doğrusu.

Ana giriş, nefesimi kesen bir avluya açılıyor: ayna gibi parlaklığa sahip geniş mermer zeminler, kendimi karınca gibi hissettiren üç kat yüksekliğindeki pencereler, 12 metrelik yaldızlı zincirlerden sarkan devasa avizeler. Kore konsepti Somssi sol tarafta yer alıyor. Sağ tarafta ise Bastian'ın Chicago mutfağına olan sevgisini ifade eden State & Madison var, ki bu benim en heyecanlandığım yerlerden biri. Hatta onu, menüye yüksek, dekonstrüktif bir deep dish pizza eklemeye zorladım. Hala beni affetmedi, ama lezzetli olduğunu kabul etti.

Ve tam önümüzde, fildişi korkuluklu büyük bir merdiven, açıkta kalan bir omurga gibi yukarı doğru kıvrılarak, imparatorluğunun geri kalanının beklediği ikinci kata çıkıyor.

"Vay canına," diyorum.

Bastian'ın eli belimin alt kısmına dayanıyor. "Fena değil, değil mi?"

"Fena değil mi?! Bastian, bu..." Yavaşça dönerek her şeyi kavramaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Bu *inanılmaz*."

Frank boğazını temizledi. "Hâlâ bazı detayları tamamlıyoruz. Burada ve orada bazı düzeltmeler yapıyoruz. Aydınlatma armatürleri. Ama temel yapı sağlam."

"Temeller sağlamdan da öte," diye düzeltir Bastian. "Bu tam da hayal ettiğim gibi. Hatta daha da iyi."

Frank bize her ayrıntıyı anlatıyor: suşı barındaki özel fayanslar, steakhouse'daki ithal ahşap paneller, İtalyan konseptindeki açık mutfak tasarımı. Neredeyse takıntılı bir titizlikle, benim milyon yıl da fark edemeyeceğim şeyleri gösteriyor.

Her şey mükemmel.

Belki de *fazla* mükemmel. Alışkanlığımdan dolayı kendimi sorun ararken buluyorum, çünkü Bastian'dan önce hayatımda iyi olan hiçbir şeyi hemen aşırı analiz edip parmaklarımla arasında küle dönene kadar inceleyip durmamıştım. Ne aradığımı bile tam olarak bilmiyorum — gevşek bir fayans mı? Titreyen bir ışık mı? Herhangi *bir şey*.

Ama hiçbir şey yok. Sadece temiz çizgiler, güzel yüzeyler ve her şeyin üzerinde hafif bir taze boya kokusu var, sanki büyük bir geceye çıkmadan önce üzerine sıkılmış bir parfüm gibi.

"İyi misin?" Bastian, şarap barında durduğumuzda soruyor.

"Evet. Sadece... bu gerçeküstü, anlıyor musun? Onca felaketten sonra, bunun gerçekten *yapıldığını* görmek... Kelimelerle ifade edemiyorum."

O gülümser. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

Bir köşeyi dönüp çift kapıdan geçerek mutfaklardan birine giriyoruz. Burada tek bir parmak izi bile yok. Her şey parlak krom, lekesiz ve nefes kesici.

Bastian yavaşça, neredeyse saygıyla ocağa doğru yürür. Elini paslanmaz çelik yüzeyde gezdirir ve yüzündeki özlemi görebilirim. Onun kaderi budur. Yönetim kurulu toplantıları ve yatırımcı görüşmeleri değil. *Bu*. Sıcaklık, kaos ve ham maddelerden güzel bir şey yaratmak.

"Hiç 'siktir et' deyip tekrar aşçı olmayı düşündün mü?" diye soruyorum.

Gülüyor. "Her gün." "O zaman

neden yapmıyorsun?"

"Çünkü birinin bu işi yürütmesi gerekiyor." Bana bakar. "Ve her gece mutfakta geçirsem seni çok özlerim."

Kalbim aptalca bir şekilde hoplar. "Yalakalık yapma."

Frank, uzun süren göz teması anımızı, her zamanki duygusal saçmalıklara dönüşmeden önce bozmak için garip bir şekilde öksürür.

"Peki, her şey yolunda mı, Bay Hale?"

Bastian bakışlarını benden ayırır. "İyi iş çıkardın, Frank. Bu olağanüstü bir çalışma. Gerçekten."

Frank'in omuzları biraz gevşer, ama yüzündeki gerginlik hala tamamen geçmez. "Bunu duyduğuma sevindim. Sadece —size göstermek istediğim bir şey daha var. Yukarıda. Ofis alanında."

"Yolu göster," diyor Bastian.

Servis asansörüyle idari ofislerin bulunduğu on dördüncü kata çıkıyoruz. Frank koridorun sonundaki bir kapıyı açıyor ve bizi şehri gören devasa pencereleri olan köşe ofisine davet ediyor.

"Burası senin ofisin olacak," diyor Frank Bastian'a. "Yani, sahada olduğun zamanlarda."

Buradaki her şey gibi, burası da çok güzel. Bastian odayı yavaşça dolaşır ve pencerenin önünde durur. Aşağıda uzanan Chicago'ya bakar.

"Mükemmel," diye fısıldar. Sonra bize döner. "Frank, sana sert davrandığımı biliyorum. Muhtemelen olması gerekenden daha sert. Ama sen başardın. Gerçekten başardın."

Frank'in yüzünde karmaşık bir ifade belirir. Bir an için ağlayacak sandım. Ama sonra tekrar başını sallar ve "Teşekkürler, Bay Hale. Bu benim için çok anlamlı," der.

Ama yine de bir şeyler ters gidiyor. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Belki de Frank'in kapıya bakıp durmasıdır, sanki her an birinin kapıdan gireceğini bekliyormuş gibi.

"Frank," diye nazıkçe soruyorum, "iyi olduğundan emin misin? Stresli görünüyorsun."

Bana endişeyle bakar. "Ne? Hayır. İyiyim. Sadece yorgunum, dediğim gibi."

"Kendini çok yoruyorsun," diye ekledi Bastian. "Lansman bittikten sonra birkaç gün izin al. Hak ettin."

"Evet. Belki." Frank, klipsli dosyasını kolunun altına sıkıştırır. "Neyse, ikinizi işinize bırakayım. Galadan önce yapacak milyonlarca işiniz vardır."

"Bekleyemeyecek bir şey yok," diyor Bastian. Ama yine de saatine bakıp yüzünü buruşturuyor. "Aslında, birazdan sınırlı ortaklarla bir görüşmem var. Artık çıkmalıyız."

Vedalaşıp arabaya geri dönüyoruz. Otoparktan çıkarken, şehrin üzerinde yükselen binaya bir kez daha bakıyorum.

Bitti. Gerçekten, gerçekten bitti.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor Bastian.

Ona dönüyorum. "Ne kadar yol kat ettiğimizi. Ne kadar çok şeyin değiştiğini."

"Umarım iyi yönde." "Henüz

belli değil," diye alay

ediyorum.

"İtiraz ediyorum," diyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Jüri kararını verdi. İnanılmaz bir proje yöneticisi olmakla suçlu. Hayatımı çok daha keyifli hale getirmekle suçlu. Az önce fark ettiğim, üzerinde benim adımın yazılı olduğu o tişörtle haksız bir şekilde seksi görünmekle suçlu."

Ben burun kıvırıyorum. "Sadece sen, üzerinde adın yazdığı için yağ lekeli, on yıllar öncesine ait pamuklu bir tişörtten etkilenirsin, Bay Egoist."

Elimi dudaklarına götürüp parmak eklemlerimi öper. "Bu suçlamayı kabul ediyorum, Sayın Yargıç."

O bizi ofise geri götürürken ben gülüyorum. Her şey bittiğinde en çok özleyeceğim şey bu olacak, diye düşünüyorum. Beni ayaklarımdan kesen büyük jestler, özel film gösterimleri, göl kenarındaki gün doğumu ve listemden silip attığı tüm şeyler değil, tabii ki bunları da hayatımın geri kalanında hatırlayacağım. *Bu* küçük anlar. Elini elimde tutması. Kulağıma fısıldadığı sözler.

Yedi gün kaldı, tek yapabileceğim, bunlar sürerken tadını çıkarmak.

"Peki," diyorum, sesime sahte bir neşe katarak, "ortaklarla yaptığın görüşmeden bahset bana. Kırmam gereken diz kapakları var mı?"

Bastian, Handsy Harold Fitzgerald hakkında bir hikaye anlatmaya başlar ve ben, ışık kaçınılmaz sonuna doğru ilerlerken, onun sesinin beni sarmalamasına izin veririm, bu anı yakalamak için.

Beni şimdiki zamana, ona
bağlıyor.

Buna.

ELIANA

chī kǔ: /chər koo/: isim

1: Mandarin Çincesi, "acı yemek" anlamına gelir; zorluklara dayanıklılık ve zarafetle katlanma yeteneğini ifade eder.

2: acının da güzel bir tat olduğunu farkına varmak.

Bastian'ın yatırımcı görüşmesi uzun sürüyor, bu da bana Olympus tesisindeyken biriken e-postaları yanıtlamak için zaman kazandırıyor. Kabinimin duvarının ötesinde, insan kaynaklarından birkaç kızın siyah kravatlı gala hakkında kıkırdadığını duyabiliyorum. Tüm şirket davetli, bu yüzden sanki lise yıllarına geri dönmüşüz gibi, kim ne giyecek, kim kiminle gidecek gibi dedikodular durmadan akıyor.

Yalnız başıma ortaya çıkma düşüncesiyle boğazımda yükselen utanç dalgasını görmezden gelip işime daha da yoğunlaşıyorum.

Telefonum durmadan çalmaya başladığında, bir hesap tablosuna dalmış durumdayım. Ekranda annemin adı yanıp sönüyor.

Neredeyse cevap vermeyeceğim. Neredeyse iki aydır hiç haber vermiyor. Bu beni pek şaşırtmıyor, onun için alışılmadık bir durum değil. Üstelik son konuşmamız, onun yeni erkek arkadaşının dünyadaki en iyi adam olmayabileceğini söylediğimde beni evinden kovmasıyla sona ermişti, yani şu anda pek iyi anlaşıyoruz denemez.

Ama bir şey — belki suçluluk, belki sorumluluk, ya da belki de kendimi koparamadığım inatçı bir kız evlat umudu — beni kabul etmek için ekranı kaydırmaya itiyor.

"Eliana?" diye sorar hemen. Sesi tiz, zayıf ve titriyor. "Eliana, hemen buraya gelmen gerek."

Kalemimi düşürdüm. "Anne, ne oldu? Yaralandın mı?"

"Sadece... lütfen. Telefonda açıklayamam. Ama bu önemli. Gerçekten çok, çok önemli."

"Anne..."

"Lütfen, bebeğim. Sana ihtiyacım var."

Gözlerimi kapatıp burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. "Yola çıkıyorum."

Kan ve cehennem ateşi bekleyerek annemin dairesine daldım.

Ama bunun yerine, bu tür telefonlar geldiğinde her zaman karşılaştığım şeyle karşılaştım: gözyaşları ve sümüklerle dolu bir yığın mendil ve onun altında gömülü annem.

Ancak, bu sahneye genellikle eşlik eden şarabın keskin kokusu ve kendinden nefret etme duygusu eksik. Gözlerimin izin verdiği ölçüde etrafı iyice araştırıyorum, ama boş içki şişeleri görmüyorum.

Rick'i de görmüyorum.

"Anne?" diye nazikçe sesleniyorum. Kanepeye gidip yanına oturuyorum. "Anne, benim. Elly."

Yüzünü kucağındaki yastığa gömmüş olduğu yerden kaldırıp bana bakıyor. Gözleri ağlamaktan kızarmış, burnu mendillerden dolayı kızarmış ve çatlamış.

Ama beklediğim kendini nefret eden umutsuzluk, içki kadar yok. Neredeyse... kabullenmiş gibi görünüyor? Hayır, bu doğru değil. Sakin mi? Hayır, bu da doğru değil.

Belki de sadece *sessiz* görüldüğü içindir. Sanki hayatı boyunca kafasında çılgılık atan şeytanlar sonunda onu rahat bırakmaya karar vermiş ve geriye sessizlik kalmış gibi. Mutlu bir sessizlik değil, gülümseyen bir sessizlik değil, ama en azından huzurlu bir sessizlik.

"O gitti, değil mi?" diye soruyorum.

O da başını sallayıp burnunu çekiyor. "Evet. Bütün mücevherlerimi de aldı, piç kurusu."

Ancak sesinde hiç kin yok. Sadece o hüznü ama huzurlu sessizlik var.

"Üzgünüm." Elini tutuyorum. Birdenbire çok yaşlı görünüyor. O mavi damarlar hep orada mıydı? O karaciğer lekeleri? Hep bu kadar zayıf, solgun ve kırılğan mıydı?

Gülüyor, sesi gözyaşlarıyla ıslanmış. "Üzülmene gerek yok. Bu benim hatam. Sen bana söylemiştin. Yani, söylemeye çalışmıştın. Ben dinlemek istemedim."

Kendi gözyaşlarıım akmaya başlarken başımı sallarım. "Bu, kalbinin kırılmasını istediğim anlamına gelmez anne. Bunun beni de incittiğini biliyorsun."

"Biliyorum, bebeğim." Elimini okşayarak kendi kucağına çekiyor. "Sana bunu yeterince söylemiyorum ama sen iyi bir kızsın. Hayatımda pek fazla nimet olmadı ama Tanrı seni bana verdiğinde ne yaptığını çok iyi biliyordu. Sana bunu her zaman gösteremediğim için özür dilerim."

"Anne, özür dilemene gerek yok."

"Hayır, gerek var." Gözlerinden yaşları siler. "Hayatım boyunca beni kurtaracak ve içimdeki tüm kırık parçaları onaracak birini aradım. Ve bunu sana da yükledim, değil mi? Henüz küçük bir kızken yetişkin gibi davranmak zorunda kaldın."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Elbette haklı. Ama bunu yüksek sesle itiraf etmesini duymak tuhaf geliyor. Sanki yıllardır karanlıkta tökezleyerek dolaştığın bir odada, sonunda birinin ışıkları açmasını izlemek gibi.

"Rick'in ayrılması," diye devam ediyor, "bana bir şeyi fark ettirdi: Hayatım boyunca beni mutlu edecek birini bekledim. Ama işler böyle yürümüyor, değil mi?"

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Değil."

Bana yan gözle bakar. "Denemek istiyorum, Eliana. Kendime bunu yapmayı bırakmalıyım. Sana da bunu yapmayı bırakmalıyım."

"Öyle mi?"

"Evet." Elimini sıkıyor. "Sanırım zamanı geldi."

Ben de onun sıkışını karşılıyorum. "Sana yardım edeceğim," diye söz veriyorum. "Neye ihtiyacın olursa olsun, birlikte bir çözüm buluruz."

Kafasını sallar ve yeni bir mendille gözlerini siler. "Bir toplantıya gitmeyi düşünüyorum."

"AA toplantısı gibi mi?"

"Evet. O." Birbirine kenetlenmiş ellerimize bakar. "Onları aradım. Bu akşam Pulaski'deki kilisede bir toplantı var. Ben... Ben de senin benimle gelir misin diye merak ediyordum. Sadece ilk toplantıya. Oraya tek başıma gidemeyeceğimi düşünüyorum."

Sanki içimden dışarıya doğru boğuluyormuşum gibi, iyi anlamda, tabii böyle bir şey mümkünse.

"Tabii ki gelirim," diyebildim. "Tabii ki anne."

Beni kucaklayarak sarılır ve ben de kendimi bu kucaklamaya bırakırım. Hatırladığımdan daha zayıf, tişörtünün ince pamuklu kumaşının altında neredeyse sadece deri ve kemik kalmış. Ama o hala benim annem. Yıpranmış ve yıpranmış, ama hala benim annem.

Uzun süre öyle oturduk, birbirimize sarılıp, pencerenin dışında öğleden sonra karanlık çöküp alacakaranlık basarken. Bir süre sonra başımı kaldırdım. "Geçen gün bir şey düşünüyordum. Yağmurda ıslandığımız zamanı hatırlıyor musun? Marketin dışında?"

Bana bakmak için geri çekildi, kaşları çatıldı. "Ne zaman?"

"Ben altı ya da yedi yaşındaydım. İçeri girmek üzereydik ki, birden gökyüzü açıldı."

Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Aman Tanrım. Bunu hatırlıyorum."

"Sen beni seninle dans ettirdin," diye devam ediyorum, kendi gülümsemem de büyüyor. "Orada, otoparkta. Sen şarkı söylüyordun —ne şarkıydı? *The Sound of Music*'ten bir şarkı mıydı?"

"My Favorite Things," diye onayladı, gözleri yaşlarla dolarak gülerek. "Çok utanmıştın. Beni içeri çekmeye çalışıp duruyordun."

"Ama sonra vazgeçip sana katıldım." Gözlerimi kapatıp o anı hatırlıyorum. "Ve yağmur durduğunda, gökkuşağı çıkmıştı."

"Öyleydi." Yanağıma dokundu. "Sanki onu oraya ben koymuşum gibi bana baktın."

"O gün öyle yaptın," diyorum ona. "Sen sihirliydin, anne."

Gittikçe daralan görüş alanımdan onun yüzüne bakıyorum ve bu görüntüyü hafızama kazımaya çalışıyorum. Orada yakalamak istediğim o kadar çok şey var ki. Gözlerinin köşelerindeki kırışıklıklar, solan saçlarındaki gümüş iplikler ve dudaklarının pembe Cupid's bow şekli.

Bunu aylar önce listeme yazmıştım: *Annemin gülümsediğinde nasıl görüldüğünü hatırla.*

Şimdi, bu tamamlandı.

"Ah, Elly," diyor ve beni tekrar kucaklayarak sarıyor. "Ah, benim tatlı, tatlı Elly'm."

BASTIAN

ci·lan·tro: /sə'lantrō/: isim

1: Kışniş bitkisinin (Coriandrum sativum) aromatik yaprakları; OR6A2 koku reseptörü geninin yakınındaki genetik bir varyasyon, bazı bireylerin bu tadı sevmesine neden olurken, diğerleri ise hoş olmayan, "sabunsu" bir tat aldıklarını bildirir.

2: Aynı şey, bakış açınıza bağlı olarak iki farklı şekilde algılanabilir. Suçluluk üzüntü olabilir. Suçluluk sevgi olabilir.

Sınırlı ortaklarla yapılan görüşme istediğimden daha uzun sürüyor. Ofisimde dizüstü bilgisayarımı açmış oturmuş, Harold Fitzgerald'ın şişkin yüzünün ekranımın yarısını kapladığını izliyorum. O konuşurken, diğer bir düzine ana yatırımcı onu dinliyor.

Son rakamları gözden geçiriyoruz: açılış haftası için öngörülen gelir, gecelik beklenen müşteri sayısı, içecek

maliyet yüzdeleri. Göz kapaklarımı seğiren, lansman öncesi olağan ayrıntılar.

Harold nefes almak için durakladığında, "Rezervasyon sistemi ilk iki hafta için zaten doldu" diyorum. "Üç bin kişilik bir bekleme listemiz var."

Diğer yatırımcılardan biri, teknoloji girişimlerinde servet kazanan, keskin gözlü bir risk sermayedarı olan Taylor Brewer, onaylayarak başını salladı. "Mükemmel. Basınla ilgili hazırlıklar ne durumda?"

"*Bon Appétit, Food & Wine* ve *Tribune* dergilerinde kapak haberleri yayınlanacak ve şimdiden yüz kadar basın kartı dağıttık. *Eater*, galaya tüm ekibini gönderiyor. Kamerası ve Tumblr sayfası olan her blog yazarı adayı gelmek için can atıyor."

"Ekip demişken," diye araya girer Harold, "ekibim bazı ilginç söylentiler aktardı. Şantiyede inşaat gecikmeleriyle ilgili bir şey mi? Lojistik sorunlar mı?"

Anında sinirlerim gerildi. "Bunu nereden duydun?"

"Oh, nasıl olduğunu bilirsin." Parmaklarını havada salladı. "Küçük kuşlar konuşur. Sadece gelecek haftaki lansman için her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum."

"Her şey yolunda," diyorum ona kararlı bir şekilde. "Frank Moretti ve ekibi tam da ihtiyacımız olan şeyi, zamanında ve bütçeye uygun olarak teslim ettiler. Bu öğleden sonra şantiyedeydim. Her şey kusursuz."

"HVAC ile ilgili bir sorun yok mu?" Harold ısrarla sorar. "Yangın söndürme sisteminde bir sorun yok mu?"

Öne eğilip sesime hafif bir sertlik katıyorum. "Harold, projeyle ilgili endişelerin varsa, sana özel bir tur ayarlamaktan memnuniyet duyarım. Ama

. Hazırız."

Bir anlık sessizlik olur. Harold'ın gülümsemesi samimi görünmüyor, ama sonunda başını sallar. "İyi, iyi. Sadece görevimi yapıyorum, anlarsın ya."

Brewer boğazını temizler. "Sanırım hepimiz lansman konusunda kendimize güveniyoruz. Bastian'ın geçmiş performansı her şeyi anlatıyor."

Diğer yatırımcılar da aynı fikirde olduklarını mırıldanırlar ve gerginliğin azaldığını hissederim. Son ayrıntıları gözden geçirmek için yirmi dakika daha harcadıktan sonra nihayet görüşmeyi sonlandırabilirim.

Ekran karardığında, koltuğuma yaslanıp ellerimle yüzümü ovuşturuyorum. Harold'ın gözlerindeki bakış hoşuma gitmedi. İnşaat sorunlarını nasıl öğrendi? Bu bilgiyi sıkı bir şekilde gizli tutmuştuk. Sorunların varlığından sadece birkaç kişi haberdardı. Ve Eliana'nın son iki aydaki sıkı çalışması sayesinde, bu sorunlar artık yok.

Frank'i bir dahaki görüşmemizde bu konuyu ona sormayı aklımın bir köşesine yazıyorum. Ama şimdilik Eliana'yı bulmak istiyorum.

Masamdan kalkıp onun bölmesine doğru yöneliyorum. Belki onu, sadece ikimiz baş başa, uzak bir yerde akşam yemeği yemeye ikna edebilirim.

Ama masası boş. Garfield kupası, monitörünün yanında terk edilmiş durumda, içinde hala yarısı soğuk kahve var. Sandalyesi, aceleyle çıkmış gibi garip bir açıyla geriye itilmiş.

"Hunter'ı mı arıyorsun?"

Dönüp baktığımda, Eliana'nın en sevmediği iş arkadaşı ve benim için sürekli baş belası olan Kyle, kübik bölmeye yaslanmış, sırtıarak duruyor.

"Nerede?" diye soruyorum.

"Bilmem. Yirmi dakika önce falan bir telefon aldı galiba? Oldukça üzgün görünüyordu. Ceketini alıp buradan çıktı." Durup dudaklarını büzüyor. Benim bilmediğim bir bilgiye sahip olmaktan keyif alıyor gibi görünüyor. "Ama nereye gittiğini söylemedi."

Kaşlarımı çattım. Önemli olmayan bir şey olsaydı bana mesaj atardı.

Önemli bir şey olmadığı sürece.

Telefonumu çıkarıp hızlıca bir mesaj atarım.

Neredesin? Her şey yolunda mı?

Mesaj gönderildi ama okundu olarak görünmüyor. Kaşlarım daha da çatılır.

Kyle'a sırtımı dönüp asansöre doğru yürümeye başlıyorum, mesajımın okundu durumunun değişip değişmediğini görmek için sürekli telefonuma bakıyorum. Bir iki dakika bekledikten sonra asansör hala gelmez, sinirlenip homurdanarak merdivenleri kullanmaya karar veriyorum.

Merdivenlerden aşağı koşarken, her adımda endişem artıyor, birden mesajımın altında **"Okundu: 16:32"** yazısı beliriyor. Bir saniye sonra telefonum çalıyor.

"İyi misin?" Telefonu açar açmaz bağırarak soruyorum. "Neredesin? Her şey yolunda mı?"

"İyiym Bastian," diye gülerek cevap verdi. Ama onu artık yeterince tanıyorum, o gülüşün ardında saklı gözyaşlarını duyabiliyorum.

"O zaman neden ağlamış gibi konuşuyorsun?"

"Çünkü ağladım, aptal," diye cevapladı. "Ama sorun yok. Bu iyi bir şey. Annem aradı ve bana ihtiyacı vardı, ben de buraya geldim, konuştuk ve... Evet. Uzun bir hikaye, tekrar görüştüğümüzde anlatırım. Ama bu akşam onu toplantıya götüreceğim, tamam mı?"

onu bu akşam bir toplantıya götüreceğim, tamam mı? O gitmemi istedi ve ben de onun yanında olmak istiyorum."

Hemen yumuşuyorum. Onun güvenliği için duyduğum korku, *Aleksei'nin beklediğim bir şey yapmazsa ne olur diye* sürekli aklımdan geçen düşünce, midemden bir anda kayboluyor. "Evet. Tabii ki. Tabii ki sorun değil. Benden bir şey ister misin?"

"Hayır, ama teşekkürler. Onunla biraz zaman geçireceğim. Sanırım... Sanırım işler daha iyiye gidiyor, Bastian."

Onun sesindeki umut beni etkiliyor. Eliana Hunter'ı özel kılan şey bu, bence. Yani, birçok şeyden biri. Onun umudu lanet olasıca öldürülemez. Kendini alaycı, karamsar biri gibi gösteriyor, ama kalbinin derinliklerinde ve kemiklerinin iliğinde, bu kesinlikle doğru değil.

O umut dolu biri. Hayalperest. İnançlı. Bende hiç iyi bir şey yokken iyi olanı gördü ve ne oldu biliyor musun? Bu, iyiliği ortaya çıkardı.

Onun beni kurtardığını düşünecek kadar aptal değilim. Küçük kardeşime yaptıklarım, benim sonsuza kadar kurtarılamayacağımı kanıtlıyor.

Ama o, her şeyin kaybedilmediğine inanmamı sağladı. Ne onun için ne de benim için. Ne Sage ne de annesi için. Belki Aleksei bile kurtarılabilir, ama ben de bunu deneyecek kadar aptal değilim.

Hepimizin içinde günahkarlar var. Hepimizin içinde azizler de var. Biraz karanlık, biraz ışık. Bizi bütün ve insan yapan, ikisinin tadıdır.

Bu bir denge. Bu

bir umut.

Sage'i tekrar görmek için ani ve karşı konulmaz bir istek duyuyorum. Tabii ki son birkaç aydır buralarda. Eliana ve benimle akşam yemeği yiyor ya da onu zorla hedef tahtası yapıp video oyunlarında bazuka ya da başka silahlarla defalarca vuruyor. Ama tüm gençler gibi, çoğu zaman odasına çekiliyor.

Ama şimdi onu görmek istiyorum. Küçük kardeşimi kollarımda sıkıca sarılmak ve onun hayatta olduğunu, benim de hayatta olduğumu hatırlamak istiyorum. Bu doğru olduğu sürece umut vardır.

Her zaman umut vardır.

Range Rover'ın kilidini açıp direksiyonun başına geçtiğimde araç cıvıldadı. Sage'e erken eve geleceğimi yazmak için telefonumu çıkardığımda, bugün Salı olduğunu hatırladım. Fizik tedavi günü.

Bu yüzden planımı değiştirip, penthouse yerine kliniğe doğru yola çıkıyorum. Trafikte yolculuk yirmi dakika sürüyor ve bu süre boyunca çoğunlukla Eliana'nın sesini kafamda tekrar tekrar dinliyorum.

İşler daha iyiye doğru değişiyor olabilir.

Tanrım, onun için bunu istiyorum. Onun için iyi şeyler istiyorum. Kolay şeyler. Her lanet günün her lanet saniyesinde güçlü, dirençli ve yetenekli olmasını gerektirmeyen şeyler.

Ben de ona bunları vermek istiyorum. O izin verdiği kadar.

Klinik otoparkı yarı boş. pencerelerden, I can see Sage working with Bishop. My

kardeşimin yüzü, direnç bantlarına karşı ittiği sırada konsantrasyondan buruşmuş durumda.

Motoru durdurup bir an onu izliyorum. Birdenbire bir *erkek* gibi görünüyor. Bu ne zaman oldu? Daha dün, kollarımda kızarmış yüzlü, ağlayan bir battaniye yığını olduğunu yemin edebilirim. Bu, erkek kasları ve erkek çenesi olan ve... erkek bıyığı olmayan bu yabancı kim? On iki tane sarı kıl varsa buna bıyık denemez, ama lanet olsun, o değişiyor ve ben bunu neredeyse hiç fark etmedim.

Bishop dolaptan bir şey almak için odadan çıktığında, Sage, asla aşık olmadığını söylediği asistanı Lilah'a bakar, ona göz kırpar ve pazılarını gösterir. Lilah, Betty Boop gibi yüzünü yelpazeyle serinletir ve kıkırdar, kardeşimin yanaklarını kaplayan kızarıklık beni aptal gibi sırtmaya iter.

Bu benim kardeşim. Bu benim ailem, lanet olsun. Bu benim kanım.

Arabadan inip içeri giriyorum. İkisi de bana bakıyor ve Bishop elinde bir sağlık topuyla dolaptan çıktığında o da bana bakıyor.

"Her şey yolunda mı, B?" diye sorar Sage endişeli bir ifadeyle.

"Her şey yolunda," diye söz veriyorum. "Ofiste işleri erken bitirdim, o yüzden seni eve bırakmak için uğrayayım dedim."

"Şüpheli," diye gülerek yorumlar. Lilah'a bakar ve başını bana doğru sallar, sanki "*Şu sapığı bir gör, olur mu?*" der gibi. O tekrar güler, ben de gülerim, onun gülümsemesini görmek için şakanın hedefi olmak beni mutlu eder.

"Burada işimiz bitti, Bay Hale," diyor Bishop. "Son bir set daha yapın, sonra kardeşinizi serbest bırakacağım."

"Oh, dostum, medball olmasın!" diye şikayet eder Sage.

"Evet, medball," diye onaylar Bishop, gözlerinde kötücül bir ışıltı belirirken gülerek.

"Bu lanet şeyi nefret ediyorum." Sage, topu kucağına alırken *suratını* asar. Ama görevini yerine getirir ve topu başının üzerine kaldırır, terleyerek ve zorlanarak orada tutar. Bishop ise kronometreyle zamanını ölçer ve Lilah ona tezahürat eder.

Belirlenen süreye ulaştığında, tiksinti dolu bir bakışla onu bir kenara atar ve sonra bana bakar. "Fena değil, ha?" diye övünür.

Ona gülümserim ve yavaşça alkışlarım. "Sen dünyanın en güçlü adamısın, küçük kardeşim."

"O artık sizin, efendim," diyor Bishop. "Haftaya görüşürüz, Sage."

Bishop ofisine doğru yavaşça yürür. Sage ve Lilah konuşurken ben çıkışta beklerim. Ona bir şey verir, sonra o da tekerlekli sandalyesiyle bana doğru gelir. "Gidelim dostum."

Arabaya doğru yürür ve yerleşiriz. Ancak ben hemen motoru çalıştırmayınca bana bakar. "Neden gecikiyorsun kardeşim? Yapmam gereken ödevler var."

Bir saniye düşündükten sonra ona bakıyorum. "Ödevini siktir et desem ne olur?"

Sage bir kez daha kaşlarını çattı. "Öncelikle, lanet olası diline dikkat etmeni söyledim. İkincisi, sen kimsin ve kardeşimle ne yaptın?"

"Ben buradayım," diye onu temin ederim.

"Fiziksel olarak evet, ama benim tanıdığım huysuz pislik bana asla eve gidip ödevimi yapmamamı söylemezdi."

Motoru alıştırırım. "Bunun yerine Taqueria El Fuego'ya gidelim diye düşünüyordum."

Sage'in kafası dönüyor dönüyor bana dönüyor
hızlı şaşıırıyorum şaşıırdım kendine boyun incinmesi
yapmıyor. "Ne?"

"Duydun beni."

Bana şaşıkın şaşıkın bakıyor. "Tamam, ciddi, ne oldu? Ölüyor musun? Eliana ölüyor mu? *Ben* ölüyor muyum?"

"Tanrı aşkına, Sage. Hayır, kimse ölmüyor."

"O zaman neden beni bir zamanlar 'üzerinde kişniş olan Şeytan'ın kıcı' olarak tanımladığın bir yere gönüllü olarak götürüyorsun?"

"Çünkü hoşuna gidiyor. Ve çünkü..." Bir an duruyorum. "Çünkü istiyorum."

Bu onu bir an için susturur. Sonra, daha sessiz bir sesle: "Garip davranıyorsun, Bash."

"Evet, alış buna. Burada işler daha iyiye gidebilir."

Tacolar buharlı ve kokulu bir şekilde gelir ve Sage, sadece varlığıyla kalori yakan on altı yaşındaki bir gencin coşkusuyla tacosunu yemeye başlar, ki o da tam olarak öyledir. Benimkinden daha ölçülü bir ısırık alırım. Dürüst olmak gerekirse, hatırladığım kadar kötü değil. Belki de burası o kadar da şeytanın kıcı değildir.

Ama çiğneyip yuttuktan sonra, tacomu bırakıp boğazımı temizledim. "Kaza hakkında konuşmak istiyorum," dedim.

Sage, ısırıldığı anda donar. Tacosunu yavaşça, dikkatlice bırakır, sanki yanlış bir hareketle patlayacakmış gibi. "Bas..."

"Bunu söylemem gerek." Gözlerine bakarım. "Sekiz yıldır bu yükü taşıyorum. Suçluluk duygusu. Ya olsaydı diye düşünceler. Aldığım her kararı ve kurduğum her ilişkiyi bu duyguların yönlendirmesine izin verdim. Bizimki de dahil. Seni hayal kırıklığına uğrattığım gibi birini daha hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğum için, herkesi uzak tutmak için bunu bahane olarak kullandım."

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın," diye ısrar etti Sage.

"Evet, öyle yaptım. Çok hızlı gidiyordum. Daha dikkatli olmalıydım. Eğer ben..."

"Yolda kara buz vardı, Bastian. Bilemezdin." "Ama seni korumalıydım."

Yutkunuyorum. Bu zor kısım. Az önce söylediklerim kolayca çıktı, çünkü sekiz yıldır değişmeyen gerçeklerdi. Ama şimdi söyleyeceğim şey...

"O başarısızlığın suçluluğunu ve sana karşı olan sorumluluğumun yükünü her zaman hissedeceğim. Tabii ki hatırlamıyorsun, çünkü daha bebektin, ama bana ilk geldiğinde hiçbir şeyin ve kimsesi yoktu. Senin bir şeyin ve birisi olacağıma yemin ettim. Bu yüzden, her şeyi mahvettiğimde ve senin incindiğini gördüğümde... Bu içimdeki bir şeyi öldürdü, Sage."

Boğazı düğümlenmiş, gözyaşlarını tutmak için çenesini sıkıca kapatmış. Ben de öyle.

"Evet, öyle. Bu şeyler hiçbir yere gitmiyor. Ama son zamanlarda bunların beni tanımlaması gerekmediğini öğrendim. Ve kesinlikle seni de tanımlaması gerekmiyor. Bu yüzden artık onların bunu yapmasına izin vermeyeceğim. Sen bir erkeksin, Sage. Ne zaman ve nasıl oldu bilmiyorum, ama öylesin. Dahası, senin bu hale geldiğin için çok gurur duyuyorum. Sana verilen hayatı sen istemedin, ama bu hayatta, bu gezegendeki

Sanırım söylemeye çalıştığım şey, seni seviyorum kardeşim. Her zaman sevdim. Her zaman seveceğim."

Sage uzun bir süre hiçbir şey söylemez. Orada oturur, tacosuna bakar. Sonra bana bakar ve gözleri yaşlarla parlar.

"Ben de seni seviyorum, Bash," diye sessizce söyler. "Ve ne olursa olsun, seni asla başarısız bulmadım. Sen beni kurtardın. Hayatım boyunca beni kurtardın."

Boğazım düğümlenir. Cevap vermek için ağzımı açarım, ama o elini kaldırır.

"Ama bir daha bu konuşmayı yapmak zorunda kalırsam," diye devam eder, "Eliana'ya *The Notebook* izlerken ağladığını anlatacağım."

Şaşkın bir kahkaha atarım. "Gözüme bir şey kaçmıştı, seni küçük pislik."

"Tabii ki öyle." Gülümser ve tacosunu tekrar alır. "Büyük, gözyaşı şeklinde bir şey." Hala gülerek, kocaman bir ısırık alır ve ağzı dolu halde konuşur. "Bu, artık duygularımızı daha sık paylaşacağımız anlamına mı geliyor? Çünkü seni uyarmalıyım, duygusal emek için saatlik ücret alıyorum. Ve ücretim *yüksek*."

"Kapa çeneni ve taconu ye."

"Emredersiniz, kaptan." Ama gülümsüyor. İkimiz de gülümsüyoruz.

Ben doydum ama o hala yemeye devam ediyor, ben de arkama yaslanıp onu bir süre izliyorum. Bu alaycı, dağınık saçlı yüküm.

Onun üçüncü ve dördüncü tacolarını büyük bir iştahla yemesini izlerken aklıma bir şey geliyor. "Klinikte," diyorum, "ayrılırken Lilah sana ne verdi?"

Sage donar, yanakları sincap gibi taco ile doludur. Gözleri bana bakar, sonra başka yere çevirir. "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey gibi görünmüyordu."

"Sadece..." Tekerlekli sandalyesinde kıpırdanır, aniden salsa verde sosuna çok ilgi gösterir. "Bana numarasını verdi. Ve Snapchat'ini."

Kaşlarımı kaldırırım. "Öyle mi?"

"Evet." Şimdi kızarıyor, boynuna kadar yayılan koyu kiraz kırmızısı bir renk. "Bu hafta sonu falan takılabiliriz. Bilmiyorum. Belki. Önemli bir şey değil."

"Çok önemli," diye düzeltiyorum. "Aferin sana dostum."

Bana merakla baktı, sonra omuz silkti ve "Tamam. Evet. Belki de öyle," dedi.

O tacosuna geri döner. Ben de benimkine. Arkamızda arabalar geçiyor. Aramızda bir şeyler değişmiştir. Ama bunun hakkında konuşmuyoruz. Konuşmamıza gerek yok. Bu anın ne olduğunu anlayabiliyorum: bir son ya da bir başlangıç değil, sadece kardeşimle tacos yemeye gittiğim ve her şeyin bir kez olsun karmaşık gelmediği bir Mayıs Salı günü.

ELIANA

umami: /*oo'mämē*/: isim

1: beşinci tat; yiyeceklere zenginlik ve derinlik hissi veren hoş, lezzetli veya etli bir tat.

2: derin bir doğruluk hissi; varlığından haberdar olmadığınız bir lezzet; eksik parça.

Annem ve ben serin Mayıs akşamında kiliseden çıktığımızda Bastian kilisenin dışında bekliyordu. Ellerini ceplerine sokmuş, Range Rover'a yaslanmış, indigo gökyüzünün ışığıyla arkadan aydınlatılmış, daralan görüş alanımın içinde duruyordu.

Bir saniye durup ona hayranlıkla bakıyorum. Saçları sokak lambasının ışığında parlak sarı renkte. Sabah giydiği beyaz gömlek şimdi buruşmuş, kolları dirseklerinin ötesine itilmiş, yara izleriyle dolu önkollarını ortaya çıkarmış — yanık izleri ve bıçak kesikleri, ısı ve keskin aletlerle çalışarak geçirdiği hayatın birikmiş hasarları.

Annem onu benden bir saniye sonra fark etti. Ona baktı, sonra bana. Sonra yüzünde yavaş, ince bir gülümseme belirdi.

O gülümsemeyi zihnimde bir Polaroid fotoğraf gibi çekip saklıyorum, annemin bu kadar çabuk durumu anlamasından biraz utanmış olsam da. Sanırım sandığım kadar kurnaz değilim.

Veda öpücüğü veriyoruz. O eve güvenle varacağına söz veriyor, ben de yarın onu arayacağıma söz veriyorum. Sonra Bastian'a doğru yürüyorum. Ona yaklaştıkça kalbim iki kat hızla atıyor, ama o beni kucaklayıp şakağıma öptüğünde, kafamın içinde sürekli çınlayan sesler yerini boş ve güzel bir sessizliğe bırakıyor.

Burası benim güvenli alanım. Burası benim sığınağım. Bu kucaklaşma, bu öpücük, bu adam, bu an. Artık çevremdeki dünyayı pek göremiyorum ve görmem de gerekmiyor, çünkü o yanımda olduğu sürece gözlerimi kapatıp her şeyin yolunda olduğunu biliyorum.

"Merhaba," diyorum, sonunda kollarını benden çekmesine izin verdiğimde.

"Selam." Sokak lambasının ışığında yüzümü inceliyor. "Nasıl gitti?"

"İyi. Aslında çok iyi. Beni almaya geldiğin için teşekkürler." "Her zaman," diyor basitçe ve benim için arabanın kapısını açıyor.

Yolcu koltuğuna oturuyorum ve o da arkamdan kapıyı hafif bir tıklama sesiyle kapatıyor. İç mekan her zamanki gibi wintergreen kokuyor. Arabanın etrafından dolaşıp sürücü koltuğuna oturuyor, ama motoru hemen çalıştırmıyor.

Bana bakar. "Nereye gitmek istersin?"

Kiliseye bakıyorum. Vitray pencereler, bulanık yağlı boya ile yapılmış güzel noktalar gibi. Sokak lambaları, yıldızlar ve yabancıların yüzleri de öyle. Aslında tüm dünya

öyle. *Chicago'da bir Salı akşamı.* Benim kendi noktacı mükemmellik parçam.

Bastian'a bakarım. "Bilmiyorum."

Bir an sessiz kalır. Sonra: "Bir fikrim var." "Evet?"

"Evet." Arabayı çalıştırır ve gösterge paneli yumuşak bir ışıkla aydınlanır. "Bana güveniyor musun?"

Ona dönüp bakarım. O kadar güzeldir ki. Keskin çenesi, gururlu burnu, onlarca farklı bağlamda ezberlediğim o ağzı. "Her zaman," derim ona.

Ağzının köşesi yukarı kalkar. Uzanıp elimi tutar. Nereye gittiğimizi sormam. Sormama gerek yok.

En azından ihtiyacım olduğunu *düşünmüyorum*. Ama Project Olympus sahasındaki Frank'in karavanının arkasına park ettiğimizde, burnumu çekip ona bakıyorum.

"Bugün yeterince dozu almadın mı? Daha fazlası için geri gelmen mi gerekti?"

Bastian sadece gülümser. "Hadi."

Bana yardım etmek için arabanın yanına geliyor. Yarı karanlıkta binanın ön tarafına doğru ilerlerken, dirseğine tutunuyorum. Bastian cebinden bir anahtar çıkarıp devasa kapıyı açıyor. Sonra, zorlanarak inleyerek kapıyı açmaya başlıyor.

Yeterli ivme kazanması bir saniye sürüyor. Ama Bastian zorlanırken, ön kolları gerilirken, kapı bir inç, ardından , , , , , bütünü

bronz mekanizma menteşeleri üzerinde sessizce sallanır, ta ki bizi bekleyen karanlığın ağzını ortaya çıkarana kadar.

Yanımda durur ve tekrar elimi tutar. İkimiz de kenarında bekleyen kocaman bir gölge dikdörtgeni vardır. Bana bakar. Ben de ona bakarım.

Sonra içeri giriyoruz.

Hiçbir şey göremiyorum. Haftalardır görüşüm azalıyordu, ama bu farklı. Bu tür bir zifiri karanlık herkesi eşit kılıyor. Bastian şu anda benden daha iyi göremiyor.

Elini benimkine daha sıkı tutuyor. "Yakın dur."

Birlikte ilerliyoruz. Etrafımızdaki genişliği hissedebiliyorum — yüksek tavanlar, açık avlu. Bu öğleden sonra ışıktaki gördüğümüz her şey artık sadece anı ve his olarak var. Her nefesimiz kirlilere emiliyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye fısıldıyorum.

"Görürsün."

"Bu koşullar altında oldukça iyimser bir yaklaşım." O gülüyor. "Haklısın."

Yavaş ve dikkatli bir şekilde ilerlemeye devam ediyoruz. Serbest elim, duvar olduğunu düşündüğüm şeyi takip ediyor. Parmak uçlarımda taş serin ve pürüzsüz. Bastian beni köşelerden, kapılardan geçiriyor, karanlıkta nefes alışını düzenli.

Merdivenleri tırmanıyoruz. Sonsuz merdivenler.

Üçüncü kata geldiğimizde uyluklarım yanıyor. Beşinci kata geldiğimizde nefes nefeseyim. Yedinci kata geldiğimizde Bastian'ın gizlice beni öldürmeye çalıştığını düşünüyorum.

"Dur," diyor. "Biraz dinlenelim." "Ben iyiyim,"
diye ısrar ediyorum.

"Nefes nefese
kalmışsın." "*Nefes*
alıyorum."

"Atlar bile daha sessiz nefes alır." Merdiven sahanlığında durur ama
elimi tutarak beni de durmaya zorluyor. "Bir dakika dinlen."

Tartışmak istiyorum, ama doğrusu, ciğerlerim gerçekten kanlı bir
cinayet çığlığı atıyor ve utanç verici bir şekilde uzun zamandır
Stairmaster ile tanışmadım, bu yüzden duvara yaslanıp nefesimi
toplamaya çalışıyorum. Bastian yakınımda duruyor.

"Daha iyi misin?" diye soruyor bir süre
sonra. "Harika. Devam edelim."

Yukarı doğru tırmanmaya devam ediyoruz. Neyse ki merdivenler on
dördüncü katta bitiyor ve koyu renkli ahşap panellerle kaplı uzun bir
koridora çıkıyoruz. Yan yana, koridorun sonundaki kapıya doğru
yürümeye devam ediyoruz. Bastian kapıyı açıyor ve beni içeriye
yönlendiriyor.

"Gel," diyor. "Otur. Bak."

Beni bir koltuğa oturtur. Sonra iki parmağını çeneme koyarak
bakışlarımı dışarıya yönlendirir.

Bakıyorum ve nefesim göğsümde donuyor.

Buradan tüm dünya görünüyor. Chicago, erimeye bırakılmış bir düğün
pastası gibi ayaklarımın altında uzanıyor. Koyu çikolata rengi
gökdelenler karamelize olmuş sokaklara dökölüyor, yanmış şeker rengi
trafik ışıkları parıldıyor, uzak bulutlar fondan gibi binaların tepesine
yerleşmiş.

Neon ışıklar. Siyah. Parlak. Güzel. Her şey yumuşak ve kenarları belirsiz, ağlarken ya da körleşirken ya da her ikisi birden olurken gördüğün gibi.

Orada bir yerde benim apartmanım var, kırık zili ve bütün gece gürültü yapan radyatörü olan o çömelmiş tuğla yapı. Bastian'ın çatı katı daha kolay bulunur: ay ışığını emen parlak bir cam ve çelik kule. Buradan bile, boktan gözlerimle bile görebiliyorum.

Ve annemin evi. Humboldt Park'ın uzaklarında, sokak lambalarının daha sönük ve birbirinden daha uzak olduğu, binaların gökyüzüne karşı alçaldığı yerde. Muhtemelen şu anda uyuyordur, geleceği hayal ediyor ya da belki de uyanık yatıp toplantıyı, Rick'i, Rick'ten önceki tüm Derek'leri, bundan sonra gelebilecek tüm güzel şeyleri düşünüyor.

Dünya ne kadar da güzel. Onu avuçlarımdan içine alıp bir ısırık almak istiyorum.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum.

"Evet," diye onaylıyor. "Öyle."

Ben eğiliyorum eğer başımı duvara omzuna omzuna "Teşekkür bana buraya getirdiğin için."

"Bunun için doğru gece gibi görünüyordu." Başımın üstüne öpücük kondurur. "Büyük bir gün için büyük bir manzara."

Gözlerimi kapatıyorum ve sadece *hissediyorum* — onun sıcaklığını, kararlılığını, altımızdaki şehrin tadını ve dokusunu. Çok şey değişiyor.

Ama o değişmiyor. Bu değişmiyor.

Uzun süre orada oturduk. Sonunda Bastian sessizliği bozdu. "Sana bir hikaye anlatabilir miyim?"

"Tabii ki," diyorum.

Boğazını temizledi. "Yemek pişirmenin benim için doğru şey olduğunu ilk fark ettiğimde henüz ergenlik çağındaydım. Kuzey Yakası'ndaki boktan bir lokantada bulaşık yıkıyordum. Her üç ayda bir, lokantanın sahibi sağlık müfettişine bir zarf dolusu para verip bir sürü şeyi görmezden gelmesini sağlardı."

Başımı omzuna dayayıp hiçbir şey söylemiyorum.

"Her pazar sabahı gelen düzenli bir müşterimiz vardı. Yetmiş yaşlarında yaşlı bir adamdı ve her zaman aynı şeyi sipariş ederdi: iki adet kolay pişmiş yumurta, patates kızartması ve buğday ekmeği. Bir gün aşçı hastalık izni aldı, bu yüzden işletme sahibi bana bu işi yapıp yapamayacağımı sordu. Daha önce hiç mutfakta çalışmamıştım, ama o anda ocakları nasıl açacağını bilen tek kişi bendim."

Elini karanlıkta benim elime uzattı.

"O yumurtaları pişirdim ve tabağa koyduğumda bir şeyleri anladım. Süslü bir şey değildi. Michelin yıldızlı bir şey değildi. Ama *doğru*du."

Duraklıyor. Nefes alıyor.

"Yemeği getirdiğimde yaşlı adam bana baktı ve '*İşte* yumurta böyle pişirilir evlat' dedi. Ve bu biraz aptalca olsa da - sonuçta sadece bir yumurtaydı - o anda anladım ki, işte bu. Hayatımda yapmam gereken şey buydu."

Bir başka duraklama. Bir başka nefes. Bana dönüp bakar.

"Ben de senin için aynı şeyi hissediyorum," diyor. "*Sen* benim hayatımda yapmam gereken şeysin, Eliana."

Gözyaşlarımin perdesi arkasında şehir daha da bulanıklaşıyor. "Bas..."

"Gala'ya benimle gelmeni istiyorum. Çalışanım olarak değil, randevum olarak. Partnerim olarak." Durur,

yutkunur ve devam eder. "Senin *benim* olmanı istiyorum, Eliana. Herkesin önünde." Boynumun arkasını avuçlar. "Sadece gala için değil. Bir anlaşma imzaladığımızı ve kalman için sana çok para ödediğimi biliyorum, ama senden daha uzun kalmanı istiyorum. Seninle gerçek bir ilişki istiyorum. Doksan gün değil. Her şeyi istiyorum."

Geri çekiliyorum, ancak bu kadar gölgede onun yüzünün en belirgin hatlarını görebiliyorum. "Kendimize yalan söylemeye ne oldu?"

"Yalan siktir et." Başparmağını elmacık kemiğimde gezdiriyor. "Bıktım artık."

Şehir, altımızda ışık saçmaya devam ediyor. Kalbim göğsümde garip bir çelişki yaşıyor — aynı anda hem genişliyor hem daralıyor, sanki kendini açacak mı yoksa koruyacak mı karar veremiyor gibi.

Annemin kanepede elimi tutarken, tüm hayatını başka birinin onu düzeltmesini bekleyerek geçirdiğini itiraf ettiğini düşünüyorum. Sonunda bunun böyle yürümediğini anladığını.

Bastian beni düzeltmeye çalışmıyor. Sadece kalmamı istiyor. "Çok korkuyorum," diyorum ona.

"Ben de."

"Gerçekten çok korkuyorum. Kemiklerime kadar, varoluşsal bir kriz, yatağıma işeyeceğim kadar korkuyorum."

"Biliyorum." Alnını alnıma dayadı. "Yine de evet de."

Yine de tereddüt ediyorum. Ama kaderi ancak bir yere kadar erteleyebilirsin. Sonunda, kader seni yakalar.

"Tamam. Evet. Evet."

Karanlıkta ağız benimkini bulur ve şehir tamamen kaybolur.

Bastian tam olarak ne istediğini biliyor. Dudakları yumuşak ama ısrarcı, benim dudaklarımı ayırıyor. Eli ensemden saçlarıma kayıyor, parmakları bakır rengi saçlarımin arasında dolanıyor. Ellerim göğsüne gidiyor, avuç içlerim onun buruşuk pamuklu gömleğine yapışıyor.

Onun kalbi sabit; benimki ise çılgına dönmüş durumda; ama sanırım başından beri böyleydi, değil mi?

Başını eğerek öpücüğü derinleştirir ve ben wintergreen tadı alırım. Diğer eli belimden tutar ve aramızda hiç boşluk kalmayana kadar beni kendine çeker. Parmaklarım onun yakasını kavrar.

Nefes almak için kısa bir süre ayrılır, alnı alnıma yapışık, sonra tekrar dalar. Bu sefer biraz daha dağınık, sanki ikimizi bir arada tutan dikişler yıpranmaya başlamış gibi. Dişleri alt dudağımı yakaladığında inlerim.

Avuç içleri yanlarımdan aşağı kayarak gömleğimin eteğine ulaşır. Gömleğimi başımdan çıkarmak için yeterince uzaklaşır ve ben de ona yardım etmek için kollarımı kaldırırım. Kumaş saçlarıma takılır, sonra kurtulur ve karanlıkta sadece sütyenim ve kot pantolonum kalır.

Parmakları köprücük kemiğimin çizgisini takip ediyor, sonra aşağı inerek kaburgalarımin kıvrımlarını takip ediyor. Sütyenimin kopçasına ulaştığında duruyor, nefesi boynumda sıcak.

"Evet," diye fısıldayarak, sormasına gerek olmayan soruyu yanıtlarım.

Toka açılır. Kollarıma dolanan kayışları çıkarır ve sonra o da gider.

Ağız boğazımı, omzumu, daha aşağısını bulur. Elleri göğüslerimi kavrayıp yoğururken ona doğru bastırırım. Parmaklarım, artık beceriksiz ve acelecilikle gömleğinin düğmelerini açmaya çalışır. Üç tanesini açtıktan sonra vazgeçip gömleği başından çekerim.

Ten tenime değişiyor. Göğsü göğsüme değişiyor. Boş binanın serin havası kollarımda tüylerimi diken diken ediyor, ama dokunduğu her yer *yanıyor*.

Elleri kot pantolonuma kayıyor, düğmeyi açıyor, fermuarı aşağı çekiyor. Ayakkabılarımı çıkarıp kot pantolonumu kalçalarımın altına çekmesine yardım ediyorum.

Karanlıkta iç çamaşırlarımla yerde kıvrılmış durumdayım, beni çıplak görmüş ve baştan aşağı öpmüş bir adamla birlikteyim, ama birdenbire utanmaya başlıyorum. Her kusurumun farkındayım. Karnımın yumuşaklığı. Birbirine değen uyluklarım. On altı yaşımdan beri olan çatlaklarım. Tanrı aşkına, neredeyse bir haftadır tıraş olmamıştım.

"Hey." Sesi, utanç sarmalından beni kurtarıyor. "Nereye gittin?"

"Ben buradayım."

"Hayır, değilsin." Elleri belimi kavradı. "Benden kayboldun."

Ağızımı açıp inkar etmek için, ama o önce konuşur. "Sen mükemmelsin," der basitçe. O söylediğinde bu bir gerçektir. Su ıslaktır, iki artı iki dört eder, Eliana Hunter mükemmeldir.

Ağız omzumun kıvrımını bulur. "Bu." Köprücük kemiğime bir öpücük. "Bu." Avuç içi kaburgalarımın üzerine yayılır. "Bütün bunlar mükemmel. Ve benim."

Bu beni ikna etmeye yeter. Kendimi baş döndürücü şehvet ve aşkın akıntısına bırakırım. "Senin," diye fısıldarım.

"Kesinlikle." Parmakları iç çamaşırımın bel kısmına takılır. "Şimdi sana bana ait olan şeylere ne yaptığımı göstereyim."

İç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı çekip karanlıkta bir yere fırlatıyor. Sonra ağzı kalça kemiğime, iç uyluklarıma, en çok ihtiyacım olan yerler hariç her yere dokunuyor.

"Bastian..."

"Şşş. Sabırlı ol. Oraya geliyorum."

Nefesi üzerimde dolaşüyor. Sonra dili, düz ve yavaş. Yerden kalkıyorum.

Ama acele etmiyor. Parmakları da işin içine giriyor, biri ağzı çalışırken içime giriyor. Gerilim daha da artıyor. Nefesim kısıyor. Parmaklarım saçlarını kavırıyor.

"İşte böyle," diye mırıldanıyor, benim kıvrılmamı ve zıplamamı hissederek. "Bırak kendini."

Bırakıyorum. Orgazm yavaş ve tatlı bir şekilde içimi kaplıyor, daha önce bana yaşattığı keskin, çaresiz orgazmlara hiç benzemiyor. Bu bal gibi, şimşek gibi değil. Bu tutulmak, alınmak değil.

Sonunda kendime geldiğimde, o vücudumu öperek yukarı doğru ilerliyordu. Yere yanıma oturdu ve beni göğsüne çekti.

"İyi misin?" diye soruyor.

Hâlâ nefesimi toparlamaya çalışırken başımı sallıyorum.

"İyiden de öteyim." "Güzel. Çünkü henüz bitirmedik."

"Hayır," diyorum, onun görebileceği ya da göremeyeceği küstah bir gülümsemeyle. "Henüz bitmedi."

Topuklarımın üzerine yükselip onu sırt üstü yatırıyorum. Ellerim çıplak göğsünde, tüm bunların başladığı gibi, günler ve haftalar önce olduğu gibi. Kemerini bulup onu çıkarıyorum, sonra da kot pantolonunun düğmesini açıyorum. Fermuar, metal dişlerin çıkardığı bir sesle aşağı iniyor.

"Eliana..."

"Kapa çeneni, Bastian."

Kot pantolonunu kalçalarından aşağı itiyorum. Bana yardım etmek için kalktı. Boxer şortu da aşağı iniyor.

Önce onu elimle tutuyorum. Sert, sıcak, kalın ama dokunulduğunda yumuşak. Parmaklarım onun çevresini kavradığında nefesi kesiliyor. Sonra ağzımı indiriyorum.

Onun tadı tuz ve deri. Dilimle onun şeklini takip ederek yavaşça çalışıyorum. Eli saçlarımın köklerine uzanıyor. "Siktir," diye nefes alıyor.

Onu daha derine alıyorum. Dilimi düzleştiriyorum, yanaklarımı içe çekiyorum ve onun parmaklarının kafamın derisini sıkılaştırdığı ritmi bulana kadar bir ritimden diğerine geçiyorum.

Nefesi düzensizleşir. Uyluklarında, karnında gerginlik hissediyorum. Beni çekmeye çalıştığında, ona izin vermiyorum.

"Eliana, ben..."

"Biliyorum," diye nefes nefese, ıslak bir sesle ağzımdan çıkmasına izin veriyorum. "Bunu istiyorum. Ben..."

"Hayır."

Bana uzun süre kontrolü bırakmayacağını bilmeliydim. Hırlayarak beni sırt üstü yatırır, ama başımı sert zemine yaslamaya özen gösterir. Elleriyle uyluklarımı ayırır, yumuşak etimi sıkıca kavrar.

"Boşaldığımda senin içinde olmak istiyorum," diyor bana.

Her bir gözenek ve sinir ucumda arzuyla kaynıyorum, ama yine de tereddüt ediyorum. Henüz bunu yapmadık. Bu konuyu da gerçekten konuşmadık — sanki doğru zaman gelene kadar bu konuyu açmayacağımız konusunda sessiz bir anlaşma yapmış gibiydik. Doğru zamanın geldiğini nasıl anlayacağız? Hiçbir fikrim yok.

Şimdiye kadar.

Şimdi, doğru zaman gibi geliyor.

Kendini benim girişime yerleştiriyor. Oradaki keskin baskısı nefesimin kesilmesine ve kekelememe neden oluyor.

"*S-siktir*," diye nefes nefese kalıyorum.

Alnı alnıma düşüyor. "Hala iyi misin?"

"Evet. Tanrım, evet. Lütfen, yap şunu. Buna çok ihtiyacım var, Bastian. Sana çok, çok ihtiyacım var."

O başını sallar ve yüzü konsantrasyonla buruşur. Sonra, ikimiz de nefesimizi tutarken, yavaşça, santim santim içeri girer ve beni tamamen doldurur.

İçimde tamamen yerleştiğinde, kalçalarımız birbirine yapışık halde, durakladı. Eğildi ve dudaklarımı nazik bir öpücükle ele geçirdi. Dudakların dudaklara dokunması. Yavaşça, yavaşça, kendini dışarı çekti. Sürtünme neredeyse dayanılmazdı, ama onun yokluğu daha da kötüydü.

Sonra, öpüşmeyi hiç kesmeden, yönünü tersine çevirir ve -aynı yavaşlıkla, yavaşça- beni tekrar doldurur.

Bu, bir düzine, belki daha fazla, uzun, acı verici, enfes vuruşlar boyunca böyle devam eder. İçime girer, ta ki onunla o kadar dolana kadar ki, düşünemez hale gelirim...

Dışarıda, onu geri istediğimde nefes alamayacak kadar çok istediğimde...

İçeri ve dolu...

Dışarı ve çaresizce...

İçeri...

Dışarıd

a...

İçeride

...

Dışarıd

a...

Ta ki, farkına varmadan, onun gelecekteki ofisinin zemininde, benim evim olarak gördüğüm tek şehrin on dört kat yukarısında, vahşi hayvanlar gibi çiftleşene kadar.

Şefkat yok oluyor. Kalçaları daha sert ve daha hızlı hareket ediyor. Tırnaklarım omuzlarına batıyor ve sırtındaki kasları tırmalıyor. Tıslıyor ama hızını kesmiyor.

"Beni işaretle," diye homurdanıyor. "Yarın hissetmek istiyorum."

Ben de onu tekrar çizdim, bu sefer daha derinden. Bana o kadar sert giriyor ki, yerde kayıyorum. Elleri kalçalarımı sıkıca kavırıyor, bana vururken beni yerinde tutuyor.

Başparmağı klitorisimi bulur. Bu baskı, diğer her şeyin üstüne eklenince neredeyse dayanılmaz hale gelir. Parçalanacağım.

"Benim için boşal," der, yüzümdeki spazmları okurken. "Hissetmeme izin ver."

Orgazm beni parçalıyor. Onu sıkıca sarıyorum, tırnaklarım derimi parçalıyor, sıcak kan orada parlıyor.

Ama henüz bitmedi. Tekrar homurdanarak beni ayağa kaldırıyor. Orgazm bacaklarımı titretirken hala kekeliyorum, ama kalçalarımındaki elleriyle beni pencereye dönene kadar döndürüyor.

"Ellerini cama koy."

İtaat ediyorum. Yüzey avuç içlerime soğuk geliyor. Ayaklarımı daha da ayırıyor. Parmakları benimkileri kaplıyor, ellerimi sabitliyor. Sonra tekrar içime giriyor, acımasız bir itmeyle beni çığlık attırıyor ve inlememe neden oluyor, nefesim pencereyi buğulandırıyor.

"Bak," diyor kulağıma. "Bizim olan şeye bak."

Kalçaları bana çarptıkça ışıklar bulanıklaşıyor. Her çarpışmada yanağım ve göğüslerim cama yapışıyor. Bina boş ve sokaklar çok aşağıda, ama yine de kendimi açıkta, sergilenmiş hissediyorum.

O, kendi tatminini kovalayarak, beni kullanarak, itmeye devam ediyor. O kadar hızlı ve sert sevişiyoruz ki, bedenim artık bana ait değil, onun, tamamen onun, sadece onun. Ta ki ritmi bozulana kadar. Tutuşu kalçalarımın morlukları bırakıyor.

"Siktir, Eliana..."

Ve boğuk bir iniltiyle, içimde derinlere gömülmüş olarak boşalıyor.

İkimiz de bitkin düştüğümüzde, yere yığıldık. Zemin sert ve soğuktu, ama az önce yaptığımız ateşli yoğunluğun ardından aslında oldukça hoş geliyordu.

Bastian yavaşça çekilir. Onun yokluğu beni irkiltiyor. İç bacağımdan ıslak bir şey akıyor. Yanıma yuvarlandığında, kollarımız birbirine değiyor, onun burada olduğunu ve hiçbir yere gitmediğini bana yeterince hissettirecek kadar. Nefeslerimiz ofisi dolduruyor, düzensiz ve dengesiz. Cildimdeki ter havada soğuyor.

Bir dakika, belki iki dakika sonra, eli benim elimi bulur. Parmaklarımız birbirine dolanır, yapışkan ve beceriksizce. "Her şey yolunda mı?" diye tavana sorar.

Başımı çevirip ona bakıyorum. Karanlıkta, o sadece bir siluet. Bir gölge. Sadece avucunun sıcaklığını, nasırlarının pürüzlülüğünü hissedebildiğim için gerçek.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Sonra kıkırdamaya başlıyorum. Bastian'ın bana merakla baktığını hissedebiliyorum, ama kıkırdamalar beni ele geçirdiğinde, cevap verecek nefes bulamıyorum. Gülüp gülüyorum ve o da bana izin veriyor, ta ki sonunda kıkırdamalarım dinene kadar.

Sessizleştğinde ona bakıyorum. "Bu, listemdeki sondan ikinci maddeydi," diye açıklıyorum, yüzüm kızararak gülümsüyorum. "Yüksek bir yerden şehrin ışıklarını görmek": *tamam*.

BASTIAN

DÖRT GÜN SONRA

col·lapse: /kə'laps/: fiil

1: (sufle veya kek için) ocaktan alındıktan sonra çökmek ve sönmek.

2: Özenle inşa ettiğiniz şey bir anda çöktüğünde; hayallerinizin tüm havası boşaldığında ve yerde sadece sönmüş bir karmaşa kaldığında.

Zeke ile birlikte Grant Park'ta koşuyorum ve aptal gibi sıırıtmaktan kendimi a l a m ı y o r u m .

"Yine yapıyorsun," diyor Zeke. "Neyi yapıyorum?"

"Şu şey şeyi yüzündeki yüzündeki Gülümseme
gülümseyen boktan. Bu rahatsız edici."

Gülüyorum. Bu aralar çok gülüyorum. "Siktir git, Z."

"Gördün mü? Hakaretlerin bile mutlu geliyor. Sanki Disney filmlerindeki kötü adamların dostluğun gücünü keşfetmesini izlemek gibi."

Buckingham Çeşmesi'nin yakınındaki köşeyi dönüyoruz. Sabah güneşinde, yüksek yay şeklindeki su püskürmesi elmaslar gibi görünüyor. Bugün her şey daha parlak görünüyor. Daha keskin. Sanki biri tüm şehrin doygunluğunu artırmış gibi.

Kahretsin, belki de Zeke haklıdır. Bu tam da Disney filmlerindeki kötü adamların yaptığı türden bir şey.

"Bu gece büyük gece," diye devam ediyor. "Hazır mısın?"

Gerçekten de büyük bir gece. Gala. Olympus Projesi. Önemli herkesin önünde kolumda Eliana.

"Evet," diyorum. "Hazırım."

Ve hatırlayabildiğimden daha uzun bir süredir ilk kez, bunu gerçekten kastediyorum. Çünkü endişelenecek hiçbir şey yok. Hiçbir şey beni yıkamaz. Dünya avucumun içinde. Sadece ben, tüm hayallerimi gerçekleştirmeme on iki saat kaldı, en iyi arkadaşım ve sevdiğim kadın bitiş çizgisinde beni beklerken, mükemmel bir Mayıs sabahında Chicago'da koşuyorum.

Tabii, *tam anlamıyla* bitiş çizgisinde beklemiyor. Eliana, Olympus binasının tepesindeki çılgın deneyimimizden bu yana her gece bizimle kalmasına rağmen, dün gece kalmayı reddetti. *Kötü şans getirirmiş, dedi. Düğünden önceki gece damatla yatmak gibi.*

Evlenmiyoruz, diye gülerek hatırlattım ona. Ama o ısrar etti.

Onun o aptalca küçük metaforu kafamda her türlü çanı çaldırdı. Daha spesifik olmak gerekirse, *düğün* çanları. Altın sarısı saçlı, beyaz gelinlik giymiş, açık ela gözlü bir gelin koridordan bana doğru yürürken, ben de mihrapta beklediğimi hayal ettim.

Ama bu düşünceleri kafamdan silip attım. Çok duygusal ve zamansızdı. Yine de, Eliana'nın parmağına bir yüzük takıp ona *karım* demek düşüncesinin verdiği tehlikeli heyecanı inkar edemem.

Zeke'nin evinin yakınında koşumuzu bitiriyoruz. Bana veda ederek selam veriyor ve galada kutlama için bir tekila içmek üzere buluşacağımıza söz veriyor.

"Ben ısmarlıyorum," diyor.

"Seni aptal, bu benim şirketim ve açık bar var. İçkileri zaten ben ödedim."

"Hayır, gerçekten," der ve elini göğsüne bastırarak ciddiyetle ekler. "Israr ediyorum."

Yine gülüyorum ve onu kenara itiyorum. Sonra birkaç blok ötedeki evime doğru koşuyorum. Güzel bir gün, güzel bir dünya ve güzel bir hayat, ve temiz hava belki de Tanrı'nın icat ettiği en baş döndürücü afrodisyak.

Penthouse'da Sage'i kanepede uzanmış video oyunu oynarken buluyorum. Ben içeri girdiğimde oyunu durduruyor. "Uh-oh. Keyfin yerinde."

Omuz silkiyorum. "Güzel bir gün."

"Son zamanlarda her koştuğunda bu kardiyo coşkusu yaşıyorsun. Bu rahatsız edici."

"Zeke de aynen öyle dedi." Buzdolabından protein shake'i alıp içmeye başlarken gülümsüyorum.

"Evet, haklı. Bu gece tüm VIP'lerin kışlarını öperken de aynı enerjiyi koruyacak mısın?"

"Onlar *benim* kışımı öpecekler," diye düzeltiyorum. O inkar edilemez "*evet, lanet olsun*" duygusu yine göğsümde yükseliyor. Bu günün geldiğini düşünmek delilik. Yıllarca süren planlamalar,

kredi kartlarının limitlerinin aşılması, sabahın erken saatlerinde ve gecenin geç saatlerinde çalışmak... Hepsi birkaç saat içinde böyle bir doruğa ulaşıyor.

Ben. *Kazandım.*

Blender şişemi lavaboya bırakıp Sage'e döndüm. "Gelmeyeceğinden emin misin?"

"Sıkıcı, zengin insanlarla dolu, lüks tatilleri ve vintage Rolex'leriyle birbirlerini alt etmeye çalışan bir partiye mi? Hayır, teşekkürler." Oyununun duraklamasını kaldırır. "Ayrıca, Lilah ve ben bu gece birlikte takılacağız."

"Öyle mi?" Tezgaha yaslanıyorum. "Paraya mı ihtiyacın var?"

"İyiym." Bana sırtarak bakar. "Ama teşekkürler, baba."

Ona orta parmağımı gösteririm. O güler.

Ben de gülerim. Lanet olsun, dünya ne güzel.

Endorfin ve zaferin çifte coşkusuyla duşa giriyorum. Ama duştan çıkıp havluma uzandığımda, telefonum tezgahta titremeye başlıyor. Bir kez, sonra iki kez, sonra üçüncü kez arka arkaya hızlıca.

Ellerimi kurulayıp ekrana bakarım. Harold Fitzgerald'dan üç e-posta gelmiştir. Konu başlıkları giderek sertleşmektedir.

Acil

ACİL

ACİL - BENİ HEMEN ARA!

En son gelen mesajı açıyorum. Kısa, doğrudan ve şu anda okumak istediğim şey kesinlikle değil:

Bastian - Olympus Projesi hakkında ciddi endişeler var. Hemen orada buluşmamız gerekiyor. Bu iş bu akşama kadar bekleyemez.

- HF

Su vücudumdan damlıyor ve ayaklarımın önündeki fayansların oluklarında birikiyor. *Ciddi endişeler.* Bu ne anlama geliyor? Harold'un numarasını arıyorum, ama doğrudan sesli mesaja düşüyor.

Aynen böyle, bu güzel gün birdenbire çok daha az güzel hale geldi.

Bir saat sonra Olympus sahasına varıyorum, smokinimi giymişim çünkü galadan önce giyinmek için zamanım olmayacak. Park edip arabadan inerken papyonum boynumda bir ilmek gibi hissediyorum. Harold'un Mercedes'i zaten dışarıda park edilmiş, yanında tanımadığım iki araba daha var.

Ellerimi ceplerime sokmuş olsam bile, ellerimin titremeye başladığını hissedebiliyorum.

Onları binanın ön kapısında buluyorum: Harold, Taylor Brewer ve daha önce hiç görmediğim iki takım elbiseli adam. Harold beni ilk fark eden oluyor. Yüzü ciddi.

"Bastian." Elini uzatmıyor. "Bu kadar kısa sürede geldiğin için teşekkürler. Taylor'ı tanıyorsun elbette. Bunlar da avukatlarım."

Avukatlar mı? Ne oluyor?

"Neden bu kadar sinirlendiğini açıklamak ister misin, Harold?" diye soruyorum soğukkanlılıkla.

Yavaş ve sakın bir şekilde gözlerini kırpmıyor, bu da beni hiç de rahatlatmıyor. "Endişeler, Bay Hale. Çok fazla endişe." Taylor'a bakıyor, Taylor ayaklarını sürüyerek başka yere bakıyor. İsimsiz iki avukat, gülümseme izi bile olmadan bana dik dik bakıyor.

"Bu sefer hangi 'küçük kuşlar' konuştu?" diye dişlerimi sıkarak soruyorum.

"Mesele kimin konuştuğu değil, Bastian. Mesele ne söyledikleri."

"Ee? Bu konuyu uzatmaya devam mı edeceksin, yoksa bana gerçekten ne olduğunu mu anlatacaksın?"

Yine o göz kırpma. Her gördüğümde daha da nefret ediyorum. "Güvenilir kaynaklardan öğrendiğime göre, *benim* milyarlarca dolarımı, arkadaşım Bay Brewer'ın da neredeyse aynı miktarda parasını ve diğer tüm sınırlı ortakların yatırımlarını temsil eden bu bina, operasyonel sorunlarla doluymuş. Soğutma cihazlarından havalandırma sistemlerine kadar her şeyin birçok kez denetimden geçemediğini söylüyorlar. Burada yumurta bile pişiremeyeceğinizi, Michelin yıldızlı bir yemek pişirmeyi bırakın, diyorlar. Ve tüm bunları örtbas etmekten *sizin* sorumlu olduğunuzu söylüyorlar, efendim."

Aylardır hissetmediğim bir öfke içimde kaynamaya başlar. Sıcak ve ölümcül, parmak uçlarımdan kalbimin derinliklerine kadar yükselir ve yükselir. En yakın keskin nesneyi bulup, buradaki her erkeğin küçük parmağını kesmekten başka bir şey istemem, çünkü gözlerime bakmaya cesaret edip beni bu boktan şeyle suçladılar.

"Bu lanet bir yalan," diye bağırmaya başlıyorum, hepsini parça parça etmeye hazır. "Bu..."

Ama sonra en yüksek pencereye bakıyorum ve dört gece önceki anılar alevleri söndürmek için akın akın geliyor. Eliana karanlıkta çok küçük ve itaatkârdı. Dünya ayaklarımızın dibinde uzanıyordu ve onun tek bakmak istediği şey *bendim*. Benim için de durum aynıydı. Hayatım boyunca istediğim her şey, 1,60 boyunda, orman yeşili gözleri ve yumuşacık dudakları olan bir kızın şekline bürünmüştü.

Öfke tamamen yok olmuyor. Ama yatışıyor. Kaynama noktasından yavaşça kaynama noktasına geçiyor. Aleksei'nin yolundan benim yoluma.

Papyonumu düzeltip Harold'ın gözlerinin içine bakıyorum. "Neden bana göstermiyorsun?" diyorum sakın bir sesle. "Sözde ihlalleri göster bana. Bahsettiğin denetim raporlarını göster. İddialarını destekleyen tek bir kanıt bile göster."

Avukatlar birbirlerine bakışırlar. "Kaynaklarımız var..." diye başlar Harold.

"Bu kanıtla aynı şey değil," diye sözünü kesiyorum. "Bu işi doğru şekilde yaptım, Harold. Ve bu gece, dünya sonunda benim yarattığım şeyi gördüğünde, ayaklarıma kapanıp, sana hayatının en kolay parasını kazandırdığım için bana teşekkür edeceksin." Cebimden binanın anahtarlarını çıkarıyorum. "Hadi bunu hemen halledelim. Sana yaptıklarımızı göstereceğim. Sonra beni küçük kuşlara götüreceksin ve ben de onların kanatlarını koparacağım."

Sessizlik. Bir göz kırpma. Bir tane daha. Bir tane daha.

Sonunda Harold omuz silkiyor. "Göster o zaman," diyor, Project Olympus'a açılan bronz kapıları işaret ederek. "Yanıldığımı görmekten daha çok istediğim bir şey yok."

Bronz kapının kilidini açtım, kapıyı açtım ve içeri girdim. Harold ve ekibi arkamdan içeri girdi. Ama iki adım attıktan sonra durdum.

Koku yüzünden.

Koku normal değil.

Yeni inşaatın, talaş ve boyanın, beton ve kromun temiz kokusu değil. Başka bir şey. Burun deliklerimi genişleten keskin, kimyasal bir koku.

Harold'ın daha içeri girmesini engellemek için elimi uzattım. "Bekle."

"Ne oldu?" Harold şüpheyle burnunu kırıştırarak soruyor.

Cevap vermiyorum. Beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlamaya çalışmakla meşgulüm. Gaz mı? Hayır. Gaz değil. Temizlik solventi mi? Belki. Ama hayır, o da değil.

Bir adım daha ileri atıyorum. Sürükleyen ayak seslerim geniş avluda yankılanıyor, birkaç saat sonra kahkahalar ve kadehlerin tıkırtılarıyla dolması gereken duvarlardan sekip geri geliyor.

"Ee? Bastian?" Harold ısrar ediyor. "Bir saniye izin ver," mırıldanıyorum.

Hırlayarak, atriyumun karşısına doğru koşuyorum. Harold ve avukatları bana yetişmek için çabalarken, ben de onların sorduğu sayısız soruyu görmezden gelip cevaplamıyorum.

Zemin kattaki restoranlardan biri olan State & Madison'ın mutfak kapıları tam önümde. Kapıları o kadar sert itiyorum ki biri duvara çarpıyor.

Gördüğüm manzara beni donduracak kadar şaşırttı.

Her yer darmadağın.

Frank'in birkaç gün önce bize gösterdiği tertemiz mekan tamamen tahrip edilmiş. Parlak ve kullanıma hazır olması gereken ekipmanlar parçalara ayrılmış halde yerde duruyor. Bakır kablolar, dökülmüş bağırsaklar gibi açık tavan panellerinden sarkıyor. Ocakların olması gereken yer tamamen boş, sadece duvardan çıkıntı yapan gaz bağlantısı kalmış.

Etrafıma baktığımda, hasar devam ediyor. Dolap kapakları garip açılarda asılı duruyor. Soğuk hava deposunun kapısı bir beton blokla açık tutulmuş, içi tamamen boş ve odanın geri kalanı kadar sıcak. Lanet olası fayanslar bile yer yer çatlamış, sanki biri balyozla vurmuş gibi.

Arkamda, Harold'ın keskin nefes alışı, zaten bildiğim şeyi doğruluyor: Burası hazır değil. Hazır olmaktan çok uzak.

Bu sabotaj.

Tekrar dönüyorum. Bu sefer koşuyorum. Harold, Taylor ve avukatların yanından geçip atriyumdan Somssi'ye doğru koşuyorum.

Burası da aynı. Burası hazır olmaktan *aylarca*, hatta daha uzun süre uzak görünüyor.

Yukarı kata koşuyorum. İkinci kat da aynı. Üçüncü kat.

Dördüncü kat.

Beşinci kat.

Harold & Co. sonunda en üst katta bana yetişti. Ofisimde durmuş, dört gece önce Eliana ile seviştiğimiz beton parçasına bakıyorum.

Orası talaşla kaplı. Sanki kimse hiç buraya gelmemiş gibi.

Harold, efor ve öfkeden morarmış yüzüyle içeri giriyor. Tırmanıştan dolayı nefes nefese kalmış, terli gömleğinin yakası koyulaşmış.

Yavaşça dönüyorum. Bir elimle papyonumu çözüyorum. Boynumda sallanıyor, gevşek ve işe yaramaz, üzgün, yenilmiş.

"Bana sattığın şey bu mu?" diye bağırıyor, harap olmuş ofiste çılgınca etrafına vurarak. "Bu felaket mi? Bu tam bir karmaşa mı?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama o beni ezip geçti.

"Bunu söylememe bile gerek yok, ama fonumu geri çekiyorum. Hemen. Her bir doları. Ve harcanan paranın tamamını geri talep edeceğim." Parmaklarıyla göğsümü dürterek bana doğru yaklaşıyor. "Dahası, ağımdaki herkese ulaşıp Bastian Hale ve onun tam anlamıyla beceriksizliği konusunda onları uyaracağım."

Duvara doğru ilerleyip ışık düğmesine basıyor. Hiçbir şey olmuyor. Işık yanmıyor. Sadece karanlık var.

Harold bana dönerek sert bir şekilde, "Bir ampulü bile idare edemiyorsan," diye öfkeyle, "senin üç milyar doları nasıl emanet edebilirim?"

Yere tükürdü. Sonra topuklarını döndürüp uzaklaştı. Taylor bana üzgün bir bakış attı, sonra başını sallayıp avukatların peşinden gitti.

En büyük zaferim olması gereken şeyin zirvesinde, tek başıma kalırım ve her şeyin nasıl bu kadar ters gittiğini merak ederim.

ELIANA

crest: /krest/: fiil

1: Krem çırpma sırasında en sert haline geldiğinde.

2: düşüşten önceki en yüksek nokta.

Banyo aynasının önünde duruyorum, maskara fırçası gözümden bir santim uzakta, bunun nasıl yapıldığını hatırlamaya çalışıyorum.

Sorun, makyaj yapmayı unutmuş olmam değil. Sorun, yaptığım şeyi zar zor görebilmem.

Son birkaç gündür görüş alanım giderek daraldı. Eskiden tam bir görüş alanı olan şey, şimdi bulanık karanlıkla çevrili küçük bir netlik çemberi haline geldi. Tuvalet kağıdı rulosundan bakmak gibi, ama rulo gittikçe küçülüyor.

"Tamam, Eliana," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Bunu yapabilirsin. Sadece maskara. On dört yaşından beri bunu yapıyorsun."

Fırçayı tekrar kaldırıyorum ve tamamen ıskalıyorum. Siyah bir leke yanağıma bulaşıyor.

"... Kahretsin."

Arkamda, dairemin kapısı bir patlama sesiyle açılır ve bu ses beni irkilterek yüzüme daha fazla maskara bulaştırır.

"Geldik!" diye bağırarak Yasmin, küçük stüdyoma dalar. "Ve biz, yani 'ben', takviye kuvvetler getirdik."

Annem onun arkasında, kesinlikle kendisine ait olmayan profesyonel bir makyaj seti gibi görünen bir şey taşıyor. "Çalıştığım salondan ödünç aldım," diyor ve seti mutfak tezgahımın üzerine koyuyor. "Bu gece için hazırlanırken yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündük..."

Onlara dönerek, maskara fırçasını hala elimde tutuyorum, bir gözüm yarısı yapılmış, diğer gözüm ise hiç dokunulmamış. Siyah çizgiler yanağımdan aşağıya doğru akıyor.

Yasmin bana bir bakış attı ve kahkahayı patlattı. "Ah, tatlım. Hayır."

"Kontrolüm altındaydı," diye zayıf bir şekilde itiraz ediyorum.

"Gözünü kaybetmediğin için şanslısın." Parmaklarımdan maskarayı alır. "Otur. Hemen."

Annem masamın sandalyesini çekip üzerine oturmam için hafifçe vurur. "Hadi bebeğim. Bize izin ver."

Bunu kendim yapabileceğimi, yardıma ihtiyacım olmadığını ve profesyonel hayatımın en önemli gecesi için yardım almadan da mükemmel bir şekilde hazırlanabileceğimi söylemek istiyorum.

Ama gerçek şu ki, artık kendi makyajımı yapacak kadar iyi göremiyorum. Ve bu gece, diğer tüm gecelerden farklı olarak, mükemmel görünmem gerekiyor

mükem
mel
görünme
m
gerekiyo
r. Bu
yüzden
oturuyor
um.

Yasmin, makyaj temizleme mendiliyle başarısız maskara denememi silmeye başlarken, annem ödünç aldığı makyaj setini açar ve bir cerrahın ameliyata hazırlanır gibi fırçaları ve paletleri düzenlemeye başlar.

"Ne giydiğini bir daha söyle," diyor annem.

"Bordo elbise. FaceTime'da göstermiştim, hatırladın mı?"

"Onu seksi bir vampir gibi gösteren elbise," diye Yasmin yardımcı olmak için ekliyor.

Ben burun kıvırıyorum. "Vampir gibi görünmüyorum."

"*Seksi* bir vampir," diye düzeltir Yasmin. "Arada fark var. Normal vampirler ürkütücüdür. Seksi vampirler ise Robert Pattinson'la yatabilir."

Annem gülüyor, bu kadar uzun süre gülmemesinin ardından bu ses çok hoş geliyor. Kilisede geçirdiğimiz o geceden beri farklı davranıyor. Elbette, sadece birkaç gün oldu, ama onda uzun zamandır görmediğim bir hafiflik var. Bu hem garip, hem harika, hem de ürkütücü.

"Gözlerini kapat," diyor.

Göz kapaklarıma yumuşak bir fırça dokunuşu hissediyorum, ardından göz farının hafif baskısı. Yavaş ve dikkatli çalışıyor, kendi kendine mırıldanıyor. Ben küçükken yatmadan önce saçımı tararken mırıldandığı melodinin aynısı bu. Derekler, şarap ve bizi yabancılara dönüştüren onca yıldan önce. Yağmurlu günde söylediği şarkının aynısı.

"Yağmur damlaları, güller ve kediciklerin bıyıkları..."

Bu arada Yasmin tırnaklarıma geçmişti. Elbisemle uyumlu koyu şarap rengi bir oje sürüyordu ve bu sırada Zeke hakkında sürekli yorum yapıyordu.

"Haftaya beni Wicker Park'taki bir yere götüreceksin. Orada şehrin en iyi ördek konfitinin yapıldığını söylüyor. Ona konfitin ne anlama geldiğini bile bilmediğimi söyledim, o da bana yirmi dakika boyunca bunu açıkladı. *Yirmi dakika*, El. Ördekler hakkında bu kadar çok şey olduğunu bilmiyordum. Benim bildiğim kadarıyla ördekler sadece "vak vak" derlerdi, hepsi bu kadar.

"Kulağa romantik geliyor," diye mırıldandım, annemi üzmemek için yüzümü sabit tutmaya çalışarak.

"Aslında biraz öyleydi. Yemeklerden bahsederken yüzünde bir ifade belirliyor. Sanki dini bir deneyimi anlatıyormuş gibi." Bir süre durdu ve sesinde bir gülümseme duyabiliyordum. "Ayrıca seks de inanılmaz."

"Yasmin!" Annemin skandal dolu kahkahası küçük dairemi doldurur.

"Ne? Doğru! Eliana zaten biliyor. Bizi yakaladı, hatırladın mı?"

"Asla unutmayacağım," diye mırıldanıyorum. "Kötü bir dövme gibi beynime kazındı."

İkisi de gülüyor ve ben de gülüyorum, gözlerim hala kapalı ve yüzlerini göremiyordum olsam da. Bu çok hoş. Bu gerçekten çok, çok hoş.

Annem gözlerimi bitirip dudaklarıma geçer. "Dudaklarını büz," der. Ruj pürüzsüz ve serin bir şekilde kayar. "Mükemmel. Şimdi, sil."

Ona uzattığı mendile dudaklarımı bastırıyorum.

"Tamam," diyor Yasmin, oje şişesinin kapağını kapatırken. "Tırnakların kurumasını bekle, sonra sana o elbiseyi giydireceğiz. Ama önce..." Dramatik bir şekilde duraklıyor. "Gözlerini aç."

Gözlerimi açtım.

Küçük banyo aynamda kendimi zar zor tanıyorum. Gözlerim dumanlı ve dramatik, bordo gölge, zayıflamış görüşümde bile irisimin maviliğini ortaya çıkarıyor. Dudaklarım tam olarak şarap rengi koyu güllerin tonunda. Cildim kusursuz, parlak görünüyor.

Gala gecesine ait biri gibi görünüyorum. Önemli biri. Hayatını düzene sokmuş biri.

Bastian Hale'in kadını gibi görünüyorum.

"Çocuklar," diye fısıldıyorum, "çok güzel."

Annem arkamda duruyor. Aynada gözlerine baktığımda, gözleri nemli. "Sen güzelsin," diyor. "Biz sadece biraz yardım ettik."

Yasmin diğer tarafımda belirir ve çenesini omzuma dayar. "Tamam, ama Bastian seni gördüğünde nasıl kafayı yiyeceğini konuşabilir miyiz?"

Boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayılır. "Öyle değil."

"Aynen öyle," diye karşılık verir Yasmin. "Adam sana takıntılı. Sen de ona takıntılısın. Bu iğrenç ve sevimli ve senin için istediğim her şey."

Annem omuzlarımı sıkıyor. "Sana iyi davranıyor mu, bebeğim?"

Gözlerim çok yorulduğunda bana yemek kitapları okuyan Bastian'ı düşünüyorum. Kulağıma resimleri tarif edişini...

Sanat Enstitüsü. Yürürken, düşersem beni yakalayabilmek için elini belimin altına koymas1.

"Evet," diyorum. "Bana karşı çok iyi."

"O zaman önemli olan tek şey bu." Başımın üstüne bir öpücük kondurur. "Hadi, şimdi o elbiseyi giyelim."

Elbise banyo kapımın arkasında asılı. Yasmin onu alırken, ben yeni yaptırdığım manikürümü lekelememek için ellerimi önümde düz bir şekilde tutarak dikkatlice ayağa kalkıyorum.

Derin bordo kadife, kalp şeklinde yakalı ve bir bacağıın üstünde yırtmaçlı bir elbise. İki hafta önce Wicker Park'taki bir butikte buldum ve hiç pişmanlık duymadan akıl almaz bir miktar para harcadım.

Yasmin giymeme yardım ediyor ve annem arkadan fermuarını çekiyor.

"Tanrım," diye nefesini tutuyor Yasmin. "Tamam, evet. Seksi vampir onaylandı."

Yine aynaya bakmak için dönüyorum ve sınırlı görüşümle bile elbisenin bana mükemmel uyduğunu görebiliyorum. Çok sıkı olmadan vücudumun hatlarını sarıyor ve rengi cildimi taze krema gibi gösteriyor.

Annemin elleri yine omuzlarıma konuyor. "Lise mezuniyetindeki gibi görünüyorsun," diyor yumuşak bir sesle. "Büyümüş ve dünyayı fethetmeye hazır."

O günü hatırlıyorum. Ödünç aldığım kep ve cüppeyle ayakta durmuş, üniversiteye kabul mektubumu sıkıca tutarken, annem seyirciler arasında ağlıyordu. Onun için iyi günlerden biriydi. Acı çekmek yerine gurur duyuyordu, ilgisiz olmak yerine orada bulunuyordu.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum
aniden. "Neden?" diye soruyor Yasmin.

"Hepsi. Gala. Bastian. Gelecek." Boğazımı yutuyorum. "Bu geceden sonra ne olacak?"

Annem beni kendine doğru çevirir. "*Yaşayacaksın*, kızım," der basitçe. "Elinden geldiğince, yapabildiğin kadar yaşayacaksın. Ve işler kötüye gittiğinde..." Bir an durur ve bunun sadece benim vizyonumdan bahsetmediğini anlarım. "İşler kötüye gittiğinde, düşündüğünden daha güçlü olduğunu hatırla. Ve yalnız olmadığını."

Yasmin ikimizi de kollarının arasına alır. "Tabii ki yalnız değil. Biz varız."

Üçümüz küçük dairemde birbirimize sarılmış bir şekilde bir an öylece duruyoruz ve ne kadar çok şeyin değiştiğini düşünüyorum. Daha da fazla değişiklik olacak. Tanrım, onların yüzlerini göremeyeceğim için çok özleyeceğim.

Ama göremesem bile, şu anda sahip olduğum azıcık şey bile kaybolrsa bile, onların sevgisini hissedebileceğim.

Ve bu yeter.

"Tamam." Geri çekilip gözlerimin altını dikkatlice silerim. "Tamam. Hadi yapalım şunu."

Yasmin gülümser. "Aferin kızıma."

Annem bana ayakkabılarımı ve çantamı uzattı. Yasmin telefonumu, anahtarlarımı ve rujumu aldığımı iki kez kontrol etti. "Bastian seni saat yedide alacak, değil mi?" diye sordu Yas.

Telefonuma bakarım. Saat 18:49. "Evet. On bir dakika var."

"Mükemmel. Bu bize bir shot içmek için yeterli zaman verir." Yasmin, bir sihirbazın şapkadan tavşan çıkarması gibi çantasından bir şişe tekila çıkarır.

Annem kaşlarını kaldırır. "Ben almayayım, teşekkürler. Siz kızlar içebilirsiniz, ben denetleyeceğim."

Mutfağında toplanıyoruz ve Yasmin, birbirine uymayan iki bardağa iki shot dolduruyor. "Eliana'ya," diyor, kadehini kaldırarak, "Chicago'nun en şık partisinde herkesi büyüleyecek olan Eliana'ya."

Annem de kendi bardağını kaldırıyormuş gibi yaparken, "Kızım için," diye ekliyor, "her zaman sandığından daha güçlü olan kızım için."

Boğazım düğümlenirken kendi bardağımı kaldırıyorum. "Aileye," diyorum. "Doğduğunuz aileye ve seçtiğiniz aileye."

Yas ve ben kadehlerimizi tokuşturup shotları içiyoruz. Tekila boğazımı yakıyor ama bu iyi bir yanma. Isıtan bir yanma.

İkisi de beni bir kez daha kucaklar, saçlarımla uğraşır ve elbisenin görünmez kırıklıklarını düzeltir, ta ki ben onları uzaklaştırana kadar. "Gidin," diye gülüyorum. "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

"Sen daha iyi mesaj bana resimlerini diyor Yasmin talep derken "Bir milyon tane falan!"

Annem ellerini yüzüme koyar. "İyi eğlenceler, bebeğim."

"Eğleneceğim. Seni seviyorum anne. Seni de seviyorum Yas."

"Biz de seni seviyoruz," derler hep birlikte.

Birlikte çıkarlar, Yasmin'in gevezelikleri koridorda uzaklaşırken sönümlenir. Arkalarından binanın kapısının kapandığını duyana kadar beklerim, sonra çantamı alıp aşağı inerim.

Aşağıda, dış dñnyaya açılan kapı açılır. Kapıdan geçip, her zaman korkmuş olan kızı geride bırakırım ve sonunda korkmayan bir kadın olurum.

BASTIAN

cur·dling: /'kærdliNG/: fiil

1: Süt proteinlerinin asit veya ısı etkisiyle ayrışıp topaklanma durumu.

2: çürüme. kırılma. acı. çöküş.

Harold'ın yere tükürdüğü tükürüğü ne zamandır izliyorum, kim bilir. Sönmekte olan ışıktaki altın gibi parlıyor.

Düşüncelerim her yerde, ama hepsi aynı yöne gidiyor, aynı kokuşmuş, pis kokulu kanalizasyonun etrafında dönüp duruyor. Ve o yön şudur:

Böyle bir şeyi düzenleyebilecek tek bir kişi var. Birkaç gün içinde 3 milyar dolarlık altyapıyı yıkacak kadar gücü, bağlantıları ve cesareti olan tek bir kişi.

Aynı adam, bunu düzeltebilecek tek kişidir.

Titrek ellerimle telefonumu çıkarıp, bir daha asla aramayacağıma yemin ettiğim bir numarayı çeviriyorum. İlk çalınıştaki cevap veriyor.

"*Bratishka*," Aleksei hoparlörden mırıldanır. "Ne zaman arayacağını merak ediyordum."

"Konuşmamız gerek."

"Sanırım öyle." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "The Caged Bird'e gel. Seni bekliyor olacağım."

Hat kesildi.

Bir an daha orada duruyorum, boynumda gevşek bir papyon sallanıyor. Bakışlarım Harold'un tükürüğünden, dört gece önce Eliana ile seviştiğimiz talaşla kaplı zemindeki noktaya kayıyor. Oradaydı, tam *orada*. O zamanlar dünya çok mükemmeldi. Bizimdi. O benimdi. İkimiz de başarmıştık.

Ama belki de bu kadar güzel ve saf bir şeyi sonsuza kadar koruyabileceğimi düşünerek aptallık ettim. Koşup koşup koşabilirsin, ama damarlarında akan şeyden kaçamazsın. Bazı günahlar affedilemez. Bazı kökler kesilip atılamaz.

Bu yüzden dişlerimi sıkıp yumruklarımı sıkıyorum. Sonra o noktaya sırtımı dönüp merdivenlere doğru yürüyorum. Her adım beni, on altı yıldır olmaya çalıştığım adamdan...

... ve her zaman olmaktan korktuğum adama yaklaşıyor.

Bu saatte, The Caged Bird boş. Görmeye geldiğim adam hariç.

Aleksei, ana odanın ortasında, bacakları sarkıcısı kenarında
taze bir şişe

votka ve iki bardak var. "Semyon." Yanındaki yeri okşuyor. "Otur."

Kapının önünden kıpırdamadım. "Uzun kalmayacağım."

"Sen öyle diyorsan." Şişenin mantarını açıp iki bardağa da votka doldurdu. "Ama en azından kardeşinle bir içki iç. Eski günlerin hatrına."

Yanına gidiyorum ama yanına oturuyorum. Bunun yerine, sahnenin kenarında duruyorum, bana uzattığı bardağı alabilecek kadar yakın ama hala durumu kontrol altında tuttuğum izlenimini verecek kadar uzak.

İkimiz de kontrolün bende

olmadığını biliyoruz.

"Bunu sen yaptın," diye

başlıyorum.

Aleksei'nin dudakları, gözlerine kadar ulaşırdı bir gülümsemeye benzeyen bir şekle bürünüyor. Gözlerine ulaşmadığı için, daha çok bir sırtlanın sırtışına benziyor. Votkasından bir yudum alıyor ve cevap vermeden önce dudaklarını şapırdatıyor. "Neyi yaptım, *bratishka*?"

"Beni kandırmaya çalışma. Bina. Olympus Projesi. Onu mahvettin."

Omuzlarını silkiyor. "Restoranlarına ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Sen hayır dedin. Ben de yeniden düşünmen için bir durum yarattım."

"Üç milyar dolarlık altyapıyı yok ederek mi?"

"Aileyi reddettiğinde neler olacağını göstererek." Bardağını sahneye koyar. "Hiçbir şeyi kalıcı olarak yok etmedim, Semyon. Sadece... bazı şeyleri yeniden düzenledim. Onları bir süreliğine ortadan kaldırdım."

"Harold fonunu çekti, biliyorsun. Hepsini."

"Öyle mi?" Aleksei alaycı bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır. "Ne yazık."

Votka bardağı elimde titriyor. Onun yüzüne fırlatmak, o kibirli burnuna çarpıp parçalanmasını izlemek istiyorum. Ama şiddet onun dili, benim değil. Bu dürtüye direniyorum. Şimdilik.

Kadehi bir dikişte içip yanındaki koltuğa oturdum. "Yani bu, kurallara uymadığım için beni cezalandırmakla mı ilgili?"

"Seni cezalandırmak mı?" diye haykırır. "Tanrım, hayır, Semyon. Hayır, hayır, hiç de öyle değil. Sen benim kardeşimsin. Seni *seviyorum*. En başından beri ne istediğimi söyledim: hepimizin tekrar bir araya gelmesini. Yan yana, olması gerektiği gibi."

"Senin mutfağında kanlı paranı aklayabilmen için yirmi yıl boyunca canımı dişime takarak çalışmadım, Al."

"Mesajı tekrar edip duruyorsun. Ben burada *araçtan* bahsediyorum kardeşim. Sonuçtan değil, *araçtan*. Parayı kim takar ki? Ben takmam! Sadece kardeşlerimin benimle olmasını istiyorum."

"Bence 'kardeşler' kelimesinin anlamını bilmiyorsun."

"Yanlış," diye homurdanır. "Anlamayan sensin. 'Kardeş' ömür boyu süren bir bağdır. Açıp kapatabileceğin bir şey değildir."

Elimi sallayarak onu susturuyorum. "Felsefî saçmalıkları bırak. Aslında ne istiyorsun, Aleksei? Çıkar ağzındaki bakçayı."

O, tamamen rahat bir şekilde avuçlarının üzerine yaslanır. "Öncelikle, olmadığın bir şey gibi davranmayı bırakmanı istiyorum."

"Rol yapmıyorum. Ben bir aşçıyım. Bir iş adamıyım. Ben buyum."

"Sen bir Izotov'sun," diye düzeltir. "İstediğin kadar Tom Ford takım elbise giyebilir, istediğin kadar lüks restoranlar açabilir, üniversite diplomalı ve temiz elleri olan tüm güzel kızlarla yatabilirsin. Ama günün sonunda, sen hala Tolstoy'un mutfağında bir adamı parçaladığımı izleyen çocuksun. Bu senin kanında var, Semyon. Tıpkı benimkinde olduğu gibi."

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Artık o çocuk değilim."

"Hayır mı?" Aleksei kendine bir shot daha doldurur. "O zaman neden buradasın? Eğer gerçekten bu kadar farklıysan, neden beni aradın?"

Hiçbir şey söylemiyorum. O beni izliyor ve bunun ne anlama geldiğini, cevap veremediğimi ya da cevap vermek istemediğimi çok iyi biliyor. Ben de bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Şişeyi alır ve kaşlarını kaldırır. İç çekerek bardağımı uzatırım. Bardağı ağzına kadar doldurur. "Seni mahvetmeye çalışmıyorum, biliyorsun. Gerçekten, öyle değil. Sadece senin bir parçanı inkar ettiğini görmek bana acı veriyor. Bu sağlıklı değil."

Aleksei cebine uzanıp sevdiği sigaralardan bir paket çıkarır. Elinden bir tane çıkarır ve votka gibi bana uzatır.

Yüzümü buruşturarak sigarayı alırım.

Sigara yakar, sonra alevi benim sigaramın üzerine tutar. Mentol tadı ağzımı doldurur, her zaman çiğnediğim wintergreen sakızının tadını silip süpürür.

"Aile," diyor uzun bir duman sütunu üflerken, "her şeydir. Sen, ben ve Sage cehenneme doğduk. Sen kendi yolunu denedin, ben de kendiminkini. Ama bu kadar zor olmak zorunda değil. Zor değil, Semyon. Hiç de zor değil."

Sigara içip dumanı yavaşça dışarı veriyorum. "Bir kez daha soracağım Al: Benden gerçekten ne istiyorsun?"

Cevap vermek için zaman ayırır. Sigara içip, içkisini yudumlar. "Bu geceye kadar her şeyi eski haline getirebilirim. Her kabloyu, her boruyu, her ekipmanı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Eğer..."

Kalbim hızla çarpar. "Eğer?"

Aleksei yine cebine uzanır. Bu sefer, katlanmış bir kağıt parçası çıkarır ve bana uzatır. Onun parmaklarından kağıdı alırım.

Onu açtığımda, bunun bir fotoğraf olduğunu görüyorum. Bana bakan adam elli yaşlarında, yıpranmış ve somurtkan, kalın boyunlu ve donuk gözlü. Onu tanımıyorum, ama bu önemli değil. Önemli olan Aleksei'nin benden yapmamı istediği şey.

"Onu öldürmemi istiyorsun."

"Hâlâ benim kardeşim olduğunu kanıtlamanı istiyorum." Aleksei sigarasının külünü shot bardağına döküyor. "Bu adam benim için hiçbir şey ifade etmiyor. O bir sorun, bir baş belası. Beş dakikada kendim halledebilirim. Ama bunu *senin* yapmanı istiyorum. Bana tüm bunların..." Elini smokinime doğru salladı, sanki bu, seçtiğim hayat hakkında bilinmesi gereken her şeyi kapsıyormuş gibi. "...seni yumuşatmadığını kanıtla. Hala o dondurucudan çıkardığım Semyon olduğunu kanıtla. Koruduğum Semyon."

"Ve bunu yaparsam," diyorum yavaşça, "Olympus Projesi'ni düzeltecek misin? Her şeyi eski haline getirecek misin?"

"Son cıvata ve vida parçasına kadar. Bu geceye kadar. Galeniz başlamadan önce." Gülümser. "İmparatorluğuna kavuşacaksın, Semyon. Ben de kardeşimi geri alacağım. Ne dersin?"

Sigara izmaritini içime çekerek kulübün karanlığına bakıyorum. Mentol boğazımı sert ve soğuk bir şekilde yakıyor, keşke öyle olmasaydı diye düşündüğüm bir şekilde tanıdık geliyor.

Aleksei beni izliyor ve bekliyor. Örümceklerin sabırlı olduğu gibi sabırlı.

Fotoğrafa tekrar bakıyorum. Ölü gözler bana bakıyor. Aleksei'nin bir şeyi kanıtlamak için hayatına son vermemi istediği bir yabancı.

Eski Bastian, Semyon, tereddüt etmeden yapardı. Hayatta kalmanın bedeli asla çok yüksek değildi. Ama ben artık o değilim. Semyon öldü.

Öyle mi? Öyle mi?

Şu anda beni bekleyen Eliana'yı düşünüyorum. İki saatten az bir süre sonra, kendi tasarımı olan görkemli bir salona adım atıp, izleyen herkese *onun* benim en gurur duyduğum başarıım olduğunu göstereceğiz.

Yarattığım her şeyi, olduğum her şeyi düşünüyorum. Kaybedeceğim her şeyi düşünüyorum.

Votkayı bir yudumda içip bitiriyorum ve sigarayı sahnenin tahta döşemelerine söndürüyorum. Sonra fotoğrafı katlayıp cebime koyuyorum.

"Sizinle iletişime geçeceğim."

Aleksei'nin gülümsemesi yüzünde yayılır. "
biliyordun senin bunu biliyordum
bratishka."

Arkamda, kardeşim kendine bir içki daha doldururken ve bir sigara daha yakarken çakmağının sesini duyuyorum.

Arkamı dönüp bakmıyorum.

ELIANA

weep·ing: /'wēpiNG/: fiil

1: jel veya emülsiyondan suyun ayrılması.

2: Her şey alt üst olduğunda akan gözyaşları.

Saat 6:58'de binamdan çıkıyorum, elimde çantamla bekliyorum. Ve bekliyorum.

Ve beklerim.

Saat yedi gelir ve geçer. Sokak, birkaç geçen araba dışında boş kalır, farları alacakaranlığı yarıp geçer ve sonra tekrar karanlığa kaybolur.

Telefonumu çıkarıp mesajları kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok.

Bastian'ı aramaya çalışıyorum. On iki kez falan çaldıktan sonra, kayıtlı sesi bana mesaj bırakmamı söylüyor. Bırakmıyorum. Bunun yerine, telefonu kapatıp tekrar deniyorum. Ama sonuç aynı.

Mesaj gönderiyorum.

Dışarıdayım. Her şey yolunda mı?

Mesaj gönderildi ama okunmadı.

Üzerimde, yağmur yağacağını müjdeleyen koyu ve ağır bulutlar toplanıyor. Öğleden sonra bu yana sıcaklık en az on iki derece düştü ve elbisemle titremeye başlıyorum.

7:15. Tekrar arıyorum. Sesli mesaj.

Bir mesaj daha:

Bastian?

Hâlâ cevap yok.

Soğuk bir damla su çıplak omzuma düşüyor. Sonra bir tane daha. İlk iri yağmur damlaları düşmeye başlarken gökyüzüne bakıyorum ve Bastian Hale'in nerede olabileceğini merak ediyorum.

Başparmağım onun numarasının üzerinde duruyor, ama tekrar aramıyorum. Üç kez aramak yeterince çaresizce geliyor.

Bunun yerine, pahalı elbisem ve ödünç aldığım makyaj malzemelerimle aptal gibi orada durup, gelmeyen bir Range Rover'ı bekliyorum. Belki ofiste işi uzamıştır. Belki trafik vardır. Belki telefonu şarjı bitmiştir.

Ya da belki...

Hayır. O konuyu düşünmeyeceğim.

Ama beynim yine de oraya gidiyor, çünkü beyinlerin en iyi yaptığı şey budur. En azından benim beynimin en iyi yaptığı şey budur.

Çünkü belki de sizi şekillendiren tüm nevrozları ve endişeleri geride bırakamazsınız. Ya her zaman *kendiniz* olarak düşündüğünüz *siz*, sadece yara izleri ve travmalarla bir arada tutulan boş bir alan ise?

ve travmalarla bir arada tutulan boş bir alan olsaydı? Ya *sen*, seni şekillendiren kötü şeylerden başka bir şey olmasaydın?

Paylaştığımız her anı düşünüyorum. İstiridyeler. Gün doğumu. Sinemalar. Şehri gören o ofiste ellerini vücuduma koyup, benim ona ait olduğumu, ona *ait olduğumu* fısıldaması.

Ya bunların hiçbiri benim düşündüğüm anlamı taşımıyorsa?

Ya ben de onun baştan çıkardığı, yattığı ve unuttuğu başka bir kızsam?

Midem burkuluyor. Bastian'ın bir ünü var. Herkes bunu biliyor. Kadınları Kleenex mendil gibi tüketiyor. Patricia, onunla kısa süreli, akılsızca ilişkiler yaşadıktan sonra kaç asistanın istifa ettiğini neredeyse sayıyor.

Kendime farklı olduğumu söyledim. Aramızdaki bağ, ilişkimiz *farklıydı*.

Ama burada tek başıma dururken, yağmur elbisemi ıslatırken, kendimi hiç de farklı hissetmiyorum.

Sadece *aptal* hissediyorum.

Saat 7:30 geldi geçti. Bir kez daha aramayı denedim. Yine sesli mesaj çıktı. Bu sefer, sesimin ne kadar küçük, çekingen ve zayıf çıktığından nefret ederek bir mesaj bıraktım. "Merhaba. Benim. Hala dışarıdayım. Sadece, şey... iyi olduğunu bana haber ver."

Yağmur şimdi daha şiddetli yağıyor ve soğuktan titriyorum. Makyajım muhtemelen yüzümden akıyor. Saçlarım boynuma yapışmış durumda.

Birkaç hafta önce, Yasmin'in dairesinde onunla ve Zeke ile birlikte duruyordum ve bana ne istediğimi sordular. Sonuçlarını düşünmeden, elde edebileceğim her şeyi elde etmek istediğimi söyledim.

İşte sonuçları bu.

Birdenbire gülmeye başladım.

Göğsümün derinliklerinden fışkırıyor ve yağmurla ıslanmış sokağā dklyor. Bu, geçen gece boş Olympus binasında, Bastian beni pencere camına yapıştırdıktan ve her şey inanılmaz derecede mkemmел hissettikten sonra yaşadığım aynı türden çılgın kahkaha krizidir.

Ama bu sefer beni güldüren sevinç değil. Her şeyin bu kadar saçma olması, *bunu nasıl göremedim ki?*

Tabii ki böyle bitecekti. Tabii ki Bastian Hale, profesyonel hayatının en önemli gecesinde beni ekti. Tabii ki, dünya etrafımda gri bir karmaşaya dönüşürken, ben burada yağmurda tek başıma duruyorum.

Tabii ki incindim. Tabii ki ağılıyorum. Tabii ki beni asla semeyecek bir adama aşık oldum.

Elbette, elbette, elbette. Her şey çok ngrlebilirdi.

Kahkaha, hıkırığā yakın bir şeye dönüşüyor, ama artık aradaki farkı tam olarak anlayamıyorum. Gülüyorum çünkü ben Eliana Hunter'ım, her şeye rağmen dayanıklı, her ne olursa olsun devam eden kızım — ama buradan nasıl devam edeceğimi bilmiyorum.

Gülüyorum çünkü kırılmış durumdayım. Gülüyorum çünkü kürüm. Gülüyorum çünkü listemde bir madde daha vardı ve evet, bunu Bastian'la yapacağımı düşünmüştüm, ama belki de bunu tek başıma yapmam daha uygun.

Bu yüzden yağmura çıkıyorum ve bakışlarımı gökyüzüne çeviriyorum.

Yağmurda durup yüzümde hissediyorum.

... Tamam.

BASTIAN

temizlemek: /kli:n daʊn/: fiil/isim

1: profesyonel mutfaklarda hizmetin sonunda yapılan temizlik ritüeli.

2: ... ama fayanslardaki bazı kan lekeleri asla silinemez.

Otomatik pilotta eve doğru sürüyorum. Aleksei'nin fotoğrafı cebimde delik açıyor. Ağzımda mentollü kül tablası tadı var ve içtiğim votka mideyi yakıyor.

İçeri girdiğimde çatı katı karanlık. Smokin ceketimi çıkarıp kanepenin arkasına atıyorum.

“... Bastian?”

Dönüp Sage'i odasından çıkarken görüyorum, ütülü görünen bir gömlek ve kot pantolon giymiş. Saçları taranmış. Kolonya sürmüştü. Beni görünce aniden durur. "Burada ne işin var? Galaya gittiğini sanıyordum."

"Var. Gittim."

Kaşlarını çatıyor. "O zaman neden..."

"Nereye gidiyorsun?" diye sözünü kesiyorum.

"Lilah birazdan beni alacak. Oyun salonuna gideceğiz." Tekerlekli sandalyesini yaklaştırıp bana gözlerini kısarak baktı. "Basti, neyin var?"

Her şey. Hiçbir şey. Artık bilmiyorum.

Kafamı sallıyorum. "Endişelenmene gerek yok."

"Saçmalık." Sage'in çenesi, damarlarında benim kanımın aktığını hatırlatan o inatçı şekilde sıkışır. *Izotov* kanı. "Sanki biri köpeğini ezmiş gibi görünüyorsun. Ya bana ne olduğunu anlat ya da Eliana'yı ararım."

"Sakın yapma," diye hırlıyorum.

Patlamam karşısında gözleri büyüdü. "Bastian, kardeşim, ne oldu sana?"

"Hiçbir şey olmadı. Ben sadece..." Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Birkaç şeyi halletmem gerekiyor."

"Ne gibi işler?"

İmparatorluğumu kurtarmak için bir yabancıyı öldürmeye razı olup olmadığım gibi şeyler.

Kardeşimin koruyucusu mu yoksa suç ortağı mıyım gibi şeyler.

Eliana'nın sevdiğini sandığı adamın gerçekten var olup olmadığı ya da benim hiç benim olmaması gereken bir hayatı yaşamış olup olmadığım gibi şeyler.

Ama bunların hiçbirini söyleyemem. Kesinlikle Sage'e söyleyemem. O, benim yok etmeyi başaramadığım tek iyi şey olmalı.

Hiç alakası yok ama, kazanın olduğu geceye geri dönüyorum.

Sage sekiz yaşındaydı ve yolcu koltuğuna kemerini takmıştı. Beni şehir dışına gezmeye götürmem için yalvarmıştı. Çok çalışıyordum, uzun geceler geçiriyordum ve ona yeterince zaman ayıramadığım için kendimi suçlu hissediyordum, bu yüzden sonunda pes ettim.

Ve madem dışarı çıkmıştık, onu mutlu etmek istedim. Bu küçük kardeşim çok zor bir hayat yaşamıştı. Bir kez olsun gülümsediğini görmek istedim.

"Daha hızlı, Basti!" diye bağırdı, yüzü ıslıl ıslıl parlayacak kadar geniş bir gülümsemeyle. "Hadi, daha hızlı!"

Ben de öyle yaptım. Gaz pedalına bastım ve hız göstergesinin yükselmesini izledim. Elli. Altmış. Yetmiş.

Sage, sanki bir roller coaster'da gibi ellerini havaya kaldırdı ve tüm çocukların doğuştan sahip oldukları, dünya bunu onlardan alana kadar süren o vahşi, özgür kahkahayı attı. Mutluydu. Mutluydu. Zorlu küçük hayatında bir kez olsun, sadece eğlenen bir çocuktü.

Zaten üzerindeyken siyah buzu gördüm.

Araba savruldu. Direksiyonu sertçe çevirdim, aşırı düzeltme yaptım. Tam bir daire çizerek döndük ve sonra yan tarafımızla bir telefon direğine çarptık.

Sonra...

Metal gıcırdadı. Camlar parçalandı. Sage'in çığlığı yarıda kesildi.

Dünya dönmeyi bıraktığında, enkazın içinden sürünerek çıktım. Sürücü tarafındaki kapı alüminyum folyo gibi buruşmuştu, ama avuç içlerimden kanlı parçalar koparan camları umursamadan, parçalanmış camdan kendimi dışarı çıkardım.

Sage koltuğunda hareketsizce asılı duruyordu, başı öne eğilmiş, göremediğim bir yerden kan akıyordu.

"Sage!" Boğuk, dumandan zarar görmüş boğazımla bağırdım, emniyet kemeriyle uğraşırken. "Sage, hadi."

Kemer hareket etmiyordu, ben de sivri bir metal parçası aldım ve kesip kesip kesip durdum. Avucumu şeritler halinde kesti, ama umurumda değildi.

Sonunda, kemerin kumaşı yırtılma sesiyle koptu ve onu dışarı sürükledim, arabadan uzaklaşırken kırık bedenini göğsüme yasladım. Sırtım telefon direğine çarptı ve bilinçsiz küçük kardeşim kucağında kayarak yere düştüm.

Arkamızda, motorun içinden alevler yükseliyordu. Sıcaklık omurgama baskı yapıyordu, yakıyordu, kavuruyordu, ama hareket edemiyordum. Küçük kardeşimi kucaklayıp dua etmekten başka bir şey yapamıyordum.

Gözleri açıldı. "B-Bastian?" "Buradayım,

Sage. Hemen yanımdayım." "Basti,

bacaklarımı hissetmiyorum."

Göğsümde bir şey, ön camdan daha büyük bir çatlak oluştu. "Sorun yok. Sen iyisin. Yardım geliyor."

Ama ben biliyordum. O anda bile, ateşin ışığında küçük yüzünün solduğunu görünce, ne yaptığımı biliyordum.

Evet, biliyordum. Oh, nasıl da biliyordum.

Gözlerimi kırıp şimdiki zamana döndüm ve tekerlekli sandalyesinde oturan Sage'e baktım — benim yüzümden hayatının geri kalanını geçireceği tekerlekli sandalyeye.

Son zamanlarda çok iyi gidiyorduk. Kendi başına bir erkek oluyordu. Bu sözleri birkaç gün önce kendim söylemişim. Ama bu, onun benim için ve benim onun için ne ifade ettiğini değiştirmiyor.

Ben *onun* koruyucusuyum. Onu korumak benim görevim ve bunu yapmanın tek yolu, kendi ellerimi kirleterek onun ellerinin temiz kalmasını sağlamak. Kanı ben üstleneceğim. Yaraları ben taşıyacağım. Acıyı ben çekeceğim, böylece o çekmek zorunda kalmayacak.

Böylece bir daha asla acı çekmek zorunda

kalmayacak. "Dışarı çıkmıyorsun," diyorum ona.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor. "Neden bahsediyorsun?"

"Dışarı çıkmıyorsun," diyorum tekrar. Ayağa kalkıyorum, sandalyesini tutup onu koridorda geri itmeye başlıyorum.

Hâlâ şaşkın, direnmeye bile cesaret edemeyecek kadar kafası karışık. Ben onu odasına geri götürürken, sadece adımı tekrar tekrar söylüyor: "Bash? Bash?" "Bastian, ne yapıyorsun..."

Kapıyı kapatıp dışarıdan kilitliyorum. Ne yaptığımı fark edince, kapıyı yumruklarıyla dövmeye başlıyor. Hâlâ benim adımı söylüyor, ama bu sefer haykırarak, acı ve ihanet dolu bir ılgılık atarak.

"Basti! Bastian, ne yapıyorsun lan?! Bash! Bash!"

Hepsine sırtımı dönüyorum. *Üzgünüm*, diye düşünüyorum. *Çok üzgünüm*.

Ama *üzgün olmak* hiçbir şeyi düzeltmez. Hiçbir zaman düzeltmedi. Bir şeyi değiştiren tek şey kandır. Benimki ya da başkasının

kimin olduğu önemli değil, dünyayı hareket ettiren kandır. O olmadan her şey aynı kalır.

Karo üzerinde kan.

Fayansların üzerinde çok fazla kan var.

Mutfağa gidip bıçakları sakladığım çekmeceyi açıyorum. Birini çıkarıp kenarını kontrol ediyorum ve başımı sallıyorum. Bu iş görür.

Sonra kardeşimin isteğini yerine getirmek için geceye doğru büyük adımlarla ilerlerim.

Karo üzerinde kan.

Fayansların üzerinde çok fazla kan.

ELIANA

chif·fon·nade: /,SHifə'näd/: isim/fiil

1: Yapraklı yeşillikler veya otların üst üste konulup sıkıca sarılması ve ince şeritler halinde kesilmesi tekniği.

2: O bana nasıl yapıldığını gösterene kadar bir kalbin bu şekilde parçalanabileceğini bilmiyordum.

Orada durup gökyüzüne gülerek bakarken, gözyaşlarım yüzümdeki yağmurla karışıyor. Kemiklerime kadar ıslanmıştım, daha önce hiç bu kadar üşümemiştım. Ama o anda telefonum çalmamış olsaydı, muhtemelen sonsuza kadar orada dururdum. Evrenin ısı ölümü beni tam da bu kaldırımda, kollarımı açmış, varlığını bilmeyen ve bilse de umursamayacak bulutlara bakarken bulurdu.

Ama telefonum çalıyor. Ve aptalca, umut dolu bir saniye boyunca kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor. *Bastian*.

Titrek parmaklarla çantamı açıp telefonumu çıkarırım, yağmur ve bulanık görüşüm nedeniyle ekrana gözlerimi kısarak bakarım.

Ama ekranda Bastian'ın adı yazmıyor. Sage mi?

Bir anlığına şaşkınlıkla ona bakıyorum, eminim ki yanlış görüyorum. Sage neden beni arasın ki? Bastian'ın evindeyken birkaç kez takıldık, tamam, ama birbirimizi arayacak kadar yakın değiliz.

Yine de telefon avucumda titremeye devam ediyor.

Cevap vermek için kaydırıp telefonu kulağıma dayadım. "Sage?"

Sesi telaşlı ve nefes nefese, aceleyle konuşurken kelimeleri birbirine karıştırıyor. "Eliana, şükürler olsun. Yardımına ihtiyacım var. Bastian... Bastian'da bir sorun var ve ne yapacağımı bilmiyorum."

Telefonu kulağıma daha sıkı bastırıyorum. Yağan yağmurun sesinden onu duymak zor. "Sage, tatlım, sakın ol. Ne oluyor?"

"Beni odama kilitledi!" diye bağılıyor. "O sadece... Eve geldi ve normal değildi, Eliana. Onda bir sorun var. Sanki... Bilemiyorum. Sanki beni görmüyordu. Sanki artık orada değildi."

"O dedi ki...?"

"Hayır!" diye keser sözümü. "Hiçbir şey söylemedi! O sadece... Lanet olsun, bilmiyorum! Beni buraya kilitleyip gitti, ben de onun adını haykırıyordum ama geri gelmedi, sonra ön kapının açıldığını duydum, yani gitmiş olmalı, ama ben hala burada sıkışıp kaldım."

"Şu anda nerede?"

"Bilmiyorum! Benimle konuşmadı, hiçbir şey açıklamadı. Beni buraya tıkıp kapıyı kilitledi." Bir şeyin çarpıldığını duydum. Sage kapıya

. "Onu aramaya çalışıyorum ama cevap vermiyor ve aptalca bir şey yapmasından korkuyorum."

"Tamam, tamam. Oraya geliyorum. Ben..."

"Hayır!" Sage'in bağırması beni irkiltti. "Bastian'ı bul! Kötü bir şey yapmak üzere. Ya da belki çoktan yaptı, bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok."

Telefonu tutarken ellerim titriyor. "Ne demek istiyorsun? Ne tür kötü bir şey?"

"Bilmiyorum!" Sesindeki panik, göğsümde yükselen paniğı yansıtıyor.

"Tamam. Tamam," diye fısıldıyorum. "Onu bulmaya gidiyorum. Sen... sen telefonunu yanından ayırma, tamam mı?"

"Tamam." *WHAM.* "Buradan çıkmaya çalışacağım. Seni aramanı bekleyeceğim."

Hoşça kal derim ve telefonu kapatırım.

Hat kesilmiş olmasına rağmen, telefonu kulağıma bastırarak bir dakika daha orada duruyorum. Yağmur hiç olmadığı kadar şiddetli yağıyor, kaldırımları ayak bileklerimin üzerinden akan bir nehre dönüştürüyor. Elbisem vücudumun her kıvrımına yapışıyor, ağır ve soğuk. Maskaramın kalın çizgiler halinde yanaklarımdan aşağı aktığını hissedebiliyorum. Annem ve Yasmin'in özenle yaptıkları tüm çalışmalar boşa gidiyor.

İçeri girmeliyim. Kuru giysiler giymeliyim. Belki Yasmin'i aramalıyım. Ya da annemi.

Bunun yerine, yürümeye başlıyorum.

Nereye gittiğimi bilmiyorum. Sadece artık yerinde duramayacağımı biliyorum. Vücudum hareket etmeli, yoksa parçalanacak.

Kaldırım ayaklarımın altında düzensiz. Bir kez sendeliyorum ve park sayacına tutunuyorum. Avucum ıslak ve kumlu. Düşünmeden elbiseyle siliyorum, bordo kadife üzerinde koyu bir leke bırakıyorum.

Bastian'da bir sorun var.

Sage'in sesi kafamın içinde yankılanıyor, çılgınca ve genç. Her zamankinden daha genç. Sanki yeniden sekiz yaşında, bir araba enkazından yardım istiyor gibi.

Beni delip geçti.

O bakışı tanıyorum. Daha önce görmüştüm, o gün parkta Bastian o adamı benden çekip aldığı anda. Gözleri kararmış ve boş bakarken, o gözlerin kime ait olduğunu tanıyamamıştım.

Nefesim sık ve hızlı geliyor. Elimi göğsüme bastırıp yavaşlatmaya çalışıyorum, ama ciğerlerim işbirliği yapmıyor. Sanki kuru topraklarda boğuluyormuşum gibi, küçük nefeslerle havayı kapmaya devam ediyorlar.

Kötü bir şey yapmak üzere.

Yürümeyi bırakıp nefesimi düzenlemek için öne eğildim, ellerim dizlerimin üzerinde. Yağmur sırtıma vuruyor. Kadifeyi, derimi, içimi ıslattığını hissedebiliyorum.

Gözyaşlarım, sanki önemli bir yerimden sızıyormuş gibi akmaya devam ediyor. Elimin tersiyle yüzümü siliyorum ama bir faydası olmuyor. Zaten her şey ıslak.

Dik dururum, gözlerimden yağmur damlalarını silerek, hatırlarım: Bastian'ın konumunu biliyorum. Birbirimizle konumlarımızı paylaşıyoruz. Haftalardır böyle.

Ekran ıslak ve üzerine akan su nedeniyle zor görünüyor. Kaydırıyorum, dokunuyorum ve yüklenmesini bekliyorum.

Beni temsil eden küçük mavi nokta ekranın ortasında yanıp sönüyor.

Ve orada, yarım mil kuzeyde, Bastian'ın noktası var. Yarım mil. Yarım mil koşabilirim.

Koşmaya başlıyorum.

Topuklu ayakkabılar bunu neredeyse imkansız hale getiriyor, bu yüzden onları çıkarıp geride bırakıyorum. Çıplak ayakla, pis su birikintilerinden ve tabanlarımı yırtan pürüzlü, kırık betonlardan geçerek koşmaya devam ediyorum.

Elbisem bacaklarıma dolanıyor. Bir elimle elbiseyi yukarı çekip, diğer elimle telefonumu sıkıca tutuyorum ve her adımda mavi noktanın yaklaştığını izliyorum.

Kaldırımdaki büyük bir çatlak ayağımı yakalıyor ve sert bir şekilde yere düşüyorum. Avuç içlerim ıslak betona çarpıyor. Ellerim ve dizlerimden acı yayılıyor — birkaç gün önce yaralandığım, henüz iyileşmemiş olan aynı yerler, yeniden açılıyor.

Kendimi kaldırıyorum. Avuç içlerimdeki kan yağmur suyuyla karışıyor. Koşmaya devam ediyorum.

Tekrar tekrar düştükten sonra, vücudumun dörtte üçü sıırılsıklam ve her yerim kan içindeyken mekana varıyorum. Telefonumdaki Bastian'ın mavi noktası beni, bir Çin restoranı ile tahta kaplı bir dükkanın arasına sıkışmış, pis bir İrlanda barına götürmüş. O kadar sıradan ki, neredeyse gerçek olduğuna inanamıyorum. Penceresinde titreyen neon yonca ve kapı çerçevesinden soyulmuş yeşil boya ile, sanki ben doğmadan önce de buradaymış gibi görünüyor.

Kapıyı duvara çarpacak kadar sertçe iterek içeri girdim.

Bar sıkıcı ve loş. Sadece bir avuç düzenli müşteri içkilerinin başında kambur oturmuş, barmen ise tezgahın arkasında bardakları parlatıyor. Hepsi bana dönüp bakıyor, sanırım onları suçlayamam. Çok tuhaf bir manzara olmalı: gala elbisesi içinde çıplak ayakla, sırılsıklam, yırtık pırtık ve kanlı, gözleri siyah çizgilerle kaplı, sanki bir tür ölümsüz gulyabani gibi.

Gri çizgili saçlı yaşlı bir kadın olan barmen, parlatmakta olduğu bardağı masaya koyuyor. "Tanrım, tatlım. İyi misin?"

Düz durmak için barın kenarını tutana kadar sendeleyerek ilerliyorum. "Birini arıyorum. Uzun boylu, sarışın, mavi gözlü. Onu gördünüz mü?"

Kadın, barın müdavimlerinden biriyle göz göze gelir, sonra endişeyle bana bakar. "Evet," der yavaşça. "Arkada. Ama..."

"Ama"dan sonra ne söyleyeceğini beklemem. Barın içinden geçip, arkamda ıslak, kırmızı ayak izleri bırakarak, arkadaki metal kapıya ulaşırım.

Kapının üzerinde büyük, kırmızı harflerle yazılmış bir tabela asılı: **ÇIKIŞ**. Sanki hayatımın mutlu kısmının bittiğini anlamam için şu anda lanet bir metafora ihtiyacım varmış gibi.

Geriye doğru eğilip kapının çubuğuna sertçe yumruk atıyorum. Kapı açılıyor ve rüzgârın ve fırtınanın emişi onu açık tutuyor.

Verandaya çıkıyorum. Kafamı çeviriyorum. Ve orada, sokağın sonunda onu görüyorum.

ELIANA

şef bıçağı: /SHefs nīf/: isim

1: doğrama, dilimleme ve küp küp doğrama için kullanılan çok yönlü, çok amaçlı bıçak; her mutfakta en gerekli alet.

2: her şeyi kesen alet: et, kemik, güven, aşk.

Bastian ilk başta beni görmez. Ve o kadar uzaktadır ki, aramızda çöp dolu bir sokak ve kalın bir yağmur perdesi vardır, bu yüzden onun ne yaptığını tam olarak görmek benim için zordur.

Yere diz çökmüş durumda ve ayaklarının dibinde uzanmış olan şey...

*Aman
Tanrım.*

*Aman
Tanrım.*

Aman Tanrım.

Sonra ben de yere diz çöküyorum, hareket ettiğimin farkına bile varmadan. Dizlerim ıslak kaldırıma sertçe çarpıyor ve vücudumdaki birçok yara yeniden açılıyor, ama acı hissetmiyorum bile. Yağmur ve bulanık görüşümün arasından tek görebildiğim, tuğla duvara yaslanmış Bastian'ın silueti.

Çünkü o, bir cesedin üzerinde diz çökmüş durumda.

Onun adını haykırmak istiyorum. Ağzımı açıyorum, ama kelimeler çıkmıyor ve nefes alamıyorum. Yağmur ve dehşet beni boğuyor. Tek yapabileceğim izlemek.

Bir şey parlıyor. Bir bıçak. Bastian'ın elinde. Ölü adamın elini tutup betona düz bir şekilde uzatıyor. Ve ben izlerken, o... o...

Küçük parmağını kesiyor.

Kalbim duruyor.

"Bastian!" Sonunda çığlık boğazımdan çıkıyor.

O donakaldı. Başını kaldırdı ve bu mesafeden, yağmur yağarken bile, benim olduğumu fark ettiği anı görebiliyorum. Burada olduğumu. Onu bulduğumu.

Yavaşça ayağa kalkar. Her iki elinden ve bıçağın kenarından kan damlar. Kan, ayaklarının etrafında dönen su akıntılarıyla karışır. Smokin gömleği sıırıslıklamdır, beyaz kumaş yarı saydam hale gelmiştir. Karın kaslarının her bir çizgisini, dövmelelerinin her bir kıvrımını görebiliyorum.

Gözleri siyah, çok siyah. Hiç bu kadar siyah olmamışlardı.

Kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum. Tuğla duvarın yardımıyla, zorlukla ayağa kalkıyorum. Bir adım ileri atıyorum. Sonra bir adım daha. Sokak, aramızda imkansız derecede uzun uzanıyor gibi görünüyor, sanki hektarlarca çamurda yürüyor gibiyim, sanki evrenin kendisi ona ulaşmamı engellemeye çalışıyor gibi.

"Bastian," diyorum yine, bu sefer daha sessizce. Beni duyup duymadığını bilmiyorum, ama artık bunun bir önemi yok. O ve ben artık asla geçilemeyecek bir uçurumun iki yanında duruyoruz.

Hâlâ kesik parmağı tutuyor. Kan damlamaya devam ediyor. Yağmur yağmaya devam ediyor. Adam elbette ölü kalıyor. Bunun beni neden şaşırttığını bilmiyorum. Sanırım Bastian'ın birinin parmağını kestiğini gördükten sonra, her şey mümkün görünüyor. Öbür dünyadan geri dönmek bile.

Ona doğru bir adım daha atıyorum, sonra bir adım daha. Çıplak, morarmış, parçalanmış ayaklarımın altında her bir çakıl taşını hissedebiliyorum. Garip bir şekilde, bunun için neredeyse minnettarım. Her şey dönüp duruyormuş gibi hissettiğimde, acı beni gerçekliğe bağlıyor.

"Ne yaptın sen?" Yağmurun sesini bastırarak soruyorum.

Bastian cevap vermiyor. Sadece orada donmuş gibi duruyor, bıçak hala sağ elinde sallanıyor. Göğsü düzensiz nefeslerle inip kalkıyor. Yüzünden su akıyor - yağmur mu gözyaşı mı, ayırt edemiyorum. Artık bunun da bir önemi yok.

Artık cesedi net olarak görebilecek kadar yakındayım. Elli yaşlarında, kalın boyunlu, ucuz bir takım elbise giymiş bir adam. Ölü gözleri boşluğa bakıyor. Etrafında o kadar çok kan var ki, loş ışıktaki siyah görünüyor.

"Bastian." Ne için yalvardığımı bilmesem de, şimdi yalvarıyorum. Bir açıklama mı? Bir inkar mı? Bunun görüldüğü gibi olmadığını söylemesi mi? Söyleyebileceği hiçbir şey bunu ortadan kaldırmayacak.

Bıçağı düşürüyor. Beton zemine çarparak keskin, metalik bir ses çıkarıyor ve bu ses beni irkiltiriyor. "Eliana." Adım dudaklarından dökülüyor. "Bunu görmemeliydin."

"Benim görmemem gerekmiyordu..." Sözümü kesiyorum. Onu, tanıdığımı sandığımı, sevdiğimi sandığımı bu adamı izliyorum. "Bu ne demek? Senin *birini öldürmeni* görmemem mi gerekiyordu?"

"Bu demek ki..." Durur, çenesini ovuşturur ve tekrar dener. "Bunu senin için yaptım."

Delirmiş gibi hissediyorum. Birisi gelip beni bu kabustan uyandırana kadar avazım çıktığı kadar bağırarak istiyorum.

Çünkü durum bu. Öyle olmak zorunda. Bu gerçek olamaz, benim hayatım olamaz, Bastian'ın ellerinde kanla ve o lanet olası siyah gözleriyle, tüm ışığı emerek sokağın sonunda durması olamaz.

Aslında tam da bunu yapıyorlar. Işığı emiyorlar. Uzun zaman dır bunu yapıyorlar, değil mi?

Önce görüş alanımın köşelerinden ışığı çaldılar. Her seferinde küçük bir nokta boya ile ışığı benden çaldılar. Ve Bastian'ın o siyah gözleri açgözlüydü. Bu yüzden almaya devam ettiler. Ve almaya. Ve almaya. Görebildiğim dünyayı kemirip durdular, ta ki geriye sadece bu çekirdek, bu minicik delik kalana kadar.

Ve o iğne deliğinde çerçevelemiş, görebileceğim son şeylerden biri var: Bastian Hale, sevdiğimi sandığım adam, sonunda beni koruyacağına inanmaya başladığım ellerinden ölüm damlayan adam.

Bu son görüntü. Kan.

Yağmur.

Gözler. Eller.

Son bağı koparan şef bıçağı. Artık dayanamayacak
hale geldiğimde, dönüp koşuyorum.

ELIANA

gut: /gət/: fiil

1: iç organları çıkarmak.

2: sahip olduğun son değerli şeyi koparmak.

Arkamda, Bastian'ın adımı bir kez, iki kez bağırdığını duyuyorum, ama sesi yağmur ve kulaklarımda çınlayan kanın uğultusu tarafından yutuluyor. Üçüncü kez bağırp bağırmadığını duymak için durmuyorum.

Sokak beni ana caddeye çıkarır. Düşünmeden sola saparım ve bir sokak lambasına o kadar sert çarparım ki yan dönerek savrulurum. Kalçam bir gazete kutusu kenarına çarpar. Sendelerim ama dengemi sağlar ve yürümeye devam ederim.

Dünya artık neredeyse hiç kalmamıştı. Sadece önümde küçük bir nokta kalmıştı. Geri kalan her şey, giderek yayılan karanlık tarafından yutulmuştu.

Birine çarpıyorum, yağmurluk giymiş bir adam homurdanıyor ve beni dengelemek için dirseğimi tutuyor. "Hey, önüne bak..."

Onu itip kaçtım ve koşmaya devam ettim. Sesi arkamda kayboldu, muhtemelen bana deli diyordu. Haksız sayılmazdı.

Bir araba kornası çalıyor. Farlar yüzüme parlıyor. Taksi yanımdan geçip giderken geriye atlıyorum, o kadar yakın geçiyor ki lastiklerinin sıçrattığı su tekrar beni ıslatıyor.

"Tanrı aşkına, bayan!" diye bağırır şoför penceresinden.

Cevap vermiyorum. Zaten tekrar hareket etmişim, kaldırımdan atlayıp caddenin karşısına geçiyorum. Ayağım yağmur suyuyla dolu bir çukura basıyor ve öne doğru düşüyorum, park halindeki bir arabanın kaputuna tutunuyorum. Kanlı avuçlarımın altında metal soğuk ve kaygan.

Kendimi itip yoluma devam ediyorum.

Daha hızlı.

Daha hızlı.

Uzaklaş.

Gitti.

İnsanlar bulanık geçiyor ve paltola ve sesler geçiyor—şemsiyeler r iyi olup olmadığını, yardıma ihtiyacım olup olmadığını soruyorlar. Hepsini görmezden geliyorum. Ciğerlerim yanıyor. Bacaklarım betonun içinde yürüyor gibi hissediyorum. Ama yine de koşuyorum çünkü durursam, bir saniye bile olsa durursam, az önce gördüklerimi düşünmek zorunda kalacağım.

Bastian. Ceset. Kan. Bıçak.

Bunu senin için yaptım.

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. Yine takılıyorum, omzum tuğla duvara çarpıyor. Çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve ıslak kaldırıma oturana kadar kayıyorum, sırtım pürüzlü tuğlaya yaslanmış, sanki gökyüzü ağlıyormuş gibi üzerime yağmur yağıyor.

Ben de onunla birlikte ağlıyorum. Tam olarak ne için ağlıyorum? Bana sürekli daha da dibe batmanın mümkün olduğunu gösteren bir hayat için mi? Daha fazla, daha fazla, daha fazla acı çekmenin mümkün olduğunu gösteren bir hayat için mi?

Eliana, dayanabilirsin, dünya bana gülerek böyle diyor gibi. Dayanabilirsin, değil mi? En iyi yaptığın şey bu değil mi?

Haykırmak istiyorum, *Hayır! Hayır, artık dayanamıyorum! Sınırımı buldum ve bu kadar. Lütfen bana bunu yapmayı bırak. Bu kadar acı çekmek istemiyorum.*

Ama dünya ya dinlemiyor ya da umursamıyor. Yağmur yağmaya devam ediyor, yaralarım acımaya devam ediyor ve kanlı bıçağıyla Bastian'ın görüntüsü zihnimde canlanmaya devam ediyor.

Sonunda gözyaşlarım kurur. Ya da belki vücudumdaki su biter. Her halükarda, hıçkırıklar hıçkırıklarla kesilir, sonra sık nefeslere, sonra da hiçliğe dönüşür.

Ne kadar süre orada kaldım bilmiyorum. Beş dakika olabilir. Bir saat olabilir. Zamanın anlamı kalmadı.

Sonunda kendimi ayağa kaldırıyorum. Bacaklarım titriyor. Ayaklarım parçalanmış ve acı içinde. Ama bir şekilde dik durmayı başarıyorum.

Etrafıma bakınıp yönümü bulmaya çalışıyorum. Sokak tabelaları bulanık ama köşedeki bakkalı tanıyorum. Solmuş tentesi. Yasmin'in dairesinden üç blok uzaktayım. Eve gitmektense bu daha iyi. Şu anda yalnız kalabileceğimi sanmıyorum.

Yürümeye başlıyorum, her adımda kesik ayaklarımdan yeni bir acı dalgası geçiyor. Yağmur artık çiseleye dönmüştü, ama ben zaten o kadar ıslanmışım ki, bunun bir önemi yok.

Yasmin'in binasına varıyorum ve cam kapılardan geçip lobide sendeleyerek ilerliyorum. Kapıcı telefonundan başını kaldırıyor ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Hanımefendi, siz..."

Cümlesini bitirmesine izin vermedim. "Yukarı çıkmam lazım."

"Kanamanız var." Ayağa kalkar ve masanın etrafından dolaşmaya başlar. "Ambulans çağırayım mı?"

"Hayır!" Nefes alıyorum. "Hayır, sadece Yasmin'i görmem lazım. 5C daire."

Beni baştan aşağı süzerken tereddüt eder. Ağzını açar, sanki tartışacak, protokolü, sağduyu ya da temel insanlık kurallarını savunacakmış gibi.

Ama yüzümdeki ifade onu vazgeçirmiş olmalı. Belki de benim katıldığım zombi ordusuna onu da katacağımdan endişelenmiştir. Kenara çekilir.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ve asansöre doğru yöneliyorum.

Aynalı duvarlarda yansıyan görüntüm korkunç. Mezarın içinden çıkmış gibi görünüyorum. Bir bakıma, tam da öyle yaptım. O sokağa giren Eliana orada öldü ve geriye sadece bu kaldı.

Asansör çalışıyor. Beşinci kat.

Koridorda sendeleyerek ilerliyorum. Yasmin'in kapısına vardığımda, yumruğumu kaldırıp kapıyı çalmak için kaldırıyorum ama ilk dokunuşumda kapı açılıyor.

Bir an için kafam karışıyor. Yas, Brandon olayı başladığından beri kilitlere çok dikkat ediyordu. Kapısını asla böyle bırakmazdı, hem kilitli hem de açık.

Sonra bir ses duydum.

İçeriden gelen kavga sesleri. Mobilyaların zeminde sürtünme sesi. Boğuk bir homurtu.

İlk aklıma gelen, Zeke ve Yasmin'in yine seks yaptığı. Bunu bir daha görmek istemiyorum, bir kez yeter de artar bile. Bir süre koridorda beklemeyi düşünüyorum...

... Yasmin çığlık atana kadar.

Bu zevk çığlığı değil. "*Aman Tanrım, Zeke, tam oraya*"
Bu gerçek bir çığlık. Dehşetle dolu.

Kapıyı sonuna kadar açıp içeri atladım, işkence görmüş ayaklarım Yasmin'in halısına kanlı izler bırakıyordu.

"Yas!" diye bağırırım.

Oturma odası tamamen dağınık. Sehpa devrilmiş, dergiler ve bardak altlıkları her yere dağılmış. Yasmin'in saksı bitkilerinden biri kırılmış, toprağı parkeye dökülmüş.

Ve Zeke...

Zeke, yerde baygın ve kanlar içinde yatıyor.

Nefesim kesilir. Aptalca yerinde durup bakakalırım. Kafasının altında kan birikintisi vardır, desenli halının üzerinde belirgin bir şekilde.

Sokaktaki ceset gibi. Bastian'ın ayaklarının dibindeki ölü adam gibi.

Sonunda büyü bozulur ve tekrar hareket edebiliyorum.

"Zeke!" Öne atılıyorum ve yanına diz çöküyorum. Ellerim vücudunun üzerinde duruyor, nereye dokunacağımı, neresinin güvenli olduğunu bilemiyorum. "Zeke, beni duyabiliyor musun?"

Cevap vermiyor. Göğsü her nefes alışında inip kalkıyor, yani hayatta olmalı, ama gözleri kapalı ve şakağının üzerindeki kötü yara kanıyor.

Yatak odasından bir başka gürültü geliyor. Yasmin yine çığlık atıyor.

Kararsızım. Zeke'nin yanında mı kalayım yoksa Yasmin'e yardım etmeye mi gideyim? Panik beni sararken görüşüm neredeyse sıfıra iner. Artık Zeke'nin yüzünü zar zor görebiliyorum, sadece açık renkli halının üzerinde koyu bir siluet.

"Dayan," diye fısıldıyorum ona, ama beni duyup duymadığını bilmiyorum. "Sadece dayan."

Kendimi dikleştirip yatak odasına doğru sendeleyerek ilerliyorum. Kapı aralık ve aralıktan bir hareket görüyorum. Gölgele mücadele ediyor.

Kapıdan içeri giriyorum...

... ve orada, sıkıca Yasmin'i tarafından boğazından boğazından boğazından ona karşı direnirken, Brandon'dır.

Karanlığın tadına bakmak istemiştım, değil mi?

Görünüşe göre istedim.

BASTIAN

l’addition: /la.di.sjõ/: isim

1: Fransızca "hesap" anlamına gelir.

2: Ödeme zamanı geldiğinde. Hesaplaşma. Son.

O gittikten sonra uzun süre sokakta duruyorum.

Yağmur yağmaya devam ediyor. Ayaklarımın dibindeki ceset kanamaya devam ediyor. Ellerim hala kanla kaplı.

Ama tek görebildiğim, Eliana'nın kaçmadan önceki yüzündeki ifade.

Dehşet. İhanet. Tiksinti. On altı yıldır olmaktan kaçınmaya çalıştığım her şeyin üçlüsü.

Çömelip düşürdüğüm bıçağı alıyorum. Ellerim o kadar titriyor ki, bıçağı tekrar düşürmek üzereyim. Diğer avucumu açıyorum. Kesik küçük parmak, soluk ve iğrenç bir şekilde avucumda yatıyor.

Bunu senin için yaptım, demiştim ona.

Ne boktan bir şaka. Bunu Eliana için yapmadım, Aleksei için yaptım. Bunu yaptım çünkü kardeşim parmağını şıklattığında, ben hala iyi eğitilmiş bir köpek gibi koşarak geliyorum.

Bunu yaptım çünkü, kemiklerimin iliğinde, o bana baktığında gördüğü şey tam olarak benim: kanlı smokin giymiş bir canavar.

Bu yüzden o artık yok. Benim gerçekte ne olduğumu gördü ve gitti.

Bu ıstırabın her saniyesini hak ediyorum.

Dönüp yürümeye başlıyorum. Adımımı kesmeden gördüğüm ilk yağmur oluğuna bıçağı atıyorum.

On, on beş, yirmi dakika sonra, kendimi Project Olympus'un önünde buluyorum. Bina karanlık gökyüzüne karşı beliriyor. Hedefim. Hayalim. Kabusum.

Sonra, ayakta durup izlerken, başladı.

Project Olympus'un içindeki ışıklar tek tek yanmaya başlar. Önce lobi. Sonra ikinci kat. Sonra üçüncü kat.

Yavaş bir enfeksiyon gibi binanın içinden geçiyorlar. Kanı boşaltılmış bir vücuda geri dönen kan gibi. Her pencere siyah camın üzerinde sarı renkte parlıyor ve ışığın umut, sıcaklık, hayat anlamına geldiğini düşünüyorum.

Ama burada, ıslak smokinimle, ellerimde bir adamın kanı kurumuş halde dururken, ışıklar sanki açılan gözler gibi görünüyor. Beni izliyorlar. Neye dönüştüğümü yargılıyorlar.

Dördüncü kat aydınlanıyor. Sonra beşinci.

Altıncı, yedinci ve sekizinci katlar da aydınlanırken, sadece başımı sallayabiliyorum. Aleksei sözünü tuttu. Bu geceye kadar her şeyi eski haline getireceğini söylemişti ve işte kanıtı. *Son cıvata ve vida bile*. Her şeyi geri verdi.

Bunun bedeli, bir yabancıнын hayatı ve Eliana'nın sevgisiydi.

Sonunda, son ışık yanar. En üst katta, ofisimin ışığıdır. Dört gece önce, Eliana ve ben o cama yaslanıp ilk kez seviştik. O zaman, istediğim her şeye sahip olduğumu düşünmüştüm.

Ama şimdi, bina parıldarken...

...hiçbir şey hissetmiyorum.

Onu görmeden önce hissediyorum.

Aleksei, girişin yanındaki gölgelerden çıkar, dudaklarında bir sigara sallanmaktadır. Kendini beğenmiş bir ifade beklerdim, ama yüzü ciddi ve gergindir.

"Kardeşim," diyor yumuşak bir sesle, "iyi iş çıkardın." Kollarını açıyor.

Ve ben, Tanrı yardımcım olsun, onun kucaklamasına doğru adım atıyorum.

Mentollü sigara ve Mountain Breeze Glade PlugIns kokuyor, çalınmış trüf mantarı, çocukluğumuz ve şimdiye kadar yaptığım tüm kötü seçimler gibi. Eli sırtıma vuruyor, sağlam ve emin.

"Hoş geldin Semyon," diye kulağıma fısıldadı.

Kardeşimi kucaklarım ve bir anda, geri dönüşü olmayan bir adımla karanlığa doğru ilerlerim.

Eliana'yı arkamda bırakıyorum.

DEVAMI GELECEK

**Bastian ve Eliana'nın hikayesi 2. kitap TASTE OF THE LIGHT'ta
sona eriyor.**

POSTA LİSTESİ

Posta listeme kaydolun!
Yeni aboneler, ÜCRETSİZ bir ateşli kötü çocuk romanı alacaklar.

Katılmak için aşağıdaki bağlantıya tıklayın.

<https://sendfox.com/nicolefox>

NICOLE FOX'UN DİĞER ESERLERİ

Safonov Bratva [Dokuz](#)

[Aylık Bebek Dokuz](#)

[Aylık Aşk](#)

Lozhkin Bratva

[Kötü Teklif Kötü](#)

[Red](#)

Akopov Bratva [Pis](#)

[Sözler Pis Yalanlar](#)

Ozerov Bratva

[10 Günlük Yıkım 10](#)

[Günlük Teslimiyet](#)

Litvinov Bratva

[Mürekkepli Adonis](#)

[Mürekkepli Athena](#)

Groza Bratva

[Kaşmir Zulmü](#)

[Kaşmir Yıkımı](#)

Kuznetsov Bratva

[Zümrüt Kötülük](#)

[Zümrüt Kötülükler](#)

Novikov Bratva

[Fildişi Külleri](#)

[Fildişi Yemini](#)

Egorov Bratva [Karışık](#)

[Masumiyet Karışık](#)

[Çöküş](#)

Zakrevsky Bratva

[Günahın Requiem'i](#)

[Yalanların Sonatı](#)

[Acının Rapsodisi](#)

Bugrov Bratva [Gece](#)

[Yarısı Araf Gece](#)

[Yarısı Sığınağı](#)

Oryolov Bratva

[Zalim Cennet Zalim](#)

[Söz](#)

Pushkin Bratva

[Konyak Kötü Adam](#)

[Konyak Cadı](#)

Viktorov Bratva

[Viski Zehir Viski Acı](#)

Orlov Bratva [Şampanya](#)

[Zehir Şampanya Öfke](#)

Uvarov Bratva

[Safir Yara İzleri](#)

[Safir Gözyaşları](#)

Vlasov Bratva

[Kibirli Canavar](#)

[Kibirli Hata](#)

Zhukova Bratva

[Lekeli Tiran Lekeli](#)

[Kraliçe](#)

Stepanov Bratva

[Saten Günahkar](#)

[Saten Prenses](#)

Makarova Bratva

[Parçalanmış](#)
[Sunak Parçalanmış](#)
[Beşik](#)

Solovev Bratva
[Yıkılmış Taç](#)
[Yıkılmış Taht](#)

Vorobev Bratva
[Kadife Şeytan Kadife](#)
[Melek](#)

Romanoff Bratva [Lekesiz](#)
[Aldatma Lekesiz Yolsuzluk](#)

Kovalyov Bratva
[Yıldızlı Kafes](#)
[Yıldızlı Gözyaşları](#)
[Yorgun Ruh](#)
[Yorgun](#)
[Şeytan Yırtık](#)
[Peçe Yırtık](#)
[Dantel](#)

Mazzeo Mafya Düeti
[Yalancının Ninnisi \(Kitap 1\)](#)
[Günahkarın Ninnisi \(Kitap 2\)](#)

Bratva Suç Örgütü
**Herhangi bir sırayla okunabilir!*

[Bana Söylediği](#)
[Yalanlar Bana](#)
[Bıraktığı Yaralar](#)
[Bana Öğrettiği](#)
[Günahlar](#)

Belluci Mafya Üçlemesi
[Yozlaşmış Melek \(Kitap 1\)](#)
[Yozlaşmış Kraliçe \(Kitap 2\)](#)
[Yozlaşmış İmparatorluk \(Kitap 3\)](#)

De Maggio Mafya İkili
[Takım Elbiseli Şeytan \(Kitap 1\)](#)

[Altarda Şeytan \(Kitap 2\)](#)

Kornilov Bratva İkilişi [Don ile](#)
[Evli \(Kitap 1\)](#) [Ölüm Bizi Ayırana](#)
[Kadar \(Kitap 2\)](#)

Bratva İmparatorluğunun Mirasçıları

**Herhangi bir sırayla okunabilir!*

[Kostya](#)

[Maksim](#)

[Andrei](#)

Ravenlake Akademisi Prensleri (Zorba Romantizm)

**Tek başına okunabilir!*

[Zalim Hazırlık](#)

[Zalim Akademi](#)

[Zalim Elit](#)

Tsezar Bratva

[Gece Yarısı \(Kitap 1\)](#)

[Şafak Vakti \(Kitap 2\)](#)

Rus Suç Kardeşliği

**Herhangi bir sırayla okunabilir!*

[Mafya Patronuna Ait Mafya Patronu](#)
[Tarafından Korunmasız Mafya Patronu](#)
[Tarafından Hamile Bırakılan Mafya](#)
[Patronuna Satılan](#)

[Mafya Patronu Tarafından](#)

[Çalınmak Mafya Patronu](#)

[Tarafından Tuzağa Düşürülmek](#)

Volkov Bratva [Kırık](#)

[Yeminler \(Kitap 1\)](#) [Kırık](#)

[Umutlar \(Kitap 2\)](#)

[Kırık Günahlar \(bağımsız\)](#)

Diğer Tek Başına Kitaplar

[Vin: Bir Mafya Romantizmi](#)

Kutu Setleri

Bratva Mafya Patronları (Rus Suç Kardeşliği Kitapları 1-6) Tsezar Bratya
(Tsezar Bratva Düeti Kitapları 1-2)
Bratva İmparatorluğunun Mirasçıları
Mafya Patronları Koleksiyonu
Patronun Yolsuzluğu

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM